

ДЖИЛЛИАН ХОФМАН

ВЪЗМЕЗДИЕ

Насилието
от онази нощ,
трябваше
да бъде
наказано

Clibri
съвременни
трилъри

ДЖИЛИАН ХОФМАН ВЪЗМЕЗДИЕ

Превод: Веселин Иванов

chitanka.info

Младата студентка по право Клои Ларсън я очаква бляскаво бъдеще, но перспективите ѝ са помрачени завинаги, когато психопат с маска на клоун прониква в апартамента ѝ и я изнасилва и измъчва почти до смърт. Тя оцелява физически, но по-страшни са психическите травми. Клои решава да скъса с миналото си и заживява под нова самоличност. Дванайсет години по-късно тя е помощник главен прокурор в Маями. Променила е името и външността си до неузнаваемост, но не е забравила. При случайна пътна проверка е заловен мъж, заподозрян в редица убийства на млади жени, докато превозва в багажника си трупа на поредната си жертва. Делото му е поверено на Клои, но когато заподозреният се изправя за пръв път пред нея в съда, тя изведнъж разпознава в него своя насилник. Какво става, когато жертвата се превръща в съдник?

На Рич, любовта на моя живот, който никога не се усъмни. И на Аманда и Катарина, които винаги вярваха.

Благодарности

Дължа големи благодарности за безрезервната помощ в осъществяването на този проект на: д-р Райнърд Мот и д-р Лий Хърн от Окръжната съдебномедицинска служба Маями-Дейд; специалните агенти от Полицейско управление Флорида и особено на специален агент Еди Ройъл; шефът на Отдела по битово насилие към Щатската прокуратура Естър Джейкобо; помощник щатските прокурори Джули Хоган и Мери Периклес; фармацевтът Лиз Часко и накрая на господин Дийн Минкс.

Много съм благодарна също на Мери Раян, Лесли Томас, Пени Уебър, Тия Сийбън и Джон Пелман за ценното време, което ми отделиха, а също на приятелите и семейството ми за подкрепата, която ми оказаха, и на майка ми за нейния дар.

ПЪРВА ЧАСТ

Юни 1988 г.

Ню Йорк

Както винаги Клои Ларсън панически бързаше. Разполагаше само с десет минути, за да облече нещо подходящо за „Фантомът от операта“ — най-нашумялото представление на „Бродуей“ с разпродадени билети за цяла година напред — да се гримира и да хване влака в шест и петдесет и две от Бейсайд за центъра. До спирката имаше три минути път с кола, така че всъщност ѝ оставаха само седем. Разрови претъпкания дрешник, който се канеше да подреди още миналата зима, и грабна набързо черна пола от креп заедно с подходящ жакет и розова блуза. Хванала една лачена обувка в ръка, тя повтаряше под нос името на Майкъл и разхвърляше купчината в дъното на дрешника, докато намери най-сетне втората от чифта.

Прекоси тичешком коридора към банята, докато се обуваше. Не трябваше да става по този начин, помисли си, докато набързо разресваше с пръсти дългата си руса коса, а с другата ръка миеше зъбите си. Трябваше да е спокойна и безгрижна, трепетно очакваща, съзнанието ѝ да не е обременено с нищо, когато чуе въпроса, който щеше да сложи край на всички други въпроси. А не както сега — тичала цял ден след безсънна нощ от упражнения на лекции заедно с други също толкова изнервени студенти, а мисълта за предстоящия тежък държавен изпит не я напуска нито за миг. Изплю освежителната вода, пръсна се набързо с „Шанел 5“ и изхвърча от входната врата. Четири минути. Само четири минути, иначе щеше да остане за влака в седем и двайсет и две и вероятно да изпусне началото на представлението. За миг си представи докарания Майкъл как нервничи пред театър „Маджестик“ с роза в ръка и кутийката в джоба и все поглежда часовника си.

Не трябваше да става така. Можеше да е по-добре подготвена.

Изтича през двора към колата си, като едновременно се мъчеше да си сложи обещите, грабнати от нощното шкафче в спалнята. И отново както всеки ден, усети погледа на своя странен и саможив

съсед от втория етаж, който я следеше иззад прозореца на хола си. Гледаше я как прекосява двора и се отправя към забързания свят и своя живот. Тя отхвърли неприятното смразяващо чувство с бързината, с която то се появи, и влезе в колата. Сега не можеше да мисли за Марвин. Нито за държавния изпит и специалните курсове и лекции. Трябваше да се съсредоточи върху отговора, който щеше да даде на Майкъл тази вечер, когато той сигурно щеше да ѝ зададе въпроса, който щеше да сложи край на всички въпроси.

Три минути. Остават само три минути, помисли си тя, засили се, без да се съобразява със стоп-знака и едва успя да префучи през кръстовището към Северния булевард, преди да светне червено.

Свирката на влака почти я оглуши, докато изкачваше по две стъпалата към перона. Вратата на вагона се затвори веднага след нея и тя махна с благодарност на ватмана, който я беше изчакал да влезе. Седна на протритата седалка, запъхтяна след тичането от паркинга по стълбите нагоре. Влакът се изтегли от станцията и пое към Манхатън. Успя на косъм.

Сега се отпусни и се успокой, каза си, загледана в стрелкащите се край нея здания на квартала Куинс и избледняващата светлина на гаснещия ден. Защото въпреки всичко тази нощ щеше да е много важна. Не се съмняваше в това.

Юни 1988 г.

Ню Йорк

Вятърът се усили и гъстите вечнозелени храсти, които криеха неподвижното му тяло, се разлюляха и зашумяха. На запад блесна светкавица и начупените ивици бяла и лилава светлина очертаха внушителния силует на манхатънския хоризонт. По всичко личеше, че ще се излее порой, и то съвсем скоро. Скрит ниско под храстите, той стисна челюсти и се стегна при грохота на мълнията. Това ще е черешката на сладоледа! Да връхлети гръмотевична буря, докато чака кучката най-после да се прибере вкъщи!

Долу под гъстия плет, обикалящ сградата, не се долавяше и полъх от вятъра, а горещината под тежката клоунска маска, която бе надянал, беше тъй нетърпима, че кожата на лицето му сякаш се разтапяше. Смрадта на гнили листа и влажна пръст надделяваше над зелената свежест отгоре и той се стараше да не диша през носа. Нещо дребно се стрелна край ухото му и той с усилие си наложи да не си представя какви гадини може да пълзят в този миг нагоре по ръкавите му и в тежките обувки. Опипа неспокойно през ръкавицата си назъбеното острие на ножа.

В пустия двор нямаше никакъв признак на живот. Освен шума на вятъра, лашкащ тежките клони на дъбовете, и непрекъснатото бръмчене на десетина, че и повече климатика, закрепени неблагоприятно по прозорците над главата му, всичко беше спокойно. Гъстият жив плет заобикаляше почти цялата сграда и той знаеше, че никой не може да го види, дори от прозорците на апартамента точно над него. Килимът от бурени и гнили листа меко изхрущя под тежестта на тялото му, докато се измъкваше изпод храстите и си запробива бавно път към нейния прозорец.

Беше оставила щорите вдигнати. Отблясъците на уличните лампи се процеждаха през живия плет и хвърляха матови ивици в спалнята. Извън това всичко беше тъмно и неподвижно. Не беше оправила леглото си, а една от вратите на дрешника зееше отворена.

Най-различни обувки — с високи токчета, сандали, гуменки — бяха разхвърляни по дъното му. Върху тоалетната масичка до телевизора беше наредена цяла колекция от плюшени мечета. Стъклените им очи святкаха, отразявайки на тънки снопчета към него кехлибарената светлина, струяща откъм улицата. Червените цифри на будилника показваха 12:33.

Погледът му знаеше точно къде да се насочи. Огледа бързо скрина и облиза пресъхналите си устни. В отвореното чекмедже бяха нахвърляни безразборно цветни сутиени и дантелени гащички.

Усети началото на ерекция и ръката му се плъзна под колана на джинсите. Очите му се насочиха към люлеещия се стол, върху който бе метнала бялата си дантелена нощница. Примижа и започна да се потрива по-енергично, спомняйки си сцената от миналата нощ. Твърдите и едри гърди се люлееха, докато тя се чукаше с приятеля си, облечена в същата бяла прозрачна нощница. Отмяташе назад глава в екстаз, разтваряше сочните си устни от удоволствие. Лошо, много лошо момиче, да оставя щорите отворени. Ръката му се задвижи още по-бързо. Представи си дългите ѝ крака в найлонови чорапи до средата на бедрото и обувки с високи токчета от дрешника. А той, хванал здраво токчетата, повдига нагоре краката ѝ, високо, после ги разтваря широко, докато тя крещи. Най-напред от страх, след това от наслада. Буйната ѝ руса грива разпиляна по леглото и ръцете ѝ здраво вързани за таблата. Елегантните дантелени гащички и русото валмо на слабините ѝ разтворени щедро пред устните му. *Ммм, ммм.* Той изстена във въображението си и дъхът му излезе със съскане през тясната цепнатина на червените клоунски устни. Миг преди да се изпразни спря и отвори очи. Вратата на спалнята зееше отворена и се виждаше, че апартаментът е празен и тъмен. Отпусна се отново в скривалището си в храстите. По лицето му се стичаше пот и гумата на маската се впиваше плътно в кожата му. Отново прегърмя и той усети, че penisът му бавно се свива в панталоните.

Тя трябваше да си е вкъщи още преди няколко часа. Всяка сряда се прибираще не по-късно от десет и четирийсет и пет. Точно тази вечер ли намери да закъснее! Прехапа устни, раничката, която сам си беше причинил преди час, се отвори отново и той усети соления вкус на кръвта в устата си. Едва се въздържа да не изкрещи.

Проклетата шибана кучка! Беше страшно разочарован. Толкова беше развълнуван, толкова възбуден, докато отброяваше минутите до връщането ѝ. В десет и четирийсет и пет тя трябваше да мине само на метър от него, облечена в прилепналите до тялото ѝ спортни дрехи. После над него щеше да светне, а той бавно щеше да се надигне до прозореца. Тя нарочно нямаше да спусне щорите и той щеше да я гледа. Да попива с очи как тя съблича потната фланелка и смъква стегнатите шорти надолу по голите си бедра. Щеше да гледа как се приготвя за леглото. Всъщност за него!

Хилеше се блажено в храстите като изгубил ума гимназист пред първата си среща. Докъде ще стигнем тази вечер, скъпа? До първа база? До втора ли? Или до финала? Но тези първи възбуждащи минути бяха отлетели и ето го след цели два часа — продължава да клечи в храстите като бездомник, а безброй невъобразими гадини пълзят по него и кой знае, може и да се плодят в ушите му. Омаята на чакането, която го бе подгръвявала и бе подхранвала фантазията му, вече премина. Бавно разочарованието се превръщаше в яд, който растеше с всяка измината минута. Стисна зъби и изсъска — не, не е възбуден вече. Не е развълнуван. Вбесен е.

Стоя в тъмното, хапейки устната си, още като че ли цял час, а всъщност само броени минути. Светкавиците и гръмотевиците зачестиха и той си даде сметка, че е време да си тръгва. Неохотно смъкна маската, взе си торбата с фокусите и се заизмъква от храстите. Знаеше, че ще има и следващ път.

Точно в този момент фарове осветиха тъмната улица и той бързо клекна обратно. Сребристо шикозно беемве се плъзна пред сградата и паркира само на десетина метра от скривалището му.

Минутите се точеха като часове, но най-накрая вратата откъм пътника се отвори и два дълги съблазнителни крака, обути в лачени обувки с високи токове, се показаха навън. Веднага разбра, че това е тя, и го обзе необяснимо усещане за покой.

Явно така е било писано.

Клоунът се сниши още повече в храстите. Да чака.

3

Въпреки че минаваше полунощ и беше най-обикновена сряда, „Таймс Скуеър“ и 42-ра улица сияеха с неонов блясък и кипяха от живот. Клои нервно гризеше ноктите си и гледаше през страничното стъкло, докато беемвето се провираше по оживените улици на Манхатън към 34-та улица и тунела „Мидтаун“.

Знаеше си, че не трябва да излиза тази вечер. Тънък тревожен гласец ѝ го бе нашепвал през целия ден, но тя не го послуша и ето че само четири седмици преди държавния изпит пропиля една нощ на сериозно учене заради романтичните си увлечения. Достойна причина може би, само дето вечерта не се оказа толкова романтична и сега я обземаха паника и ужас пред приближаващия изпит. Майкъл не спираше словоизлиянията си за своя ден в корпоративния ад, без да забелязва безпокойството и уплахата ѝ, още по-малко нейната разсеяност. Или ако ги забелязваше, просто не му пукаше.

Майкъл Декър беше приятелят на Клои. Вероятно съвсем скоро щеше да стане бивш. Търсен съдебен адвокат, той бе на крачка да стане партньор в престижната уолстрийтска юридическа кантора „Уайт, Хюи и Ломбард“. Срецнали се бяха преди две лета, когато Клои постъпи като стажантка при Майкъл в отдела по търговско право. Тя много скоро научи, че той не приема „не“, когато очаква отговорът да е „да“. В първия работен ден ѝ се разкрещя, че не е проучила добре делото си, а на втория вече я обсипваше със страстни целувки в копирното помещение. Беше красив и блестящ и излъчваше някаква романтична загадъчност, непроницаема, но и неустойима за Клои. Така тя си намери нова работа, мечтанията разцъфтяха, а тази вечер отбелязаха втората годишнина от първата си любовна среща.

През последните две седмици Клои молеше Майкъл да отложат празнуването за след държавния изпит. Но той ѝ се обади този следобед и я изненада с билети за „Фантомът от операта“ за същата вечер. Майкъл познаваше слабостите на другите или поне лесно ги откриваше. Когато Клои първоначално отказа, той веднага атакува чувството ѝ за вина, оня дълбоко заровен в съзнанието ѝ ирландско-

католически вътрешен компас. *Но ние почти не се виждаме напоследък, Клоу! Ти вечно учиш. Заслужаваме малко време заедно. Имаме необходимост. Поне аз.* И все в този стил. Накрая ѝ каза, че почти откраднал билетите от някакъв клиент в нужда и тя склони от немай-къде да се видят в града. Наложил се да се откаже от участие в учебната група в Куинс, набързо се преоблече след занятията и се втурна към Манхатън, опитвайки се да заглуши тревожния глас в главата си, който изведнъж стана доста настойчив.

Затова не беше кой знае колко изненадана, когато десетина минути след вдигането на завесата, един разпоредител с любезно изражение ѝ подаде съобщение от Майкъл, в което се извиняваше, че не може да мръдне от някакво извънредно заседание и ще закъснее. Трябваше да си тръгне още тогава, на мига, но... не го направи. И сега гледаше разсеяно през прозореца как беемето се насочва към Ийст Ривър и жълтите светлини на тунела се втурват шеметно край нея.

Майкъл я чакаше след края на представлението с роза в ръка и я заля с потоп от извинения, преди тя да успее да го прекъсне. След още милион обяснения успя някак си да я придума да вечерят заедно и без сама да усети как, в следващия миг пресичаха улицата към „При Кармин“, а тя се питаше кога и как гърбът ѝ е омекнал. Ужасно мразеше ирландско-католическата си природа. Чувството ѝ за вина отново надделя над разума.

Щеше да бъде що-годе поносимо, ако вечерта бе приключила само с това. Но след като им сервираха телешкото и бутилката вино, Майкъл ѝ нанесе финалния удар. Тъкмо бе започнала да се отпуска и да се наслаждава на шампанското и романтичната обстановка, когато Майкъл извади една кутийка, и тя веднага осъзна, че кутийката не е достатъчно малка.

— Честита годишнина — усмихна ѝ се нежно той с неговата бленуваща усмивка, кафявите му съблазнителни и топли очи засияха на светлината на свещите. Цигуларите, обикалящи масите, се приближиха като акули към мърша.

— Обичам те, скъпа.

Но не достатъчно, за да се ожениш за мен, помисли си тя, втрещена в сребристите опаковки с огромна бяла флъонга и изтръпнала при мисълта да отвори подаръка. От страх да не види какво няма вътре.

— Хайде, отвори го.

Той доля в чашите шампанско и усмивката му стана още по-самодоволна. Очевидно си мислеше, че с едно какво да е бижу и малко алкохол ще замаже гафа със закъснението си. Изобщо не подозираше как точно в този момент е толкова далеч от целта си, че щеше да му трябва карта и екипировка за оцеляване, за да се върне на изходната си позиция. А може би тя греши? Дали нарочно не го е сложил в голяма кутия, за да я заблуди?

Уви, не. Вътре на тънка златна верижка висеше медальон от две преплетени сърца, съединени с искрящ диамант. Прекрасен. Но не беше кръгъл и не беше за пръста ѝ. Бясна на себе си, че се е залъгвала, тя преглътна бликналите сълзи. Преди да се усети, той скочи от мястото си и се озова зад нея, отметна дългата руса коса от раменете ѝ и закопча верижката. Целуна я по тила, явно сбъркал сълзите ѝ за знак на щастие. Или просто не ги беше видял. Прошепна в ухото ѝ:

— Страшно ти отива!

После седна на стола си и поръча тирамису, което пристигна след пет минути, придружено от свещ и трима италиански певци. Цигуларите не закъсняха и скоро всички засвириха и запяха на италиански „Честита годишнина“. Колко съжеляваше, че не си остана в къщи.

Колата вече се движеше по магистралата на Лонг Айланд към Куинс, а Майкъл продължаваше да не забелязва нейното мълчание. Навън започна да припръсква и светкавици прорязаха небето. Клои наблюдаваше в страничното огледало как се смалва панорамата на Манхатън, докато накрая съвсем изчезна зад очертанията на Лефрак Сити и Рего Парк. След двегодишна връзка Майкъл знаеше какво иска тя и то не беше колие. Да върви по дяволите! Напрежението пред държавния изпит беше достатъчно голямо и този емоционален срив ѝ беше точно толкова нужен, колкото и дупка в главата.

Приближаваха изхода от магистралата Клиървю за нейния квартал и тя най-сетне реши, че е по-добре обсъждането на общото им бъдеще или липсата на такова да почака, докато си вземе изпита. Последното, от което се нуждаеше сега, бяха сърдечни терзания заради пропаднала любов. По едно напрежение наведнъж. Все пак, надяваше се, леденото ѝ мълчание в колата може да му подсказва нещо.

— Въпросът не е само в клетвените показания — продължаваше Майкъл, видимо преодоляващ равнодушието ѝ. — Ако трябва да тичам при съдията за всяка дреболия като рождени дати и номера на осигуровки, делото ще се затлачи с купища разрешения, които ще трябва да искам.

Той излезе на Северния булевард и спря пред светофара. В този час по улицата нямаше никакви коли. Едва тогава млъкна, усети, че тя не издава нито звук, и предпазливо погледна към Клои.

— Добре ли си? Не си проговорила, откакто излязохме от ресторанта. Да не се сърдиш още, задето закъснях? Нали ти се извиних. — Хвана здраво с две ръце коженото кормило и се стегна за предстоящата разправа, която буквално надвисваше във въздуха. Тонът му беше арогантен и отбранителен. — Знаеш как е в юридическите фирми. Не мога да изляза, когато си поискам, такива са правилата. Сделката зависеше от моето присъствие.

Тишината в колата стана направо оглушителна. Преди тя да успее да отвърне, той смени тона и темата. Протегна ръка и погали верижката на медальона около врата ѝ.

— Поръчах го специално за теб. Харесва ли ти? — Гласът му премина в подканящ чувствен шепот.

Не, не, не. Не се хващай на тази въдица! Не и тази нощ. Отказвам да отговоря, Ваша чест, защото това може да бъде използвано срещу мен.

— Малко съм разсеяна. — Тя докосна тила си и сухо добави: — Прекрасен е.

В никакъв случай няма да му позволи да си помисли, че е някаква сантиментална кокошка, разстроила се, че не е получила очаквания годежен пръстен, за който е разтръбила на всичките си приятели и цялата си рода. Да бъде така добър да се задоволи с това, което му казва, и да си помисли няколко дни. Сигналът на светофара се смени и те потеглиха отново в пълно мълчание.

— Зная каква е причината. Зная и какво терзае мислите ти. — Той изпусна една пресилена въздишка, облегна се назад, удари силно с длани по кормилото. — Държавният изпит, нали? За бога, Клои, ти зубриш вече два месеца без прекъсване и аз показах разбиране! Не можеш да се оплачеш! Поисках само да излезем една вечер... Една-единствена вечер. Имах ужасно тежък ден, а през цялата вечер между

нас тегне напрежение. Хайде, отпусни се! Разбери най-сетне, имам, наистина имам нужда от теб! — Беше раздразнен, че изобщо води подобен разговор и тя изпита желание отново да го скастри. — Повярвай ми, минал съм по този път — продължи. — Престани да се тревожиш за държавния изпит. Ти си най-добрата в групата, очертава ти се страхотна възможност за работа, ще се справиш!

— Съжалявам, че моята компания тази вечер не те разведри след тежкия ти ден, Майкъл. — Сарказмът в тона ѝ беше леден. — Но ми се струва, че страдаш от внезапна загуба на памет. Не помниш ли, че бяхме заедно снощи? Нямах право да твърдиш, че те пренебрегвам. Ще те подсетя още, че аз не исках да празнуваме тази вечер и ти го казах направо, но ти не се съобрази с мен. Що се отнася до настроението ми, то сигурно щеше да е по-ведро, ако не беше закъснял с цели два часа.

Чудесно. Сега, освен чувството за вина, което присвиваше стомаха ѝ, започна да я боли и глава. Разтърка слепоочията си.

Той забави пред сградата, в която се намираше жилището ѝ, и се огледа къде да паркира.

— Можеш да ме оставиш тук — отсече тя.

Изненадан, той закова спирачките точно пред входа.

— Какво, не искаш ли да се кача? — Звучеше учуден, наранен.

Добре. Така са квит.

— Просто съм много уморена, Майкъл, а този разговор започва... ами... да се изражда. И то много бързо. Освен това пропуснах часа си по аеробика и смятам да го взема утре рано преди упражненията.

В колата се възцари тягостно мълчание. Той гледаше навън през своя прозорец, а тя взе сакото и чантата си.

— Клои, съжалявам за тази вечер, наистина съжалявам! Исках да е специална, но не се получи, за което се извинявам. Разбирам, че си неспокойна за изпита. Не трябваше да си изпускам нервите.

Тонът му беше искрен и много по-топъл. Тактиката на „чувствителния мъж“ я хвана неподготвена.

Той се наведе към нея и прокара пръст по шията към лицето ѝ. Погали я по скулата, докато тя ровеше в чантата си за ключовете и се опитваше да не реагира на докосването му. Зарови ръка в русата ѝ коса, привлече я към себе си и докосна с устни ухото ѝ. Прошепна:

— Нямах нужда от гимнастика. Остави аз да те упражня.

Майкъл винаги я караше да омеква. Още от онзи ден в копирното помещение. И рядко имаше сила да му откаже. Усещаше топлия му дъх и силната ръка, която се спускаше надолу по гърба ѝ. С разума си съзнаваше, че не трябва да се примирява с неговите глупости, но със сърцето... е, това беше друга история. По някаква безумна причина тя го обичаше. Но тази нощ, точно тази нощ, нямаше да стане. Дори безгръбначието си има граници. Клои отвори рязко вратата и излезе навън, затаила дъх. Когато се обърна към него, тонът ѝ беше напълно равнодушен.

— Няма да стане, Майкъл. Изкушавам се, но е почти един часът. Мари ще дойде да ме вземе в осем и половина и този път не трябва да закъснявам. — След което хлопна вратата.

Той изгаси двигателя и излезе от колата.

— Добре, добре. Разбирам. Ама че тъпа вечер! — промърмори нацупено и тресна в отговор своята врата.

Тя го изгледа ядно, обърна се и тръгна през двора към входа си.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — заломоти той и хукна след нея. Настигна я на тротоара и я сграбчи за ръката. — Спри, почакай! Виж, и аз съм разстроен. Грубиян съм. Признавам. — Търсеше в очите ѝ някакъв знак, че може да продължи. Прочете явно недоверие, но понеже тя не се отдръпна, той се окуражи. — Казах го вече. Аз съм мухльо и цялата бъркотия тази вечер е по моя вина. Хайде, прости ми, моля те, — прошепна. — Да не приключваме вечерта така! — Обви ръце около нея и я привлече към себе си. Усети сладкия вкус на пълните ѝ устни.

Тя направи крачка назад и докосна с ръка устните си.

— Добре, прощавам ти. Но въпреки това не оставаш тази нощ. — Думите ѝ прозвучаха хладно.

Искаше да остане сама. Да помисли. Накъде води цялата тази история, освен към леглото? Уличните лампи хвърляха плътни сенки върху тротоара. Вятърът се усили и дърветата и храстите край тях се разлюляха и зашумяха. В далечината се чу кучешки лай, небето тътнеше.

Майкъл се огледа.

— Май ще завали — отбеляза той разсеяно и стисна отпуснатата ѝ ръка в своята. Стигнаха до входната врата в мълчание. На прага той се

усмихна и подхвърли небрежно. — По дяволите. Мислех, че постъпвам много благодушно. Нали чувствителността ви въздейства на вас, жените. Мъжът, който не се срамува да плаче, да показва чувствата си. — Засмя се, очевидно си просеше поне усмивка, след това погали ръката ѝ и леко я целуна по бузата, придвижи устни по бузата към нейните. Тя бе затворила очи и разтвори устни. — Толкова си хубава тази вечер, няма да го понеса да не бъдеш моя. — *Ако не успееш от първия път... опитай, опитай отново.* Ръката му се плъзна бавно надолу под кръста. Тя не помръдна. — Не е късно да промениш решението си — шепнеше той, докато пръстите му се движеха по тялото ѝ. — Само трябва да паркирам колата.

Докосванията му я наелектризираха. Но тя събра сили, отдръпна се и отвори вратата. По дяволите, тази вечер трябва да му даде да разбере и дори либидото няма да ѝ попречи.

— Лека нощ, Майкъл. Ще ти се обадя утре.

Все едно го фраснаха в корема. Или на друго място.

— Честита годишнина! — успя да издума, докато тя се шмугна във фоайето и стъклената врата се затвори с леко скърцане след нея.

Запъти се бавно към колата, държеше ключовете в ръката си. Лошо! Всичко обърка тази вечер. Лошо се получи. Седнал в колата, видя на прозореца на дневната Клои, която му даде знак с ръка, че всичко е наред горе. Но още изглеждаше сърдита. След това пердето се спусна и я скри. Той подпали беемвето и пое обратно към магистралата и Манхатън, питаше се какво да направи, за да я спечели отново. Може би утре да ѝ изпрати цветя. Точно така. Червени рози с извинение и „Обичам те“. Това ще го извади от немилост и ще го върне в леглото ѝ. С грохота на гръмотевиците и напирещата буря по петите си той излезе на магистралата Клиървю и остави след себе си Бейсайд.

През пролуките в храста клоунът жадно дебнеше как от беемето се подават разкошните ѝ крака. Дълги и бронзови с тен, вероятно придобит в някакъв луксозен солариум. Беше с къса и тясна, ах, колко тясна, черна пола и розова копринена блуза без ръкави, подчертаваща едрите ѝ щръкнали гърди. През ръка беше преметнала черен жакет. Розовото очевидно беше любимият ѝ цвят — за него също — и той беше много доволен, че го е избрала точно тази вечер. *Ммм, ммм... розовата хубавица!* По лицето му се разля усмивка и той си помисли, че може би тази нощ... защо не, точно тази нощ никак няма да е зле. Всъщност, нещата започваха да се подреждат много добре. Заглуши с ръка напираният в него кикот.

Дългата ѝ руса коса падаше като водопад от нежни къдрици чак до кръста и той усети сладкия ѝ възбуждащ парфюм, особено силен във влажната нощ. Позна го веднага — любимия ѝ „Шанел 5“. Пот рукна от врата му, гърбът и подмишниците му подгизнаха.

Бърборенето с нафуканото хлапе — гаджето ѝ — нямаше край. Не изглеждаше особено щастлива. Бъра, бъра, бъра... Не знаят ли колко е часът? Време е да се прибира. Време е да си ляга в леглото. Пръстите му нетърпеливо барабанияха по черната найлонова торба. Неговата торба с фокусите.

Тя хлопна вратата. Гаджето също изскочи бързо от колата и затръшна своята. Куче залая нататък по улицата. Коленете на клоуна се подкосиха. Ами ако събудят някой любопитен съсед?

Никакъв съсед не се показва обаче, а хлапето я настигна на тротоара. Сграбчи ръката ѝ и си размениха думи, които той не чу. После оня я целуна яко. Ръка за ръка стигнаха до входната врата. Високите ѝ токчета изтракаха по цимента толкова близо до него, че ако протегнеше ръка, можеше да докосне глезена ѝ. Отново се паникьоса. А ако хлапакът се качи при нея? Тогава всичко рухва. Та нали той си направи кефа миналата нощ — сега е негов ред!

Под козирката пред фойето те се целунаха отново, но след това тя мина през вратата сама. Е, пич, тази вечер не ти се отвори

парашутът! Клоунът се изкиска сподавено.

Гаджето си тръгна бавно с наведена глава, подрънквайки с ключовете на колата. Като примерно момче, преди да отпраши обратно с колата той изчака да светне в апартамента и тя да му махне от прозореца на хола.

Клоунът се ухили. Колко са старомодни. Възпитаният любовник я изпраща до прага и я целува за лека нощ. Никакви креватни сърбежи! Даже се забавя, докато се увери, че тя е на сигурно вкъщи и вътре не се е спотаил някой вампир. Да пукнеш от смях!

След пет минути лампата в спалнята се запали и освети храстите. Той се сви в ниското на плета. Климатикът над главата му се включи с бръмчене и капки кондензат закапаха през храстите във врата му. Видя сянката ѝ да подскача по зеления гъстак над него успоредно с движенията ѝ в стаята, после тя пусна щорите и светлината помръкна.

Изчака напълно неподвижен още двадесетина минути, докато изгаснат всички светлини. Гръмотевица изтрещя съвсем наблизо. Дъждът започна. Отначало леко, но той знаеше, че скоро ще се засили. Вятърът се разбесня и храстите се залюляха в странен танц под бледата светлина на уличните лампи. Бурята връхлиташе. Тя се бе прибрала у дома точно навреме.

Грабна торбата с фокусите, промъкна се край ъгъла на зданието и стигна под прозореца със счупената ключалка на нейния хол. Точно в един и трийсет и две след полунощ клоунът намести маската плътно до лицето си. Изправи се, избърска внезапно отеснелите си джинси, безшумно повдигна нагоре тъмното стъкло и се вмъкна вътре на сухо.

Застанала на прозореца, Клои изпрати с поглед Майкъл, който бавно вървеше към колата, отхвърлен, с наведена глава. Махна вяло с ръка и нарочно дръпна пердето, докато той ѝ отвърщаше. Още един знак.

Огледа се наоколо, застанала сама насред хола. Апартаментът беше тих, пуст и непоносимо горещ. Чувството за удържана победа моментално се изпари. Вече почти съжаляваше, че не го задържа за през нощта.

Извинението с фитнеса беше изсмукано от пръстите. Кого лъже? Изключено е да стане в шест сутринта, за да отиде на аеробика. А щом няма да повдига още две седмици въпроса накъде отива връзката им, какво пречи да го пусне при нея през нощта?

Ядосана си, че не получи от него онова, което очакваше за честитата годишнина, затова го наказваш.

Браво, дори нейната раздвоена съвест ѝ подсказваше, че е постъпила като същинска кучка. Знаеше, че ако Майкъл бе останал, към три часа сутринта тя пак щеше да се самосъжалява, но този път за това, че е безволево мекотело в ръцете му. Каквото и да бе направила, все щеше да е зле. Всичко това беше толкова уморително и потискащо, че имаше нужда от няколко таблетки тайленол, за да потисне главоболието.

Апартаментът беше като пещ. През целия ден прозорците бяха стояли затворени и всичко вътре се беше напекло — дори мебелите бяха топли на пипане. Тя вдигна пощата, натрупана под входната врата и се запъти към кухнята.

Щракна ключа и кухнята ярко се освети. Клои въздъхна при вида на масата, затрупана с чинии от закуската, чинии от вечерята предната нощ, семена за папагала и пера от него. Папагалът Пийт, заслепен от силната флуоресцентна светлина, тупна от пръчката си на пода на клетката.

Тя наблъска чиниите във вече препълнената мивка, изстиска върху тях зелен препарат и обля с вода от крана порцелановата

планина. Междувременно Пийт си възвърна малко от загубеното достойнство, покатери се на пръчката и закрещя гневно към Клои, ръсейки във въздуха и по масата малки зелени и бели перца. Клои му скръцна със зъби и метна една кърпа върху клетката. Хвърли един последен поглед на кухнята, загаси лампата и си каза, че първата ѝ работа сутринта ще бъде да се обади на „Мери Мейдс“ — службата за спешно почистване по домовете. С малко минерална вода погълна два тайленола и се отправи към климатизирания рай на спалнята си.

Хвърли пощата на леглото, завъртя на максимум климатика и разрови чекмеджетата, за да намери любимата си розова пижама, избутвайки настрани купчината прозрачно бельо от магазина на улица „Виктория“, което Майкъл ѝ беше подарявал през последните две години. Намери пижамата си набутана в най-долното отделение — памучна и грамадна страстоубийца. Отвън клоните на живия плет жално стържеха по прозореца на спалнята, дъждовните капки трополяха по стъклото. Прогнозата обещаваеше силна гръмотевична буря за тази нощ. Погледа малко как напорите на вятъра огъват като сламки дърветата, сетне пусна щорите и включи телевизора за компания. На екрана се появи стар епизод от сериала „Брейди Бънч“.

Хвърли се на леглото до купчината писма и натисна копчето на телефонния секретар. Сметки, квитанции, реклами, поредният брой на „Пийпъл“ и още сметки. Няма край.

Електронният женски глас на телефонния секретар изрече: *Няма нови съобщения в гласовата ви поща.*

Тя погледна апарата. Странно. На дисплея примигваше в червено цифрата 3 — значи има три съобщения. А тя самата беше изтрила всичко, преди да излезе. Натисна отново копчето на апарата.

Имате три съобщения в гласовата ви поща.

Първо съобщение днес в седем и деветнайсет. След това прозвуча умореният глас на майка ѝ:

Клои, мама е. Нали щеше да учиш тази вечер. (Стомахът на Клои наново се преобърна от чувство за вина.) Звънни ми, щом се прибереш. Трябва да говоря с теб за гостуването ни следващия месец. С татко ти си мислим дали не е по-добре да отседнем в хотел — при теб е прекалено тясно. Намери адресите на няколко хотела в Манхатън, да са хубави, но не много скъпи и в добър квартал. Обади се!

Да, бе. Как се намират такива хотели в Ню Йорк!

Разрови отново пощата. Още една сметка. Кога намира време да купува всички тия неща, за които ѝ изпращат сметки?

Предложение да си открие нова кредитна карта. Тъй де, че да получава още повече сметки.

На дъното на купчината накрая излезе един кремав плик с характерния почерк на баща ѝ — драсканици като пилешки крака. Клои се усмихна. Откакто напусна Калифорния и се премести да следва право в Ню Йорк, баща ѝ редовно ѝ пишеше поне веднъж седмично и топлите му забавни писма бяха нейната отмора. Понякога ѝ пращаше дълги страници, друг път само няколко реда, но винаги започваха с обръщението: „Здрасти, Бобче! Как я кара моето голямо момиче в големия град?“. Лепна ѝ прякора Бобче, когато беше петгодишна заради слабостта ѝ към желираните бобчета. Дори на двайсет и четири години тя си оставаше неговото малко момиченце. Захвърли писмото настрани за по-късно и разлисти „Пийпъл“.

Второ съобщение днес в осем и десет. Беше Мари. Благодаря ти, Клои, че ни върза всички тази вечер. Направо ни разби. Пропусна турнира по норми срещу вечното имотно право. Да знаеш, че е много по-забавно от „Фантомът от операта“. Ей, да не забравиш, че упражнението по междущатско право е утре, ще дойда да те взема в осем и половина вместо в девет без петнайсет. Не закъснявай! Хъм... дали да не дойда още в осем. Чао.

По дяволите. Съвсем беше забравила за този тест. Още една причина да е сърдита на Майкъл.

Трето съобщение днес в единайсет и трийсет минути. Последва дълго мълчание. Като фон се чуваше някакво шумолене или приглушено късане на хартия. След това мъжки глас ехидно и напевно прошепна тихо: „Клои, къде си Клои?“. Ново хрущящо мълчание. За миг тя като че ли долови някакво дишане, после линията прекъсна.

Странно. Загледа се в апарата.

Край на съобщенията.

Трябва да е някое от момчетата в учебната група. Упражненията често продължаваха до малките часове. Вероятно Роб или Джим си правят шеги с нея. Сигурно са изчислявали кога трябва да се е прибрала и за да ѝ го върнат, задето метна групата, като отиде да си отбелязва хубавичко годишнината от старата любов и ги заряза да учат

без нея, просто ѝ откъщават със съобщение, надявайки се да я свари в компрометираща поза. Сигурно е това. И натисна клавиша.

Съобщенията са изтрети.

Пъхна се под завивките и изправи възглавниците зад гърба си, за да прочете писмото от баща си. Беше единствено дете и заминаването ѝ да учи в „Сейнт Джон“ засега тежко родителите ѝ. Те се наскърбиха още повече, когато неотдавна им съобщи, че няма да се върне при тях. Не харесваха Ню Йорк и определено се страхуваха. Клои беше израснала в малко градче в Северна Калифорния. Да разхождаш кучето си по циментовите тротоари и да живееш петдесет етажа над земята, само на десетина метра от съседа в отсрещния блок беше толкова неприемливо за тях, както да прекарват дните си в иглу. Въсъщност ако се наложеше да избират, родителите ѝ вероятно щяха да предпочетат иглуто. Майка ѝ се обаждаше два-три пъти седмично само да се увери, че Клои не е окрадена, изнасилена, обрана или плячкосана в този голям град, където върлуват три милиона крадци, насилници, обирджии и плячкаджии. Баща ѝ пък ѝ пишеше своите писма.

Клои захвърли останалата поща върху купчината правни учебници и сложи очилата. Взе плика и изтръпна.

Горният му ръб беше акуратно разрязан. Писмото липсваше.

Изпъна гръб в леглото си смразена. По ръцете ѝ плъпнаха нагоре тръпки и пробягаха по врата ѝ, тя моментално си помисли за Марвин. Погледна неспокойно към тавана, като че ли оттам я дебнеха очите му, и придърпа около себе си завивките.

Марвин беше странният ѝ съсед, който обитаваше апартамента точно над нейния. Безработен и саможив, той живееше тук дълго преди Клои да се нанесе и тя отдавна знаеше, че е доста особен. Всички го знаеха. Всяка сутрин заставаше на прозореца на хола и следеше какво става на двора под него. Карираният му халат беше винаги широко разтворен, развързаният колан се полюшваше ненужен от едната му страна, нищо не прикриваше косматия му корем и кой знае още какво, скрито под перваза на прозореца. Слава богу, че имаше перваз. Топчестото му сплескано лице вечно бе с набола сива брада, зад пластмасови черни очила криеше близко разположените си очи. Винаги държеше в едната си ръка чаша кафе. В другата... Клои не искаше дори да си представи.

В общата пералня на блока се говореше, че Марвин е емоционално нестабилен, че живее от социални помощи и от средствата на възрастната си майка. Зад гръба му обитателите го наричаха Норман и гадаеха какво ли е станало с неговата майка, която отдавна не се бе мяркала. Дълго време за Клои той беше чудат, но безобиден. От време на време го срещаше на входа или в коридора, той никога не се усмихваше, а само изръмжаваше нещо като поздрав.

Преди два месеца обаче, когато прекосяваше двора към колата си, бе направила фаталната грешка да махне приятелски с ръка на Марвин, докато той дебнеше от своя наблюдателен пост. Същата вечер той я причака във входа, държейки пощата ѝ в ръка. Усмихна ѝ се с кривата си усмивка, която разкри дребни пожълтели зъби и измърмори „пощаджията нещо е объркал“, преди да се затътри към горния етаж, за да шпионира отново владенията си от прозореца.

Оттогава загубеният пощаджия обърка на три пъти писмата им, а Марвин си намери ново хоби да полива цветята в коридора точно по

времето, когато Клои се прибираще от упражнения. Тя усещаше как погледът му лепне по нея, когато вървеше сутрин към колата си и когато се сблъскваше с него във фоайето на връщане. Яйцевидната му глава се поклащаше нагоре и надолу като евтин амулет в кола, а очите му я опипваха от главата до петите. Тогава тя започна да използва задния вход през пералнята, за да влиза и излиза от блока.

От две седмици започнаха странни телефонни обаждания — някой затваряше веднага щом тя отговореше. А затвореше ли, паркетът отгоре веднага почваше да скърца под стъпките на Марвин. Може би съобщението на телефонния ѝ секретар тази нощ да е било от него, най-после е набрал кураж да каже нещо.

Само преди ден, когато остави изпраното бельо в сушилнята и прескочи до апартамента да вземе още монети, мина покрай Марвин, който се правеше, че полива цветята във фоайето. След това, подреждайки изпраното, установи, че ѝ липсват два чифта бельо.

Сега пък писмото беше отворено и взето. Догади ѝ се при мисълта, че Марвин опипва гащичките и чете писмата ѝ, изтегнал тлъстото си туловище в леглото над главата ѝ. Като вземе изпита ще се огледа за нов апартамент, което в Ню Йорк никак не беше лесно. Не може повече да живее под този извратеняк. До тази вечер си мислеше, че дори би могла да се пренесе при Майкъл, но сега...

Главата я заболя от прекалено много мисли. Дали да не да глътне още някой тайленол? Стана от леглото и се запъти през хола да провери още веднъж входната врата. Надникна през шпионката, едва ли не очаквайки да види дебелия Марвин гол отвън с чаша кафе в едната ръка и растение в другата. Нямаше никой и коридорът тънеше в мрак.

Убеди се, че е завъртяла два пъти резето и залепи широка лента скоч върху процепа за пощата, така че шишкавите пръсти на Марвин да не могат да надигат капака и шарещите му очи да надничат вътре. Утре сутринта ще закове дъска на отвора и ще си наеме кутия в пощата.

Върна се към прохладата на спалнята и затвори вратата. Огледа тавана да провери дали Марвин не се е захванал с дърводелство като ново хоби. Не откри дупки по тавана, нито други странности, позяпа още няколко минути телевизия, докато главоболието ѝ малко се притъпи. Навън тресна гръмотевица и светлините примигаха. Бурята

май щеше да е много силна — тази нощ може и токът да прекъсне. Угаси телевизора и лампата и се намести в леглото, заслуша трополенето на дъжда по прозореца и кутията на климатика. Шумът беше мек, успокояващ, но Клои усещаше, че скоро небето ще се продъни. Хубаво. Дано се захлади — напоследък жегата е непоносима.

Изтощена физически и душевно накрая заспа дълбоко. Сънуваше някакъв странен и объркан сън за предстоящия изпит, когато чу току над себе си дрезгав глух глас.

— Здравсти, Бобче. Как е мойто голямо момиче в големия град? Ще си направим ли кефа?

Той се вмъкна много лесно в апартамента през прозореца на хола със счупената ключалка. Навън дъждът изведнъж рукна като из ведро и го измокри до кости. Зад спуснатите пердета в стаята цареше пълен мрак и нищо не се виждаше. Това не му пречеше, защото познаваше отлично нейния апартамент. През две стаи се чуваше тиктакането на часовника в кухнята. Предпазливо заобиколи остриите ръбове на високата метална масичка до канапето и ниската стъклена масичка, затрупана с вестници от три дни.

Бе влизал много пъти тук. Беше стоял в хола и чел вестниците, разлиствал списанията и докосвал учебниците по право. Прослушвал бе телефонните ѝ съобщения, преглеждал бе пощата и сметките ѝ и знаеше например, че масата, закупена от „Пиър I Импортс“, не беше още изплатена. Научил бе, че носи най-малкия номер дрехи, беше пипал роклите ѝ, мачкал копринените блузи и мирисал бельото ѝ, ухаещо на ароматни препарати. Тайно бе отгризвал от останалата пица в хладилника — тя я обичаше със салам, кайма и много сирене. Знаеше, че използва шампоан „Пантен“, сапун „Дайъл“, а любимият ѝ парфюм е „Шанел 5“. Стоял бе пред огледалото в нейната баня в бледозелено и жълто и бе втривал по цялото си тяло пълни шепи от сладния ѝ лосион с дъх на фрезия, представял си бе как ще се почувства, когато тя най-сетне стисне пениса му в ръцете си. Оставяше нейната козметика по себе си с дни — постоянно и вълнуващо напомняне за нея. Открил бе, че моминското име на майка ѝ е Марлин Таунсенд, а баща ѝ е издател на малък местен вестник. С две думи, знаеше всичко възможно за Клои Джоана Ларсън.

А сега, притихнал наред хола, вдишваше мирисите на тялото ѝ. Прокара пръсти по кушетката и докосна малките възглавнички по нея. Грабна захвърления на облегалката жакет, който бе носила тази вечер, опипа го, подуши го през тесните отвори на маската. Бавно тръгна към спалнята.

Внезапно папагалът Пийт запляска с крила откъм кухнята и в тишината на апартамента металните пръчки на клетката му звъннаха.

Той се закова на място и се послуша за шумове от спалнята. По лицето му под маската избиха капки пот. Дишането му се учести, гърдите му изсвистяха, но се овладя. Изненадата беше най-важният елемент в замисъла му и ако в този момент тя излезеше, всичко щеше да се провали. Нямаше да стане според предварителния план. Голямата стрелка на евтиния сив часовник в кухнята отброяваше шумно всяка секунда, а той стоеше все тъй вкаменен. Изтече цяла вечност, но апартаментът си остана тих.

Вратата на спалнята беше в края на хола. Той вече едва се сдържаше — моментът най-сетне бе настъпил. Чуваше бръмченето на климатика вътре, ту се усилваше, ту отслабваше с превключването на режимите. Хвана старата стъклена топка на бравата, задържа я няколко дълги секунди, през които усещаше във вените си да препуска електричество.

Боби, каквото има зад тази врата, е твое!

Лицето под маската се изкриви в похотлива усмивка, Клоуна просто отвори врата с леко скърцане и безшумно влезе в стаята.

Цялото тяло на Клои се сгърчи от паника. Сънуваше някакъв кошмар, че закъснява с пет минути за държавния изпит и се кара с квесторите, които не я пускат да влезе. Очите ѝ все още не можеха да се отворят, а съзнанието ѝ отчаяно се опитваше да свърже току-що чутиите думи с действието, разиграващо се в съня ѝ.

В следващия миг усети допир на гладка гума по кожата на лицето си и вкус на талк от гумени ръкавици върху устните си. Огромна тежест притисна гърдите ѝ и изкара въздуха от дробовете ѝ. Опита се да извика, но не излезе никакъв звук. Нещо меко и гладко бе напъхано в устата ѝ чак до гърлото и предизвикваше напъни за повръщане. Широко отворените ѝ от ужас очи опитваха да се приспособят към пълния мрак в стаята. Насочи ръце към лицето си, но в същия миг някой ги сграбчи, вдигна ги нагоре и бързо и здраво ги завърза със силно притегнато въже за металната рамка на леглото. Краката ѝ след това бяха грубо разтворени и завързани за металните колони в двата ъгъла на леглото.

Това не може да бъде. Сигурно е кошмар. Боже, моля те, нека се събудя. Събуди ме, Господи!

За по-малко от четирийсет секунди беше напълно обездвижена. Очите ѝ свикнаха с тъмнината и тя въртеше отчаяно глава наляво и надясно, за да види нападателя си.

Различи неясна фигура с наведена глава, която затягаше възела на въжето около левия ѝ глезен. Стомахът ѝ се сви от ужас. Лицето и главата се белееха призрачно на слабата светлина от електронния будилник. Две червени снопчета коса стърчаха от двете страни на темето. Той погледна към нея и Клои видя яркочервената уста и топчестия нос. Лице на клоун, маска. В дясната си ръка държеше голям нож.

Може би иска пари. Моля те, моля те, вземи телевизора, вземи стереоуредбата! Портмонето ми е на масичката в хола! Искаше да изкрещи това, но заради запушената уста не можа да каже нищо.

Обикаляйки леглото, той бавно прокара пръсти през ръкавиците по острието на ножа. Очите му не се отделяха от нея, втренчени през черните отвори на маската. Тя усещаше погледа му върху себе си, чуваше дишането, долавяше мириса на потта му. Обезумяла, Клои рипна с ръце и крака, опитвайки се напразно да скъса вървите, но не можа дори да помръдне. Тънките корди се впиваха в нежната кожа на глезените и пръстите ѝ започнаха да изтръпват поради затрудненото кръвообращение. Опита се да изплюе запушалката от устата си, но езикът ѝ не помръдваше. Тялото ѝ се извиваше безпомощно, а той се приближаваше все повече, докато застана в долния десен край на леглото.

Плъзна пръст съвсем бавно нагоре по прасеца, коляното и бедрото ѝ, докато стигна до долния ръб на пижамата. Клои се гърчеше от допира му, но беше напълно безпомощна. Чуваше бясното туптене на собственото си сърце.

Климатикът смени режима и бръмченето утихна. Навън дъждовните капки тропаха силно по стъклото на прозореца и по металната кутия на климатика. Бурята се беше развихрила. Удари оглушителна гръмотевица, отекна надалеч, светкавици прорязаха небето, светлината им проби в стаята през щорите и очерта фигурата му. Тя видя ясно рунтавите червени вежди и разтегнатата клоунска усмивка. По оголения му врат бяха провиснали бяло-руси кичури.

Изведнъж той се отдръпна от нея и остави ножа на нощното шкафче. Отвори чекмеджето и извади оттам две свещи с кокосов аромат и кутия кибрит. Тя го наблюдаваше, докато той ги палеше, пламъчетата разпръснаха мек блясък и нежен мирис в стаята. Няколко минути той я гледа мълчаливо, запъхтян зад тесния отвор на гумената маска. В светлината от свещите сянката се извисяваше грамадна и разкривена на стената.

— Здравсти, Клои. — Широко усмихнатата маска се наведе над нея. Думите излетяха със свистене през тесния отвор. Стори ѝ се, че вижда студени сини очи през малките дупки, зад които се криеха. — Много ми липсваше, Клои. Страхувах се, че няма да се прибереш тази нощ. — Обърна се, взе ножа от шкафчето и отново се наведе над нея. — Пропусна часа си по гимнастика, само за да прекараш нощта с гаджето? Немирница такава, тц, тц.

Обля я студена пот. Той знаеше името ѝ. Знаеше, че е пропуснала часа си по аеробика. *Да не би да работи в спортния център?* Умът ѝ отчаяно се блъскаше да разпознае гласа му — нисък и приглушен от маската. Май леко фъфли или се опитва да прикрие акцент? Британски ли?

Той се наведе и коленичи до нея. Приблужи маската по-близо до ухото ѝ и отмахна косата от бузата ѝ. Тя усети миризмата на гумата, примесена с леко ухание на „Куорум“, парфюмът, който бе подарила на Майкъл за Коледа. Лъхна я дъхът му на застояло кафе.

— Знаеш ли, наистина трябваше да го оставиш при теб тази нощ — прошепна клоунът в ухото ѝ.

Нова светкавица изтрещя навън, озари ярко спалнята и във внезапно вдигнатата му ръка на сантиметри от корема ѝ тя видя да проблясва нож. Очите ѝ щяха да изскочат. Той се засмя и се изправи. Пръстът му полази по тялото ѝ, по ръката и рамото до гърдите под пижамата. Ножът следваше по въздуха отгоре движението на ръката му.

— Хубавица като моята Клои не бива да остава сама.

Рязко спусна ножа и отрязва долното копче на пижамата.

— Защото не се знае какво може да се случи на едно голямо момиче в големия град.

Ножът отсече следващото копче. Мощен тътен и нов блясък на светкавица се разнесоха вън. В далечината писна аларма на кола.

— Не се притеснявай, Бобче. Аз добре ще се погрижа за моето голямо момиче. Ще те накарам да се усмихнеш.

Отхвърча още едно копче.

Тялото ѝ потрепери. Боже мой, знае и прякора ѝ.

Той подигравателно взе да души въздуха през отворите за носа.

— Ммм. „Шанел 5“. Обичам този мирис. Напръскала си се за мен, нали? И на мен ми е любим парфюм.

Знаеше и кой парфюм употребява.

— Какво още си облякла за мен тази нощ? — Отиде и последното копче, изгърколи се настрани и падна на пода, тупна меко и глухо на килима. Върхът на ножа се плъзна под пижамата и започна да я разтваря. Преднамерено и бавно избута встрани първо едната, после другата предница, докато се покаже оголеният ѝ корем. Мина по

пъпа нагоре, разтвори останалата част на пижамата и откри двете гърди. Впиваше жадни очи в нея. Дишането му се учести.

Прокара бавно ножа по едната и другата гърда, по щръкналите им зърна и го плъзна към шията. Клои усещаше как студеното острие се допира до нежната ѝ кожа, притискайки дълбоко плътта, без още да я реже. Той спря на медальона с форма на сърце върху гърлото ѝ и се поколеба за миг. Пъхна острието под верижката и с рязко движение я скъса. Медальонът също се хлъзна до тялото ѝ. Той застина. Клои усети как погледът му прониква в нея, нагоре и надолу по цялото ѝ тяло.

О, Боже Господи Исусе, недей!

Ножът гневно се спусна по крака ѝ и отхвърли последните остатъци от розовата пижама. Голите ѝ крака се гърчеха и дърпаха с всичка сила въжетата, пристегнали глезените. Той прекара острието на ножа по тях, започна от върха на пръстите нагоре по глезените и вътрешната страна на бедрата, натискаше все по-силно и дълбоко, но още не режеше. Пъхна острието под ивичката плат на ханша и срязва гащичките ѝ, оставяйки я напълно гола.

— Толкова си хубава, иска ми се да те изям — изръмжа прегракнал.

О, боже, не, не, не! Това е някакъв кошмар. Дано да е кошмар. Почти чуваше гласа на баща си. Внимавай много, Клои. Ню Йорк е голям град, там има всякакви хора и не всичките са свестни.

Клои се бореше отчаяно да изплюе парцала, натикан в устата ѝ. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Извиваше неистово ръце, докато вървите режеха кожата на китките ѝ.

Той я наблюдаваше как се гърчи и извива в леглото. След това остави ножа на шкафчето и съблече черната си тениска. Кожата му беше загоряла и без косми, имаше добре очертани мускули и прибран стегнат корем. Разкопча сините си джинси и бавно ги смъкна надолу, най-напред извади единия крак, след това другия, акуратно ги сгъна и ги преметна върху облегалката на стола. Клои забеляза, че над лявата китка има грозен изпъкнал зигзаговиден белег, заприлича ѝ кой знае защо на пътният знак „Опасни завои“.

— Имаш късмет, Клои, че не закъсна много — каза той. — Можем да си прекараме достатъчно време заедно. — Последно свали слиповете, излагайки на показ ерекцията си.

Подробностите. Забелязвай отличителните му белези, Клои. Запомни гласа му. Дрехите. Огледай се за знаци, за татуировки. Всичко, каквото и да е.

— За малко да забравя. Донесъл съм торбата с фокусите. Знаем някои хватки, които можем да опитаме. — Протегна се към пода и отвори една черна найлонова торба. Извади нещо, което приличаше на изкривена кука, тъмна стъклена бутилка и парче кабел. Озърна се наоколо. — Май ще ми трябва някакъв извод.

В съзнанието си тя започна да пици, тялото ѝ се мяташе в леглото.

— Сега, ако си послушно момиче, Клои, господин Клоуна добре ще те обслужи — просъска той.

Покатери се върху нея и я насилва до първите лъчи на слънцето.

Той си подсвиркваше, докато миеше кръвта от ножа в чистия бял умивалник на нейната баня. На едното крило на мивката в зелена порцеланова чаша бяха поставени техните четки за зъби, неговата и нейната, а на другото стоеше нейният лосион с аромат на фрезия. Водата се стичаше като червен ручей от острието към канала. Клоуна гледаше хипнотизиран въртенето на избледняващите кръгове в мивката, отначало светлочервени, после розови, накрая съвсем бистри.

Усещаше сила. Нощта мина много успешно и двамата наистина си прекараха чудесно. Дори и тя го призна. Е, по едно време, когато махна копринените гащички от червената ѝ сладка уста, вместо да му благодари, кучката се разхленчи и взе да пищи. Това ужасно го ядоса. Но като заигра ножът отново, остави номерата. Даже замоли за още. После пак се разскимтя, а на него му беше писнало и се наложи отново да ѝ запушва устата с гащичките.

Избърса ножа в хубавата ментовозелена кърпа за гости и внимателно го прибра в торбата при другите почистени играчки. Свали маската, изми старателно ръцете си, както бяха в ръкавиците, наплиска обилно със студена вода лицето и врата си и се избърса в кърпата. Одобри образа си в огледалото — стегнато и твърдо тяло. Изтърка набързо зъбите си с нейната четка и провери добре ли ги е почистил. После отново надяна маската и се върна в притихналата спалня.

Тя лежеше мирно на прогизналите от кръв чаршафи. Очите ѝ — затворени като на ангел. Той нахлузи джинсите и тениската и си затананика, докато обуваше тежките си боти и пристягаше връзките им. Гащичките ѝ все още бяха напъхани в устата, но тя не издаваше ни звук, ни стон. Странно, сега май му липсваха воплите ѝ.

Духна догарящите свещи. Наведе се над лицето ѝ и я целуна по бузата, като издаде устни през тесния процеп на маската и пусна език, за да вкуси още един път нейната мека, леко солена кожа.

— Чао, Бобче, скъпа моя. Моята хубава, хубава Клои. Беше голям кеф.

На чаршафа до нея се търкаляше скъсаният медальон. Той го взе и го пхна в джоба си.

— За спомен от хубавото преживяване.

Изпрати ѝ въздушна целувка и тихо затвори след себе си вратата на спалнята. Грабна от банята найлоновата торба и мина за последно през хола по коридора до кухнята. Забеляза върху конзолната масичка малка фигура от нефрит на трите мъдри маймуни, закриващи с лапи очи, уши и уста — Зло не виждам, Зло не чувам, Зло не казвам. Знаеше, че е подарък от баща ѝ и майка ѝ от неотдавнашната им екскурзия из Далечния Изток. Чувал бе легендата, че маймунките закриляли дома, който ги подслонявал. *Но не и тази нощ*, помисли си Клоуна и се засмя. До фигурката имаше снимка на щастливата Клои и нафукания ѝ мухльо пред Емпайър Стейт Билдинг. Спря и прокара пръсти по нея, преди да запечата в мислите си картината на тази специална нощ.

Тихо като църковна мишка откряна прозореца на хола и скочи в гъстите храсти, все още мокри след отминалата проливна буря. Незабелязан от никого, Клоуна потъна в моравия полумрак, точно когато първите оранжеви проблясъци озариха небето и над пустите улици на Ню Йорк се спусна денят.

Мари Катрин Мърфи стоеше пред вратата на апартамент 1Б и знаеше със сигурност, че нещо не е наред. Вече беше девет без десет, тя самата закъсня, днес имаше упражнение за изпита по междуцатско право, а Клои не отговаряше на звънеца. Макар че Клои типично закъсняваше и отчасти тъкмо заради това се разбираха толкова добре, тя поне винаги отваряше вратата. Често я посрещаше по пижама и с безброй извинения, с две големи чаши горещо кафе и кутия шоколадови бисквити. От три години се редуваха с колите си до университета „Сейнт Джон“ и Мари не си спомняше един случай Клои да не я е дочакала, независимо колко е закъсняла.

Възрастна жена ѝ бе отворила външния вход и от пет минути Мари звънеше на вратата на Клои. Знаеше, че е излизала с Майкъл предната вечер, затова най-напред реши, че той е останал през нощта и двамата са се успали.

При тази мисъл дръпна ръка от звънеца, притеснена Майкъл да не ѝ отвори по долни гащи. С кафе или без кафе, Мари определено нямаше желание да вижда тая гледка. Но след още пет минути, без никой да отговори на звънеца, Мари се разтревожи. Опита се да надникне през отвора за писма във вратата, но той беше запушен с нещо отвътре.

Излезе на двора и запали цигара. От прозореца на горния етаж я зяпаше странният съсед на Клои с чаша кафе в ръката. Гаден, полугол, с дебели очила и зловещо ухилен. Побиха я тръпки. Видя, че пердетата в хола на Клои са спуснати, а капаците на спалнята — затворени. Колата ѝ не беше на обичайното си място, а го нямаше и беемвето на Майкъл.

Без паника. Едва ли е нещо страшно.

Изтича от другата страна на зданието, където гледаше кухненският прозорец на Клои. Той беше затворен, но пердетата бяха дръпнати. Долният ръб на прозореца се издигаше около две педи над главата на Мари. Тя въздъхна. Следобед беше на работа и затова бе сложила пола и високи токове. Остави чантата си и се прокле наум, че

не е с панталони и ниски обувки, после смачка цигарата. Покатери се на тухления цокъл, който опасваше цялото здание и минаваше под кухненския прозорец. Стъпила на кофа за боклук за опора и здраво хванала перваза на прозореца тя изправи едрата си фигура и надникна вътре. Точно пред нея на кухненската маса беше клетката на папагала Пийт, покрита с кърпа. Отляво се виждаше препълнената мивка с мръсни съдове. През отворената кухненска врата зърна в хола ниската маса, отрупана с вестници. Мари се поуспокои. Ако апартаментът беше чист и подреден, щеше да означава, че се е случило нещо лошо. А така изглеждаше, сякаш Клои изобщо не се е прибирала през тази нощ.

Сигурно е останала при Майкъл и е забравила да ми се обади. Тази сутрин той я е откарал до университета, тя е изпила кафето си и изяла поничката си в колата, сега се упражнява за изпита по право и как да стане юристка, а аз въртя дебелия си задник тук на вятъра и надничам в кухнята и като последна тъпачка.

Мари вече се ядоса. Ще закъснее и за контролното. Тъкмо взе да слиза внимателно от боклукчийската кофа, когато я преряза една мисъл. Ако Клои не се е прибирала вкъщи, кой тогава е покрил клетката на Пийт? Застина, разтревожена и от още нещо, което ѝ се стори, че е зърнала на пода в коридорчето пред кухнята. Някаква подсъзнателна команда я накара да се обърне, за да погледне повнимателно, изправи се на кофата отново и залепи лице до стъклото. Засенчи отстрани очите си с длани и се взря напрегнато.

Трябваха ѝ няколко секунди да осъзнае, че тъмните петна по пода са следи от стъпки. И още няколко, за да разбере, че са от кръв.

В този миг Мари Катрин Мърфи падна от кофата и се разпищя.

Някакъв глас извика от мрака:

— Има пулс! Чувам сърцето!

Друг глас:

— Диша ли?

— Едва-едва! Сложих ѝ кислородна маска. Тя е в шок.

Още един глас:

— Боже господи! Тук е потънало в кръв. Откъде тече?

— Искаш да попиташ откъде не тече. Цялата е подгизнала. Но като че ли главно е от вагината. Сигурно има кръвоизлив. Психарят добре я е наредил.

— Срежи въжетата, Мел.

Четвърти глас. Силен, властен нюйоркски акцент.

— Полека, момчета. Въжетата са веществени доказателства. Не ги режете. Пипайте само с ръкавици. Това е местопрестъпление, всичко ще се описва и прибира в пликчетата.

В стаята очевидно имаше много хора.

— Боже мой, китките ѝ са съвсем разкъсани! — Гласът прозвуча потресен, ужасен.

Полицейски радиоапарати пращяха и предаваха нареждания. Приближаваха виещи сирени. Щракаха фотоапарати, бляскаха светкавици.

Сърдити гласове:

— Внимавайте, вдигайте я леко! Ей, Мел, ако ще ти прилошава, марш навън. Тук не е за слаби нерви.

За миг настъпи мълчание, после отново се чу първият глас.

— Веднага да ѝ се влее разтвор, дайте ѝ морфин. Тя е около един и шейсет. Почнете с една десета, даже с една петнайсета. Обадете се в травматологията на болница „Джамайка“ и им кажете, че караме дваисет и четири годишна бяла жена с многобройни прорезни рани, вероятен вътрешен кръвоизлив, вероятно сексуално насилие и в шок.

— Така, така, леко я повдигнете сега. Внимателно! Слушайте мен. Едно, две, три.

Остра и раздираща болка мина като вълна през тялото ѝ.
— Боже, горкото момиче! Знае ли някой как е името ѝ?
— Приятелката ѝ отвън каза, че е Клои. Клои Ларсън. Студентка
по право в „Сейнт Джон“.

Гласовете затихнаха и я обгърна черна пелена.

Клои бавно отвори очи и я заслепи ярка светлина. За миг си помисли, че може би е умряла и се намира в рая пред своя Създател.

— Моля, следвай с поглед светлината.

Лъчът на малкото фенерче зашари по лицето ѝ. Миришеше силно на дезинфектанти и белина и тя разбра, че се намира в болница.

— Клои, Клои? — Младият лекар с бяла престилка отново светна с фенерчето в очите ѝ. — Радвам се, че се събуждаш. Как се чувстваш?

Клои прочете табелката на гърдите му: Д-р Лорънс Броудър. Въпросът му ѝ прозвуча съвсем глупаво. Опита се да отговори, но езикът ѝ беше надебелял и сух. Успя само да прошепне:

— Не съм добре.

Всичко я болеше. Погледна ръцете си — дебело омотани в марли, отвсякъде излизаха тръбички. Коремът ѝ пулсираше от раздираща болка, която се усилваше.

В ъгъла на стаята седеше Майкъл. Наведен напред с ръце под брадичката и лакти, опрени на скута. Лицето му — тревожно. През прозореца розовото и оранжевото в небето гаснеха. Май беше залез.

Друг мъж в зелена престилка стоеше мълчаливо до вратата. Клои реши, че и той е лекар.

— Ти си в болница, Клои. Претърпяла си тежка травма. — Д-р Броудър замълча. Тримата мъже си размениха неловки погледи. — Знаеш ли защо си тук? Помниш ли какво ти се е случило?

Очите на Клои се наляха, потекоха ѝ сълзи. Тя кимна леко. Лицето на Клоуна блесна в паметта ѝ.

— Миналата нощ си била нападната и изнасилена. На сутринта те е открила твоята приятелка и екип на бърза помощ те докара тук, в болница „Джамайка“ в Куинс. — Той замълча, пристъпи от крак на крак, видимо притеснен. После заговори по-бързо: — Имаш много и сериозни наранявания. Матката ти беше разкъсана и имаше вътрешен кръвоизлив. Беше загубила много кръв. За съжаление д-р Рубенс е бил принуден да направи спешна хистеректомия, за да спре кръвоизлива.

— Той се обърна към лекаря в зелената дреха до вратата, който бе навел глава и избягваше погледа ѝ. — Това е най-тежкото увреждане и дотук е лошата новина. Имаш също прорезни рани по тялото, но извикахме пластичен хирург да ги зашие, за да сведем до минимум белезите. Тези рани обаче не са опасни за живота ти и добрата новина е, че очакваме напълно да се възстановиш.

Дотук е лошата новина. Дотук било. Само толкоз. Тя изгледа тримата мъже в стаята. Те, Майкъл също, криеха очите си от нея, или разменяха погледи помежду си, или се взираха в пода.

С едва доловим шепот тя попита:

— Хистеректомия? — Думите излизаха с болка от гърлото ѝ. — Значи ли това, че не мога да имам деца?

Д-р Лорънс Бродър пристъпи на другия си крак и се намръщи.

— Боя се, че да, няма да можеш да износиш плод.

Пролича си колко много иска д-р Бродър разговорът да приключи. По възможност веднага. Той продължи на един дъх, въртейки малкото фенерче в пръстите на дясната си ръка.

— Хистеректомията е сериозна хирургична интервенция и ще трябва да останеш в болницата още малко. Възстановителният процес обикновено трае от шест до осем седмици. Ще започнем от утре с някои терапии и постепенно ще ги увеличаваме. Имаш ли болки в коремната област?

Клои трепна и кимна утвърдително.

Д-р Бродър повика навъсения д-р Рубенс. Двамата дръпнаха завесите около леглото, като оставиха Майкъл навън, и повдигнаха болничните чаршафи. Клои видя, че коремът и гърдите ѝ са бинтовани. Д-р Рубенс много внимателно опипа корема ѝ, но огнени болки пронизаха тялото ѝ.

Той кимна, не към Клои, а на д-р Бродър.

— Отокът е в границата на нормата, шевове са в добро състояние.

Д-р Бродър на свой ред кимна и се усмихна на Клои.

— Ще наредя на сестрата да увеличи дозата морфин в интравенозния разтвор. Това ще облекчи болките. — Покри я със завивките и отново пристъпи от крак на крак. — Вън чакат няколко полицейски инспектори, искат да говорят с теб. Ще можеш ли?

Клои се поколеба, но кимна утвърдително.

— Добре, ще ги пусна да влязат. — Разтвори завесите около леглото. Видимо облекчени, че са приключили разговора, двамата лекари с все още наведени погледи се запътиха бързо към вратата. Д-р Броудър натисна дръжката и спря. — Минала си през ужасно изпитание, Клои. Всички те подкрепяме. — Усмихна се мило и излезе.

Жертва на сексуално насилие. Хистеректомия. Няма да има деца. Значи кошмарът е бил истински. Думите се сипеха прекалено бързо, твърде много информация за смилане. През съзнанието ѝ пробяга лицето на Клоуна с разкривената усмивка, голото му тяло, острието на ножа. Той знаеше всичко за нея. Прякорът ѝ. Любимият ѝ ресторант. Знаеше, че е пропуснала часа си по гимнастика. Каза, че я следял непрестанно.

Не се тревожи, Клои. Винаги ще съм наблизо. Гледам те. Чакам.

Тя затвори очи и си спомни ножа, спомни си болката, погълнала тялото ѝ, когато за първи път усети, че я реже. Майкъл приближи и взе ръката ѝ.

— Всичко ще се оправи, Клои. аз съм до теб — говореше ѝ нежно. Тя отвори очи и забеляза, че той не гледа нея, а някъде встрани или нагоре, в някаква точка на стената. — Говорих с майка ти, родителите ти пътуват насам. Ще пристигнат довечера. — Гласът му се задави и изхриптя. — Само да ме беше оставила при теб снощи! Само да бях останал при теб! Щях да го убия тоя психясал тип. Щях... — Прехапа устни и погледът му се плъзна по очертанията на тялото ѝ под снежнобелите завивки. — Боже, какво е направил... тоз перверзен гад... — Гласът му секна, той стисна ръце в юмруци и се обърна към прозореца.

Само да ме беше оставила при теб снощи.

Прекъсна ги леко почукване и вратата бавно се откряна. В коридора цареше силно оживление. Сигурно е часът за посещения. В стаята влезе нисичка жена със ситно къдрава червена коса и демодиран костюм в червено и черно. Не носеше грим, освен светъл фон под очите, с който се бе опитала да скрие тъмните си сенки, мрежата от бръчки по лицето не съответстваше на възрастта ѝ, около трийсет и пет, както си помисли Клои. По петите я следваше мъж на възраст, с евтин син костюм, който стърчеше над нея поне с една глава. Изглеждаше в предпензионна възраст, беше сресал рядката си посивяла коса така, че да прикрива лисината на темето му. От него

лъхаше на застоял цигарен дим. И двамата имаха уморен вид и образуваха странна двойка, нещо като хотдог и хамбургер.

— Здравей, Клои. Аз съм инспектор Ейми Харисън от Специалния отдел за жертвите на насилие към окръг Куинс. Това е партньорът ми, инспектор Бени Сиърс. Знаем, че ти е много трудно, но се налага да ти зададем няколко въпроса за случилото се миналата нощ, докато всичко е все още свежо в паметта ти.

Инспектор Харисън погледна към Майкъл, който стоеше до прозореца. Настъпи неловка пауза.

Майкъл се приближи и протегна ръка.

— Аз съм Майк Декър, приятелят на Клои.

Инспектор Харисън стисна ръката му и кимна. След това се обърна към Клои:

— Ако смяташ, че ще ти е по-леко, Клои, Майк може да остане. Но само, ако ти искаш.

— Разбира се, че ще остана с нея — отсече Майкъл.

Клои кимна бавно.

Инспектор Сиърс се усмихна по посока на Майкъл в знак, че го приема, подсмръкна, премлясна и извади бележник с химикалка. Остана в долния край на леглото, а след като инспектор Харисън придърпа един стол и седна до Клои, вече изглеждаше с две глави по-висок от партньорката си.

— Да започнем тогава — каза инспектор Харисън. — Познаваш ли лицето, което ти причини това?

Клои поклати глава.

— Един ли беше или няколко души?

Бавно:

— Само един.

— Ще го разпознаеш ли, ако го видиш? Мога да доведе полицейски художник да скицира по твоя разказ...

По бузите на Клои потекоха сълзи. Тя поклати глава и промълви едва доловимо:

— Не. Носеше маска.

Майкъл изхриптя под нос:

— Гадното копеле...

— Моля ви, господин Декър... — прекъсна го строго инспектор Харисън.

— Каква маска? — попита с каменно изражение Сиърс.

— Гумена клоунска маска. Не можах да видя лицето му.

Харисън продължи внимателно:

— Няма нищо, Клои. Кажи ни какво си спомняш. Не бързай.

Тя вече не можеше да спре сълзите, които рукнаха по лицето ѝ. Цялото ѝ тяло се разтресе, отначало леко, после неконтролируемо.

— Спях. Чух гласа му в съня си, мисля, че ме нарече Бобче. Опитвах се да се събудя, наистина се опитвах. — Вдигна ръце и видя превързаните китки. Спомни си за вървите и се сгърчи цялата. — Хвана ме за ръцете и ме върза и не можех... не можех да се помръдна, не можех да дишам, не можех да викам... натъпка нещо в устата ми. — Докосна с пръсти устните си, още усещаше на езика сухата душаша я коприна. Още ѝ се гадеше, не можеше да си поеме дъх. — Напъха ми нещо в устата, върза ми ръцете и краката, не можех да помръдна. Не можех... — Отвърна поглед от инспектор Харисън и потърси ръката на Майкъл, за да овладее треперенето, но той отново беше при прозореца и стискаше юмруци.

Само да ме беше оставила при теб снощи.

Харисън хвърли един поглед към Майкъл, наведе се и докосна ръката на Клои:

— Много от жертвите на сексуално насилие упрекват себе си. Но бъди сигурна, че вината не е твоя. Каквото и да си направила или да не си направила, нямаше да можеш да предотвратиш станалото.

— Той знаеше много неща. Къде държа свещите си, в кое чекмедже. Запали ги, а аз... не можех да се мръдна!

— Каза ли ти нещо, Клои? Спомняш ли си какво говореше?

— О, да. Боже, това беше най-ужасното. Непрекъснато ми говореше, като че ли ме познава. — Тя не можеше да овладее треперенето си, ридания разтърсваха раменете ѝ. — Той знаеше всичко, всичко. Каза, че непрекъснато ме следи и винаги ще бъде близо до мен. Винаги. Знаеше за почивката ми в Мексико миналата година, знаеше, че Майкъл остана при мен във вторник, знаеше името на майка ми, кой е любимият ми ресторант, знаеше, че съм пропуснала гимнастиката си в сряда. Знаеше всичко! — Силна болка проряза гърдите ѝ и тя си спомни причината.

— Имаше нож, срязва пижамата ми и после... започна да реже мен, усещах как разцепва кожата ми и не можех да мръдна. След това

легна върху мен и...

— Моля те, Майкъл, не можех да помръдна! Опитвах се, но не можех. Не можех да го отблъсна от себе си! — пищеше тя, пищя до пълно прегракване.

Инспектор Харисън въздъхна и бавно погали ръката на Клои, повтори ѝ, че тя не е виновна. Инспектор Сиърс пое дълбоко въздух и поклати глава. Сетне обърна нова страница в бележника си.

Хълцаща, Клои потърси с поглед Майкъл, но той продължаваше да стои до прозореца, стиснал юмруци и с гръб към нея.

Във вторник следобед, когато изписаха Клои от болницата, валеше проливен дъжд. Само пет дни след като я докараха на носилка и в безсъзнание, д-р Броудър влезе широко усмихнат в препълнената с цветя стая и обяви, че тя вече е добре и ще си тръгне следобед. Новината я уплаши — трепереше през целия ден и с приближаването на часа сърцето ѝ се разтупа още по-силно.

Майка ѝ я послуша накрая да не търси из страниците на „Ню Йорк Таймс“ за квартири под наем, а да погледне в рубриката за некролозите. Само след два дни откри апартамент с една спалня на осемнайсетия етаж в един многоетажен блок в комплекса „Норт Шор Тауърс“ точно на границата между кварталите Куинс и Насау. В апартамента живеела деветдесетгодишна вдовица със седемнайсетгодишния си котарак Тиби. За нещастие на Тиби, вдовицата починала преди него. С помощта на две новички стотачки Клои получи разрешение да се нанесе веднага. Майка ѝ каза, че за нийоркски апартамент е доста добър.

Клои не пожела да стъпи в апартамент 1Б на „Роки Хил Роуд“. Нито веднъж. Не поиска да види отново „Бейсайд“. Освен папала Пийт, отказа да вземе каквото и да е от стария си апартамент, особено от спалнята. Още докато беше в болницата, заяви на родителите си да продадат, изгорят или подарят всичко. Изобщо не я интересуваше, държеше само никой, в това число и Майкъл, да не се придвижва пряко от стария до новия ѝ апартамент.

Знаеше, че Майкъл смята страховете ѝ за налудничави. Самата мисъл, че насилникът ѝ чака, дебне и проследява близките ѝ, за да разбере къде се е преместила Клои, му се струваше прекалена. Съгласен беше, че тя трябва да напусне „Бейсайд“, но не разбираше защо просто не дойде да живее при него. И отказваше да напусне манхатънския си апартамент.

— Клои, имаш ли представа колко трудно се намира апартамент на нормиран наем през 80-те години? Осемнайсет месеца търсих, докато открия този.

За Клои беше почти обидно да обяснява на Майкъл съображенията си.

— Майкъл, она знае всичко. За мен и за теб. Сигурно ме е следил до твоето жилище, или когато си идвал при мен е проследявал теб до вас. Може да е твой съсед и да ме е следил от вас. Ако ти си готов да поемаш риск заради някакъв тъп нормиран наем, аз не съм. И няма да стъпя повече там. Никога. Как е възможно да не го разбираш!

Спорът им бе разгорещен. Даже прекалено. Тя се разплака, а той въздъхна твърде шумно. За да я успокои, обеща, че „ще види какво може да направи“, но в момента било изключено да се мести. Тогава предложи да ѝ потърсят ново жилище далеч от Бейсайд. Излезе за малко от стаята да проведе спешен телефонен разговор и когато се върна след десетина минути, обяви, че се налага веднага да отиде в офиса. Два часа по-късно пристигна букет цветя с кратка бележка „От Майкъл с любов“. Това беше в петък. После работи цяла събота и неделя.

И така, майка ѝ й намери апартамент високо над земята в „Норт Шор Тауърс“. Той предлагаше максимална сигурност за сама жена в града — портиер, двойно заключващи се врати, алармена система с датчици, реагиращи на движение и първокласна вътрешна телефонна уредба. Още в неделя родителите ѝ пренесоха телевизора, кухненската маса със столовете и Пийт. Всички други необходими мебели закупиха от „Сиърс“. В понеделник пред бившия ѝ дом пристигна голям червен камион на Армията на спасението. Двама яки мъжаги не обърнаха внимание на висящите остатъци от жълта полицейска лента по вратата на апартамент 1Б и благодарни натовариха вещите на Клои. Оставиха разписката на голия под в дневната. Така в сивия следобед на този дъждовен понеделник под любопитните погледи на неколцина съседни нейният живот в Бейсайд, Куинс, тихо приключи. Баща ѝ после ѝ каза, че Марвин, съседът от горния етаж, ѝ изпратил благопожеланията си.

Разбира се, родителите ѝ се опитаха да я убедят да се върне в Калифорния. Къде да е в Калифорния. Всъщност, където и да е на Запад. Само не в Ню Йорк. Клои повдигна въпроса пред Майкъл, но той на мига изключи подобна възможност. Неговата кариера, нейната фирма, семейството му, общият им живот — всичко беше свързано с Ню Йорк. Така че тя излъга родителите си, като им каза, че и двамата обмислят идеята, но най-напред тя трябва да вземе държавния си

изпит в Ню Йорк и да започне работа във фирмата, към която е поела ангажимент. Заяви много самоуверено, че твърдо е решила да не позволи на маниака да разруши живота ѝ, да я пропъди от града и така нататък. Дрън, дрън, дрън. Клои много искаше да повярва на собствените си думи.

В действителност, тя вече не знаеше какво точно иска. Неща, които само преди пет дни изглеждаха толкова важни, сега бяха станали съвсем несъществени. Държавният изпит, новата работа, годежът. От болничното си легло тя ревниво гледаше как на телевизионния екран животът продължава да си тече както преди, все едно, че нищо не се е случило. Хора се блъскаха сутрин по превозни средства, за да отидат на работа, вечер пак по същия начин, за да се приберат вкъщи. А водещите на новините важно обявяваха всяка дреболия за събитие от световно значение.

„Ако пътувате към Лонг Айланд, заобикаляйте магистралата, по нея се извършват строителни работи, има задръстване и на Гранд Сентръл Паркуей. Том Круз се появи на премиера в Лос Анджелис, където беше препълнено с холивудски звезди. Още една лодка с кубински бежанци открита в морето край Кий Уест, Флорида. Помогнете на гладуващите деца по света. За жалост, приятели, прогнозата за края на седмицата отново предвижда гръмотевични бури. Жалко, яхтсмени, пожелаваме ви повече късмет за следващата неделя, когато има изгледи да нахлуе сух въздух.“

Направо ѝ идваше да пици.

Полицаят, който пазеше в първите два дни пред врата на болничната ѝ стая, изчезна, вероятно са го изпратили при друга жертва на насилие. Инспектор Сиърс обясни, че охраната е вдигната, защото тя вече не е „в непосредствена опасност“. И въпреки че полицията „активно търси извършителя“ и „проследява всички възможни улики“, от понеделник инспектор Харисън прекрати всекидневните си посещения в болничната стая на Клои и ги замени с обаждания по телефона, за да се осведомява как се чувства. Клои имаше подозрения, че след няколко дни и обажданията ще спрат, тъй като нейният случай ще бъде изместен от нови.

Стаята ѝ преливаше от кошници с ухаещи цветя, изпратени от доброжелателни приятели, познати и колеги, но тя все още не можеше да събере кураж да размени две думи с когото и да е по телефона. Не

искаше да вижда никого от приятелите си, освен Мари. Не искаше да я виждат цялата омотана в бинтове и да си представят ужасните неща, които са ѝ се случили. Не искаше да говори за онази нощ, но и нямаше сили да приказва празни приказки с любопитковци. Освен това нямаше какво толкова да се казва. Желаше да върне времето назад, да си бъде старата Клои с нормалните проблеми и досадни задачи, които бяха изпълвали дните ѝ, но знаеше, че вече е невъзможно. Заради това го мразеше най-много. Той отнесе живота ѝ, а тя не знаеше как да си го върне.

Майкъл стоеше в работата си и в понеделник се появи в болницата само за един час по обед. Тя усещаше, че му е неловко в тази обстановка. Разбираше, че видът на превръзките и системите, лекарствата, докторите и рехабилитаторите го карат да се чувства объркан и безпомощен. Знаеше също и че злополуката, както наричаше случилото се, го изпълва с гняв. Но по някакъв начин за нея вече не беше от значение как той възприема каквото и да било. И я изпълваше ярост, че неговият живот си върви най-нормално, като че ли нищо не е ставало, а всъщност всичко бе станало и за тях двамата вече нищо нямаше да е както преди.

Дойде вторник и тя най-после можеше да се прибере вкъщи, нещо, което уж много искаше, а откакто д-р Бродър ѝ каза, че ще я изпишат, не спираше да трепери. Майкъл трябваше да я вземе, но в последния момент се оказа, че е ангажиран с някакви сложни клетвени показания в съда. Така че се наложи майка ѝ и Мари да я избутат с инвалидната количка до входа на болницата, където баща ѝ я очакваше с наета кола. Тя беше в състояние да ходи, но политиката на болницата беше да придвижват пациентите с количка до колата.

Вратата на асансьора се отвори и Мари плъзна количката в оживения партер. Беше пълно с народ. Възрастни мъже и жени седяха на пейките в ъгъла, пред рецепцията се въртяха полицаи. Уплашени родители държаха на ръце плачещи деца, медицински сестри и санитарии щъкаха от и към асансьорите.

Клои бързо огледа голямото помещение за следи от нападателя си. Някои хора показваха вяло любопитство към младата жена в инвалидната количка. Тя изпитателно се взря в очите на всеки, в движенията им. Едни си приказваха, други прелистваха книжа или просто зяпаха в празното пространство. Погледът ѝ неистово шареше

от един човек на друг. Сърцето ѝ се разтупа, усети мощен прилив на адреналин. Но безнадеждната истина беше, че можеше да са очите на всеки един от присъстващите. Без маската, тя нямаше да го разпознае.

Дори едната стъпка от количката до автомобила ѝ причини раздираща болка в корема. С помощта на Мари и майка си успя да се настани внимателно на задната седалка, стиснала в ръка торбичка с лекарства. Погледна през мокрото стъкло на колата към просторния паркинг. Щяха да минат по оживения Северен булевард и да излязат на вечно претоварената магистрала за Лонг Айланд. Толкова много непознати лица! Той можеше да е навсякъде. Можеше да е всеки.

— Добре ли се намести отзад, скъпа? — Пауза. — Бобче? — обърна се мило баща ѝ към нея, очаквайки отговор.

— Да, татко, да тръгваме. — Поколеба се, после добави тихо. — Татко, моля те, никога повече не ме наричай така.

Той се натъжи. Но кимна и видя в огледалото как дъщеря му обръща умореното си лице към прозореца. Фордът потегли, промуши се през гъсто населения паркинг и излезе на авеню „Атлантик“. По целия път към новия ѝ апартамент в Лейк Съксес Клои не откъсна поглед от прозореца, от безбройните коли, профучаващи край тях, от безбройните непознати лица, оставяйки болница „Джамайка“ далеч назад зад завесата от дъжд.

Всяка сутрин Клои се поглеждаше в огледалото и си казваше: „Само да мине днешният ден, утре сигурно ще е по-леко“. Но всяко утре ставаше само по-лошо. Страхът в нея се разрастваше неудържимо като рак, макар раните да зарастаха и белезите да избледняваха. Нощем я съсипваше безсъние, денем я довършваше затъпяваща умора.

Управителят на фирма „Фиц & Мартинели“, където трябваше да започне блестяща кариера на адвокат по медицински дела след държавния изпит, загрижено позвъни да попита как е и дали ще постъпи през септември, както бе планирано, или има нужда от повече време, за да се възстанови. Добре съм, отговори тя, оздравявам и ще си взема държавния изпит в срок, след три седмици. Благодаря за вниманието.

Вярваше в това, което казва. На всекиго и всеки ден. Сетне изведнъж, без никакво предупреждение я сграбчваше с остри нокти необясним ужас и тя замръзваше на място — напълно осезаем ужас, почти го подушваше. Дишането ѝ блокираше, стаята се залюляваше. В метрото внезапно усещаше вкуса на плата в устата си и ледения връх на ножа по кожата си. В асансьора чуваше гласа му и в ноздрите я удряше сладникавата миризма на кокосовите свещи. В колата поглеждаше назад през огледалото и виждаше отвратителната му усмивка. Непрекъснато се връщаше обратно в онази нощ. Опита се да спазва някакъв дневен график и просто да продължи нормалния си живот отпреди. Но дните преминаваха в седмици и тя усещаше как в привидно здравата ѝ фасада плъзват малки пукнатини, разклоняват се и се множат и разбра, че някой ден ще се пръсне на милион парчета.

След две седмици в Ню Йорк родителите ѝ си стегнаха багажа и си тръгнаха за Сакраменто. Подвеждащата храброст на усмихнатата ѝ фасада си изпълни ролята да ги заблуди и докато я прегръщаха и целуваха пред асансьора, отново я замолиха да се върне в Калифорния.

Добре съм. Оздравявам и ще си взема държавния изпит в срок, след две седмици.

Махна усмихната за довиждане, преди вратата на асансьора да скрие окъпаното в сълзи лице на майка ѝ. След което Клои се обърна, втурна се в апартамента, заключи вратата, седна на пода и безутешно плака цели три часа.

Продължи да учи за изпита сама вкъщи. Предпочиташе да не рискува с лекции заради погледите на напълно чужди хора и неизбежните въпроси на добронамерени приятели. От курса ѝ осигуриха видеокасети с упражненията. Прекарваше повечето дни на пода посред хола, заобиколена от учебници по право, с бележник в ръка, безучастно вперила поглед в екрана, гледаше как мърда устата на професора, но думите, които чуваше, нямаша вече смисъл. Не можеше да се съсредоточи и беше наясно, че няма да вземе изпита.

Вечерта, преди да се яви, Майкъл остана при нея и на другия ден точно в седем часа я остави пред центъра „Джейкъб Джавиц“ в Манхатън, където се провеждаше изпитът. Тя се записа, една от трите хиляди явяващи се, зае определеното ѝ място и в осем часа получи дебела папка със задачата. В залата се спусна пълна тишина. В осем и пет Клои погледна напред, назад и настрани морето от непознати лица, някои наведени над листовете си, други озъртащи се нервно и отчаяно. Гледката я разтревожи, ужаси я. Главата ѝ започна да пулсира, потръпна и я обля студена пот. Повдигна ѝ се. Вдигна ръка и една квесторка я придружи до тоалетната. Нахълта в една кабинка и повърна. После напписа лицето и врата си със студена вода и напусна зданието. В осем и дваайсет и шест спря едно такси и повече не погледна назад.

Инспектор Харисън престана да се обажда, така че Клои започна да звъни всеки ден, за да разбере има ли нещо ново по случая. Отговорът беше все един и същ.

Уверявам ви, че разследването се води много активно, Клои. Надявам се скоро да имаме задържани. Ценим високо вашето съдействие.

Готова беше да се закълне, че инспекторът сигурно чете отговора от някое „Ръководство: как правозащитните органи да успокояват досаждащи жертви на неразкрити престъпления“. С времето на Клои ѝ стана ясно, че нейният случай неотклонно върви към картотеката на нерешените дела. Без данни за самоличността, пръстови отпечатъци и други веществени улики, най-вероятно престъпникът никога нямаше

да бъде разкрит, освен ако неочаквано не направи самопризнания или не я сполети някакъв сляп шанс. Въпреки това Клои се обаждаше всеки ден на инспектор Харисън, за да я подсеца, че няма намерение скоро да се примири.

След провала ѝ на държавния изпит отношенията между нея и Майкъл почти се разпаднаха. Знаеше, че ѝ се сърди, задето се отказа, без дори да опита. След злополуката, както продължаваше да се изразява, между тях нямаше и секс, но дори когато се държаха за ръце се чувстваше напрежение и неудобство. Вместо да остава при нея всяка нощ, преспиваше вече само в края на седмицата. А нейното упорито нежелание да излиза навън, дори само за една вечеря, все повече го разстройваше. Постепенно между тях се отвори някакво хладно разстояние, което непрекъснато растеше, но и двамата не знаеха как да възстановят изгубената близост. Клои дори не беше сигурна дали иска нещата да станат както преди. Чувстваше, че по някакъв начин Майкъл тайно я обвинява за случилото се. Виждаше го в очите му, когато я гледаше и когато не можеше да я погледне.

Защо не ме остави при теб онази нощ.

Клои си мислеше как и двамата знаят, че е настъпил краят, но нито той, нито тя искаше първи да оповести раздялата. Може би Майкъл се страхуваше от лавината на вината, която със сигурност щеше да го затрупа, ако изобщо събереше някога смелост да скъса. Тя пък се питаше какво ли ще почувства, ако той най-сетне ѝ каже, че винаги ще я обича, но не може да я вземе за съпруга и затова нека си останат приятели. Облекчение, вина, яд, тъга? Така връзката им се провлече през цялото лято и съвсем се разми през есента, виждаха се все по-рядко и никой не се оплакваше.

„Фиц & Мартинели“ я насърчаваха да се яви на държавен изпит през февруари и ѝ предложиха междувременно да я назначат като правен асистент във фирмата. Тя отказа. Щеше да е поредното място, където щяха да гледат на нея като на „изнасилената“. Дори още по-лошо, защото вече се радваше и на съмнителната слава на „изнасилената, която избяга от държавния изпит“.

При контролния преглед на третия месец след операцията, гинекологът я посъветва да потърси консултация с психолог.

— Жертвите на изнасилване носят белези, които ние не виждаме — обясни той. — Психологът може да ви помогне да се справите с

преживяното.

Добре съм. Оздравявам вече, просто не можах да си взема държавния изпит. Благодаря ви за загрижеността.

Напусна кабинета му и се закле да не стъпи повече там.

През октомври започна работа в нощната смяна на бюро за резервации в хотел „Мариот“ на летище „Ла Гуардия“ — голям оживен хотел със стотици служители, никой от които даже не знаеше името ѝ. Тя седеше в някаква вътрешна стая със слушалки и микрофон далеч от хората и любопитните им очи. Работата ѝ нямаше нищо общо с позицията на партньор в адвокатска фирма и родителите ѝ никак нямаше да се гордеят, ако знаеха. Майкъл беше направо отвратен от нейната „липса на амбиции“, както се изрази. Но през ужасяващите часове на нощта това място ѝ даваше сигурността на телефонните номера и анонимността, от която се нуждаеше, за да се спасява от натрапени разговори. А получаваше и пари. Поиска смяната от единайсет вечерта до седем сутринта.

Когато дойде онова телефонно обаждане, тя бе на работа едва от четири седмици. Телефонът извъня малко преди шест сутринта, последния час от смяната ѝ.

— „Мариот Ла Гуардия“. Бюро за резервации. Какво обичате?

— Изпуснах полета си и сега от „Америкън“ не могат да ми осигурят място преди утре сутринта. Ще ми трябва стая. Има ли свободна при вас? — Някъде във фона тихо се носеше музика, разпозна пиеса от Бах.

— Ще проверя, господине. Постоянен клиент ли сте на „Мариот“?

— Не, не съм.

— Единична или двойна, господине?

— Единична.

— Пушач или непушач?

— Непушач.

— Колко души ще бъдете в стаята?

— Само аз. Освен ако не поискаш да ми правиш компания, Клои.

Сърцето ѝ спря. Тя смъкна слушалките, захвърли ги на пода и се вторачи ужасена в тях, сякаш са хлебарки. Шефката Адел дотича, следвана от други служители.

Слаб глас подвикваше от пода:

— Госпожице? Госпожице? Ало? Има ли някой?

— Какво ти стана? — попита Адел.

Клои се дръпна като ужилена от нейното докосване.

Наистина ли чу това?

Цепнатините се разпукаха още по-големи, плъзнаха нови разклонения. Фасадата всеки миг щеше да рухне. Тя не откъсваше очи от слушалките, които Адел вдигна от пода.

— Ало, господине? Извинете. Аз съм Адел Спейтс от резервациите. С какво мога да ви помогна?

Докато Адел уреждаше запазването на стаята, Клои грабна чантата си от масата и заднешком се измъкна към вратата. Стаята се завъртя. Главата ѝ кънтеше от гласове.

Хубаво момиче като моята Клои не бива да остава само.

Толкова си красива, че ми се иска да те изям.

Само да ме беше оставила при теб тази нощ.

Бъдете спокойна, ние продължаваме активно разследването.

Тя хукна през паркинга на хотела към колата си, сякаш самият дявол я гонеше по петите. Беше забравила палтото си и студеният есенен вятър я прониза. Подкара по магистралата към къщи със сто километра в час и обезумяла току проверяваше в огледалото дали Клоуна не ѝ се хили от колата зад нея и не ѝ намига с фаровете.

Паркира, пробяга към асансьора покрай пазача, който дремеше до входа. Влязла веднъж в апартамента, светна всички лампи, нагласи алармата и дръпна резето.

Сграбчи я непознат дотогава страх, цялото ѝ тяло се тресеше. Изгубила ум, затича из стаите, обиколи всяка една, отвори дрешниците, надникна под леглото и зад завесата в банята. Грабна от нощното шкафче малкия пистолет двацет и втори калибър, който ѝ купи баща ѝ, преди да си замине за Калифорния. Провери няколко пъти дали е зареден.

Датчикът в хола примигваше на червено, алармата светеше зелено.

Седна на канапето в хола с пистолет в скута, стиснала здраво дръжката в потната си ръка, показалецът ѝ нервно играеше върху спусъка. Котаракът Тиби се намърда между ръцете ѝ и замърка. Слънцето изгряваше и жълтите лъчи се провряха в стаята през пролуките на спуснатите завеси. Прогнозата за времето по радиото

беше за хубав ден. Клои гледаше втренчено бялата входна врата и чакаше.

Фасадата най-последно се разпадна. На милиони малки парчета.

ВТОРА ЧАСТ

Септември 2000

Красивите някога лица го гледаха с мъртви празни погледи. Изумруденозелени и теменужени очи изпод дълги плътно почернени мигли се втрещваха в нищото — пусти, безжизнени. Начервени пълни устни днес бяха само зеещи черни дупки. Последното нещо, видно от тези очи, е било невъобразимо ужасно. Устите бяха застинали във всевечен писък.

Агент Доминик Фалконети от полицейското управление на щата Флорида седеше сам в сивото помещение, някогашна заседателна зала. Подпрял глава с ръце, той гледаше снимките, окачени на Стената, и разтриваше с пръсти слепоочията си, за да разнесе туптенето от нарастващото напрежение. Голямата маса от черешово дърво беше отрупана с полицейски доклади, зелени папки със следствени документи, изрезки от вестници и листове с показания. До картонена чаша кафе и смачкана кафява опаковка от сандвич димеше забравена цигара. Екранът на телевизора в ъгъла на разхвърляната стая, на който току-що бе изгледал злокобната видеокасета, съскаше на междинна позиция. Ярката флуоресцентна лампа на тавана осветяваше петте зловещи снимки, подредени на масата пред него. Ново момиче за Стената.

По молба на полицията семействата на единайсетте изчезнали млади жени бяха предоставили за разпознаване скорошни фотографии на жертвите. Снимки от колежански балове и абитуриентски вечери, от споменици и фотостудия се усмихваха на Доминик, наредени на корковата дъска, която членовете на оперативната група мрачно наричаха Стената. Семействата бяха оставили по три, пет, а в някои случаи и по десет снимки на всяко момиче. От своята седемнайсетгодишна практика на следовател по убийства Доминик знаеше много добре, че не може да очаква от никоя майка да избере само една снимка, която да побира спомените за цял един живот, нито брат да намери фотография, на която сестра му да изглежда така, както той иска да я помни завинаги. Да се иска подобно нещо беше

равносилно на неуважение. Затова подбра по една подробна снимка на всяко момиче за Стената, а останалите дискретно прибра в папките. Единайсетте красиви лица бяха подредени хронологично върху корковата дъска по реда на тяхното изчезване, а не по датите на откриването на телата им.

Под тях в поразяващ контраст с щастливите портрети бяха полицейските снимки на голите тела на девет от изчезналите жени. В долната част на корковата дъска, която вече обхващаше цялата дължина на стаята, бяха закачени с цветни кабарчета по още пет снимки от местопрестъплението и аутопсията на всяка от жените. Смразяващи натюрморти на тема преди и след това. Като в сандвич между снимките на живота и смъртта стояха акуратно изписани картончета за всяка от жертвите с данни за името, възрастта, особените белези и датата и мястото на изчезването. Последният ред съдържаеше датата и мястото на откриването на телата и преценката на съдебния лекар за датата и часа на настъпването на смъртта. Причината не беше отбелязана. Гланцовите цветни снимки на Стената недвусмислено я сочеха.

Доминик отпи глътка от студеното кафе и за стотен път се загледа в тези призрачни лица и в техните някога така доверчиви, а накрая ужасени очи. *Какво ли са видели в последните мигове на краткия си живот, преди всичко да потъне в милостивия мрак?*

Всичките бяха много млади. Повечето бяха двайсетинагодишни, а няколко не бяха имали дори шанса да ги стигнат. Най-голямата от единайсетте беше на дваiset и пет години, а най-младата — едва на осемнайсет. На снимките приживе усмивките им сияеха срамежливо закачливи. Русата коса на една падаше на златни букли по раменете; платинено светлите къдри на друга бяха подстригани на черта до ушите; кехлибарените кичури на трета се спускаха прави по гърба. Всичките бяха руси и много красиви. Толкова красиви, че на Стената бяха окачени пробни снимки за манекенки на шест от тях.

През последните осемнайсет месеца от претъпканите клубове и модни заведения на Саут Бийч, където се забавляват богатите, прочутите и красивите, единайсет млади жени бяха изчезнали под палмите по Оушън Драйв и Уошингтън Авеню и бяха потънали в тропическата нощ на Маями. След седмици, че и месеци, откриха едно по едно на затънтени места из целия окръг Маями-Дейд осакатените

голи тела на девет от жените. Местопрестъпленията бяха непредсказуемо разпръснати: стара захарна рафинерия в Евърглейдс, затворена полуразрушена къща в центъра на Либърти, изоставен супермаркет в Кендъл. Убиецът дори не правеше опити да крие трупове или да заличава следите от деянията си, по-скоро май се надяваше те да бъдат намерени. Бързо стана ясно, че жестоката смърт на всяка жена, както и нейното отвличане, са били старателно планирани с бруталност, която поразяваше даже най-закоравелия сред следователите.

Изнасилените тела носеха ужасяващия почерк на сериен убиец: той е избирал жертвите си видимо случайно, но очевидно воден от причини, познати само на извратения му мозък. Бил е толкова нагъл, че е избирал жертвите си пред очите на стотици свидетели и толкова дивашки жесток, че си бе спечелил зловещото прозвище Купидон.

Всяка жена бе разрязана по дължина от гърлото до стомаха и след това напречно под гърдите. Гръдната кост — строшена с неизвестен предмет, ребрата стърчаха счупени и назъбени. Сърцето — изтръгнато. То липсваше при всички жертви. Оставял бе изкасадения гръден кош широко отворен със зейналата черна дупка на мястото на сърцето. Всички жени бяха намерени голи в неприлични пози и всяка е била изнасилвана преди смъртта си вагинално и анално с един или няколко неизвестни предмета. Някои дори и *post mortem*.

Създаде се оперативна група от дванайсет детективи и полицаи от пет различни полицейски служби — от управленията на Маями Бийч, Маями Сити, Маями-Дейд и Маями Норт — да работи само по задачата „Купидон“. По искане на губернатора Буш полицейското управление на Флорида, което водеше криминалните разследвания в щата, предостави заседателната зала в регионалния център за щаб на групата. Осигурени бяха още криминалист-анализатор, копирна машина, факс и секретарка на половин работен ден. Тъкмо в тази зала бе поставена корковата стена. В началото тя беше със стандартни размери — нещо като деветдесет на шейсет сантиметра. Но след като за осем месеца изчезнаха шест жени, откриха три тела и нямаше събрани улики, щатското полицейско управление командирова своя специален агент Доминик Фалконети. Първата работа на Фалконети беше да заповяда разширяване на корковата стена.

Двата прости дървени библиотечни шкафа и картотеката бяха избутани в ъглите, за да се отвори място за копирната машина, трите компютъра и многобройните картонени кутии, натрупани една върху друга до стените. Бившата украса на залата — паметни плакети, трофеи, награди и картини — беше свалена и безразборно натрупана върху кутиите, за да инсталират корковата Стена. В картонените кутии бяха събрани многобройни зелени папки с разследвания, полицейски доклади, картончета, улики и протоколи от разпити. В тях бяха описани до най-малки подробности последните месеци, дни и минути от живота на изчезналите млади жени. В друга купчина кутии бяха събрани документи за паричните сметки на жертвите, дневници, тефтерчета, писма, албуми със снимки и електронна поща: най-интимните свидетелства, факти и подробности, които завинаги оставаха част от обществения архив на щата Флорида.

Доминик откри кутиятката с кабарчетата върху картотеката до друга забравена чаша кафе. Едно по едно той набоде розовите им главички през петте снимки и ги закрепил на корковата табла под картончето с надпис МАРИЛИН САЙБАН, 19.

Без картончетата беше практически невъзможно да се направи връзка между полицейските снимки от местопрестъплението и фотографиите на жертвите, направени приживе. Някогашните прекрасни лица бяха подути и подпухнали, коприненият тен беше станал пепеляв, сив или още по-ужасно — кожата изпускаше тъмна гной. Вместо блестящи бели усмивки от устните пълзяха червеи и се подаваха черни езици. Златните букли и платинените къдри тъмнееха от засъхналата кръв. В горещата влага на Флорида трупното разложение напредваше бързо и в много случаи телата се идентифицираха само по зъбната картина.

Доминик огледа за кой ли път Стената, търсейки онова нещо, което не се забелязва. Николет Торънс, дваисет и три; Андрия Галахър, на дваисет и пет; Хана Кордова, на дваисет и две; Кристъл Пиърс, на осемнайсет; Синди Соренсън, на дваисет и четири; Джанет Глийдър, на дваисет; Триша Макалистър, на осемнайсет; Лидия Бронтън, на дваисет и една; Марилин Сайбан, на деветнайсет. В далечния край на стената се усмихваха още два портрета, но техните картончета не бяха пълни. Морган Уебър, на дваисет и една, забелязана за последен път в бар „Кливландър“ на Маями Бийч на 20 май, 2000 година и Ана Прадо,

двайсет и четири годишна, видяна последно на 1 септември 2000 г. в нощния клуб „Левъл“ край Саут Бийч. Още две изчезнали жени. Вероятно мъртви.

Доминик дръпна за последен път от догарящата цигара и смачка фаса в пепелника. Беше отказал пушенето преди няколко години, но след като миналия месец само за седмица откриха телата на Синди Соренсън и Лидия Бронтън, припалваше тайно от време на време. Той погледна през единствения малък прозорец на залата. Оградата около съседното хранилище за веществени доказателства хвърляше странни зигзаговидни сенки върху големия празен паркинг на управлението. Всички отдавна си бяха тръгнали и навън вече беше съвсем тъмно. На конферентната маса стоеше кафяв класьор, пълен с полицейски доклади и бележници. Беше чисто нов. На корицата му пишеше: Марилин Сайбан, родена 16/04/1981; дата на изчезване 28/07/2000; дата на откриване 16/09/2000.

Поради напредналото разложение на нейното тяло съдебният лекар не можеше да определи точно времето на настъпването на смъртта. Смяташе, че е станало преди две до четири седмици. Следователно Купидон я бе държал поне три седмици, преди да ѝ позволи да умре. В десния ъгъл на класьора бе изписана цифрата 44 и оградена с кръг — броят на снимките от аутопсията и местопрестъплението. Доминик беше забол вече пет от тях на Стената.

Тялото на деветнайсетгодишното момиче бе открито вчера, малко преди разсъмване при учебна тренировка на полицаи от окръг Маями-Дейд в изоставен ракетен силос на американския флот на запад от Флорида Сити. Характерната миризма на разложение ги блъснала, когато отворили металната врата на силоса. В далечния край на изоставената сграда от стари мръсни чаршафи и найлонови възгета била издигнато нещо като палатка с площ около два квадратни метра. Първоначално полицаите си помислили, че там се е подслонил бездомник или деца са си направили укрепление в изоставеното помещение.

Сметнали, че миризмата идва от умряло животно. Дръпнали чаршафите и открили останките на някога красивата манекенка.

Голото тяло на Марилин седяло на циментовия под с гръб, опрян на стар ръждясал варел. Дългата ѝ пепеляворуса коса била стегната на конска опашка, привързана със скок към варела, така че главата и

вратът да стоят изправени. Очите и устата зеели широко отворени. Кожата ѝ, гнойна и напукана от горещината, се смъквала на големи парцали и разкривала черните гнили тъкани и мускули. Краката ѝ, изкълчени от тазобедрените стави, били широко разтворени, ръцете спуснати надолу, а пръстите с оголени кости, пъхнати в срамния триъгълник. Както и при другите жертви, Купидон отново бе оставил характерния си подпис. Гръдният кош бил отворен и в него зеела голяма кухина. Доколкото можело да се съди от количеството кръв по циментовия под и обилните пръски по повесените чаршафи, тя вероятно е била умъртвена на мястото, където е била намерена. Смъртта била настъпила от масивния кръвоизлив при разкъсването на аортата и изваждането на сърцето. Съдебният лекар не можеше да каже дали е била в безсъзнание, но по кръвните петна наоколо допускаше да е била жива, когато са изтръгвали сърцето ѝ.

Марилин бе изчезнала от клуб „Ликуид“ в Саут Бийч в една петъчна вечер два месеца по-рано. Четиримата приятели, с които била в препълнения клуб, казали, че отишла на бара да си вземе питие и повече не я видели. Помислили, че е срещнала познат и е тръгнала с него, затова на полицията в Маями Бийч било съобщено за изчезването ѝ едва два дни по-късно, след като не се явила на работното си място като келнерка. Снимката, предоставена от родителите ѝ, била направена само два дни преди да изчезне за някакъв дилър на стари коли в Кийз.

Криминалистите щяха да прекарат следващите пет дни в претърсване на всеки сантиметър от силоза, склада и околността, но Доминик не очакваше кой знае какво. И на предишните осем местопрестъпления не намериха нито отпечатъци, нито сперма, косми, чужда ДНК, никакви следи. Заедно с колегите си от Маями-Дейд криминалистите от Кий Уест преравяха през последните два дни целия район наоколо за следи от гуми, стъпки, фасове, дрехи или оръжие, но се връщаха с празни ръце. Бившият военен полигон беше разположен твърде далеч от главния път и хора рядко минаваха през този район. Най-близката бензиностанция беше на повече от осем километра. Обектът беше ограден с проста ограда, многобройни табели „Влизането забранено“ и метална бариера, която можеше да отключи и двегодишно дете.

Положението беше ужасно разочароващо. След цели осем месеца работната група не бе напреднала с нито стъпка към залавянето на престъпника. Или престъпниците. А изчезванията и убийствата се случваха все по-често. Жестокостта на умъртвяването ставаше все по-яростна и преднамерена, но все така организирана и овладяна. Всяко ново местопрестъпление показваше, че убиецът става по-дързък и самоуверен. Той предизвикваше полицията да го открие. Някои жертви бяха убити на местата, където ги откриваха, други обаче са били измъчвани и убити другаде, а след това телата им са били пренасяни и шокиращо излагани на показ. *Защо само някои, а други не?* Личеше, че всички местопрестъпления са били нарочно избирани и аранжирани. *Защо? Какво казва престъпникът?* Според съдебните лекари телата на първите жертви, Николет Торънс и Хана Кордова, бяха открити дни след убийствата им. Изчезването им беше обявено в рамките на същата седмица. Сега Купидон отделяше повече време на новите жертви и очевидно експериментираше. Минаваха месеци между изчезването и откриването на телата.

Пресата отразяваше убийствата непрестанно и неуморно. При всяко ново местопрестъпление медиите устройваха истински цирк с репортажните коли, камерите и прожекторите. Новинарски екипи от страната и света разпъваха лагери в Маями, за да предават за „сериата брутални убийства, които полицията не може да разреши“. Нахални напористи репортери се блъскаха около чувалите с труповете да ги покажат първи, за да поддържат любопитството в националния ефир със съобщенията си за поредната жертва на Купидон.

Доминик прокара пръсти през гъстата си черна коса и погълна остатъка от кафето. За последните два дни не му се събираха и четири часа сън. Подръпна леко прошарената си козя брадичка, която се опитваше да пусне отскоро. Напоследък му дойде много. Знаеше, че външно си го бива, но отвътре започваха да му натежават неговите трийсет и девет години.

Беше от работата. От тия случаи. Изцеждат те докрай, колкото и да се опитваш да се дистанцираш. Във всяко от тези млади, красиви и свежи лица виждаше своя дъщеря, приятелка, сестра. Вглеждайки се в техните мъртви очи, виждаше собствената си племенница, довчера дете, което се люлее на люлка от стара гума в двора на Лонг Айланд, а днес разкошна госпожица, поемаща пътя към университета „Корнел“.

От седемнайсет години разкриваше убийства, първите четири в полицейското управление в Бронкс, а после тринайсет като специален агент в отряда за тежки престъпления към полицейското управление на Флорида. Всяка година си обещавахе, че ще е последна. Всяка година се заричаше да подаде молба за преместване в отдела за финансови престъпления, там всичко е спокойно и сътрудниците си тръгват в пет следобед. Но годините идваха и си отиваха, а той не се измъкваше от трупите и обиските в три през нощта. По някаква причина се чувстваше призван да завърши работата си. Няма измъкване за него, докато не хване последния убиец, докато не отмъсти за последната жертва, а за съжаление това невинаги можеше да стане.

Той знаеше, че и най-изпеченият убиец допуска грешка. Без изключение. Серийният убиец дори оставяше визитната си картичка. В кариерата си Доминик Фалконети беше работил по четири серийни убийства, в това число по случаите с Дани Ролинг от Гейнсвил и Тамиамския удушвач в Маями. Ако човек се върне да прегледа престъпленията на най-зловещите разкрити серийни убийци, лесно ще открие къде са се издънили. Просто трябва да знае къде да търси. Синът на Сам, Бостънския удушвач, Джон Уейн Гейси, Тед Бънди, Джефри Дамър.

Просто трябва да знае къде да търси.

За пореден път се вторачи в Стената да търси липсващото звено, което не виждаха. На отсрещната стена на залата бяха закачени въздушни снимки на Саут Бийч и окръг Маями-Дейд, а по тях бяха набодени червени и сини кабарчета. Червените бяха струпани в елегантния район Соуби и отбелязваха местата, откъдето бяха изчезнали жените. Сините бяха разпръснати по цял Маями.

Беше девет вечерта. Доминик сложи очилата и под светлината на флуоресцентната лампа отново се зачете в показанията на Шели Ходжес, която последна бе видяла приятелката си Марилин Сайбан жива. „Беше толкова претърпано, че келнерите не смогваха да изпълнят поръчките. Марилин каза, че мярнала на бара някакви познати и отиде да си поръча едно мартини. Повече не я видях.“

Някакви познати. Не един. Възможно ли е убийците да са повече? Обикновено серийните убийци действат самостоятелно, но има и изключения, например удушвачите от Хилсайд или братовчедите

убийци от Калифорния. Ако предположим, че убийците са няколко, Марилин ги е познавала достатъчно добре, за да тръгне с тях от бара. В оперативната група отдавна обсъждаха хипотезата, че всички жертви са познавали убицеца си. Как иначе ще изоставят доброволно своите приятели да ги чакат в претърпаните барове?

В такъв случай трябва да има обща връзка от познанства поне между някои от жертвите. Но разследванията установиха, че нито една от тях не е познавала другите и не са се движили в общи приятелски кръгове. Момичетата не са работили на едно и също място, нито за една и съща модна агенция. Нямаше никаква връзка. Мислите му се въртяха лудо в омагьосан кръг, погледът му шареше по корковата стена.

Просто трябва да знае къде да търси.

Време е да се прибира къщи. Нищо повече не може да направи тази нощ, пък и никой от групата не бе останал. Събра книжата от масата и ги подреди в новата папка, извади от видеото касетата от убийството на Марилин Сайбан и изключи лаптопа си. В този момент телефонът му иззвъня.

— Фалконети.

— Агент Фалконети, тук е сержант Лу Рибери от полицейското в Маями Бийч. Имам добра новина за вас и приятелчетата ви от групата. Май пипнахме Купидона. С последната му жертва.

Включил сигналните светлини, Доминик караше бясно по магистрала „Долфинс“ към Маями Бийч, промушвайки се от едната лента в другата през гъстото шумно движение даже в девет вечерта. Сигурно шофьорите от Южна Флорида са най-шантавите от всички на света. Даже нийоркските не могат да се мерят с тях. Карат или с трийсет над или с трийсет под разрешената скорост. Няма средно положение. Това, разбира се, трае, докато зайците настигнат костенурките и набият спирачки, тогава се проточва километрична върволица от червени стоп-светлини и смачкани ламарини.

Веднага след изход 395 на моста „Макартър“ движението беше запушено. Далеч напред по магистралата на запад се виждаха мигащи сини и червени светлини. Дългият мост минаваше над водите на залива и освен с плуване, нямаше друг начин да се прекоси пътят от изток. Доминик наруга идиота полицаи, избрал тъкмо това място, за да спре движението. Изтегли се в дясната аварийна лента и измина почти цял километър покрай изнервените заседнали зяпачи; зайците и костенурките се бяха обединили в общ отбор, проточили вратове от прозорците на колите, те се мъчеха да разберат каква ужасна катастрофа е станала отпред. Доминик видя, че от лявата му страна има струпване на двайсетина полицейски коли по западните ленти на моста, а над тях висеше хеликоптер на управлението в Маями. Патрулиращите магистрални полицаи бяха спрели движението в двете посоки и нездраво любопитните от първите редици се катереха по покривите на колите си, за да наблюдават сцената пред тях. Ядосаните само надуваха клаксоните.

Преминал барикадата на магистралните патрули, той отново натисна газта към края на моста. Излезе на изток, за да може да се върне обратно към западния вход, но това бе почти невъзможно, тъй като рампата бе задръстена от коли. Повика по радиото патрулка да разчисти задръстването и едва тогава успя да поеме обратно.

Накрая, след като премина отново по аварийната лента край нова редица зяпачи и през нова бариера на магистралния патрул, успя да

паркира колата си зад поне десетина полицейски автомобили от всички възможни управления на Маями-Дейд. Двете десни ленти, водещи на запад, бяха означени с мигащи светлини и едно луничаво полицайче на не повече от деветнайсет години даваше знаци на зяпачите да се придвижат по отворената лява отсечка.

Пред патрулните коли бяха спрели линейка и пожарна и червено-белите им светлини мигаха през сините сигнализации на полицията. Най-отпред имаше бял бус с черен надпис: „Съдебномедицинско отделение Маями-Дейд“. Ако Доминик не знаеше какво го очаква, можеше да се закълне, че е станала ужасна катастрофа с многобройни жертви.

Мина покрай празните патрулни коли с включени светлини. На аварийното платно до мантизелата беше спрял черен ягуар, заобиколен от още празни патрулни коли. *По дяволите! Що свят се е събрал! Поредният цирк за медийните хиени.*

В непосредствена близост между магистралата и водите на залива се издигаше десететажното здание на „Маями Хералд“ и прозорците му бяха почти на равнището на моста. *Браво. Репортери ще си осигурят снимка на събитието за първа страница, без дори да излязат от редакцията си.* Погледна нататък, по светещите прозорци вече се бяха струпали тъмни фигури. Сигурно в същия този момент някой фотограф хваща в телеобектива си всяко косъмче по собствения му нос.

Ягуарът стоеше празен с отворен капак на багажника. Вътре Доминик видя бял плат да потрепва в полъха на тропическия бриз от залива. На пет метра встрани малка група полицаи с униформи на различни управления разговаряха, инстинктивно застанали в полукръг да прикриват отворения багажник. Две радиостанции грачеха и працияха, докато диспечерите предаваха нещо на несвързан полицейски жаргон.

В западния край на моста блестеше красивата панорама на Маями, грейнала в яркорозови, сини и лимоненожълти светлини. В другия край трепкащите бели светлини на небостъргачите в Маями Бийч поздравяваха изтока.

Зад лъскавия ягуар беше паркирана арестантска кола със знаците на полицейското управление на Маями Бийч. На задната седалка зад

решетката, разделяща водача от пътника, Доминик различи тъмния силует на самотна фигура.

Той се приближи до събраните полицаи и показа значката си.

— Някой да знае къде мога да намеря сержант Риберо?

Още едно деветнайсетгодишно полицайче кимна към буса на криминалистите. До него Доминик видя трима униформени да разговарят с двама мъже в характерните цивилни тъмни костюми на Федералното бюро, но без тъмни очила. Тъмните костюми слушаха внимателно и си водеха бележки. Позна единия от тях и неволно стисна челюсти.

Кръгът около ягуара се разкъса и той мина през него, за да стигне до багажника. Лампичката вътре осветяваше покривалото и той видя, че в плътната материя са се просмукали червени петна. Извади от джоба си гумени ръкавици, точно когато на рамото му се стовари една тежка ръка.

— Дано да не си вечерял, приятел. Гледката е ужасна.

Зад него стоеше Мани Алварес, детективът от управлението в Маями Сити, прикрепен към оперативната група през последната година, пафкаше цигара, навил ръкавите на захабената си бяла риза и оголил космати ръце с прекалено много златни гривни, а под мишниците му тъмнееха големи потни кръгове. Яката около дебелия му врат беше разкопчана, а около нея висеше клубна връзка на „Маями Долфинс“ в оранжево и синьо, от която се хилеше лицето на Дан Марино.

— Къде, по дяволите, беше досега?

— Заклещен в задръстването на тъпия мост, разбира се! — Доминик се огледа и поклати глава. — Очевидно не сте успели да покриете всичко, Мани. Ама че цирк!

Със своите застрашителни сто деветдесет и пет сантиметра и сто и петнайсет килограма Мани Мечокът стърчеше доста над Доминик Фалконети и неговите нормални сто и осемдесет сантиметра и осемдесет и пет килограма. Гъсто черно окосмяване покриваше цялото му едро тяло, твърди и завити косми се спускаха по ръцете и стигаха чак до върха на пръстите му. Носеше гъсти черни мустаци и набола четина, която при друг човек можеше да мине за отгледана брада. Валма от косми се подаваха дори изпод яката. Всъщност Мани беше като покрит с козина. С изключение на главата, която поддържаше

идеално бръсната и гола като яйце. Приличаше на кубинска версия на „Мистър Пропър“.

— Какво да ти кажа. Като те поканят на празненство, иди, преди да са изяли сладкиша. Между другото, що не махнеш на приятелчетата от „Хералд“?

Мани направи знак към зданието зад тях, вдигна ръка и пресилено замаха. Утре сутринта сигурно щеше да е на първата страница.

— Добре, добре. Кажи с какво разполагаме?

Мани Алварес изпусна дима от цигарата си и се облегна на парапета на десетина метра под който плискаха водите на залива.

— Към осем и петнайсет тази вечер един новак, Чавес, от управлението в Бийч, забелязал черен ягуар да лети с превишена скорост по авеню „Уошингтън“ към моста Макартър. Карал може би с над сто. Чавес го проследил по изход 395 и видял, че стопът му е счупен. Затова го спрял. Вътре бил само шофьорът. Чавес му поискал талон, книжка и всичко останало. Чавес каза, че господин Хитреца бил хладен и спокоен, нямало потене, треперене, нищо. Представил лична карта на името на Бантлинг, Уилям Бантлинг. Живеел на булевард „Ла Горс“ до плажа. Чавес тръгнал обратно към колата си да напише акта на копелето, но подушил странна миризма откъм багажника на ягуара. Попитал Бантлинг може ли да го огледа, но той отказал. Тук има нещо гнило, помислил си Чавес. Защо не дава да надникна в багажника му? Извикал на помощ патрулния отряд. Изкарал типа от колата и го задържал, докато пристигне тежката кавалерия. Патрулният отряд довтасал след двайсет минути и кучето веднага се хвърлило на багажника — скимти, драска, лае. Те първо си помислили за кокаин. Татенцето е скатало няколко пакетчета в багажника. Отварят го и хоп... изненада. Приятелчето пренасяло умряло момиче. На всичкото отгоре, цялата разпрана и с извадено сърце. Шашнали се. Хванали се за радиостанциите. Докато се обърнат, изсипали се от всички управления, от сержант нагоре. Цирк! Докарали и шефа с хеликоптер, та да види и той. Разминахте се за минута. Кацна право от някаква баровска вечеря за набиране на средства за губернаторските избори. Щом му докладвали, казал, че трябва да дойде на място и за да не се блъска двайсет минути с кола, наредил да вдигнат хеликоптера, та го доведоха с губернатора. Разчиствахме и двете ленти на моста да се

приземят, само и само да довлече дебелия си задник, за да направел оглед, а после да се подмазва на губернатора при обратния полет, докато бързат да си довършат пържолите с картофките. Можеш ли да си представиш каква свинщина!

Мани поклати глава отвратен и метна фаса към бавно точещата се колона зяпачи в лявата лента. Надяваше се да уцели отворения прозорец на някой от тях. Право в скута и дано му се запалят топките.

Доминик посочи към буса на криминалистите.

— Кой са тия с костюмите?

Мани се усмихна лукаво.

— Как кои? Нашите добри стари приятели от ФБР, готови да поемат всички заслуги по разкриване на случай, по който никога не са работили. Стивънс и Кармеди. Мазнят се на момчетата от Бийч да им измъкнат факти, та да ги обявят от свое име още утре сутринта на пресконференция, каквато непременно ще дадат.

— Как са пристигнали преди мен? — Доминик се огледа и поклати глава. — По дяволите, Мани, тук се е изсипало куцо и сакато.

— Специалният агент от бюрото на ФБР в Маями бил на същата вечеря. Но доколкото знам, федералните, нали са много скромни, се довели дотук със свой транспорт. Останалите момчета... е, виждаш, не искат да пропуснат историческия момент.

Доминик поклати глава. Специален агент на ФБР в Маями беше Марк Гракър. Дватамата си бяха имали вземане-даване още преди случая Купидон при едно разследване на убийство, което Гракър и федералните му иззеха, и то след като Доминик го бе разнищил и даже идентифицирал заподозрения. На закрито съвещание на полицейското управление на Флорида с федералните, Доминик изпусна неговото име и ФБР — хоооп! — и Доминик смаян видя по новините на Канал 6 как Гракър едновременно щраква белезниците на престъпника и дава интервю на Джулия Ярбъро. След десет дни Гракър стана специален агент на ФБР за Маями.

Бюрото винаги се стремеше да се намърда, така че накрая то да се пише герой. След случаите с Уейко и Руби Ридж благоприятните отзиви в пресата за службата бяха рядкост. Сега обаче тялото на Марилин Сайбан бе намерено на федерална територия, което автоматически поставяше случая под юрисдикцията на ФБР и

Доминик нямаше как да каже на Гракър да се разкара. Погледна към багажника и попита:

— Установена ли е самоличността на момичето?

— Ана Прадо, хубавицата, изчезнала от „Левъл“ преди няколко седмици. Тялото е в добро състояние. Убита е преди ден-два. Жалко, такава красавица.

Доминик сложи гумените ръкавици и отметна бялото покривало. Още едни мъртви очи се вторачиха безпомощно в него. Този път бяха яносини.

— Някой да я е местил или докосвал?

— Не. Намерихме я както я виждаш. Костюмите надникнаха, но толкоз. Аз я наглеждах. Не е имало пипане, не съм пускал до нея никакви момчета. Криминалистите си направиха снимките. Свършиха преди десетина минути.

Голото тяло на Ана Прадо лежеше по гръб със свити на една страна крака. Ръцете ѝ бяха вързани с найлоново въже над главата. Латиненорусата коса — прибрана като възглавница под нея. Гръдният кош беше отворен с два разреза на кръст, а гръдната кост прецизно строшена. Сърцето липсваше. Под тялото се беше събрала кръв, но не много, което говореше, че е убита другаде.

— Вероятно я е пренасял към пусто място, където да си поиграе още с нея. След месеци щяхме да намерим скелета ѝ в някое тресавище или помийна яма... и сигурно точно преди някой голям празник. Да ти кажа нещо, Дом, в случай че не си го разбрал. Много шантави гадове живеят на тоя свят. — Отдръпна се от мантизелата и запали нова цигара. Показа среден пръст на бавно преминаващите коли. — Като тия болни от любопитство червеи, които едва-едва пълзят, за да я огледат хубавичко.

— Тялото, изглежда, не е започнало да се разлага, Мани. — Доминик докосна ръката ѝ и видя, че плътта е мека и подвижна. Кожата беше студена. Трупното вкочаняване беше изчезнало, но не много отдавна. Вероятно смъртта бе настъпила преди по-малко от един ден. Доминик отстъпи назад и нещо изхрущя под подметката му. Наведе се и вдигна парче от счупен червен стоп. Прибра го в джоба си. — С какво отвориха капака на багажника?

— Метален лост. Само Линдемман от Бийч е докосвал капака, след като го отвориха. Криминалистите са готови да претърсят

багажника, но първо съдебните медици трябва да вдигнат тялото. Исках ти да видиш всичко, преди да им разреша.

— Кой е този Бантлинг? Има ли криминално досие? — Доминик погледна назад към полицейската кола, на чиято задна седалка седеше неподвижна фигура, но в тъмното не различи чертите на лицето.

— Не. Проверихме. Няма никакви данни. Обадох се на Джани, анализаторката от нашата група, в момента тя разнища целия живот на отрепката, от първото му насиране в пелените до последното му изпикаване днес. До закуска ще знаем повече.

— Какво работи? Откъде е? Не съм чувал нищо за него. Падал ли ни е на мушката досега?

— Не. На четирийсет и една години е, работи като търговец към някаква префърцунена дизайнерска фирма от Бийч — „Томи Тан Фърничър“. Често пътува до Южна Америка и Индия. Твърди, че отивал на летището, когато Чавес го спрял. Знаем със сигурност само, че нищо не казва. Точно сега цяла армия от нашите е пред къщата му, разпитват съседите и чакат заповед за обиск. Засега отговорите на съседите са обичайни: простотии от рода на „изглеждаше свестен, но усещах, че крие нещо особено“. Утре медиите ще тръбят как съседите били ясновидци, а ние — идиоти. Обадох се в щатската прокуратура и Мастерсън и Бауман от нашата група подготвят заповедите. Ще ги занесат от прокуратурата на С. Д. Таунзенд и заедно ще отидат в дома на съдията да ги почерпи с бисквитки и млекце, та да сложи и подпис между другото.

— Бантлинг казва ли нещо?

— Нищо. Мълчи. Не е обелил дума, откакто отказал на Чавес да отвори багажника. Вкарахме го на задната седалка в колата на Лу Рибери и включихме микрофоните да слушаме, но той даже не сумти. Наредил съм на всички да не го закачат, ние ще се оправяме с него. Дори федералните не са го разпитвали. Засега, макар да съм сигурен, че това е в списъка на намеренията им.

— Добре. Криминалистите да започват. Предай трупа на съдебните медици. Проследи ги да сложат пликчета върху ръцете й, преди да вдигнат тялото.

Доминик кимна на техниците и криминалистите край пътя, които се опитваха да останат незабелязани, въпреки сините жилетки с яркожълти светещи букви и надписи Полицейски и

Съдебномедицински следователи. Те се спуснаха към багажника като термити на дърво.

Доминик мълчаливо поздрави полицаите около колата и мина покрай тях. В небето над него се чу силно бръмчене на пристигащ хеликоптер и отгоре го заслепи ярък прожектор.

— Ей, Мани, да не би дебелогъзият ти шеф да идва за повторен оглед? — викна той.

Мани присви очи и погледна нагоре. И пак отвратен отвърна:

— Не позна, приятелю. Тия са от Канал 7, предаването в десет, новини и произшествия. Май попадаме в централно време. Ще ни покажат в единайсет. Не забравяй да се усмихнеш.

— По дяволите. Ордата каца. Давай бързо да откараме тоя тип при нас да го поразпитаме, преди да се усети, че в щата ни има смъртно наказание и преди да се разскимти за адвокат. Ще разговарям с хората от Бюрото като се върнем, но отсега да им бъде ясно, заподозреният е наш!

Доминик отвори задната врата на арестантската кола и надникна вътре. Задържаният гледаше право пред себе си. При слабата светлина от лампичката на тавана Доминик видя, че дясното му око е насинено и подуто, а от дълбоката рама на скулата му се стича кръв. По врата му имаше ясни червени следи от стискане с пръсти. Вероятно се бе спянал, докато са го водили към колата. Доминик винаги се изненадваше колко несръчно се държат заподозрените при арест. Особено в Маями Бийч. Ръцете му бяха стегнати с белезници зад гърба.

— Господин Бантлинг, аз съм специален агент Доминик Фалконети от управлението във Флорида. Трябва да дойдете с мен. Искам да ви задам няколко въпроса.

Уилям Бантлинг продължи да се взира безизразно пред себе си. Примигна само веднъж.

— Знам кой сте, агент Фалконети. И ви заявявам, че нямаме какво да обсъждаме с вас във вашето управление, пък и където и да е. Позовавам се на правото си да мълча. Искам да говоря с моя адвокат.

Марисол Алфонсо чакаше нетърпеливо своята шефка до асансьора на втория етаж в щатската прокуратура на окръг Маями-Дейд. Ниска и с прекипели форми, тя крачеше напред-назад, стиснала в ръка розово кубче листчета за бележки. Беше точно девет часът и две минути и официално тя беше на работа от час, макар в действителност да бе пристигнала в осем и петнайсет. Беше бясна — няма да търпи това повече. Не й плащат колкото трябва.

Вратата на асансьора се разтвори и Марисол огледа излизащите. Най-отзад, след внушителната група полицейски униформи и тъмни делови костюми, откри в стегнатия сив тоалет и зад тъмните очила тази, която очакваше.

— Къде се губите? — изграка сърдито. — Знаете ли, че откакто съм дошла, съм записала вече трийсетина съобщения? — Разлисти демонстративно розовото кубче и последва жертвата си по петите през охраняваната врата на коридора към малкия офис на отдела за тежки престъпления, където на една врата имаше табелка: С. Д. Таунзенд, Заместник главен прокурор. Тук Марисол размаха листчетата високо над главата си. — И всичките са за вас!

Последното нещо, което искаше С. Д. Таунзенд (или Си Джей, както ѝ викаха) бе сутрин да я посреща неприятната ѝ секретарка Марисол. Това мигом убиваше всяка надежда за добър и ползотворен ден. Днешният не беше изключение. Си Джей отвори куфарчето си на бюрото, свали тъмните си очила и погледна право в очите свирепото шишкаво създание пред нея, сложило на кръста ръце с излъскани хищни нокти, облякло яркорозова тениска и пола на цветя два размера по-тясна и петнайсет сантиметра по-къса, отколкото би трябвало.

— Доколкото зная, Марисол, в длъжностната ви характеристика се предвижда да отговаряте на телефоните и да записвате съобщенията.

— Но не толкова много. Никаква друга работа не можах да свърша. Защо не се обадохте да ми кажете какво да отговарям на всички тия журналисти?

И без това нямаше да свършиш никаква работа, помисли си Си Джей, усмихвайки се през стиснати зъби.

— Ще им казваш, че няма коментар и само ще записваш съобщенията. Аз ще имам грижата да се свържа с когото трябва, но сега в десет ми предстои изслушване на свидетели и трябва да се подготвя. Моля да не бъде безпокоена! — И започна да вади папките.

Марисол цъкна шумно с език, хвърли листчетата на бюрото и като се завъртя на високите си розови токове, изтрополи от стаята ядно, мърморейки под нос нещо на испански.

Си Джей я проследи с поглед как полюшва телеса по коридора към секретарския пулт, където щеше да прекара следващите два часа в приказки с колежките, в клюки за ставащото тази сутрин и в оплаквания каква кучка е шефката ѝ. Си Джей затвори вратата с въздишка на облекчение. Ако зависеше от нея, беше готова на всичко, за да премести тая жена в друг отдел, на друг етаж, а най-добре в Службата за защита на децата, която се намираще в другия край на града. Но не беше лесно. С десетгодишния ѝ стаж в прокуратурата, нямаше отърване от Марисол. Сигурно щяха да я изнесат в грамаден розов чувал, преди главният прокурор да събере кураж да я уволни.

Започна да прелиства съобщенията — Канал 6 на NBC, Канал 7 на WSVN, канал 2 на CBS, „Днес“, „Добро утро, Америка“, „Телемундо“, „Маями Хералд“, „Ню Йорк Таймс“, „Чикаго Трибюн“ и дори лондонският „Дейли Мейл“. Списъкът нямаше край.

Новината от рано тази сутрин за ареста на заподозрян за убийствата на Купидон бе плъзнала като горски пожар в медиите и бясното надбягване за информация бе започнало. От прозореца на кабинета си Си Джей виждаше лагера, който журналистите бяха разположили на стълбите на Наказателния съд отсреща, с опънатите сателитни антени и в пълна готовност да захранват с новини централите си в Ню Йорк и Лос Анджелис.

Главният прокурор лично ѝ възложи преди една година да помага на оперативната група, разследваща случая „Купидон“. Тя бе обиколила местопрестъпленията, беше присъствала на аутопсии и писала безброй заповеди за обиски, изслушала бе мненията на съдебните лекари, прегледала бе полицейските доклади и резултатите на лабораториите по криминалистика, дори лично бе разпитвала свидетели. Не я подминаха и нападките в пресата за липса на напредък

в разследването. Накрая нейната преданост към момчетата в синьо ѝ спечели най-голямата награда — възложиха ѝ обвинението на най-прословутия сериен убиец в историята на Маями. Само за ден назначението я направи знаменитост в очите пресата, а тя изпитваше истински ужас от това.

През десетте години служба в прокуратурата беше водила всякакви обвинения, от рибари, ловували раци в забранени сезони, до тройно убийство, извършено от банда седемнайсетгодишни хлапета. Беше пледирала в съда за глоби, общественополезен труд, изпитателни срокове, затвор и смъртни наказания. Преди пет години заради безупречния ѝ професионализъм я издигнаха на работа в отдела за престъпления от особена значимост — специална група, в която влизаха десетте най-добри обвинители на щата. Там броят на делата бе по-малък, отколкото чакащите ред при останалите двеста и четирийсет прокурори, но за сметка на това бяха най-тежките случаи и най-трудни за обосноваване. Повечето бяха за предумишлени убийства, все зловещи и привличащи медийния интерес. Над нейните обвиняеми висяха смъртни присъди — електрически стол или инжекция. Повечето ги получаваха. Удари на организираната престъпност, убийства на деца, безчинства на банди, битови избивания на цели семейства само защото някой отчаян тип си бил загубил работата — поради характера им във всяко от тези дела беше заложена евентуална медийна експлозия, въпреки че едни отиваха директно на първа страница, а други ги споменаваха с два реда на последна страница между местните новини. Трети пък изобщо не стигаха до горещите рубрики, изместени от още по-ужасни престъпления, задаващо се торнадо или сразяваща загуба на „Долфинс“ от „Джетс“.

През петте години работа в специалната група Си Джей си получи своя дял вестникарско внимание. Това винаги я притесняваше и още мразеше да дава интервюта. Работеше не за слава или реклама, а заради жертвите, които не могат да кажат нищо от гробовете си на два метра под земята, заради невинните приятели и семействата, които остават сами с мъката и недоумението си защо е станало така, след като димът от пистолетния изстрел се разнесе и камерите се изключат. Чувстваше, че по някакъв начин възмездява оцелелите, вдъхва им сила в по начало безсилни ситуации. В този случай блясъкът на прожекторите ще е още по-потискащ, защото за пръв път щеше да си

има работа не с местната преса, а с националните и международните медии. Веднага щом Мани Алварес ѝ звънна снощи вкъщи да ѝ каже, че е задържан заподозрян по случая Купидон, тя разбра, че този път работата е дебела. Предстоеше ѝ като че ли най-голямото дело в кариерата.

Прекара първата половина на нощта в съставяне на заповеди за обиск на къщата на Уилям Рупърт Бантлинг в Маями Бийч и двете му коли. През втората половина започна да се готви за предварителното дело срещу Бантлинг, насрочено за десет сутринта. Междувременно успя да отскочи до моста „Макартър“, където бяха задържали заподозрения, и да мине през съдебната медицина, за да огледа тялото на жертвата. Наложил ѝ се да изтърпи и три изтощителни телефонни разговора с главния щатски прокурор Джери Тиглър, който беше силно угрижен, задето не са го поканили на тайната забава на моста с шефа на полицията в Маями и специалния агент на ФБР, въпреки че бил заедно с тях на същата предизборна вечеря. Искаше от Си Джей да разбере защо така обидно са го пренебрегнали. След всичко това не ѝ остана и минутка за сън.

В рамките на двацет и четири часа след арестуването Бантлинг имаше право на официално явяване пред съдия, който да му зададе формалните процедурни въпроси и да се произнесе дали има основания да бъде задържан за предумишленото убийство на Ана Прадо. Каква е вероятността той да е извършил престъплението, в което е обвинен? Най-вероятно намирането на осакатеното тяло в багажника на колата му щеше да е достатъчно значима улика за съдията да постанови арест. Освен това предварителното дело не беше нищо особено — двеминутно заседание по затворена вътрешна телевизионна връзка, при която обвиняемият стои пред монитор в щатския затвор, а в малката съдебна зала от другата страна е преумореният избухлив съдия, на чиято глава висят поне още двеста дела за какви ли не простъпки и петдесетина углавни престъпления.

Свадливиият съдия прочита на глас заповедта за арест, обвинението и основанията за него, определя или отказва гаранция и минава към следващия обвиняем от дългата редица, извила се пред монитора в затвора. Това е всичко. Става бързо, обвиняемият дори не успява да чуе името си. Стои на специално поставения подиум и премигва, докато го избутат към редицата за връщане в килиите.

Макар и почти фиктивно, освен съдията заседават още прокурорът и защитникът по делото. Няма свидетели, не се дават показания, съдията само прочита заповедта за задържане. И винаги намира основания да я потвърди. Абсолютно винаги. Без да си позволява своеволия — просто прилага доброто старо южняшко правосъдие.

Днес обаче всичко ще е различно. Днес ще доведат обвиняемия от ареста отсреща и охраната показно ще го въведе в съдебната палата в специално време в специална зала за специално изслушване, само за него. Там неговият адвокат и държавният обвинител ще се изправят пред един не толкова свадлив съдия и пред цялата журналистическа гилдия, прекарала нощта на стълбището пред палатата, или поне пред онези, които са успели да се настанят в препълнената зала. Хубаво интимно представление, гледано на живо от милиони, защото се излъчва в цялата страна, че даже и навън. После го преповтарят в новините в пет, шест и единайсет часа.

Според Си Джей заседанието щеше да трае повече от две минути.

За съдия на предварителното дело бе определен почитаемият Ървинг Кац, който настървено търсеше всякакви медийни изяви. Възрастен и раздразнителен, той съдийстваше в Маями много отпреди да построят съдебната палата. За негов ужас главният съдия вече не му даваше да води процеси, направи го цар на предварителните дела — досадна и непривличаща интерес дейност. Но дело като днешното направо наливаше със слюнка устата на съдията Кац. Си Джей си представи как през първите пет минути той само ще мълчи и яростно ще святка презрителни погледи към Бантлинг. Също и към камерите. След това ще поиска от съдебния пристав да му поднесе заповедта за арест и бавно и отчетливо ще прочете обвиненията с надменен глас. Ще се престори, че се запознава за пръв път с фактите около ареста на Бантлинг предната нощ, макар със сигурност да ги бе чел на различни етапи поне десет пъти, достолепното му чело ще се сбърчи в театрално отвращение. Ще поиска да чуе от Бантлинг признава ли се за виновен, макар това да не е наложително преди следващото заседание след три седмици. Тогава като в истинско представление, официално щеше да предяви обвинение със суров драматичен глас и според Си Джей щеше да произнесе горе-долу следното: *Моля се тези потресаващи обвинения, тези варварски и злокобни действия да не са извършени от*

вас, Уилям Рупърт Бантлинг. В противен случай Бог да се смили над вас, защото сигурно ще отидете право в ада! Нещо от този род. Така щеше да осигури сензационното заглавие в утринното издание на „Маями Хералд“: *Съдията праща Купидон да се пържи в ада*. Разбира се, той ще намери основания да го задържи. Възможно е Си Джей изобщо да не трябва да говори. Но тя се бе подготвила по фактите, в случай че се наложи да оспорва аргументите на адвоката на Бантлинг.

Дежурен съдия през нощта беше Родригес и в пет часа преди разсъмване, загърнат в хавлия, той подписа заповедите за обиск на къщата и колите. В този момент поне четири полицейски управления буквално разнищваха всяка перушинка от живота на Бантлинг. Но и в последния доклад, който получи в осем и половина сутринта, не бяха открили нито „димящ пистолет“, нито скривалище с човешки сърца и бележка „получиха си заслуженото от мен“, залепена на огледало, със снимки на жертвите в добавка.

Това определено бе обезпокояващо. При ареста Бантлинг се бе позовал на правото си да мълчи и бе поискал адвокат, след което дума не излезе от устата му. На Си Джей щяха да ѝ трябват доста повече доказателства от тялото на Ана Прадо, за да го свърже и с останалите девет убити момичета.

Напълно възможно беше въпросният Бантлинг да е сламен убиец, а истинският Купидон да си стои вкъщи, да си чете вестника, да си пие кафето и да се къса от смях.

Си Джей прелисти за последен път полицейските доклади и заповедта за задържане и погледна часовника. Минаваше девет и половина. Нахвърли още няколко бележки, взе личния си екземпляр на Наказателния кодекс на Западна Флорида, подреди куфарчето си и тръгна към съдебната палата. За да избегне глутницата журналисти, които знаеше, че я дебнат пред кабинета и по стълбите пред съда, тя се спусна през задния изход. Промъкна се през подземния гараж на съда и махна вяло на пазача, преди да вземе асансьора.

На четвъртия етаж вратата на асансьора се отвори и тя мигом разбра, че събитието ще е доста по-шумно, отколкото сама предвиждаше. Както подозираше, тълпа оператори и приповдигнато бърбиви репортери нетърпеливо чакаше във фоайето пред зала 4–1. Прожекторите бяха насочени, микрофоните проверени, червилото по устните набързо подсилено.

Си Джей се устреми право напред към огромната махагонова врата на залата, привела глава, прикрила донякъде лице под гъст тъмнорус кичур коса. Опитваше се да не обръща внимание на полудялата тълпа.

Репортерите без опит и подготовка трескаво зашепнаха:

— Това ли е тя? Това ли е прокурорката? Това ли е Таунзенд?

Печените за миг я наобиколиха, преди другите дори да включат микрофоните си.

— Госпожице Таунзенд, какви улики намерихте в къщата на Бантлинг?

— Без коментар.

— Бил ли е той досега сред заподозрените от прокуратурата?

— Без коментар.

— Ще повдигнете ли обвинения за другите девет убийства?

— Без коментар.

— Ще искате ли смъртно наказание?

Тя изгледа многозначително нахалната репортерка. Какъв глупав въпрос! Тежката врата се затвори с трясък зад нея.

Прекося облицованата с орехова ламперия зала и зае мястото си на банката на обвинението вдясно. Естествено, съдията Кац бе избрал за заседанието най-внушителната зала на палатата. Таванът се извисяваше поне на шест метра, а махагоновият съдийски трон — на метър и половина над аудиторията и метър над катедрата на свидетелите. От тавана по диагоналите висяха полилеи с метални куполи, очевидно според модата на 1972 година.

Залата беше вече претъпкана с публика, главно репортери, а камери на стативи запълваха всички възможни ъгли. Покрай стените в плътен кордон бяха строени полицаи от управлението Маями-Дейд, а до вратата пазеха четирима охранители от ареста в зелено-бели униформи. Други четирима стояха при задния вход, свързващ с мост над улицата залата и ареста, по който превеждаха обвиняемите. Още една четворка бяха заели пост до вратата на съдията. Сред първите редици зрители Си Джей забеляза няколко свои колеги от прокуратурата. Кимна им.

Отвори куфарчето си и погледна наляво. На три метра от нея зад масата на защитата седеше прославената адвокатка Лурдес Рубио. До нея — клиентът ѝ, Уилям Рупърт Бантлинг с черен костюм, сива копринена връзка и сребристи белезници на ръцете.

Отдалеч личеше, че костюмът е „Армани“, а връзката „Версаче“. Бантлинг бе пригладил назад пепеляворусата си коса, носеше скъпи италиански слънчеви очила, които, забеляза Си Джей, прикриваха насинено око. Вероятно поздрав от полицейското управление на Маями Бийч. Въпреки че от мястото си виждаше само профила му, тя спокойно можеше да каже, че е хубав мъж. Високи скули, добре оформена брадичка. *Само това ни липсваше! Елегантен и красив сериен убиец! Още утре следобед затворът на Маями-Дейд ще бъде засипан с любовни бележки от самотничките и откачалките в района.*

Си Джей забеляза още скъп ролекс на китката му под белезниците, а на лявото ухо — обица с голям диамант. Това обясняваше защо до него седи Лурдес Рубио. Тя беше много добра и не работеше за дребни хонорари. Метална верига свързваше белезниците с пранги на глезените. Очевидно момчетата от затвора го бяха нагласили за пред камерите, чудно, че не бяха му надянали маска като на Ханибал Лектър от „Мълчанието на агнетата“. Бантлинг се обърна

към Лурдес, каза й нещо, като се усмихна, и Си Джей видя идеални зъби. Ако не се брой насиненото око, той безспорно беше красавец. Изобщо нямаше вид на сериен убиец, но то и Тед Бънди не приличаше на чудовище. Нали и педофилите най-често са очарователни дядковци и председатели на организации за защита на децата, а най-злобно бият жените си някои директори на първите петстотин корпорации в класацията на страната. Нещата рядко са такива, каквито изглеждат. Сигурно, Бантлинг е подмамвал момичетата от нощните заведения с вида си. Навярно са си представяли, че Купидон е мазно и гадно триоко чудовище с нож в зъбите и вонящо тяло, което мигом ще разпознаят. Изобщо гнусен тип. А не възпитан, шикозен, чаровен млад мъж с изрядни зъби, скъп часовник и нов ягуар.

— Всички да станат! — приставът отвори задната врата и съдията Кац влезе с решителна крачка. Първо хвърли свъсен поглед на Бантлинг.

Изкачи се на подиума и седна. Извади очила, закрепил ги на върха на носа си и продължи да гледа намръщено над тях.

— Заседанието на съда е открито! — изграка приставът. — Ще го води почитаемият Ървинг Кац. Седнете и пазете тишина!

Съдия Кац продължи да оглежда презрително владението си. Напрегнато мълчание увисна във въздуха, прекъсвано само от шумолене на хартии и сподавени покашляния. Това продължи няколко минути. Накрая съдията прочисти гърло и обяви:

— Щатът Флорида срещу Уилям Рупърт Бантлинг, дело №F2000-17429. Моля, обвинението и защитата да се представят за протокола.

Си Джей и Лурдес се изправиха.

— Си Джей Таунзенд за щата.

— Лурдес Рубио за обвиняемия.

Съдията продължи:

— Обвинението е за предумишлено убийство. Господин Бантлинг, съобразно закона на Флорида вие сте тук за предсъдебно изслушване, трябва да определим дали в заповедта за арест има достатъчно основания да повдигне на обвинения срещу вас. Ако се открият такива, вие ще останете в щатския затвор на окръг Маями-Дейд да чакате процеса, без право на освобождаване под гаранция. Това е всичко. Моля, дайте ми заповедта за арест, за да я прочета.

Говореше кратко, ясно и отчетливо. Щеше да изглежда чудесно в новините. За същото време във всеки друг ден той щеше да отхвърли поне десетина случая. Залата приглушено се разшумя, докато той се преструваше, че чете заповедта за ареста. Камерите бръмчаха, а художниците скицираха.

— Тишина! — извика приставът и всички притихнаха.

След около пет минути на усилено мръщене съдията вдигна глава от трите страници на формуляра. С дълбоко презрение заяви високо:

— Прочетох заповедта за арест. Смятам, че съществуват достатъчно основания за задържането на Уилям Рупърт Бантлинг по обвинение в предумишленото убийство на Ана Прадо. Няма да разреша освобождаване под гаранция. Обвиняемият ще остане в ареста. — Направи ефектна пауза и продължи. — Господин Бантлинг, съдът може само да се надява...

Лурдес Рубио скочи.

— Ваша чест, позволете да се обърна към съда. Не обичам да прекъсвам, но се опасявам, че съдът е на път да вземе решение, преди да се даде възможност на моя довереник да бъде изслушан. Той е виден член на нашата общност. Няма криминално досие. Живее в Маями от шест години, пуснал е дълбоки корени тук, притежава къща и постоянна работа. Готов е да върне паспорта си, докато съдът се произнесе по делото, и няма нищо против да му бъде поставена гривна за електронен контрол. Ако бъде под домашен арест, ще може да съдейства в изготвянето на защитата. Най-смирено моля уважаемият съд да вземе предвид тези съображения и да му определи гаранция.

Си Джей стана да възрази, но видя, че няма никакъв смисъл. Голата глава на съдията Кац почервения и той изгледа свирепо Лурдес Рубио.

— Вашият клиент е заподозрян в извършването на поредица от брутални, ужасяващи убийства. Заловен е да кара кола из Маями с обезобразен труп на жена в багажника си. Той не е турист, прекалил с нощните веселия в Саут Бийч, госпожице Рубио. Аз не се опасявам, че може да избяга, страх ме е да не убие отново! Той очевидно е заплаха за обществото. Няма да има освобождаване под гаранция. Ще ви съдейства за защитата от килията си.

Съдията измери с очи Лурдес Рубио от главата до петите, сякаш чак сега откри, че е жена. Добави с глух глас:

— Някой ден ще ми бъдете благодарна за това. — Наведе се напред и продължи. — Господин Бантлинг, надявам се за ваше добро, че не сте виновен за ужасното престъпление, за което сте задържан. Защото ако сте...

Изведнъж Бантлинг се отблъсна от масата и скочи, при което столът му шумно се преобърна. Разкрещя се яростно на съдията.

— Това е нелепо! Не съм направил нищо, Ваша чест! Нищо! Никога не съм виждал оная жена! Това са глупости!

Си Джей се обърна към Бантлинг и усети, че ѝ се завива свят. Той дърпаше Рубио за рамото с окованата си ръка и крещеше:

— Направете нещо! Направете нещо! Не съм виновен за злодейството! Няма да отида в затвора!

Устните на Си Джей пресъхнаха. Гледаше безмълвно как трима охранители се спуснаха върху него да го принудят да седне. Съдията удряше с чукчето, репортерите наскочаха и камерите се въртяха, предаваха сцената на живо. Но в ушите ѝ над всичко кънтеше гласът на Бантлинг. „Направете нещо! Трябва да направите нещо!“

Погледът на Си Джей се плъзна по ръката му, вкопчила се в жакета на Лурдес и точно над белезниците и ролекса видя белега — зигзаговидното S върху кожата. Тя познаваше този глас. В един ужасяващ миг разбра кой всъщност е Уилям Рупърт Бантлинг. Докато пазачите го влачеха от масата на защитата към вратата на моста за ареста, а той крещеше на Лурдес Рубио да направи нещо, цялото ѝ тяло се разтрепери като лист. Тя не откъсваше поглед от картината дълго след като го изведоха от залата и не чу, че съдията Кац няколко пъти извика името ѝ.

От първия ред на публиката към нея се протегнаха две силни ръце и хванаха раменете ѝ. Агент Доминик Фалконети внимателно я разтърси. Тя гледаше с неразбиране как устните му произнасят името ѝ. Още не чуваше, съдебната зала беше като празно пространство и тя сякаш си отиваше. Постепенно звуците започнаха да достигат до нея.

— Си Джей? Си Джей? Какво ви е? Съдията ви вика.

Думите нахлуха в съзнанието ѝ силно като удари на прибор.

— Да, нищо ми няма. Добре съм — прошепна. — Малко съм шокирана.

— Не ми изглеждате много добре — отвърна Доминик.

Съдията беше почервенял като рак. Цялото му представление се провали. Рухна.

— Госпожице Таунзенд, можете ли да се държите като юрист? Защото на съда му дойде много днес.

— Да, разбира се, Ваша чест. Моля за извинение. — И се обърна с лице към него.

— Благодаря. Питам ви дали обвинението има да добави нещо, или да закроем заседанието?

— Не, нямам нищо повече, Ваша чест — отговори тя разсеяно, вторачена в празния стол до Лурдес, която я гледаше озадачено. Стенографката и приставът също.

— Добре. Закривам заседанието.

Съдията Кац хвърли последен сърдит поглед към залата и шумно напусна, затръшвайки след себе си вратата.

Разбунени журналисти се струпаха около нея с въпроси и навряха микрофони в лицето ѝ. Си Джей грабна куфарчето си, проби си път през тях, без да слуша какво я питат. Трябваше да напусне залата, зданието, да се махне. Имаше необходимост да избяга.

Спусна се към ескалатора, не искаше да чака асансьора, промушваше се през бърборещата навалица от обвиняеми, жертви и адвокати, отрупала подвижните стъпала. Вземаше ги по две наведнъж. Зад нея агент Фалконети ѝ викаше да го изчака, но тя профуча през централното фоайе, блъсна стъклената врата на съдебната палата и излезе навън в горещото слънце на Маями.

Нямаше спасение. Кошмарът започна отново.

Си Джей прекоси стремително улицата към кабинета си в сградата „Греъм“, влачейки след себе опашка от подтичващи репортери. Вдигна ръка в знак, че няма да коментира, и ги остави да хленчат на входа пред пропуска. Изкачи стъпалата през едно до втория етаж. Втурна се в тоалетната, огледа под вратите, за да се увери, че няма никой, че няма кой да я чуе. Захвърли куфарчето си на пода, наведе се над умивалника и се освободи от закуската си.

Опря чело на хладните, отвратително розови плочки, зачака със затворени очи световъртежът ѝ да премине и чак тогава се осмели да излезе от кабинката. Вдигна очилата на главата си и наплиска с две ръце лицето и врата си със студена вода, почти се потопи в умивалника. Главата ѝ тежеше като олово, едва събра сили да я изправи. Взря се в отражението в дългото огледало, заемащо цялата розова стена над празните умивалници.

Оттам я гледаше една бледа ужасена жена, много състарена за дванайсет години. Дългата, някога руса коса сега беше подрязана равно до раменете в семпла прическа на път. Кестенявата боя, която използваше, придаваше белезникав оттенък на естествения ѝ кехлибарен цвят. Ако не заципеше косата си на кок или опашка, тя все падаше върху лицето ѝ и пръстите ѝ постоянно я затъкваха зад ушите. Така придоби през годините още един нервен тик. Като пушенето на цигара от цигара.

Си Джей затъкна косата си зад ушите, наведе се напред и се взря в образа в огледалото. Ясно се виждаха дълбоките тревожни бръчки, врязани в челото, и по-ситните около ъглите на зелените очи като пропуквания върху порцелан. Тъмните кръгове, прикрити с грим, издаваха неспирните кошмари и безсънието. Обикновени очила със златни рамки изпълняваха ролята и на допълнителна маскировка. Устните ѝ все още бяха плътни, но стиснати в ъглите, сериозни, а около тях се забелязваха тънки линии с разклонения по краищата. По ирония ги наричаха линии на смеха. Тя използваше съвсем лек грим, малко маскара по миглите. Не носеше обеци, колиета, пръстени и

гривни — никакви бижута. Сивият ѝ костюм с панталони беше стилиен, но консервативен, рядко слагаше пола, само когато имаше процес. Нищо в нейната външност не привличаше вниманието. Беше съвсем обикновена, незабележима. Нищо в нея не се запомняше, дори името.

Тя познаваше този глас. Веднага го различи. След дванайсет дълги години още чуваше в кошмарите си всяка нощ дрезгавия гърлен баритон с лек английски акцент да шепне в ухото ѝ.

Знаеше също, че не си въобразява, не греши, като го свързва с Уилям Бантлинг. Този тембър сцеди мозъка ѝ като с нож, отключи в главата ѝ оглушителна аларма, от която ѝ идеше да се разпищи в залата и да го посочи с пръст: „Той е! Той е! Това е той! Помощ! Хванете го!“. Но не помръдна. Не можеше. Сякаш се парализира, наблюдаваше сцената като по телевизия. У дома в креслото можеш да викаш на актьора „направи нещо, не стой така!“, но той не те чува и в края на краищата още една нищо неподозираща жертва с очи на кошута бива съсечена със сатър от злодей с маска.

При звука на този глас космите ѝ настръхнаха, тръпки полазиха по цялото ѝ тяло и тя безпогрешно усети, че това е той. Бяха минали дванайсет години, но нещо в нея винаги бе знаело, че някой ден отново ще чуе този глас и всъщност беше го очаквала. Зигзаговидното S на лявата ръка само потвърди предчувствието.

Изглежда обаче той не я позна. Беше малко странно, че след всичко, което ѝ причини, след всичко, което ограби от нея, сега едва я удостои с бегъл поглед и не забеляза присъствието ѝ в съдебната зала. Разбира се, видът ѝ нямаше нищо общо с оня отпреди цял един живот.

Бледа сянка на някогашната ѝ външност. Отражението в огледалото отрони едри сълзи. Понякога сама не можеше да се познае.

От онази ужасна нощ бяха минали години, но времето не беше излекувало раните и споменът не беше избледнял. Тя още можеше да възпроизведе всяка минута, всяка секунда, всяка подробност и всяка дума. Външно животът ѝ сякаш продължи нормалния си ход, а всъщност тя не можеше да преодолее преживяното и имаше дни, в които водеше истинска емоционална битка със себе си, за да не се предаде. В онази нощ дотогавашният ѝ живот приключи, за миг изчезнаха спокойствието и сигурността. Белезите по тялото ѝ се скриха, но Си Джей не издържаше на постоянния страх, в който живееше. Не можа да подхване живота си отново, нито да остави

спомена в миналото. Като че ли скоростната ѝ кутия бе блокирала в неутрално положение, страхуваше се да върви напред, както и да се върне назад. Знаеше много добре, че това пречи на взаимоотношенията ѝ с хората, но продължаваше да влачи същия багаж, който трябваше да сдаде още на сеансите при прескъпия си психотерапевт навремето в Ню Йорк.

След нервна криза и двегодишно интензивно лечение проумя нещо, от което винаги се бе страхувала: силата е илюзия. Само за една нощ тя изгуби напълно контрола над собствения си живот и минаха години, докато разбере, че всъщност никога не го е имала. Животът е просто игра на съдбата и това обяснява защо някои хора загиват, блъснати от автобус на връщане от работа, а други печелят по два пъти от тотото. Ако не искаш да те смаже автобус, не минавай по тъмни улици вечер.

Спомни си как Майкъл наричаше случилото се през оная нощ „злополуката“. Майкъл, нейният мърляв приятел, който в края на краищата се ожени за своята кльоцава червенокоса секретарка. Когато получи нервния срив, той каза, че ще ѝ осигури необходимото време и пространство, за да оздравее. Обеща, че ако трябва, ще я чака „вечно“, само „да се съвземе“. Е, очевидно „вечно“ се оказа дългичко за него, тъй че седмица след като се разделиха, някой го видя с червенокосата в една кръчма в Гринич Вилидж. А след шест месеца се ожени за нея. Оттогава Си Джей нито го чу, нито го видя. Няколко години по-късно прочете за развода им в клюкарската рубрика на „Уолстрийт Джърнал“. Кльоцавата червенокоска беше станала пищна блондинка и при бракораздното дело му одра кожата, доста натлъстяла впрочем.

Най-ужасното през тези дванайсет години беше, че не знаеше. Не знаеше кой я бе нападнал и къде се намираще насилникът. Страхът нито за миг не я отпускате. Ами ако той седи до нея в метрото? Или в закусвалнята? А в банката? Не е ли она зад нея на опашката в бакалницата? Може да е лекарят ѝ, счетоводителят, приятелят?

Не се притеснявай, Клоу. Винаги съм наблизо. Гледам и чакам.

Не можа да се отърси от тези мисли в Ню Йорк и след две години престана да се опитва. Смени си името, яви се на държавен изпит във Флорида и се установи в Маями. Анонимността ѝ помагаше да спи малко по-добре, когато изобщо успееше да заспи. Може би, мислеше си тя, работата като прокурор ще ѝ осигурява отчасти контрол в този

хаотичен, безсмислен и населен с откачени типове свят. Ще дава мъничко закрила на безсилните, които се крепят с илюзии.

Картините от онази нощ се занизаха в съзнанието ѝ, мудро и последователно като на забавена лента. Този път обаче знаеше как изглежда лицето, скрито под маската. А към лицето имаше и име. Трябва да запази спокойствие и да реши какво ще прави. Да разкаже ли всичко на главния прокурор Джери Тиглър? Дали да не потърси старите детективи Сиърс и Харисън, ако все още са в Ню Йорк? Трябва ли да признае пред оперативната група? Никой в Маями, освен психотерапевта ѝ не знаеше за нейното минало и за „злополуката“.

Ще го разнищиш, както всички случаи досега.

Пое дълбоко въздух пред огледалото. Най-напред трябва да получи пълното криминално досие на Бантлинг и да се обади в Ню Йорк, за да разбере какви са техните правила за екстрадиция. Да измъкне от Ню Йорк папката по собствения си случай, за да я прегледа отново. Бантлинг ще бъде държан при най-строги мерки за сигурност, без възможност за освобождаване под гаранция до следващото заседание след още поне две седмици. Тогава съдията ще трябва да се запознае с показанията и да прецени дали „има очевидни данни и достатъчна презумпция“, че Бантлинг е извършил убийство. Ако отговорът е „да“, той ще откаже да освободи подсъдимия под гаранция до процеса, когато и да бъде насрочен. Каквото и да стане, Бантлинг няма да може да се измъкне.

Трябва да бъде точна и логична. Да не бърза. Този път няма да позволи да я изиграят. И ако я обвинят, че не е честна пред съда, просто ще каже, че в началото не го е разпознала...

Вратата на тоалетната внезапно се отвори и Си Джей бързо си сложи очилата. За нещастие беше Марисол, придружена от друга секретарка. В едната си ръка носеше розова лъскава тоалетна чантичка, а в другата лак за коса.

— Здравей, Марисол. — Си Джей оправи сакото си и взе куфарчето. — Връщам се от съда, защото имам да свърша още куп неща. Моля да отклоняваш всякакви покани за днес, особено от пресата. — Забеляза, че гласът ѝ притреперва. Втъкна косата си зад ухото и отвори вратата. Обърна се и добави: — Освен това се обади на адвоката на защитата и отложи клетвените показания по делото на Джейми Тъкър. Трябват ми поне две седмици подготовка, след като ми

възложиха и случая Бантлинг. Мисля, че показанията бяха насрочени за следващата сряда.

Марисол направи пресилена гримаса на раздразнение.

— Има ли някакъв проблем?

— Не, всичко е наред.

Марисол бавно пристъпи край редицата умивалници, вдигна високо ръка и пусна към приятелката си многозначителен поглед. *За каква ли се мисли пък тая?*

Си Джей се запъти по коридора към убежището на своя кабинет. Беше едва единайсет, а тя вече бе напълно изтощена. Ще се обади най-напред на Хуан от следствието и ще поиска пълното криминално досие на Бантлинг, още от времето му в Ню Йорк. Може би още следобед ще успее да вземе от Фалконети данните за живота му, както са заведени в публичните регистри. Това ще ѝ даде представа къде е живял Бантлинг, къде е работил и дори регистрирал ли е кола през последните десет години. Вероятно Доминик вече ги е събрал и тя просто ще мине през службата да ги вземе. Ще се прибере рано да си подреди мислите и да се обади в Ню Йорк от домашния си телефон. Трябва само да си вземе дамската чанта и останалите папки по случая Купидон, които е оставила в кабинета си.

Тежка миризма на сандвичи „Макдоналдс“ и цигарен дим се носеше пред кабинета ѝ. Когато отвори вратата веднага разбра, че планът ѝ за ранно спасяване се е провалил.

Доминик Фалконети и Мани Алварес седяха с лице към празното ѝ бюро, с гръб към нея и с нов кашон папки в краката си.

Надвесен над нейното бюро, Мани едновременно отхапваше от сандвича, пиеше кафе с мляко и четеше разтворения пред него „Хералд“. Доминик говореше по мобилния си телефон. И двамата се обърнаха към нея, когато отвори вратата.

Мани остави сандвича и каза усмихнато:

— Здравейте! Как сте? Много ни разтревожихте преди малко.

Доминик погледна към Си Джей и каза в телефона:

— Затварям. Прокурорът току-що пристигна от съда. — Изглеждаше наистина притеснен. — Стори ни се, че ни избягваш.

Мани ѝ подаде пластмасова чаша с горещо кубинско кафе. Плътният аромат на кофеина я блъсна в гърдите.

— Искате ли *кафе кон лече*? Взех едно и за вас. Донесох ви и пастелито с конфитюр от гуава. — Постави пред нея подноса с кубинско-датския специалитет. — Освен това — изрече той между две хапки — има и няколко снимки от аутопсията на Ана Прадо, но по-добре свършете с пастелитото, преди да ги погледнете.

Си Джей нарочно тропна чантата си върху шкафа с папките.

— Момчета, я ми кажете как попаднахте тук?

— Секретарката ви Марисол ни пусна преди малко — отговори Мани, изтривайки следите от яйце и бекон от мустаците си. — Много сочно парче, госпожице прокурор. Ще ни запознаете ли?

Си Джей моментално си развали мнението за Мани, когато до този миг високо ценеше като следовател. Ако Мани беше индексът „Дау Джонс“, щяха да затворят борсата. Изглежда го и се направи, че не е чула въпроса му.

— Какво ти стана преди малко в съдебната зала? — попита Доминик, като се стараеше да скрие колко е загрижен. — Оня тип май ти изкара акъла, така ли е?

— Гадно копеле! — намеси се Мани. — Изглежда наистина си е въобразявал, че ще му се размине с гаранция и съдията няма да тикне дебелия му задник в затвора, задето е разкарвал из града мъртво момиче в багажника си. Не си познал, амиго, няма да се отървеш

срещу двеста долара. Как само пицеше като женка! — Мани преправи гласа си: — *Не, моля ви, не искам в затвора! Там не е за мен! Станала е грешка! Не съм искал да ѝ вадя сърцето, ножът сам се изплъзна от ръката ми и се заби в нея!* — Той довърши първо буритото, а после и мисълта си. — Само да падне в лапите на онова приятелче, съдията от Окръжния съд, и ще види той. Тогава наистина ще има за какво да скимти.

Доминик продължаваше да я наблюдава и видя, че хуморът на Мани не я разведри.

— Очевидно е напълно сбъркан. Все пак не очаквах толкова да пощурее. — Доминик се приближи до нея и се опита да срещне погледа ѝ. — Но ти, Си Джей, си виждала толкова много откачени в практиката си, изненадах се, че и на теб ти се взе умът.

Тя избегна очите му и се обърна към бъркотията на бюрото ѝ. Надяваше се поне гласът ѝ да звучи спокойно.

— Извади ме за малко от равновесие. Стресна ме с крещенето си. — Заобиколи бюрото и се опита да смени темата. — Какво казаха съдебните медици тази сутрин?

Хвърли поглед на вестника, разстлан върху бюрото ѝ. На първа страница на „Маями Хералд“ бяха поставени в редица десет малки цветни портрета на момичетата, направени приживе. Под тях имаше голяма недобре фокусирана снимка на ягуара на Бантлинг, обкръжен от полицейски коли на моста „Макартър“. До нея друга, по-ясна, на която се виждаше и той, без риза, красив, загорял и усмихнат, с чаша бира в ръката. Очевидно не беше полицейска снимка. Над целия монтаж с едри черни букви пишеше: „Арестуван е заподозрян Купидон! Разчленено тяло на десета жертва открито в багажника!“. Целият град бе закусил над тази страница.

— Според Нилсън смъртта е настъпила преди четиринайсет — петнайсет часа. Около десет. Смята, че тялото е престояло в багажника само няколко часа, преди да го открием. Причина за смъртта — срязана аорта. По обема на въздуха в дробовете съди, че е била жива, когато е вадил сърцето ѝ.

Джо Нилсън беше съдебният лекар на окръг Маями-Дейд. Ползваше се с голям авторитет в прокуратурата. Си Джей въздъхна тежко, докато разглеждаше снимките на красивите мъртви жени.

— Един и същ ли е убиецът или има и подражател?

Доминик седна пред бюрото и извади десет снимки от кашона на пода.

— Разрезите са идентични. Най-напред вертикален срез по гръдната кост с остър инструмент, вероятно скалпел. След това напречен хоризонтален прорез под гръдната кост. Точни нарези и по аортата. Не е имало кълцане напосоки.

— Може ли да се установи дали всички разрези са направени с един и същ нож?

От снимката я гледаше пепелявото лице на Ана Прадо. Платиненорусата ѝ коса беше прибрана под главата, като възглавница на металната носилка. Близък план на гърдите показваше двата дълбоки разреза, строшената гръдна кост и зеещата кухина, в която е било сърцето. Отворите бяха гладки, както при останалите жертви. За миг Си Джей си помисли за своите белези, но бързо изхвърли картината от съзнанието си.

— Най-вероятно — обади се Мани. — Д-р Нилсън още не е готов с окончателното заключение от аутопсията, но е открил нещо интересно. Изглежда, в кръвта на Прадо има някакъв опиат. Също както при Николет Торънс, която намерихме през октомври, скоро след смъртта ѝ на тавана в оная изоставена къща на 79-а улица. Беше престояла само няколко дни.

— Нилсън каза, че дробовете са оточни, а това е белег за наркотик. Ще знаем със сигурност, когато се произнесат токсиколозите — допълни Доминик.

— Има ли данни за полово насилие? — попита Си Джей.

— Да. Била е насилена с тъп инструмент, вагинално и анално — произнесе бавно Доминик. Тя усети, че тази част го притеснява най-силно. — Има тежки наранявания по матката и по шийката ѝ. Като се съди по мястото и вида на нараняванията, Нилсън смята, че е използвал повече от един инструмент. Не са открити следи от сперма. Но се вземат проби от всичко. Фотографира се всеки сантиметър от нея, та ако пропуснем нещо сега, после да можем да се върнем към него.

— Нещо под ноктите?

Известно е, че при борба с нападателя жертвите често дращят, и без да знае убиецът частици от него — микроскопични люспи кожа — се задържат под ноктите ѝ. А това е все едно да остави визитка —

сравнението на годни ДНК-проби с генетичната карта на заподозрения отвеждат следователите право пред вратата на престъпника.

— Нищо и по тази линия засега.

Този път всичко беше обърнато наопаки — имаха задържан, но липсваше материал за проби.

— Ще изготвя заповед да се вземат проби от косата и слюнката на Бантлинг. Нищо не се знае. Може да е сбъркал нещо този път. Може и ние да сме пропуснали нещо при предишните случаи. — Тя сви рамене и прибра отново косата си. — Данните за опиат обаче са важни. Те очертават връзка с поне още една жертва. Ще се обадя следобед на Нилсън за нови данни от аутопсията. Доминик, направихте ли пълна справка за досието му? Има ли нещо за него в Националния център за криминална информация?

В този център се събираха сведения от цялата страна и там можеше да се намерят данни за престъпления, извършени и в други щати. Тя усети, че при последния въпрос гласът ѝ прозвуча в по-висок регистър.

— Няма нищо. Доколкото ми е известно, досието му е съвсем чисто.

— Искам да зная абсолютно всичко за този тип. Още днес следобед да съберете всичко. Трябва да видя паспорта му, да разбере къде е пътувал.

— Ще възложи на Джейни да направи пълна справка. Мани вече ѝ нареди да направи запитване до Интерпол за деяния извън страната, като имаме предвид, че е едра риба в бизнеса на Томи Тан. Проверихме досегашните му адресни регистрации. Живял е на доста места. Още днес ще ти изпратя копие.

Си Джей рязко се изправи и приключи разговора.

— Трябва да помисля за връзките между фактите, с които разполагаме, затова ще си тръгна по-рано. Ще ти се обадя по-късно, Доминик, за да разбере какво е излязло от обиска в къщата.

Тя погледна към Мани, който вече вадеше цигара от пакета Марлборо. Да не губи време и да я запали, щом излезе.

— Не пуши в моята служба, Мани. После упрекуват мен, че е задимено.

Мечока се изненада като дете, хванато с ръка в кутията със сладки, но не падна по гръб:

— Не знаехме, че ще се върнете, госпожо прокурор — заекна той, но бързо се съвзе. — Освен това тая сладурана, вашата секретарка, така ми разтупка сърцето, че се наложи да запаля, за да се успокоя... — оправда се той, ухилен до ушите.

Това ѝ дойде в повече.

— Хайде, стига с тия номера.

Тръгна да ги изпрати до вратата, отвори я. Марисол седеше в секретарския пулт и се усмихна, щом видя Мани. После кокетно облиза бляскавите си устни като в реклама за червило. Си Джей едва се съдържа да не тресне врата. Мани пое към изхода.

Доминик обаче остана в кабинета ѝ и затвори вратата. Облегна се на нея и погледна Си Джей със сериозните си кафяви очи. Изглежда, беше току-що излязъл изпод душа, още миришеше на сапун. Косата му бе рошава, сякаш не му бе стигнало време да я срещне.

— Какво става с теб? Всичко наред ли е?

— Добре съм, Дом, нищо ми няма.

Забила очи надолу, тя избягваше погледа му. Звучеше уморена и тревожна.

— Днес в съдебната зала никак не изглеждаше добре, не приличаше на себе си, Си Джей. — Протегна ръка и леко докосна нейната, докато с другата още стискаше дръжката на вратата. Груба и мазолеста ръка, но допирът ѝ беше нежен и искрен. — И сега не ми изглеждаш добре.

Едва тогава тя срещна сериозния му поглед. Наложил се да мобилизира всичките си сили, за да го излъже. Минаха няколко критични секунди и тя тихо отвърна:

— Добре съм, наистина. Всичко е наред. Просто съм уморена. Миналата нощ почти не спях заради заповедите за обиск, ходенето при съдията за подпис и подготовката за заседанието — въздъхна тя. — Той просто ме извади от равновесие за миг. И аз не очаквах, че ще реагирам така. — Плачеше ѝ се, но прехапа устни и преглътна сълзите си.

Той я изгледа изпитателно и протегна ръка да я погали по бузата. Цялото ѝ тяло се стегна. Той го усети и дръпна ръката си.

— Мисля, че не ми казваш всичко — беше единственият му коментар. След това се обърна и отвори вратата. — Ще ти пратя

данните от регистрациите, щом приключа с обиска на къщата — каза вече с гръб към нея, докато се отдалечаваше по коридора.

Разбираше колко е притеснен. Какво да каже за себе си.

Двуетажната къща със зелени сенници и ниски прозорци на фасадата се намираше малко навътре от улицата. Алея от червени тухли водеше към двукрила входна врата от тъмен дъб. Двуметрова бетонна ограда с порта от ковано желязо с пищни орнаменти криеше от погледа гъсто насадения заден двор. Над всичко стърчеше висок кипарис, а разперените корони на шестметрови палми застрашително се полюшваха над стената. Красива къща в тих заможен квартал, разположен между северен Маями Бийч и модния Соуби. Преди ордите на медиите да нахлуят в осем сутринта, богатите обитатели на авеню „Ла Горс“ едва ли бяха забелязвали своя приятен и елегантен съсед. А той се оказа основният заподозрян в най-напрегнатото полицейско преследване в Маями, откакто Андрю Кънанен разстреля модния дизайнер Версаче насред крайбрежния булевард в Соуби.

Из цялата къща като мравки пълзяха униформени полицаи. Отпред бяха паркирани два бели буса на криминалистите от полицейското управление на Маями-Дейд. Доминик мина по чистата тухлена пътека край разцъфналите яркочервени тропически храсти, следван по петите от Мани. Млад, най-много два̀сет и две годишен полицаи от Маями Бийч нервно му козирува на входа, притеснен от многобройните камери, които улавяха, коментираха и предаваха на живо отвъд жълтата ограничителна лента на улицата, и най-малкия му жест. Си Ен Ен, Ем Ес Ен Би Си и Фокс Нюз излъчваха непрекъснато. Доминик показва значката си на полицаия и си представи как в този миг в долния край на милиони телевизионни екрани пробягва надпис: „Полицаи от оперативната група пристигат в къщата на смъртта, за да издирват зловещи останки от човешки тела и други улики“.

Вътре беше пълно с криминалисти и техници, които старателно преравяха с гумени ръкавици всеки сантиметър от къщата и събираха проби от най-обикновени предмети — от шампоани до власинки от килимите — за едно изключително по мащаби разследване. Всичко можеше да послужи за улика, затова старателно се опаковаше, надписваше, запечатваше и се изпращаше в лабораторията.

Непрекъснато щракаха светкавиците на криминалните фотографии, които заснемаха всичко в къщата под всякакви ъгли. Всяка равна повърхност, по която можеше да има отпечатъци, както и по ред други, където очевидно нищо нямаше да открият, бе покрита с фин черен прах. В дневната бяха изрязали големи квадрати от скъпия берберски килим, а от мазилката в цвят на горчица вече липсваше парче пет на пет сантиметра. Ориенталската постелка от входното фойе и турската пътека бяха навити и прибрани още с влизането на криминалистите в къщата. Съдържанието на всяко кошче за отпадъци, използвани торбички на прахосмукачка, метли, бърсалки за под и прах и даже филтърът на сушилнята бяха внимателно поставени в бели пластмасови пликчета и подредени до входа, за да бъдат натоварени в бусовете на криминалистите.

В кухнята техниците бяха свалили сифона на умивалника, също както и на всички останали мивки в къщата, а детективите от управлението на Маями Бийч вадеха замразеното месо от фризера. Всички остри като бръснарски ножове от кухненския комплект бяха опаковани един по един и етикетирани. В лабораторията утайките от сифоните щяха да се изследват за съдържание на кръв или тъкани, които някой се е опитал да отмие. Размразеното месо щеше да се тества, за да е сигурно, че не е човешко. Остриетата на ножовете щяха да се проверят за драскотини, съответстващи на раните по тялото на Ана Прадо.

Спалното бельо от всички легла на горния етаж бе свалено и опаковано, покривките и кърпите — извадени от шкафовете и подредени върху големи черни пластмасови торби покрай стените на коридора. Изпод затворената врата на спалнята за гости проникваше отвратителната миризма на луминол — криминалистите бяха напръскали с мощния химикал стените и пода, търсейки микроскопични следи от кръв. На тъмно невидимите иначе капчици светят яркожълти — следите от кръв, не отмити от сапуна и водата, проговарят щом загасне осветлението.

В другата спалня за гости обираха внимателно власинки, мъх и косми от килима със специална прахосмукачка със стерилен метален контейнер. Пердетата бяха смъкнати от прозорците и прибрани, за да се търсят улики по тях.

В спалнята на Бантлинг Доминик завари детектив Еди Боуман и специален агент Крис Мастерсън да седят на пода и да преглеждат купчини видеокасети, събрани в голям плетен сандък. На масивния дъбов шкаф зад тях работеше с пълна сила телевизор с огромен екран.

— Здравей, Еди. Как върви? Намерихте ли нещо?

Еди Боуман вдигна поглед от касетите.

— Здравсти, Дом. Фултън се опитваше да се свърже с теб. Той е долу в бараката.

— Току-що говорих с него. Ще сляза след малко.

На екрана на телевизора пицна червенокоска с униформена шотландска поличка на католическо училище и чорапи с жартиери се надвесваше над скута на гол мъж, чиято глава беше извън кадър. Доминик забеляза, че от униформата ѝ липсват доста големи парчета плат, и то на най-неподходящите места. Особено за католическо училище. Голият ѝ задник стърчеше нагоре, мъжът го налагаше с метална пръчка, а тя пицеше. Трудно можеше да се разбере дали от болка, удоволствие или и двете.

— Какво стана в съда? — попита Еди, видимо равнодушен към врещенето.

— Нищо особено. Съдията постанови, че заповедта за арест е основателна и отказа освобождаване под гаранция — отговори Доминик, крещящата жена на екрана го разсейваше. Погледна в плетения сандък. Там имаше поне стотина черни касети. Прочете белия надпис на една от тях: Русата Лолита 4/99.

Точно в този момент в стаята влезе Мани, запъхтян от изкачването по стълбите.

— Дом, ти никога не разказваш докрай. Спести им майтапчийската част. — Обърна се към Еди Боуман, облегна се на шкафа и се опита да успокои дишането си. — Бантлинг напълно откачи. Разлигави се като жена пред съдията, не можел да влезе в затвора. Нямало да го понесе. — Мани се изкиска. — Ревльо!

Мина известно време, преди Мани да възприеме смущаващата картина на екрана, в която всички се бяха втренчили.

— Ей, Боуман, какви мръсотии гледате бе, дявол да ви вземе? — попита той с отвращение.

— Затова ли се запъхтя бе, Мечо? — отвърна му Боуман.

— Абе, я... Искам да си запаля цигара, но Дом не дава да се пуши на негово местопрестъпление. — Отново насочи вниманието си към екрана и сбърчи нос. — Какви гадости гледате! Боуман, това да не е жена ти?

Еди не обърна внимание на закачката и посочи екрана.

— Такива неща е обичал да гледа на видеото нашият господин Бантлинг. Натрупал е купища касети, вероятно все домашно производство. Не съм пуританин, ама днес с Крис видяхме много дивашки работи. Трудно е да се каже, но, изглежда, са снимани със съгласието на участниците.

В спалнята на Бантлинг, обзаведена с подчертано мъжки вкус, почти цялото пространство се заемаше от огромно дъбово легло с кожени табли в шоколадов цвят. Бельото бе прибрано. В стаята имаше още само плетен сандък и шкаф.

От телевизора се разнесе силен писък. Червенокосата вече плачеше неудържимо и говореше нещо на испански.

— Ей, Мани, какво му казва? — попита Доминик.

— „Моля те, спри. Ще бъда добра, спри. Много боли“. Боуман, това са извратени гадости.

— Не съм ги снимал аз, Мечо. Само ги намерих.

Мъжът без глава не обръщаше внимание на жалбите. Пръчката отново шибна със свистене голата ѝ кожа, вече кървава и разранена.

Без да откъсва поглед от отвратителната сцена на екрана, Доминик попита:

— Колко изгледахте досега, Еди?

— Само три. Сигурно има още поне стотина.

— Открихте ли някое момиче от Стената?

— Не, нямаме такъв късмет. Поне досега. Някои са надписани с дата и име, други са без етикети. Крис откри в долното отделение на шкафа му и колекция с редовни филми. Около петдесетина.

— Приберете и тях. Може да е записвал отгоре свои версии, знае ли човек! Ще трябва да ги изгледаме всичките. Може да разпознаем някоя от звездите на тия боклуци. — Налагането с пръчката продължаваше, писъците също. — Биячът Бантлинг ли е?

— Не знаем. Той не говори, стаята не е от тази къща. Струва ми се, че е той, но не съм сигурен. Не съм го виждал гол.

— Какво има на другите три касети?

— Същите гадости. Садизъм, но е възможно да са снимани и доброволно. Трудно е да се прецени. Очевидно предпочита младичките, но мисля, че всички момичета са пълнолетни. Друго усложнение е, че няма как да се определи дали на всички записи мъжът е един и същ. Лицето му е винаги скрито. Надяваме се все пак да ударим тотото и да попаднем на лента, където чука някое от убитите момичета.

— Боуман, ти имаш извратено въображение. — Мани се приближи до дрешника. — Момчета, преровихте ли тук?

— Още не. Криминалистите вече снимаха с фотоапарат и видео, изсукаха дребните частици, взеха проби от праха. Крис ще прибере в чували дрехите и обувките, след като прегледаме касетите. Довечера ще напръскаме спалнята и неговата баня с луминол.

— Слушайте, господин Психо има вкус към марковото облекло — провикна се Мани от дрешника. — Тук има костюми от „Армани“ и „Хуго Бос“, ризи от „Версаче“. Защо, по дяволите, съм станал ченге? Ако бях дизайнер на мебели, щях да съм червив с пари.

— Продавач на дизайнерски мебели — поправи го Еди Боуман. — Най-обикновен продавач. Ако видиш дрешника на самия дизайнер...

— Добре, че ме осветли! Сега вече се чувствам много по-добре, след като зная как е трябвало да си подреда живота. Да стана продавач. Те наистина ли изкарват толкова пари, или нашият психолог си е помагал със странични доходи?

Доминик влезе в банята до спалнята. Навсякъде италиански мрамор — подове, тоалетни масички, душкабина. Всички повърхности бяха покрити с фин черен прах, което придаваше мръсен вид на светло шоколадовия мрамор.

— Неговият шеф, Томи Тан, каза, че миналата година е изкарал от комисионни сто седемдесет и пет хилядарки. Ни жена, ни дете, всичките пари за кеф — провикна се Доминик към спалнята.

— Искаш да кажеш нито деца, нито бивши жени. Бившите пресушават банковите ни сметки. — Мани говореше от личен опит, той имаше три развода. — Боже, тук има десет костюма, от които всеки струва колкото месечната ми заплата. И всичко подредено по конец. — Мани подаде глава от дрешника. — Боуман, ела да видиш.

Ризите му са подредени по цветовете и за всяка от тях е избрал по една подходяща вратовръзка. Ама че педант!

— Направо да се чудиш, Мани. Толкоз връзки, все подбрани, а ни една с герой от комикс или футболист, това ако не е подозрително — подхвърли Боуман, без да откъсва поглед от екрана на телевизора.

— Я не ме занасяй, аз съм си запаянко! Освен това случайно да помниш кой ми поиска назаем връзката с „Бъгс Бъни“? Всички тук са свидетели.

— Това беше, за да се маскирам за Хелюин бе, тъпчо! Беше шега!

Доминик си сложи гумените ръкавици и отвори вратичката на тоалетното шкафче под една от мивките. Строени в права редица шампоани, сапуни, рула тоалетна хартия, до тях сешоар. В съседното — касетка с гребени и четки за коса, още рула тоалетна хартия, кутия с презервативи.

— Еди, Крис — провикна се Доминик, — какво е правено досега в банята? Не са взели нищо още, нали?

Крис Мастерсън отвърна:

— Само отпечатъци. Щях да минавам дрешника и банята след касетите. Фултън обеща да помогне, като свърши с гаража, но го няма никакъв.

Мани отново си показва главата от дрешника.

— Мързеловци! Ние се скъсваме от бачкане цял ден, за да вкараме шантавия тип зад решетките, а вие си седите и гледате порно. Защо трябва и двамата да ги проверявате, защо не оставихте Лари да го прави, а Мо да свърши нещо друго, вместо да чака Кърли?

— Я по-кратко, Мечо — опря му се Боуман. — Спряхме порното за малко, за да видим на живо по телевизията заседанието на съда. Има-няма двадесетина минути. А пък ти сигурно си висял след това поне час и половина в бара на *кафе кон лече* и си бърборил по телефона с мадам Алварес номер четири.

— Стига, момчета. Не се заяждайте! — скастри ги Доминик от банята. Отвори аптечното шкафче. Всякакви шишенца със стандартни лекарства — тайленол, адвил и мотрин — стояха в стройни редици до туби с кремове и бурканчета с мазила. Пинсети, паста за зъби, освежителна вода, конец за зъби, крем за бръснене, бръсначки запълваха другите две лавици. Всички бяха обърнати с етикетите

напред, подредени като в аптека. В две елегантни кафяви кутийки имаше лекарства по рецепта. Нищо интересно. Едното беше антибиотик, амоксицилин, предписан през февруари 1999 година от някакъв лекар в Корал Гейбълс. Другото — капки за нос от същия лекар от юни 2000 година.

Доминик извади цялото чекмедже на тоалетното шкафче. Кошничка с тампони памук, туби с кремове за разгримиране и лосион за лице. По-нататък акуратно сгънати бежови и черни хавлиени кърпи, подредени една върху друга в дъното на чекмеджето. Бръкна зад тях и напипа още едно шише с лекарство по рецепта. Беше наполовина пълно.

— Ударихме тотото! — каза на себе си, хванал в ръка малкото шише с халдол, изписан лично за Уилям Рупърт Бантлинг.

Тя излезе от асансьора и тръгна през безличното розово-сиво фоайе на сградата „Греъм“, където се намираха кабинетите на двеста и четирийсет прокурори. В началото на обедната почивка беше пълно с хора. Нейни колеги сновяха напред-назад, говореха си, чакаха приятели и помощници да се върнат от съда, за да излязат за обяд. Си Джей имаше сили само колкото да им кимне за поздрав, докато минаваше покрай тях на път към паркинга.

Надяваше се, че горе-долу изглежда нормално и поне отчасти си е възвърнала естествения цвят на лицето, който бе изгубила сутринта в съда. Разчиташе също, че ако изглежда малко странна — нервна, тревожна или бог знае какво — хората ще го отдадат на безсънието и напрежението около делото „Купидон“ и няма да се впуснат в спекулации, както обичат да правят юристите. Ключките кръжат мълниеносно из пететажното здание и новините за раздели и бременности често правят пълна обиколка на кабинетите, преди още някой да е подал молбата си за развод или тестът за бременност да е дал положителен резултат. Искаше ѝ се само проницателните очи на Доминик да са забелязали страха ѝ тази сутрин, останалите да не са видели, че нещо в нейния живот изведнъж и жестоко се е счупило. Сложи тъмните си очила и излезе навън под яркото слънце. Никой не се вторачваше в нея. Няколко прокурори ѝ махнаха за поздрав и бързо се върнаха към разговорите си.

Тя влезе в своя джип чероки, хвърли папките и чантата на седалката до себе си и отчаяно затърси в жабката резервната кутия марлборо, която криеше зад пътните карти и хартиените кърпички. Една цигара щеше да ѝ дойде добре. Направо ѝ бе необходима. Днес не е най-добрият ден за отказване. Глупава беше идеята отново да се опита да ги остави, която ѝ хрумна, докато гасеше поредната цигара в пет часа сутринта.

Пламъчето на клечката танцуваше и подскачаше в пръстите ѝ, които още трепереха. Най-сетне ароматните резенчета кафяв тютюн се целунаха с пламъка, върхът на цигарата светна в оранжево и колата се

изпълни с познатия успокояващ мирис. Си Джей се облегна назад, затвори очи, вдъхна дълбоко дима и бавно го изпусна. Никотинът премина през дробовете ѝ и препусна с кръвния поток към мозъка и централната нервна система, като магически и моментално отпусна всички напрегнати нерви по пътя си. Непушачите никога няма да разберат това усещане, но всички пристрастени го познават отлично — алкохоликът, отпиващ първата си глътка скоч за деня, наркоманът, поемащ жадуваната доза. И въпреки че ръцете ѝ все така трепереха, за първи път от сутринта я обзе чувство на покой. Пусна едно димно колелце през спиците на волана и осъзна за пореден път, че никога няма да се откаже от пушенето. Никога. Измъкна се плавно от паркинга и обърна джипа към западната дъга на вход 836 по посока към междушатската магистрала 1–95 и Форт Лодърдейл.

Доминик. Пак ѝ се мярна лицето му, каквото се появи на вратата ѝ с тревожните бръчки, прорязващи челото. Припомни си колебливо протегнатата към нея ръка, учудения поглед, когато тя се стегна, и нараненото отдръпване, както и думите му, подсъзнателно долавящи истината: *Мисля, че не ми казваш всичко.*

Отблъсна го. Без да иска, но това не променяше факта. И не разбираше какви чувства предизвиква това у нея. В момента, в който разпозна Бантлинг в залата, я връхлетя шокова вълна от емоции и я остави вцепенена. Струваше ѝ се напълно неуместно да приеме докосването на Доминик. Времето отново спря. Също както преди дванайсет години — най-обикновен и прекрасен живот, най-обикновено и прекрасно бъдеще и изведнъж — фрас! — важните неща в живота рязко се разместват. Бантлинг отново я ограби. Както навремето в спалнята, така и днес в съдебната зала, светът в един миг вече не бе същият.

Преди дванайсет часа тя нямаше да се дръпне от докосването на Доминик. Може би дори щеше да се доближи до него и да му отвърне. През последните няколко месеца, откакто работеха заедно в оперативната група, между тях се зароди мълчаливо привличане и в него имаше потенциал за нещо повече. Появи се приятно напрежение, което никой не знаеше кога, къде и как, и дали изобщо може да се разрази. Тя забеляза, че той я търси по правни въпроси по-често, отколкото е необходимо, а тя самата все нещо се консултираше с него по полицейски въпроси. Обикновено разговорите им започваха с

няколко формални въпроса, след което ставаха леки, приятни и все по-лични. Тя усещаше привличането, силната химия между тях и неведнъж си бе задавала въпроса „ами ако“. Доскоро не беше съвсем сигурна в чувствата му, но сега вече нямаше съмнения. Тревогата, изписана на лицето му в съдебната зала, безпокойството в гласа му, когато се върна от съда, въпросите, които ѝ зададе, докосването при вратата бяха достатъчно красноречиви.

Ала тя се отдръпна и той си тръгна. В погледа му за пръв път прочете, че се е засегнал, видя изненадата и смута по лицето му, задето грешно е тълкувал същността и посоката на отношенията им. Моментът отлетя. Може би завинаги. Знаеше, че изобщо не трябва да мисли за Доминик, но не можеше да се сдържи. Запали още една цигара и се опита насила да пропъди тези мисли от главата си. Не беше моментът да страда заради емоционална връзка с друг човек. Особено тъй сложен като Доминик Фалконети. И още по-особено, ако има нещо общо, дори най-дребно, с ареста и разследването срещу Уилям Рупърт Бантлинг.

Стигна до опасания с палми вход на своя жилищен блок и бегло махна на пазача, който четеше книга в климатизираната си будка. Той едва вдигна поглед от книгата, също толкова бегло я поздрави и отвори бариерата на подземния гараж. Във Флорида по принцип ползата от подобна охрана е колкото от евтина аларма, монтирана на скъп автомобил, оставен на препълнен паркинг пред някой супермаркет, тоест никаква. Дори да бе нахлузила скиорска маска, да бе метнала сак с инструменти за взлом върху багажника на покрива, да бе сложила картеница на задната седалка и да гледаше карта, на която с кръстче е отбелязана сградата, а до него да пише „Домът на жертвата: място на обира“, пазачът пак щеше да я пусне.

Паркира на своето място под кулите „Порт Роял“ и взе асансьора за апартамента си на дванайсетия етаж. С недоволно и гладно мяукане на вратата я посрещна Тиби II, провлачил големия си бял корем, по който се бяха събрали кафеникави валма прах от пода.

— Добре, Тиби, само секунда. Пусни ме да затворя вратата и веднага ще си получиш хапките.

„Хапки“ беше успокояващата парола за Тиби и жалното му мяукане моментално секна. Той я изчака да заключи вратата и да нагласи алармата с оня отегчено-любопитен поглед, който имат само

котките, след което я последва в кухнята, отърквайки се о безупречно чистия ѝ панталон, като естествено го украси с няколко свои черни и бели косми. Тя остави куфарчето и папките си на кухненската маса и сипа в червената купичка на Тиби любимата му котешка храна. Ароматът ѝ веднага събуди десетгодишната ѝ глуха дакелка Люси, която се довлече на зигзаг от възглавницата си в спалнята и се засуети по плочките в кухнята, душейки гладно. Последва още една купичка, щастлив лай, Люси захрупа до Тиби и за известно време светът изглеждаше наред. Поне за тях. Следващото голямо предизвикателство, което ги очакваше, беше да изберат място за следобедната си дрямка, спалнята или дневната.

Си Джей си направи кафе за новия пакет марлборо, който си купи по пътя, и влезе в дневната.

Там, на най-горната лавица в дрешника, скрит зад празни опаковки и кутии от подаръци, се намираше един картонен кашон. Захвърли на кушетката хартиите и останалите кутии и измъкна полупразния кашон. Седна до него на пода, въздъхна дълбоко и го отвори.

Бяха минали десет години, откакто бе надниквала в него. Замириса на прашна хартия. Тя извади трите папки и един дебел жълт плик и се върна обратно в кухнята. Наля си кафе, взе папките, плика и цигарите и излезе на малкия изолиран отстрани балкон, който гледаше към блесналите води на залива под нея.

Посегна към кафявата папка, на която беше написано с нейния почерк: „Полицейски доклади“. Към корицата беше прикрепена визитната картичка на детектив Ейми Харисън от нюйоркското полицейско управление. Хапейки върха на молива, тя се замисли какво да попита, как да зададе въпроса си. Нямахше готова формула. Запали нова цигара и набра номера.

— Окръг Куинс, детективско бюро.

Фоновият шум беше доста силен. Припрени гласове — високи, ниски, всякакви — звънящи телефонни, полицейски сирени в далечината.

— Ако обичате, детектив Харисън.

— Кой?

— Детектив Ейми Харисън от „Сексуални престъпления“.

Едва събра сили да изрече „сексуални престъпления“, макар през годините на кариерата си да бе произнасяла думите стотици пъти, обаждайки се в същите отдели на всички полицейски управления във Флорида.

— Изчакайте.

След трийсет секунди се чу рязък глас с подчертан нюйоркски акцент.

— Детектив Съливан.

— Искам да говоря с детектив Ейми Харисън.

— С кого?

— Ейми Харисън. Тя разследваше сексуалните престъпления в Бейсайд.

— Нямаме Харисън тук. Преди колко време е било това?

Дълбоко вдишване. После издишване.

— Преди около дванайсет години.

Нюйоркският глас дълго подсвирна в слушалката.

— Дванайсет години, боже мой! Нямаме такъв човек. Почакайте малко. — Чу го да крещи, въпреки че беше заглушил слушалката с ръка. — Някой да знае нещо за детектив Харисън, Ейми Харисън? Преди дванайсет години била работила по сексуалните престъпления?

Някакъв глас се провикна отдалеч:

— Да. Познавах Харисън. Тя се пенсионира. Напусна отдела преди три-четири години. Май отиде в полицията в Мичиган. Кой я търси?

Резкият глас започна да предава информацията, но Си Джей го прекъсна.

— Чух. А знаете ли нещо за детектив Бени Сиърс? Той беше партньорът ѝ.

— Сиърс. Бени Сиърс — подвижна гласът. — Тя иска да разбере нещо за някой си Бени Сиърс.

Същият глас от дъното:

— Бени почина преди седем-осем години. Инфаркт. Кой се интересува?

— Разбрахте ли? Детектив Сиърс е починал преди няколко години. Мога ли да ви бъда полезен с още нещо?

Пенсионирана. Умрял. Не беше очаквала това. Мълчанието ѝ предизвика нетърпение от другата страна.

— Ало? Мога ли да ви помогна с нещо друго?

— Кой работи по старите случаи тогава? Нужно ми е съдействие по едно... въз... разследване, което те водиха заедно през осемдесет и осма.

— Знаете ли номера на делото? Имало ли е арест?

Тя разгъна папката и започна бързо да прелиства пожълтелите страници.

— Да, тук някъде имаше номер. Изчакайте... само секунда. Не, доколкото зная, не е имало арест. Ето това май е номерът...

— Ако не е имало арест, трябва да се обърнете към отдела за неразкритите случаи. Ще ви прехвърля там. Не прекъсвайте.

Линията замлъкна.

— Детективско бюро. Детектив Марти.

— Здравейте, детектив. Нужна ми е помощ по един неразкрит случай на сексуално насилие от 1988. Прехвърлиха ме към вас от „Сексуални престъпления“.

— По тези досиета работи Джон Макмилън. Но днес е извън бюрото. Да му предам ли да ви потърси или вие ще се обадите отново утре?

— Ще се обадя утре — каза тя и затвори телефона.

Дотук резултатът беше нулев.

Вдигна отново слушалката и набра нов номер.

— Окръжна прокуратура, Куинс.

— Екстрадицията, ако обичате.

Линията заглъхна и в слушалката прозвуча класическа музика.

— Бюро за разследване, Мишел на телефона. С какво мога да ви помогна?

— Добър ден, екстрадицията ли е?

— Да, кажете?

— Моля да ме свържете с прокурора, който отговаря за екстрадициите на углавни престъпници в щата Ню Йорк.

— Това е Боб Шър. Той води всички екстрадиции при нас. Съжалявам, но в момента не е на разположение.

Работи ли изобщо някой в този град, който никога не заспивал?

— Кога мога да го намеря?

— Излезе на обяд, после има съвещание. Вероятно ще е тук в късния следобед.

Тя остави името Таунзенд и домашния си телефонен номер. Остави слушалката и се загледа в морето. Слънчевите лъчи танцуваха по игривите вълни, отраженията им проблясваха като диаманти. От изток подухваше приятен лек бриз и тръбичките на вятърния орган звънтяха. В този ранен следобеден час доста лодки бяха излезли в морето, върху разстлани хавлии по палубите им събираха тен пасажерки в бикини, а горди капитани по бански и с кутии бира в ръка държаха курса. Още по-удобно се излягаха по шезлонгите на големите яхти красавици, намазани с плажно масло. Там всички се припичаха на слънцето и отпиваха мартини, а управлението беше поверено на екипажи. Както и готвенето. Чистенето също. Вълните, вдигани от яхтите, пръскаха красавиците от хавлиите и разливаха бирата на гордите им капитани. Си Джей ги наблюдаваше: местните богаташи с гладък загорял тен се наслаждаваха на студени мартинита, туристите от моторните лодки с почервенели тела и крещящо ярки дрешки се наливаха с лимонада и пиня колада, но и едните и другите разпускаха еднакво безгрижно. При гледката на този безметежен живот познатата бучка на завистта се надигна гърлото ѝ, но тя бързо я върна на мястото ѝ. Работата ѝ като прокурор я беше научила, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Или както казваше баща ѝ: „Извърви поне един километър с чуждите обувки, преди да ги пожелаеш. Тогава най-вероятно ще се откажеш“.

Мислите ѝ отлетяха при нейните родители, които все така живееха в спокойствието на Северна Калифорния и все така не спираха да се безпокоят за своята Клои, отново сам-сама в друг космополитен безмилостен град, пълен с откачени и безумни хора. На всичкото отгоре работи точно с тях, те са навсякъде около нея, всеки ден тя е сред измета на обществото — убийци, изнасилвачи, педофили — и води борба, в която няма победа. Защото докато отвратителните дела стигнат до нея, някой вече е пострадал. Си Джей не бе послушала съветите и предупрежденията им, тревогите по нея ги измъчваха безкрай, мисълта, че тя съвсем като самоубийца и глупачка препречва пътя на злото, изцеждаше всичките им сили. Си Джей наистина се почувства по-добре, когато след „злополуката“ настъпи отдалечаване между нея и родителите ѝ. Имаше си предостатъчно свои лоши спомени, които я терзаеха, за да споделя и техните. Същото се

отнасяше и за старите ѝ приятелства, колкото и здрави да бяха изглеждали навремето. От години не се бе чувала с Мари.

Отпи последната глътка кафе и разтвори дебелия кафява папка с надписа „Полицейски доклади“. Листата бяха пожълтели в краищата, мастилото от пишещата машина — избледняло. Първият доклад носеше дата 30 юни 1988 година. Времето се втурна обратно, сякаш беше вчера и от очите ѝ закапаха горещи сълзи. Си Джей ги избърса с опакото на ръката си и започна да чете всичко поред за онази нощ преди дванайсет години, когато я изнасилиха.

— Ало, Фалконети, чуваш ли ме? Дом? — обади се подвижната радиостанция на Доминик.

Той прочете на екранчето, че го вика „специален агент Джеймс Фултън“.

— Чувам те, Джимбо. Казвай! — Оглеждаше банята за плик за улики. Мина в спалнята и попита: — Ей, Крис, къде са торбичките?

Крис му подаде цял куп прозрачни торбички с червени подлепващи ленти и етикети за надписване и той се върна в банята.

— В бараката зад къщата открихме нещо много интересно. Ти къде си? — Силният южняшки акцент на Джим Фултън правеше някои съвсем обикновени английски думи неразбираеми. Обигран следовател на възраст, той имаше зад гърба си двацет и шест годишен стаж в управлението на Флорида, а в момента беше шеф на отдела за борба с наркотиците. Опитът му в разследването на углавни престъпления го правеше неоценим помощник.

— Горе, в банята. И аз току-що намерих нещо интересно. Бантлинг има цяло шише халоперидол, наричат го за по-кратко халдол.

— Халдол? Това не беше ли успокоително за луди?

Доминик почти го виждаше как подръпва сивата си брада, скрил поглед зад слънчевите очила, които не сваляше дори и на тъмно.

— Точно така, Джимбо. Някакъв доктор от Ню Йорк е пишел рецептите на нашето приятелче.

Доминик пусна рецептата в прозрачната торбичка и я запечата с червена лентичка.

— Браво! Обаче аз ще те надцакам!

— Наистина? С какво? — попита Доминик, докато надписваше с черен маркер инициалите си Д. Ф. на етикета.

— Ще карам наред. Първо да ти кажа, че приятелите ни от Федералното бюро са се отбили за визита на учтивост. Точно отпред са, ръкуват се, галят деца по главиците и дават интервюта на пресата за хода на своето разследване.

Доминик стисна челюсти.

— Будалкаш ме. Моля те, Джимбо, кажи, че се майтапиш.

— Не, приятел. Не!

— Кои са?

— Чакай да погледна. Ако щеш вярвай, но момчето от Бийч, дето стои на пост отпред, се запъна и им поиска пропуски. Не ги пушна и те сега вдигат гири на моравата. Подсети ме да се обадя на шефа в Бийч да предложи младока за повишение.

Доминик се върна в спалнята и погледна през прозореца. Така беше. Двамата с тъмните костюми и черните очила, същите, които бяха и на моста, се правеха на важни на изрядно подстриганата морава до храстите с тропически цветя. Говореха по мобилните си телефони и записваха нещо в бележници. Същински Мълдър и Скъли. Представи си и бягащите надписи на телевизионния екран: „Следователи на ФБР изземат разследването от щатската полиция“. Или още по-добре: „Щатските агенти отново прецакани от федералните“. Бяха завзели даже паркинга, оставили бяха колите си на най-удобните места и бяха блокирали лабораторните бусове на алеята.

— Слушай, Дом. Като гледам визитните им картички, пристигнали са агент Карл Стивънс и агент Флойд Кармеди. Познаваш ли ги?

— Зная ги, Джимбо. Снощи щъкаха по моста, на моето местопрестъпление. Ще слеза да си поговоря с тях. Не ми е известно федералните да са споменавани в нашата заповед за обиск. Ако не са в списъка за допуск, няма да влязат. Кажи на шефа ти, че подкрепям предложението за повишение на момчето и да направи всичко момчетата му да държат тая паплач надалеч.

— Добре, Дом. Ти командваш тук. И съм много доволен от това. Защото виждам, че се е довякъл още един от Бюрото, който се натиска да влезе и да се разпорежда, а не искам точно аз да го чупя. Получих визитка и на специален агент Марк Гракър. Ако още гледаш през прозореца, той държи реч на моравата.

Мамка му. Мамка му. Мамка му. *Гракър*. Доминик затвори очи и прокара пръсти през косата си.

— Ясно, Джимбо, ще се заема с федералните. Слизам долу. Само ще предупредя директор Блак, че следобед се задава торнадо.

Блак беше регионалният директор на оперативния център в Маями. Неговият пряк началник. Ще светне, като му каже, че се кани

да прецака ФБР. Хубавото на Блук беше, че също като Доминик не понасяше федералните, но постът, който заемаше, не му позволяваше да го каже. Публично осъждаше съперничеството между ведомствата, но като си отидеха камерите, затваряше вратата на кабинета си и даваше зелена улица на Доминик да ги прецака, също както те бяха правили милион пъти с полицията. Всъщност Гракър отмъкна случая с организираната престъпност именно от Блук.

— Преди да се заемеш с тях, да ти кажа нещо, което те интересува. Нали ти обещах да те надмина с откритията.

— На следа ли си попаднал? Кажи да чуя нещо хубаво, защото това с федералните определено е лоша новина. Хайде, Джимбо, оправи ми настроението.

— Ще си доволен, ще видиш. В бараката намерихме кръв. И може би и оръжието на убийството! Какво ще кажеш, а?

Доминик поръча на Крис и Боуман да довършат касетите и огледа на банята, а Мани — на костюмите „Армани“ в дрешника. Спусна се по стълбите и излезе навън. Младият полицаи от Бийч все тъй стоеше на пост на входа. Беше ядосан.

На поляната отпред с тъмните костюми, черните очила и бележници в ръце се пъчеха Стивънс и Кармеди. Стивънс имаше телефонна слушалка в ухото си, но Доминик подозираше, че я е сложил само за да изглежда по-важен в очите на медиите от другата страна на улицата. Беше работил по един случай с него в обединен отряд срещу организираната престъпност и още тогава установи, че, както казваше Мани на испански, Стивънс е един *maricon*. Педал. Сигурно майка му го питаше по телефона какво да му стотви за вечеря.

На улицата до черните тауриси на ФБР, които блокираха пътя на лабораторните бусове, стоеше шефът им Марк Гракър. А до него — репортерът на Канал 10, самият Лайли Макгрегър. Гракър си придаваше мрачен и сериозен вид. Лайли трептеше от възбуда.

Доминик реши, че не е възпитано да прекъсва Гракър по време на интервю на живо, за да му каже, че трябва да си извади федерална заповед за обиск, ако иска да играе на пясъка с другите деца. Затова остави Стивънс да се разбере с мамчето си и се приближи към другия. Така лъвът напада първо най-слабото животно в стадото.

— Здравей Флойд. Флойд Кармеди, нали? От Бюрото? Аз съм специален агент Доминик Фалконети от полицейското управление на щата Флорида.

Нека отначало да е ясно чие е това местопрестъпление. Тук ти, драги, не си агент Кармеди от ФБР. Тук си само Флойд.

Доминик протегна ръка.

Флойд Кармеди се здрависа с него.

— Агент Фалконети. Радвам се да се запознаем. Вие ли ръководите обиска?

— Да, Флойд, аз. С какво мога да бъда полезен?

В този момент телевизионните прожектори престанаха да заслепяват Гракър, защото се насочиха към техниците, които изнесоха отвътре голям пластмасов чувал, и той забеляза Доминик. Сложи си черните очила и бързо се запъти през моравата към него. Късите му крачета трябваше да положат доста усилия, защото токовете на официалните му обувки затъваха в меката пръст.

Фloyd беше започнал да говори, но с крайчеца на окото си забеляза Гракър и възпитано отстъпи встрани, за да му позволи да заеме полагащото му се място в разговора.

Марк Гракър притъпи наперено, издул гърди, с шкембето напред и с развяна вратовръзка, и застана пред Флойд Кармеди.

— Агент Фалконети. Цял ден се опитвам да се свържа с вас. Искаме достъп до къщата. — Гласът му беше тих и сериозен. Само фактите. Беше поне с десет сантиметра по-нисък от Доминик, който ясно виждаше олисяващото му теме и прозиращата отдолу пепелява кожа.

Доминик погледна към Лайли Макгрегър и неговия операторски екип. *Дали Гракър не се е опитвал да се свърже с него чрез телевизията, надявайки се, че Доминик ще го гледа по обедните новини.*

— Здравей, Марк. Отдавна не сме се виждали!

Тебеширенобялото лице на Марк Гракър почервеня и той нацупи тънките си устни. Доминик отлично знаеше, че мрази да се обръщат към него на малко име. При каквито и да е обстоятелства. Подозираше, че дори когато чука жена си, я кара да му вика специален агент Гракър.

— Да, отдавна, Доминик. Нали знаеш, че вече съм отговорен агент на ФБР за Маями?

— Да, казаха ми. Поздравления. При вас явно нещата се развиват бързо.

— Така е. И тук също. Бюрото трябва да проникне до местопрестъплението, а това хлапе на входа не иска да ни пусне.

Гракър пристъпваше от крак на крак, търсейки по-високо място, защото очевидно разликата в ръстовете им го караше да се чувства неловко.

— Хм. Това е проблемно. Разбираш ли, ние имаме щатска заповед за обиск, в която изрично са упоменати местните управления с

достъп до къщата. Боя се, че ФБР не е в списъка. Засега нямаме нужда от вашата помощ.

Тънка ивица от капчици пот изби по намусената горна устна на Гракър.

— Знаете, че убийството на Сайбан е в нашата юрисдикция. Трупът беше намерен на федерална територия. Бюрото се заема с това разследване.

— Чудесно. Браво на вас! Само че Бантлинг е арестуван за убийството на Прадо. — Той произнесе името разчленено, като учител, който иска първолакът му да чуе всеки звук, за да запомни буквите. — Нашата заповед за обиск е въз основа на събраните фактите за това убийство. Ако намерим някаква следа, която води към случая Сайбан, веднага лично ще ви се обадя.

Гракър почервения като цвекло. *Къде си бе, Лайли, къде са ти камерите?*

— Значи искаш федерална заповед?

— Да, няма как. Бюрото може да оглежда къщата, колкото си иска, когато приключим.

— Тогава ще се обадя на директор Блак.

— Директорът е запознат с положението тук и предварително ви изпраща извиненията си за всички неудобства, които може да причиним на Бюрото. А сега ме извини, вътре ме чака доста работа.

Доминик се обърна и прекоси моравата, оставяйки вбесения Марк Гракър. Другите двама тъпо мигаха и отчаяно се опитваха да се направят на важни пред камерите, които отново се насочиха към тях. Доминик мина покрай младия полицаи на прага и тихо каза:

— Добра работа, полицаи.

— Тоя е голям задник! — измърмори младежът.

Доминик се обърна и махна към моравата:

— Радвам се, че се видяхме, Марк. Поздравления за повишението.

После влезе в къщата.

Доминик прекоси няколко стаи и излезе през френските прозорци към вътрешния двор с басейна. От другата страна под палмите в ъгъла имаше една доста необикновена барака от бели алуминиеви плоскости и с нарисуван прозорец. Не беше и истинска барака, по-скоро приличаше на спретната къщурка с черен дървен покрив. Даже нарисуваният прозорец си имаше черно плътно спуснато перде. Завари Джими Фултън на вратата.

— Как понесе Гракър новината, че не е необходим?

— Зле. Много зле. Оставих го да се цупи на моравата.

Пред очите на Доминик за миг пробяга образът на почервенелия Гракър, сипещ ругатни по Стивънс и Кармеди, докато се отдалечават от авеню „Ла Горс“ с черната си климатизирана кола, и се засмя. За трите минути, необходими да прекоси къщата и да стигне до бараката, Гракър сигурно бе успял да се свърже по мобилния телефон с Блак и вече искаше на сребърен поднос значката на Доминик. Заедно със заповедта за обиск, необходима, за да влезе в къщата. Нямахше да получи нито едното, нито другото, но щеше да вдигне врява до небето.

— Ще стане лошо, Джимбо — въздъхна Доминик. — Но както казва Клеменца на Ал Пачино в „Кръстникът“, „Такива неща трябва да се случват веднаж на пет години. Да се освободим от лошата кръв“. Блак стои зад нас. Каза ми: „Само не му казвай в очите, че е гъз“.

— Блак ще запази тази чест за себе си.

— Какъв ден! — въздъхна Доминик и прокара пръсти през косата си. — Какво има в бараката?

— Отново правят снимки, остави ги на спокойствие. Ще ти разкажа какво намерихме дотук. Знаеш ли, тоя Бантлинг си е паднал да реже и препарира животни. Вътре е пълно с бухали и други птици, висят от тавана. С ноктите, човките и всичко останало. Като влязох, мамка му, в първия момент помислих, че са истински. После дойдох на себе си, сложих си очилата и разбрах, че са препарирани. Вътре има и една метална количка, като тия в болниците. Абсолютно чиста, избърсана, без отпечатъци. Според нас тук нищо няма да намерим.

Фотографите свършиха и излязоха.

— Ваша е, агент Фултън — извика един от тях. — Ние изщракахме цял филм.

— Добре. Благодаря — кимна им Фултън. След това се обърна към криминалиста, който чакаше до вратата с черната си чанта. — Почакай една секунда, Боби. Искам да покажа на агент Фалконети петната кръв, преди да ги обработиш.

Двамата влязоха в бараката. Над главите им, провесени от гредите на невидими рибарски корди, висяха като в полет две препарирани сови. Между тях се спускаше единствената крушка в помещението, засенчена с кръгъл черен метален абажур. Помещението беше сравнително просторно за барака, около пет на пет метра, с циментов под и боядисани стени. Беше безупречно чисто, особено за градинска барака. По земята нямаше прашина. Металната количка беше поставена до една от стените. Точно над нея имаше редица бели стенни шкафове. В ъгъла до количката стоеше изправена изцяло препарирана бяла чапла с леко разперени криле, сякаш щеше да полети. Дългата мъхеста шия и жълтият ѝ клон бяха обърнати напред, а стъклените ѝ очи се вираха в количката.

— Виж тук — посочи Джимбо и коленичи на пода.

С бял тебешир бе очертан участък от около трийсет сантиметра в диаметър точно до стената под шкафчетата зад количката. В него се виждаха три червеникавокафяви петна. Джимбо ги освети с фенерчето и те лъснаха.

— Мокри ли са?

— Не, но са съвсем пресни. Като се вземе предвид разположението им и височината на количката, Боби смята, че тялото е било върху нея и кръвта е прокапала долу. — Той освети стената на около трийсет сантиметра от пода. По бялата мазилка червенеяха ситни капчици. — А това тук... това прилича на пръски от капките по пода. Напълно възможно е, ако са падали от толкова високо. Сигурни сме, че е кръв.

— Хубаво, Джимбо, но дали е човешка? — усъмни се Доминик, като си припомни стъкления поглед на красивата чапла.

— Скоро ще знаем. Ще ни съобщят от лабораторията. Но погледни тук — каза той, все още коленичил на цимента. Посочи друг доста по-голям участък до количката, също ограден с тебешир.

Доминик го освети с фенерчето и видя размазани в кръг кафеникави следи.

— Май някой се е опитвал да изчисти пода.

— Точно така. Момчетата с луминола ще влязат тук, след като си заминат съдебните медици. Може пък и да видим каква бъркотия е имало преди чистенето.

— Свалете внимателно колелата. — Доминик се наведе да огледа отдолу и освети черните гумени колела и долната повърхност на количката. — Изглежда са се търкаляли и по тях може да е полепнало нещо.

— Добре, ще ги вземем.

— А къде е оръжието?

— За малко да забравя най-важното. Погледни тук. — Джими Фултън отвори средното шкафче. На най-долната лавица имаше голям правоъгълен метален поднос. Върху него грижливо бяха подредени различни по размер скалпели и хирургически ножици. — Тоя идиот можеше да ни спести много труд и време, ако беше признал. Делото ще е забавно. Ще падне веселба.

Радиото на Доминик отново изпращя.

— Доми, о, Доми, фанфарите зоват... — Беше Мани, който се стараеше да докара една ирландска песен със своя кубински акцент. Доминик го остави да се помъчи малко, преди да му отговори. Джимбо и Боби не можеха да се сдържат. Вероятно след няколко такта Мани се досети, че и други слушат изпълнението му, рязко прекъсна пеенето и изръмжа. — Ей, Дом, там ли си?

— Да, Мечо. При Джими Фултън съм, в бараката. Какво става при вас? Опаковахте ли всичко от дрешника?

— Всичко е готово. Искам само да се отбележи в протокола, че в следващия си шибан живот ще бъда дизайнер на мебели.

— Продавач, Мечо — чу се отзад гласът на Еди Боуман. — Като пораснеш, ще станеш продавач на мебели.

— Боуман, не ме карай да споменавам майка ти. Върви да си гледаш порното. — След това добави по радиото: — Тоя перверзник има най-готините дрехи на света. Слушай, като му лепнат смъртната присъда, ще мога ли да ги взема?

— Да, но първо трябва да отслабнеш поне с четирийсет килца и да свиеш талията с десетина сантиметра, Мечо. И да се откажеш от

твоите пастелитос. — Доминик се наведе, за да проследи как Боби остъргва няколко проби от кафявото вещество на пода и ги поставя внимателно в три дълги стерилни епруветки.

— Мога да нося поне вратовръзките. Срамота е да изхвърлят такива дрешки. Какво става с блусарите отпред на моравата? Бас хващам, че оня *magison* Стивънс вече хвърля къчове.

— Кротко, Мечо. Остави ги на мира.

— Добре. Опаковахме всичко от дрешника — между другото, той е колкото моята спалня. И да знаеш само колко е подредено. Прекалено, ако питаш мен. Оня тип дори е слагал етикети. На торбата с черни костюми е залепил надпис смокинги — в множествено число! Има цяло отделение за зимни пуловери, друго за зимни обувки. Може и да не е нашият човек, защото на мен определено ми прилича на педал. Или пък неизявен хомосексуалист, който мрази жените, защото му напомнят за майка му. Ето го мотивът. Това е обяснението и за проблемите на Боуман между другото. Чуй и още нещо — намерих костюмите му за Хелоуин, прибрани в отделен кашон, сгънати, подредени. Може пък да си пада по преобличането, какво ли няма вътре — маски на извънземни, на Батман, на Франкенщайн, каубойски шапки и ония педерастки кожени крачоли, изрязани на задника, нали ги знаеш, дето се обуват върху джинсите.

— Гамаша, а не крачоли.

— Както и да е. Но се налага да си го представиш и на рожден ден на децата си, защото има даже и клоунска маска!

Доминик гледаше петната по пода. На крачка от тях бяха стъпили жълтите лапи на препарираната чапла. Луминолът, с който след малко техниците ще напръскат всичко, щеше да светне навсякъде, където има кръв. През дългите години, откакто разследваше убийства, беше виждал цели стаи, понякога до тавана, да пламват в зловещо жълто. *Как ли ще изглежда бараката, когато угасят лампата? Каква зловеща картина ще лъсне в мрака?*

— Прибери всичко, Мечо. Още не знаем кое ще се окаже важно и кое не в това разследване.

Въпреки че нямаше кой знае колко за четене, отне ѝ цели два часа да се запознае с полицейските доклади, болничните листове и лабораторните анализи. По средата се наложи да прекъсне, да се разходи из апартамента, да си направи ново кафе, да сгъне прането и да избърше праха от лавиците — да си намери каквото и да е занимание, само и само да избяга от смазващата тежест на спомените, които нахлуха в нея. Невероятно беше колко често не помнеше какво е обядвала предния ден, а можеше да възпроизведе в мислите си всяка секунда, всеки звук и мирис през онзи отрязък от време преди повече от десет години. Докато четеше показанията на бившия си съсед Марвин Уигфорд, се наложи да изтича до банята и да повърне за втори път. Той беше казал, че Клои се облича „предизвикателно“ за мъжете в блока и се „развява из двора“ с облекло, каквото „една жена от католически университет не би трябвало да носи“. Последната му дума беше, че „не е чудно, дето ѝ се е случило подобно нещо, защото тя нарочно предизвикваше мъжете“. В агонията от чувства за вина и грях, която се бе научила да отблъсква през годините, душата ѝ отново се разкъса и макар да съзнаваше с разума си, че неговите твърдения са бълнуване на болен и извратен мозък, пак се почувства омърсена и засрамена. Някъде дълбоко в себе си тя винаги бе смятала, че е отговорна за това, което ѝ се случи, сякаш сама си го бе докарала. Години наред и милион пъти бе изброявала пред себе си какво е можела и какво е трябвало да направи, за да протече животът ѝ различно. Беше разбрала, че това е най-трудната част от лечението — да се научи да не се самообвинява.

След принудителното посещение в банята тя се върна отново на балкона, погледа още малко лодките и яхтите, сновящи из залива, и отпи от вероятно десетото си кафе за деня. Настъпваше пиковият час и улиците около Помпано Бийч започнаха да се задръстват от коли. Мобилният ѝ телефон иззвъня няколко пъти, връщайки я от миналото към реалността на всекидневието и тя с готовност отговори на обажданията. Това за кратко я отвлече от полицейските доклади и

показанията на свидетелите, от познатия вледеняващ страх, самообвиненията и паниката, които отново се натрупваха в нея. Особено обажданията на сърдитата Марисол. Докато още беше светло, изведе Люси на разходка край брега.

След като се върна, ѝ беше необходим още цял час, за да довърши четенето на докладите, включително и собствените си показания, в които възпроизвеждаше всеки мъчителен детайл и всеки осъзнат миг от нощта на 30 юни 1988 година. Започваше от кавгата с Майкъл в колата и продължението ѝ на двора, след това кошмарното събуждане от вкуса на гума по устните си и смазващата тежест върху гърдите, болката от неговото проникване в нея, въпреки безуспешната ѝ съпротива. Свършваше с милостивата загуба на съзнание, с последния спомен как хладното острие на ножа яростно срязва нежната кожа на гърдите ѝ, а белите чаршафи под нея почервеняват от собствената ѝ кръв. Сега, на балкона, върнала се в настоящето, тя вдигна едната си ръка да предпази гърдите си и другата да прогони невидимия страх от гърлото си, който бе стегнал гръкляна ѝ и не ѝ позволяваше да си поеме дъх.

В този момент телефонът иззвъня. На екрана се изписа окръжната прокуратура в Куинс. Тя изтри сълзите и се опита да овладее гласа си.

— Ало?

— Мога ли да говоря с госпожица... — Гласът от другата страна се запъна, вероятно затруднен да разчете неясно записаното име. — ... госпожица Туузо?

— Таунзенд, на телефона.

— Извинете. Секретарката ми е надраскала нечетлива бележка. Моля за извинение. Аз съм Боб Шър, заместник окръжен прокурор на окръг Куинс. Обаждам се във връзка с вашето запитване. С какво мога да бъда полезен?

Тя се мъчеше да събере мислите си.

— Да, господин Шър, благодаря, че ме потърсихте. Искам да зная каква е процедурата за екстрадиране на престъпник в щата Ню Йорк? — Отново беше деловата адвокатка. Прокурорът в нея надделя и изведнъж случаят сякаш се отнасяше за друг човек.

Последва дълга пауза.

— Вие юристка ли сте?

— Да. Извинете, че не се представих. Аз съм от щатската прокуратура в Маями.

— Добре тогава. Кой е обвиняемият и какво съдебно разпореждане ви трябва от Ню Йорк.

— Всъщност все още не искаме разпореждане. Става дума за още недоказано углавно престъпление, чийто извършител предполагахме, че сме открили.

— Недоказано дело ли? Искате да кажете без произнесено обвинение? Без постановление за постоянен арест?

— Засега. Полицейските власти тук неотдавна идентифицираха един възможен извършител въз основа на разпити и разследване.

Съзнаваше, че говори твърде уклончиво.

— Разбирам. А свързахте ли се с разследващите детективи в Ню Йорк? Те ще издадат ли разпореждане?

— Не, не съм. Допускам, че случаят е преминал към отдела за неразкритите досиета. Търсим контакт с детективите от този отдел, за да осигурим съдебно разпореждане и каквото друго е необходимо според законите на щата Ню Йорк, за да арестуваме заподозрения във Флорида.

— В такъв случай ще е необходимо най-напред съдебно разпореждане. Въз основа на него може да се издаде заповед за арест, вашите детективи ще я изпълнят и ще го задържите в Маями, докато ние тук уредим документите за екстрадиция. Но да не изпреварваме нещата. Откога е престъплението?

Тя преглътна. Обзе я неприятно чувство и си спомни нещо, което като прокурор не биваше да забравя.

— Хм, доколкото зная, престъплението е извършено преди повече от десет години, но ще направя справка при нашите детективи.

Боб Шър подсвирна изненадано.

— Десет години? Охо! Само ми кажете, че искате екстрадицията заради убийство и всичко ще е наред.

— Не, не е за убийство. — По дланите ѝ изби пот. Не беше готова да чуе отговора на следващия си въпрос. — Какво означава „охо“?

— За какво престъпление търсите тоя тип? При условие, че е той, вие всъщност не го казахте.

Тя се изкашля и се надяваше гласът ѝ да звучи нормално.

— За сексуално насилие. Изнасилване. И опит за убийство.

— Затова казах „охо“. Боя се, че нямате шанс. Давността на всички тежки престъпления в щата Ню Йорк е пет години. С изключение на убийствата, естествено. За тях няма давност. Ако няма предявено обвинение в рамките на пет години след престъплението, не можете да го докоснете. — Замълча, тя не отговори и той продължи: — Съжалявам. Много често става така, особено при сексуалните престъпления. Пипвате накрая негодника с ДНК-тест, но нищо не можете да му направите. Освен това едва напоследък започнаха да признават доказателствената тежест на ДНК-тестовете, но ако е настъпила давност и това не помага. Все пак питайте детективите от неразкритите досиета дали са използвали теста във вашия случай.

— Да, ще ги питам. Надявам се да са го използвали — отговори тя, въпреки че много добре знаеше как не намериха никакви проби, от които да извлекат ДНК. Гласът ѝ започна да потреперва и тя ясно го усети. — Благодаря ви все пак за съдействието, ще ви потърся отново, когато събера повече информация.

— Как се казвахте, да си запиша?

Си Джей затвори телефона. Как може! Да има давност! Изсмукан от пръстите срок, който някакви тъпи законодатели са решили, че е достатъчен, за да бъде изправен престъпник пред съда. Кой е справедливият срок да живееш в страх, че ще отговаряш за престъпленията си? Погрижили са се да има справедливост за престъпника. Жертвата да върви по дяволите. Важното е да се защитят правата на престъпниците!

Тя започна да осъзнава ужасното значение на приключилия разговор. Бантлинг никога няма да бъде съден за това, което ѝ причини. Никога. Никога. Никога. Ако ще тя да се покатери на върха на Емпайър Стейт Билдинг и да разкаже пред целия свят в най-цветисти подробности кървавите мръсотии, които ѝ стори, той няма да бъде съден. Ще слезе с асансьора и ще си замине по живо и по здраво, без някой да го пипне с пръст. Трябваше да се сети за давността, но във Флорида нямаше давност за някои сексуални престъпления и тя просто не помисли за това. Беше толкова обсебена от идеята да арестува Бантлинг по всички правила и да го изпрати в Ню Йорк, което щеше да ѝ помогне да се пребори с дяволите в себе си, без да полудява отново, че изобщо не си зададе въпроса възможно ли бе да стане. Наочниците

й на жертва попречиха на ясения й поглед, беше предпоставила решението на проблема.

Имаше чувството, че отново всичко се разпада и правеше отчаяни усилия да го предотврати. Да започне да разсъждава въпреки мъглата и страха, стегнали гърдите й.

Мяташе се напред-назад из апартамента. Слънцето се скри и топлината на здрача бързо се стопи. Изхвърли изстиналото кафе и извади бутилка шардоне от хладилника. Наля си, отпи една дълга глътка и отново взе телефона. На четвъртия сигнал се обади д-р Чеймбърс.

— Ало?

Звукът на неговия глас й подежда успокоително.

— Надявах се да ви намеря в кабинета. Въпреки че е късно. Как сте, д-р Чеймбърс? Обажда се Си Джей Таунсенд.

Гризеше си ноктите и се разхождаше из стаята по чорапи с чаша вино в ръка. Не се беше преоблякла.

— Здравей, Си Джей. — Пролича, че е изненадан от обаждането. — Тъкмо довърших бумацината за деня. Щях да тръгвам. С какво мога да ти бъда полезен?

Един увеселителен кораб се плъзгаше по водата. От него долиташе приглушен смях и тиха музика.

— Случи се нещо и май трябва да ви посетя.

Грегъри Чеймбърс изпъна гръб в кожения си стол. Усети отчаянието и неотложността в гласа на Си Джей Таунзенд и веднага застана нащрек.

— Няма проблем, Си Джей. Никакъв проблем. Например утре?

— Утре е добре... чудесно. — Тя чу шумолене от прелистване на хартия, сигурно бележника с часовете.

— Можеш ли да дойдеш в десет? Ще разместя малко графика си. Тя въздъхна с облекчение.

— Много ви благодаря. Утре е добре.

Д-р Чеймбърс се облегна назад и повдигна вежди. Гласът ѝ определено будеше тревога. Говореше като попарена, не беше на себе си.

— Искаш ли да поговорим сега, Си Джей? Мога да ти отделя време.

— Не, не. Имам нужда да подредя малко нещата в главата си. Да премисля. Утре е много добре. Благодаря, че успяхте да ме вмъкнете.

— Винаги съм на разположение. Ще се видим тогава утре. — Направи малка пауза. — Знай, че можеш да ми се обадиш и ако ти потрябвам преди това!

Тя затвори и се огледа безцелно в празната дневна. Корабът бе отминал и отново беше тихо, чуваше се само шумоленето на вятъра в палмите и лекия плисък на вълните във вълнолома. Тиби II се отърка в крака ѝ и силно измяука. Денят си отиваше и беше дошло време отново да яде.

Телефонът в ръката ѝ иззвъня, тя подскочи и го изпусна на пода.

Повторно иззвъняване. На екрана се изписа името на Фалконети. Колебливо, тя се обади.

— Ало?

— Здравей, аз съм. Справката ти е готова.

Беше напълно изключила. Събитията от деня се бяха размазали като в мъгла.

— Да, хубаво — заекна, опитвайки се да събере мислите си, да звучи в час и компетентно. — Ами... аз... ще мина утре сутринта през оперативния център да я взема. По кое време ще си там? — Взе отново чашата и пак зашари из стаята.

— Не ме разбра. Справката е у мен, а аз съм долу на входа ти. Отвори ми.

О, не. Не тази вечер. Няма да издържа. Не може да говори с никого.

— Виж, Доминик, сега не е моментът. Наистина. Ще мина утре да я прибера. — Отпи дълга глътка вино. — Или ако искаш, пусни я в пощенската ми кутия. Дванайсет двайсет и две. По-късно ще я взема.

Разбираше колко нелепо е това, което казва, но нека мисли, каквото иска. Само да се маха.

Последва дълго мълчание. Тя посегна към вече почти празния пакет цигари. Тогава гласът му разби тишината.

— Не. И дума да не става. Идвам, така че ме пусни да вляза.

Минаха само три минути, преди да чуе звънеца и потракването на пръстите му по входната врата. Погледна през шпионката и видя Доминик, облегнат на рамката и свел поглед надолу към краката си. Беше с ризата и панталона от сутринта, навил ръкави, разхлабил вратовръзка и разкопчал яка. На верижка около врата му беше закачена полицейската значка на управлението във Флорида, а на колана му висеше кобурът с пистолета. Тя изключи алармата и откряна вратата наполовина.

Той ѝ се усмихна, но му личеше колко е изтощен. В ръката си стискаше тънък свитък листа, защипани с телбод. Размаха ги към нея и ги пъхна през пролуката.

— Благодаря ти, че ми ги носиш, Дом — каза тя и взе свитъка. — Нямаше нужда да си правиш този труд. Щях да ги взема.

Не го покани вътре.

— Каза, че ги искаш днес и аз ти ги предавам днес. Даже три часа преди да изтече срокът. Сега е само девет.

— Задължена съм ти. Как разбра къде живея?

Мисълта, че може да бъде открита, я тревожеше. Тя криеше адреса си и не го даваше на никого. Заради положението ѝ на прокурор, той не фигурираше и в нито един официален регистър.

— Забрави ли, че съм полицай? Нали ни плащат, за да откриваме разни неща. Всъщност обадих се в кабинета ти и Марисол ми го даде, а аз просто го намерих по картата в интернет.

Тя си отбеляза наум да превърне живота на Марисол в ад още сутринта.

Изтече още един неловък миг и накрая той попита:

— Може ли все пак да вляза? Искам да ти разкажа за обиска. Освен ако не си заета. — Погледът му се плъзна зад нея и небрежно обходи апартамента.

Тя отговори бързо, даже прекалено бързо:

— Няма никой при мен. — Осъзна, че се издаде, и добави побавно. — Просто съм много уморена и ме боли главата... — Погледна

го и видя изпитателните му очи да четат в нейните. Опита още веднъж да се усмихне и да изглежда що-годе нормална. — Разбира се, извинявай, заповядай. — Отвори вратата и той влезе. Застанаха за миг един срещу друг, после тя се обърна и тръгна към кухнята. — Искаш ли чаша вино или си още на служба?

Той я последва.

— Нали каза, че те боли глава?

— Боли ме — отвърна иззад вратата на хладилника. — Виното много помага срещу главоболие. Веднага го забравяш!

— Е, в такъв случай ще пийна една чаша — засмя се той.

Огледа се. Апартаментът беше обзаведен с вкус в живи цветове. Кухнята светеше в слънчехожълто, а бордюр с мотив от тропически плодове я опасваше цялата. Дневната беше боядисана в наситеночервено, а по стените имаше смели модерни картини. Това го изненада. Си Джей винаги изглеждаше много сериозна. Не знаеше защо, но бе очаквал жилището ѝ да е в бяло и сиво, може би тук-там с кремави акценти, но определено с голи стени.

— Харесва ми апартаментът ти. Светъл е и весел.

— Благодаря. Обичам да е цветно около мен. Успокоява ме.

— А и мястото е чудесно. Каква гледка само!

Голяма плъзгаща се стъклена врата извеждаше от дневната към балкона. Оттам се чуваше плискането на вълните и се виждаха светлините на Помпано Бийч.

— Да, и на мен ми харесва. Живея тук от пет години. Малък е. Само две спални. Но тъй като живеем само с Тиби и Люси, ни стига.

— Тиби и Люси?

— Тиби в момента сипе бели косми по хубавите ти черни панталони. — Като по поръчка Тиби измюка тъжно и протяжно, търкайки се в краката му. Доминик погали по главата дебелия котарак, а той замърка жално, все едно никой никога не го е приласкавал. — ... А това е Люси. Ела, миличка. — Подушила миризмите от отворения хладилник, Люси се дотътри в кухнята, душейки във въздуха. Си Джей я почеса и потупа зад дългите уши. — Малко вече недочува, но не е страшно, нали Люси? — Си Джей наведе лице към муцуната ѝ и беше възнаградена с радостно излайване. Опашката лудо се въртеше.

— Тук е тихо. Не е като в Маями.

— Обичам тишината. Както във всеки голям град, в Маями има много откачени. Всеки ден ги виждам, те са работата ми. Но няма защо и да живея с тях. Е, и Форт Лодърдейл не е център на нормалността, но е по-кратко. Освен това не ходя на работа тук. Знаеш какво не бива да правиш, където си печелиш хляба!...

— Харесва ти да си анонимна?

— Определено! Струва си половинчасовото шофиране всеки ден.

— Аз съм много отдавна в Маями. Влязъл ми е под кожата. Не мога да живея по-далеч от двайсет минути път от хубав среднощен кубински сандвич.

— Границата между Брауард и Дейд е само на петнайсет минути. Черен боб и ориз има и в Холивуд и Уестън. Само дето е малко по-скъпо.

— Вярно. Може да се прехвърля в участъка в Брауард. Следващия път като чуеш за мен, ще карам бус под прикритие и ще ловя деца, избягали от училище.

— Не преувеличавай. В тия райски места не е скучно като в Айова. Макар че по-добре да беше. Доста лоши работи се случват и извън града. Всяка година все повече.

— Шегувам се, разбира се. Окръг Брауард си има своите проблеми и те стават все по-сериозни. Дори условно осъдените откаченяци ги пращат да живеят по-далеч, на повече от седемдесет километра от полицейския надзорник, който им е определен. — Замисли се, поглади брадичка. — Аз просто обичам Маями. Свикнал съм му. Приятно ми е да свиквам с нещата. Общо взето съм лесен човек.

— Хубаво е да го знаем — отвърна тя благо.

И двамата замълчаха, отпиха от виното. Тя изглеждаше много уморена, направо изсмукана. Косата ѝ беше прибрана назад в кок, но няколко кичура се бяха изплъзнали и обграждаха леко загорялото ѝ лице. Беше без очила, само няколко пъти я бе зървал без тях. Даже без грим беше хубава. Много хубава. Притежаваше естествена красота, което рядко се среща. Странно защо се опитваше да я прикрива. Но да не забравяме, че системата на наказателното правосъдие е мъжки свят, особено южно от линията Мейсън-Диксън, дори в голям град като Маями. В професионалните среди беше пълно със съдии, полицаи и адвокати, които не търпяха жените. През тринайсетгодишната си

служба беше видял много жени да се борят, за да бъдат уважавани в съда, колегите им да ги приемат сериозно. Си Джей я приемаха така. Винаги. Навярно беше най-уважаваната прокурорка. Дори повече от смахнатия ѝ шеф Тиглър. Видя сивото ѝ сако на облегалката на един от кухненските столове и забеляза, че е не се е преобличала след работа.

— Не си ли тръгна по-рано днес?

— Да. Защо?

— Още си с дрехите от сутринта.

— Имах да свърша малко работа. Не намерих време да се преоблека — отговори тя и смени темата. — Как върви обискът? Намерихте ли нещо? — Погледна надолу и видя, че той гали едновременно и Тиби, и Люси.

— Да, открихме доста неща. Изненадан съм, че Мани не ти се е обадил да ти докладва.

— Пусна ми сигнал по едно време, аз му се обадох и му оставих съобщение. Това беше преди около два часа, още не се е свързал с мен.

— Те приключиха преди по-малко от час. Дойдох направо оттам. Следобед намерихме следи от кръв в бараката зад къщата. Не много, три капки, но са достатъчни. Предварителните тестове излязоха преди час. Човешка кръв е. Ще направим ДНК-тест, за да видим дали е от Прадо. Ще го получим след няколко седмици. Освен това май открихме оръжието на убийството. Бантлинг очевидно си е падал да препарира животни в бараката, как се казваше това?

— Таксидермия.

— Точно така. Провесил е от тавана на бараката си разни птици. Намерихме и шест скалпела. По единия като че ли има следи от кръв. Нилсън ще потърси експерт по ножовете, за да проверим дали с някой от тях не са разрязвани момичетата, поне тези, които не са напълно разложени, ще потърсим и микроскопични остатъци от кожа.

Си Джей потрепери. Подробностите започваха болезнено да ѝ въздействат и не беше сигурна колко още ще издържи на подобен разговор.

— Затова опаковахме всичко и изпратихме материалите в лабораторията на съдебните медици. Сега ще чакаме резултатите. Момчетата напръскаха с луминол цялата къща, но нищо не се появи. Никакви следи от кръв вътре.

— А в бараката?

— Тя светна като новогодишна елха. Опитвал се е да почиства, пропуснал е пръски по стените. Навсякъде намерихме кръв. Даже таванът лумна, сякаш оплискан от гейзер, което навежда на предположението, че може би Прадо е била убита върху металната количка, която намерихме там. Когато е срязал аортата кръвта е пръснала нагоре като гейзер. Извикали сме Лесли Бикинс, експерта по пръски от кръв от управлението в Талахаси, да направи оглед утре. Разбира се, проблемът е в това, че той е разрязвал и животни, препарирал ги е в бараката, така че трябва да се установи коя кръв от какво е.

— Нещо друго?

— Да. Открих рецепта за халоперидол, предписана на Бантлинг от някакъв нюйоркски лекар. Може би си го чувала като халдол, то е антипсихотично успокоително. Прилагат го за овладяване на делириуми. Очевидно Бантлинг има психични проблеми. Това съответства на почерка на престъпленията и може да осветли причините за изключителната жестокост на убийствата. Има и цял сандък с домашно записани садомазохистични касети. Различни жени, някои много млади, на възрастта на нашите жертви. Не сме ги прегледали всичките още, защото са повече от стотина. Ако се съди по заглавията, повечето от жените са руси.

Си Джей пребледня като платно.

— Какво ти е? Боже мой, изглеждаш както сутринта на съдебното заседание. — Той се протегна през масата и докосна ръката ѝ. Тя стискаше столчето на чашата с побелели кокалчета. В очите му се изписа същата тревога като в следобеда. — Не ти ли е добре, Си Джей? Какво има? Кажи ми, може да ти помогна.

— Добре съм. Понякога ми става нещо. Но толкоз. — Думите ѝ се запъваха, не беше на фокус. Този разговор трябваше да приключи. Веднага. Преди да рухне напълно. Стана и издърпа ръката си изпод неговата, отново го постави на разстояние. Наведе очи, избягваше неговите, впери поглед в масата. — Благодаря ти, че ми донесе справката тази вечер. Ще я прегледам внимателно. — Гласът ѝ идваше някъде отдалеч. Прелисти страниците на масата и едва тогава погледна Доминик. — Не трябваше да се разкарваш.

Той се изправи и я последва към вратата. Забеляза, че на нея са поставени поне четири вида ключалки. А алармената система беше

много сложна. *От какво се пази тук, в тази своя кула в тихите покрайнини на Форт Лодърдейл, където хората се разхождат с яхти и лодки?*

Тя отвори вратата и Люси хукна да излиза.

— Не, Люси, не. Вече те извеждах тази вечер.

Си Джей се обърна отново към Доминик и той видя съвсем ясно страха в изумрудените ѝ очи.

— Още веднъж ти благодаря, Дом — промълви тя. — Сигурно ще се видим утре. Обади ми се, след като говориш с Нилсън. Може да се срещнем при него. Извини ме, че бях малко... невнимателна, аз просто...

Ръката му потърси нейната върху дръжката и я стисна силно. Лицето му се приближи до нейното и тя усети топлия му дъх с кожата си. Ухаеше на сладост и свежест като смесица от мента и шардоне. Погледът му беше сериозен и мек. Взря се в очите ѝ.

— Не говори — прошепна, — не казвай нищо.

Устните му докоснаха бузата ѝ, бавно и леко се плъзнаха и достигнаха нейните. Брадичката му приятно драскаше кожата ѝ. С изненада установи, че собствените ѝ устни са леко разтворени в очакване на целувката. Искеше да почувства вкуса на сладкия му език в устата си.

Когато най-сетне устните им се срещнаха, тя потрепери. Неговите нежно опипваха нейните, езиците им се опознаваха. Телата им се притиснаха, силната им топлина проникваше през дрехите. Усети втвърдяването му с бедрото си. Ръката му зад нея още се опираше на дръжката. Пусна я и пръстите му погалиха нейната ръка, погладиха рамото ѝ през копринената блуза и се спуснаха нежно надолу по ребрата към извивката на талията. После обхвана кръста ѝ с топлата си длан. С другата ръка придържаше лицето ѝ, палецът му, изненадващо галовен, помилва бузата ѝ. Слетите им устни се впираха все по-силно и разгорещено. Езикът му проникваше по-дълбоко, силните му гърди се притискаха по-плътно в нейните и тя усети ударите на сърцето му.

Този път не се отдръпна от него. Обви с ръка врата му, зарови пръсти в късата твърда коса и го притегли още по-близо до себе си. После плъзна ръка надолу по гърба му и с връхчетата на пръстите

усети през униформената риза релефа на мускулите. Вълнение, каквото смяташе завинаги умряло и погребано в нея, я погълна цялата.

Усети как от очите ѝ рукват горещи сълзи и обливат неговото лице. Той внезапно откъсна устни от нейните и се дръпна назад. Тя остана с наведена глава, засрамена, че е позволила да я види в такова състояние. Не биваше да допуска това да се случи тази вечер. Но топлите му грубовати ръце обхванаха брадичката и повдигнаха главата ѝ нагоре. Видя отново загрижеността в погледа му, а той, сякаш прочел мислите ѝ, прошепна:

— Никога няма да те нараня, Си Джей, никога. — И нежно пресуши сълзите ѝ с устни. — Ще направим всичко бавно. Наистина много бавно.

Целуна я нежно още веднъж и за пръв път от много дълго време тя се почувства сигурна и защитена в ръцете на този мъж.

Още в седем сутринта тя беше вече на бюрото си с чаша кафе в ръка и преглеждаше купчината документи, натрупани от вчера само за един следобед. Въпреки нежната целувка на раздяла, нощта ѝ не премина без ужасни и кървави кошмари. Клоунската маска бе изчезнала, но я замени красивото усмихнато лице на Уилям Рупърт Бантлинг. Сега ѝ се хилеше, а ръката му с ролекса режеше кожата ѝ на ленти. Дори не беше сигурна дали е било сън или е стояла будна, а спомените за мъченията просто са се върнали за поредното нощно повторение. Когато отвори очи, знаеше само, че няма да направи грешката да се опита отново да заспи. В четири часа се загърна в завивката си и излезе на балкона да чака изгрева на слънцето над Форт Лодърдейл и Помпано Бийч.

След като Доминик си тръгна миналата вечер, тя направи опит да обмисли положението. Какво да направи и как да постъпи с делото „Купидон“. Да признае ли на Тиглър, че е налице конфликт на интереси или тихичко да предаде делото на друг прокурор без много обяснения? Имаше и едно последно решение, което непрекъснато ѝ се въртеше в съзнанието, но не беше възможно — да продължи преследването и да не каже никому нищо!

Ако уведоми главния щатски прокурор, цялата прокуратура ще се окаже страна по конфликт и делото ще бъде поверено на друг окръг, където пък щяха да определят нов прокурор. Това щеше да е много лошо — особено при толкова сложен случай, изцяло свързан с Маями. Другите окръжни прокуратури не можеха да се мерят с тяхната, също и прокурорите. Там работеха едва по трима-четирима души и никога не бяха разследвали серийни убийства, не бяха се и случвали на териториите под тяхна юрисдикция. В старите служби на Флорида смятаха Маями за черна дупка, никой не искаше дори да стъпи тук, камо ли да дойде да работи по дело.

А Си Джей беше подробно запозната с всяко от убийствата. Беше огледала всяко местопрестъпление, видяла всеки труп, разпитала родителите, приятелите и близките на всяко от момичетата, беше

обсъдила всеки случай със съдебните медици и лично бе написала всички заповеди за обиск. От година живееше, дишаше и работеше по това дело. Никой не познаваше по-добре от нея обстоятелствата. И не би могъл.

Ако прехвърли тихо делото на друг прокурор от тяхната служба, вероятно той няма да навлезе бързо във фактите на всички убийства. Имаше и друг проблем — как да обясни мотивите си. Защо изведнъж решава да се откаже от най-благодатното за кариерата ѝ дело? Та нали всеки друг мечтае да го вземе? Подобна постъпка ще повдигне много повече въпроси, отколкото имаше намерение да отговаря. Няма да го бъде!

А ако избере последното решение, ще може засега да продължи и да не казва нищо. Докато не установи без сянка от съмнение, че Бантлинг е оня от Ню Йорк. Че той със сигурност е извършил насилието върху нея. Предстоеше ѝ да говори с Макмилън от отдела за неразкритите случаи в Ню Йорк. Имаше нищожен шанс някой да се е поровил в досието през десетте години, откакто тя престана да звъни на детективите всеки ден. Може да са изследвали повторно чаршафите ѝ, розовата пижама, гащичките и всички други веществени доказателства за изнасилването и да са открили някаква телесна течност, останала незабелязана преди това. Може даже да са направили ДНК-тест. Може би. Може би. Може би.

Си Джей искаше да свърши тази работа по всички правила, но не знаеше какво точно означава това. Искаше да изправи Бантлинг пред съда. Въздъхна и погледна през прозореца надолу към Тринайсето авеню, където уличните продавачи вече разпъваха чадърите над своите колички, готови да предлагат наденички и газирани напитки, макар че още нямаше девет. Малко по-нататък под един червено-бял чадър бяха натрупани пресни плодове — манго, банани и ананаси — а продавачът се движеше в ритъма на латиноамериканската музика, която се лееше от радиото му.

Тия разсъждения се превъртаха в главата ѝ милион пъти още от миналата нощ, когато седеше на балкона. Разбира се, мислеше и за Доминик. От всички моменти в живота ѝ, сегашният беше най-неподходящ за романтика и страст. Но се случи и тя не го отблъсна. Докосна замечтана устните си и отново усети неговите върху своите. Лъхна я сладкият му дъх и видя загрижения му поглед. Той просто я

прегърна до вратата, погали гърба ѝ, допря лице до ухото ѝ и чувството, че е защитена, макар и за кратко, я омая.

От дълго време не бе имала близост с мъж. Последният път беше под влияние на алкохола. Няколко месеца излизаше от дъжд на вятър с един брокер на име Дейв.

Струваше ѝ се забавен и нежен, докато престана да ѝ се обажда, по случайност точно след като най-после преспа с него. Когато го попита защо така рязко прекъсна връзката им, той ѝ отговори, че тя имала „прекалено много задръжки“. Това се случи преди няколко години. Интимността с мъж я плашеше, криеше твърде много неизвестни, нанасяше твърде много рани. Оттогава беше излизала на срещи само няколко пъти, но нямаше нищо сериозно. Вечеря навън и целувка за довиждане.

Но дойде миналата нощ и с нея Доминик.

Наистина пак беше само една целувка, нищо повече и той си тръгна, когато го помоли. Не спираше обаче да мисли какво каза и как го каза. Прозвуча така искрено, че вече копнееше отново да се почувства закрияна от него, макар и за пет минути. Но той беше прекалено обвързан с разследването, за да му каже истината, а докъде може да стигне една връзка, ако в нея няма истина? Колко лъжи трябва да изрече, за да я опази от него? И как да намери сили да му разкаже за онази нощ? И да обясни защо тялото ѝ изглежда така, когато лампата в спалнята свети?

Розовите листчета със съобщения на бюрото ѝ бяха цяла купчина. Ще трябва да възложи на говорителя на щатската прокуратура да отговори на безбройните запитвания на почти всички вестници и телевизии в страната. На една от най-горните бележки Марисол беше надраскала с големи букви: „ТОВА Е ТРЕТОТО ОБАЖДАНЕ. ЗАЩО НЕ ОТГОВАРЯТЕ?!“.

Кутията ѝ за входяща поща преливаше. Освен делото „Купидон“, Си Джей водеше още десет други дела за убийства, процесите на две от тях започваха през следващите два месеца. Чакаше я още издаване на важно съдебно постановление, показания и разпити на близки, и всичко това само в предстоящите две седмици. Нито една от задачите не можеше да бъде отложена заради Купидон. Трябваше да се справи с тях и да внимава да не пропусне нещо.

Прегледа отново заповедта за ареста на Бантлинг, която съдържаше цели три страници. В нея се изреждаха имената на двайсет и пет души, всички от полицията. Изписани бяха първо инициалите, после фамилните имена, управлението и номерата на полицейските значки. Те бяха свидетели: полицаят, спрял колата на Бантлинг, първото подкрепление, пристигнало на мястото на задържането, спешният патрул, полицаите, извършили обиска и намерили тялото на Ана Прадо в багажника, разследващите детективи, специален агент Д. Фалконети, значка 0277.

В срок от двайсет и един дена от датата на ареста тя трябваше да изготви обвинение за предумишлено убийство и да изправи Бантлинг пред съдебния състав. Това означаваше, че трябва да разпита всички свидетели, да протоколира показанията им и да изготви резюме на случая за съдебния състав, което да предаде на Мартин Ярс, помощника на шефа Тиглър. Само Ярс имаше право да представя случаите пред съдебния състав. Той щеше да предяви и обвинението, навярно въз основа на показанията на Доминик Фалконети, водещ разследването. Съдебният състав заседаваше само в сряда. Днес беше четвъртък. Следователно, оставаха й само две среди. Ако не успее да се подготви за това време, задължена бе да състави информация за углавно престъпление — клетвен документ — за непредумишлено убийство в рамките на двайсет и един дена. След това отново можеше да повиши степента на първа или предумишлено и Ярс да представи искането пред съдебния състав. А за да го направи, пак са й нужни клетвени показания от всички възможни свидетели, подкрепящи с факти тезата на обвинението. И в двата случая срокът беше двайсет и един дена, омагьосано число и твърде кратко време.

А часовникът тиктака неумолимо.

Тя преглътна остатъка от кафето и разтри с пръсти слепоочията си. Те отново пулсираха. Трябваше да реши как да действа. И дали да продължи. Времето беше ограничено и тя не разполагаше с много дни за размисъл. Полицаите трябваше да минат през кабинета й и показанията им да се запишат, което щеше да отнеме няколко дни.

Погледна часовника си. Беше девет и половина. Грабна чантата и слънчевите очила и се запъти навън покрай секретарките и намусената Марисол, облечена днес от главата до петите във впити морави дрехи.

Зарече се, че ще вземе решение, едно или друго.

След като се върне.

Малката двуетажна къща на улица „Алмерия“ в богатото предградие на Маями Корал Гейбълс беше много красива. Построена преди около шейсет-седемдесет години в стар испански стил, тя беше четвъртита, боядисана в тъмножълто и покрита с оранжеви вълнообразни керемиди. От саксиите под всички прозорци преливаха красиви яркочервени, червени и жълти цветя, а буйни цветни лехи обточваха от двете страни покритата с тухли пътека, която отвеждаше до сводеста дъбова врата с панти и брава от ковано желязо. Нищо във вида ѝ не напомняше за психиатричен кабинет. До вратата, точно над керамичната пощенска кутия, висеше малка табелка с надпис „Д-р Грегъри Чеймбърс“.

Си Джей отвори вратата и влезе. Чакалнята бе покрита с мексикански плочки, всичко беше съчетано в бледожълто и светлосиньо. Успокояващи цветове. В четирите ъгъла на стаята разперваха листа палмови дръвчета, а покрай стените бяха подредени удобни кожени кресла. Голямата махагонова маса в средата беше отрупана със списания, а някъде отгоре тихо се носеше „Аве Мария“ на Шуберт в изпълнение на Сара Брайтман. Успокояваща музика. Богатите откачалки не трябва да се тревожат и възбуждат, докато чакат добрия чичо доктор.

Зад бледожълтата стена, разделяща „нуждаещите се от помощ“ от „здравите“, седеше секретарката Естел Риверо. През малкото стъклено прозорче се виждаха къдриците на вирнатата ѝ прическа, червенееща се като есенен изгрев.

В чакалнята нямаше никой. Си Джей бутна леко камбанката на малкия прозорец. Разнесе се приятен звън, Естел отвори стъклото и отправи широка усмивка през огненочервените си устни.

— Здравейте, госпожице Таунсенд. Как се чувствате днес?

Не е ли забранено на персонала да задава такива въпроси в отсъствие на лекаря?

— Добре съм, Естел. А ти как си?

Естел се изправи. Прическата ѝ се скри над прозореца, но лицето ѝ остана да се вижда. Беше съвсем ниска, малко над метър и половина.

— Изглеждате много добре, госпожице Таунзенд. Гледах ви по новините снощи. Оня тип е напълно извратен! Какво е правил с горките жени! — клатеше глава.

Много повече отколкото допускаш, Естел. Много повече.

— Без съмнение е ненормален!

Си Джей запристъпва от крак на крак, токчетата ѝ изтракаха по мексиканските плочки. Естел вдигна нагоре сбръчканите си ръце с дълги ярко лакирани нокти и отново поклати глава. На всеки пръст бляскаше по една златна дрънкулка.

— Ужасно. Такива хубави момичета. Красавици. А иначе изглежда нормален. Приятен вид, приличен. Вече за никого не можеш да си сигурен. — Наведе се напред и прошепна поверително. — Нали ще го затворите, госпожице Таунзенд. Да не може никога повече да причинява зло на жените.

Ще отиде на много сигурно място, Естел. Жените няма да се притесняват повече.

— Ще направя каквото зависи от мен, Естел. Тук ли е доктор Чеймбърс?

Тя се засуети.

— О, да, да. Той ви очаква. Моля, заповядайте.

Автоматът избръмча и Си Джей пристъпи в света на здравите. Кабинетът на Грегъри Чеймбърс беше на края на коридора и вратата му беше отворена. Видя доктора, надвесен над голямото махагоново бюро. Той погледна към нея и ѝ се усмихна, докато тя приближаваше, потропвайки с токчета по плочките.

— Си Джей, радвам се да те видя. Заповядай, заповядай.

Кабинетът беше боядисан в бледосиньо. Драперия в жълто и синьо украсяваше горната част на френските прозорци. През външните жалузи се провираха слънчеви ивици и падаха върху берберския килим и удобните кресла, тапицирани със синя кожа.

— Здравейте, доктор Чеймбърс. Много ми харесва как сте подредили кабинета си. Прекрасно е.

Тя застана в рамката на вратата.

— Благодаря. Поднових го преди около три месеца. Доста време не си идвала.

— Да. Бях много заета.

Той помълча, изправи се и заобиколи бюрото.

— Хайде, заповядай. Влез — покани я и затвори вратата след нея. — Седни.

Посочи ѝ едното кресло и се разположи срещу нея в другото, наведен леко напред, опрял лакти на коленете си и сключил длани. Държеше се непринудено, приятелски. Си Джей не знаеше дали е такъв и с другите си пациенти или само с нея заради отдавнашното им познанство. Грег Чеймбърс винаги успяваше да ѝ внуши, че нейните проблеми може да бъдат овладени.

— Видях, че сте арестували заподозрян за убийствата на Купидон. Хванах част от предаването на съдебното заседание по новините в единайсет снощи. Добра работа, Си Джей.

— Благодаря, благодаря. Но има още доста работа по случая.

— Сигурна ли си, че той е престъпникът?

Тя се облегна в креслото и кръстоса крака.

— Почти. Ако тялото на Ана Прадо в багажника не е достатъчна улика, снощи в къщата му намериха безспорни доказателства.

— Наистина ли? Късмет тогава. — Сините му очи се вгледаха в нейните. — Разбирам, че си под голямо напрежение, особено при този интерес на медиите и всичко останало.

При произнасянето на „всичко останало“ интонацията му се изви нагоре, леко въпросително и тя разбра, че той ѝ оставя вратичка.

Кимна и сведе поглед към скута си. Бяха минали няколко месеца, откакто за последен бе седяла срещу него. След толкова много години бе дошло времето да разбере дали терапията носи полза и птичето може само да лети, дали от тук нататък ще се оправя без чужда помощ и ще успее да се изтръгне от спомените, които я дърпаха назад. Под предлог, че е много заета и няма достатъчно свободно време, разреши редовните си двуседмични посещения на редки отбивания, докато накрая през пролетта изобщо спря да идва в кабинета му. Но ето, сега отново чукаше за помощ на вратата му.

— Сама ли работиш по случая или някой ти помага? — попита я загрижено като баща, който се притеснява, че детето му не се храни добре и не спи достатъчно.

— Засега съм сама, докато Джери Тиглър не назначи още някого.

— Кой е водещият следовател? Дом Фалконети ли?

— Да, заедно с Мани Алварес от градското управление.

— Познавам Мани. Много добър детектив. Преди няколко години работихме заедно по едно четворно убийство в Либърти. А с Фалконети се запознах миналата година на една съдебномедицинска конференция в Орландо.

Черната коса на Грег Чеймбърс беше прошарена, но в жизнено и лъскаво сиво, което подчертаваше благите му сини очи и придаваше характер на иначе невзрачното лице. Неумолимият ход на времето бе вдълбал дълбоки бразди през челото и около очите, но те също му стояха добре и Си Джей допускаше, че докторът изглежда по-добре сега, в края на четирийсетте си години, отколкото е бил на двайсет или трийсет. Спомни си собствените си уморени черти, които бе видяла вчера в огледалото. Мъжете остаряват по-добре от жените. Не е честно.

— Доста ме притесни снощи, Си Джей. По гласа ти познах, че нещо не е наред. Какво става?

Тя смени положението на краката си, после отново ги кръстоса. Устата ѝ беше пресъхнала.

— Свързано е със случая „Купидон“.

— Аха, имате нужда от моя професионален съвет?

Точно в това беше проблемът. Освен че беше неин личен психиатър през последните десет години, Грегъри Чеймбърс бе и неин колега. Като съдебнопсихиатричен експерт той често помагаше на щатската прокуратура и на полицейските управления в разследването на углавни престъпления. Поне в дузина случаи бе давал показания от страна на прокуратурата като експерт по сложни случаи на убийства и битово насилие, когато е трябвало да се разясни на съдебните заседатели психичната основа на мотивите за престъплението. Защо хората причиняват зло? Дарбата му на терапевт да слуша насърчаващо не беше по-голяма от таланта му да го слушат с увлечение като експерт. С мекото си изражение, предразполагаща усмивка и впечатляваща опитност, Грегъри Чеймбърс можеше да обясни с прости думи и най-сложното: възрастни мъже извършват сексуални посегателства върху деца, защото са педофили; млади мъже преследват приятелките си с огнестрелно оръжие, защото са психопати; майки убиват децата си, защото са бисексуални; ученици

застрелват хладнокръвно своите съученици, защото са психически разстроени.

Диагнозите му винаги бяха точни. Полицията му вярваше и го уважаваше, както и обществеността. Това, естествено, обясняваше и процъфтяващата му частна практика в снобския квартал Корал Гейбълс и хонорарите от триста долара на час. Богатите могат да си позволят и да са малко луди. За щастие Си Джей ползваше отстъпка заради работата си в правораздаваща институция. Тя никога не го призоваваше да дава показания по нейно дело. Внимаваше строго да спазва границата, за да не възникне конфликт на интереси в съда. Но го канеше в конференции и семинари по прилагане на закона, а понякога неофициално търсеше професионалното му мнение по нейни случаи. В тази своя роля той се явяваше едновременно неин колега и приятел и в тези случаи тя просто се обръщаше към него с Грег.

Днес обаче той беше доктор Чеймбърс.

— Не, не търся експертния ви съвет. Нямах да звъня в девет вечерта за подобно нещо — усмихна се вяло.

— Ценя това, още повече, че други съвсем не са така внимателни. Веднъж например Джак Лестър ми се обади в един посред нощ. — Той се усмихна съзаклятнически. — Но на мен наистина не ми пречи.

Джак Лестър също беше прокурор по углавни престъпления и Си Джей го презираше.

— Джак Лестър е нафукана арогантна мижитурка. На ваше място щях да му затворя телефона.

Той се разсмя.

— Ще запомня този съвет за следващия път, защото съм сигурен, че ще има такъв. — Лицето му отново стана сериозно. — Щом не ме търсиш за професионален съвет, тогава какво... — Не довърши, но пак прозвуча въпросителната нотка.

Тя се размърда в креслото. Секундите звучно отмерваха времето в съзнанието ѝ. Едва доловимо прошепна:

— Знаете защо започнах да идвам при вас. Защо ви потърсих като... пациент.

Той кимна:

— Кошмарите ли? Върнаха ли се?

— Не, боя се, че този път е по-лошо от кошмарите.

Тя огледа отчаяно стаята и оправи с ръце косата си. Трябва да запали една цигара!

Той се намръщи.

— Какво е тогава?

— Този път той се върна — прошепна тя с разтреперан глас. — Но наистина. Той съществува. Той е Уилям Бантлинг. Купидона. Това е той!

Д-р Чеймбърс поклати глава, сякаш не разбираше какво му казва.

Тялото ѝ се разтърси, сълзите, които бе сдържала толкова дълго, бликнаха от очите ѝ и потекоха по лицето.

— Не разбирате ли какво ви казвам? Той е Купидон. Мъжът, който ме изнасили. Клоуна!

Д-р Чеймбърс застина, после бавно издиша и каза със спокоен и овладян глас:

— Какво те кара да мислиш така?

Той беше психиатър и работата му бе да посреща изненадите в крачка.

— Гласът му в съда. Разпознах го в мига, в който се разкрещя на съдия Кац.

Още хлипаше, но се опитваше да се овладее. Той се пресегна и взе кутията с хартиени кърпички от бюрото си.

— Ето, вземи. — Намести се отново в дълбокото кресло, закри уста с ръка, поглади брадичката си. — Сигурна ли си, Си Джей?

— Да. Абсолютно! Не може да чуеш един глас, който е звучал в главата ти дванайсет години, и да не го разпознаеш. Освен това видях и белега.

— Белегът на ръката му?

— Да. Точно над китката. Видях го, когато задърпа Лурдес Рубио в съдебната зала. — Най-накрая тя събра сили да погледне. Очите й плуваха в сълзи и отчаяние. — Той е! Сигурна съм. Но не зная какво да правя от тук нататък.

Д-р Чеймбърс се замисли, а тя използва паузата, да се посъвземе. След доста време той каза:

— Добре, ако е той, това в известен смисъл е добра новина. Вече знаеш кой е и къде се намира. След толкова години това ще ти донесе чувство за освобождаване. Наистина, един съдебен процес в Ню Йорк няма да е леко нещо, но...

Тя го прекъсна по средата на изречението.

— Няма да има процес в Ню Йорк.

— Хайде, Си Джей. След всичко, което си преживяла през последните дванайсет години, не може да не свидетелстваш срещу този човек! Няма от какво да се срамуваш. Нито имаш причини да се криеш. Ти си се справяла с достатъчно хора, които не са искали да свидетелстват, и знаеш...

Тя гръсна глава.

— Разбира се, че бих свидетелствала. Категорично. Без да се замисля. Но процесът няма да се състои заради давностния срок, който е изтекъл преди седем години. Разбирате ли? Не може да го съдят, задето ме изнасили, опита се да ме убие и ме... накълца като касапин. — Тя се сви и обхвана раменете си с ръце. — Не може да го съдят. Каквото и да е направил.

Д-р Чеймбърс се вцепени, бавно издиша през пръстите си, които още прикриваха устата му.

— Сигурна ли си, Си Джей? Говори ли с властите в Ню Йорк?

— От двамата детективи, които работиха по моя случай, единият е починал, а другият е пенсионер. Преписката е класирана към неразкритите досиета. Няма заподозрян, няма и арести.

— Тогава откъде знаеш, че не може да се предизвика ново разследване?

— Съвзях се с управлението в Куинс, с отдела за екстрадиции, и така ми обясни един техен прокурор. Трябваше да се сетя сама за давността, но... просто не ми мина през ума. Изобщо не допусках, че ако някой ден го открия, няма да мога да направя нищо. Абсолютно нищо. — Сълзите рупнаха отново.

В стаята пак настъпи дълго мълчание. За първи път, откакто го познаваше вече десет години, д-р Чеймбърс изгуби дар слово. Накрая каза тихо:

— Ще те измъкнем, Си Джей. Всичко ще бъде наред. Какво искаш да направиш сега?

— Точно това ми е проблемът. Не зная какво искам да направя! Желанието ми е да го изпържа на електрическия стол. Да го напъхам в газовата камера. Не само заради мен, а и заради единайсетте жени, които е убил, и за безбройните други жертви, които, сигурна съм, е оставил след себе си. И искам аз да го закова за стола. Грешно ли е?

— Не — спокойно отвърна д-р Чеймбърс. — Не е грешно. Това е чувство. Напълно справедливо чувство.

— Ако можех, веднага щях да го предам на Ню Йорк. Щях да обявя пред целия свят, че той е мръсен кучи син и щях да го тикна зад решетките. Щях да го погледна право в очите да му кажа: „Пукни, мръсно копеле! Не можа да ме победиш. Влизай вътре и кажи добър ден на съкилийниците си, защото следващите двайсет години само

техните задници ще виждаш!“. — Тя погледна към д-р Чеймбърс. Очите ѝ молеха за отговор. — Но това не може да стане. Чаках дванайсет години. А той ми отне и тази утеха. Отне ми...

— Добре, но ти остава новият случай, Си Джей. Над него виси смъртна присъда за убийствата на тези жени, нали така? Няма никакви изгледи да се измъкне на свобода този път.

— Така е, точно с това се боря сега. Зная, че нямам право да водя обвинението, но ако призная на Тиглър за това, цялата прокуратура попада в конфликт на интереси. И ще възложат обвинението на някой новак от Окала с тригодишен стаж, на когото ще е първо дело за убийство. А аз ще гледам отстрани как новакът оплита обвинението и Бантлинг излиза на свобода.

Бъди спокойна, Клоу. Ние водим активно разследването. Надяваме се скоро да имаме задържан. Благодарим ти за сътрудничеството.

— Сигурно има някакво решение. Може би Тиглър ще го възложи на Петнайсети или Седемнайсети район.

Седемнайсети правен район беше Брауард, а петнайсети — Палм Бийч.

— Тиглър няма думата. Този случай е мой и не го делия с никого. Не мога. Знаете колко сложни са делата за серийни убийства. Особено при десет трупа, липса на самопризнание и преки доказателства. Ние всъщност го спипахме само за едно убийство. За останалите девет все още няма предявени обвинения. Много лесно е да се допусне грешка. Ужасно лесно.

— Разбирам, но съм загрижен за теб. Много съм загрижен. Зная, че си силна, може би една от най-силните жени, които съм срещал, но никой, колкото и силен характер да има и колкото да са непоклатими убежденията му, не трябва да води обвинение срещу човек, извършил брутално насилие над него. Според мен проблемът е в това, че ти не искаш да го изпуснеш.

— Вероятно, поне докато не видя задоволително решение, на което да се доверя.

— Защо не прехвърлиш делото на друг прокурор от твоята служба? Какво мислиш за Роуз Харис? Тя е много добра, специалист е по ДНК-тестовете и особено силна в експертните показанията.

— Как да прехвърля случая на друг прокурор, без останалите да подскочат? Особено в този напреднал стадий. Вие ми отговорете. Всички знаят колко държа на това дело, по дяволите, та аз работя по него цяла година! Огледала съм всяко подпухнало полуразложено тяло, срещала съм се с всеки член на семействата, разглеждала съм всяка снимка от аутопсиите, запозната съм с всички лабораторни резултати, написала съм всички заповеди за обиск, аз познавам тези случаи. Как да заявя в прокуратурата и пред медиите, че не искам делото? Всички, които ме познават, знаят, че ще го оставя само ако съм на смъртно легло. А дори и това не е сигурно. Така че помислете за всички „как“, „защо“ и „какво е станало“, които ще възникнат. Медиите веднага ще започнат да ровят, да ровят, докато накрая изкопаят нещо, каквото и да е. И някой ще открие за изнасилването и ще лъсне, че е бил прикриван конфликт на интереси, и тогава ще възложат на глупака от Окала да съди моя насилник, моя сериен убиец, а аз ще гледам как проваля делото и Бантлинг излиза на свобода. На всичко отгоре ще го гледам по телевизията от къщи, защото ще ми отнемат адвокатските права. Кажете ми, доктор Чеймбърс, как да го направя и веднага ще ви послушам, стига, разбира се, да видя гаранция, че ще го осъдят, че ще си плати за извършеното. Никой обаче не може да ми даде такава гаранция. Излиза, че ако делото се провали, само аз ще съм виновна. Никой друг.

— Какво говориш, Си Джей? — Тя забеляза колко внимателно подбира думите си за следващия въпрос. — Още веднъж ще те попитам: какво искаш да направиш?

Тя се умълча. Тик-так, тик-так, часовникът отмерваше секундите.

Когато заговори, думите ѝ прозвучаха обмислени, решителни, сякаш произнасяше на глас току-що хрумнала ѝ идея, за да види дали ще се приеме, а всъщност много ѝ харесваше.

— Така или иначе аз трябва да внеса обвинението в срок от двайсет и един дена, или да подам информация за углавно престъпление пак в същия срок. И в двата случая всички свидетели трябва да депозират показанията си, полицейските доклади да се съберат и да се прегледат доказателствата... — Направи пауза и продължи още по-решително. — Късно е да се сменят играчите. Аз трябва да довърша полувремето. Затова мисля, че трябва да докарам

нещата до предявяване на обвинение. След това ще привлече някой, може би Роуз Харис, да водим делото заедно. Ако всичко тръгне добре, ще ѝ предам тихо юздите и ще се оттегля поради някакво загадъчно заболяване, но само когато се убедя, че тя е набрала скорост и може да се справи. Когато ѝ повярвам и съм сигурна, че тя може и иска да доведе делото до край.

— Нали конфликтът на интереси се простираше върху цялата прокуратура?

— Бантлинг беше толкова загрижен да спасява собствения си задник, че на заседанието не ме позна. Като се има предвид какво ми причини, истинска ирония е, че дори не ме погледна — каза тя спокойно и продължи: — Чукал е толкова много жени, че сигурно им е изпуснал бройката. Едва ли помни лицата им. А и Господ ми е свидетел, аз съвсем не приличам на момичето от едно време. — Усмихна се горчиво и оправи косата си. — Само аз зная какво е направил. Ако по-късно това излезе на бял свят, винаги мога да кажа, че не съм била сигурна дали е той. Не съм знаела. Той не подлежи на съд в Ню Йорк, така че аз не жертвам моя случай като кажа, че не съм го разпознала. Не мога да го дам под съд в Ню Йорк.

Доводите ѝ бяха много убедителни.

— Си Джей, това не е игра. Освен очевидния етичен проблем, мислиш ли, че ще се справиш емоционално да водиш обвинението срещу този човек? Да слушаш какво е правил с жертвите си, след всичко, което ти е причинил? Да го изживяваш отново всеки ден при всяко споменаване на зверство, при показването на всяко веществено доказателство? — Д-р Чеймбърс поклати глава.

— Но аз вече съм видяла какво е направил на тези жени. Да, ще бъде много тежко, сигурно трудно ще го понеса, но поне ще съм убедена, че така трябва да се постъпи. Освен това ще съм уведомена във всяка минута на деня къде се намира той.

— А какво ще стане с твоето разрешително за упражняване на адвокатски права, ако скриеш от съда конфликта на интереси?

— Само аз зная, че има конфликт. Никой не може да докаже, че зная. В някакъв момент ще се наложи да заявя дали съм го разпознала на процеса. Мога да живея в мир със себе си, ако отрека. — Замълча, защото се сети за още нещо, което трябваше да вземе предвид. Обърна

се спокойно към него: — Доктор Чеймбърс, поставям ли ви в неудобно положение? Задължен ли сте да докладвате на някого?

Като лекар той беше длъжен да съобщи на полицията, ако някой пациент разкрие намерението си да извърши престъпление. Всичко друго, научено по време на сеансите, беше лекарска тайна. Замисълът на Си Джей да укрие конфликта на интереси вероятно беше в нарушение на адвокатския етичен кодекс, но не съдържаше криминален елемент.

— Не, Си Джей. Това, което смяташ да направиш, не е криминално деяние. И всичко, изречено между нас в този кабинет, е поверително. Не съм длъжен да го докладвам. Но аз самият не съм убеден, че за теб е добре да постъпиш така, както от терапевтична гледна точка като мой пациент, така и за позицията ти на юрист.

Тя размисли над думите му.

— Необходимо ми е да чувствам, че държа под контрол собствения си живот, доктор Чеймбърс. Вие така сте ме учили.

— Вярно е.

— Този момент настъпи. Сега аз контролирам нещата. Не някой си уморен детектив от Ню Йорк. Нито идиот от Окала. Не Клоуна. Не Купидона.

Замълча за последно и се изправи да си тръгне. Сълзите бяха пресъхнали и отчаянието в гласа ѝ бе заменено с гняв.

— Аз. Аз държа нещата под контрол. Аз притежавам силата. И този път няма да позволя на кучия му син да ми я отнеме.

Обърна се и напусна уютата на красивия синьо-жълт кабинет, като махна за сбогом на Естел през рамо.

— Съдебномедицинска служба.

— Агент Доминик Фалконети и детектив Мани Алварес. Имаме определена среща с доктор Джо Нилсън за един и половина.

— Да, доктор Нилсън ви очаква.

Механичната бариера се вдигна, Доминик влезе в паркинга и спря своята гранпри на мястото, означено със „САМО ЗА ПОЛИЦЕЙСКИ КОЛИ“, точно пред стъклената врата на двуетажната тухлена постройка и непосредствено до една черна катафалка, последен модел.

Мани бавно отвори своята врата и стъпи на паркинга. Той, необичайно за него, бе мълчал през цялото пътуване от зданието на оперативната група до съдебномедицинската служба. Тъй като Доминик не излезе веднага, Мани се обърна към него и малко нервно го подкани:

— Хайде, идваш ли, Дом?

— Да, след минута, Мечо, ще те настигна вътре. Трябва спешно да се обадя. — Доминик беше извадил мобилния си телефон и го държеше в ръка, но явно чакаше Мани да се разкара, преди да набере.

Мани погледна към тухлената постройка и се намръщи. Не обичаше това място. Дори след шестнайсетгодишна практика и стотици трупове му ставаше гадно, когато стигнеше до тази част от работата му на детектив по тежки убийства. Причината не беше в телата от хладилната камера, можеше да гледа цял ден трупове по местопрестъпленията, без да го присвива под лъжичката. Не му прилошаваше даже от разложените трупове или от „плувците“, както им викаха, без очи или крайници, които изхвърляха всекидневно четирите хиляди канала, езера и блата около Маями. В това число не влизаха заплелите се в рибарските мрежи, хвърлените в река Маями или онези, които подплашваха сърфистите по Атлантическото крайбрежие. Тия неща не го разтърсваха, освен ако телата не бяха на деца, не издържаше, когато жертвите бяха деца, най-трудно

преглъщаше това. Не, не, разсипваха го не труповете, а аутопсиите, основната задача на съдебномедицинската служба.

Аутопсиите влизаха в задълженията му, като следовател на тежки престъпления му се налагаше редовно да присъства при извършването им. Да открива кой от тринайсетте куршума, пронизали жертвата, е причинил смъртта. Или коя от раните с нож се е оказала фатална. Да установява убийство или самоубийство. Мани беше понесъл своя дял от аутопсии и не беше се отказал от работата си заради тях. Но ги мразеше, мразеше безразличието на процедурата. Открай време и не свикна с годините. Мразеше хладилните камери, ледените помещения с белите плочки, металните колички, ярката светлина, теглилките за органи, електрическите триони и клещите, черните конци, с които зашиваха тялото, когато всичко свърши. При аутопсията мъртъвците вече не са жертви, а обекти на изследвания от чудаци, които всъщност обичат да разрязват трупове — нали сами са си избрали професията и са чакали с нетърпение да тръгнат на работа, за да я упражняват всеки ден. В ледените бели стаи мъртвите тела лежат голи върху стоманените колички под любопитните погледи на всички — санитарите, полицаите и пазачите — а някой доктор разрязва черепа с трион, за да гледа мозъци и да разбере колко тежат. Прекалено клинично бе за Мани и му се повдигаше. Това е. Смяташе, че всички съдебни медици са изперкани. Кой нормален човек ще избере за професия да реже и да отваря трупове и да си играе с червата им? Разбира се, същото може да се каже и за всеки, решил да разследва убийства. Сигурно си представяше как един ден ще сложат и него гол и напълно незащитен на подобна количка, а някой съдебен медик ще бръмчи с резачката си до ухото му и ще обсъжда със своя стажант големината на пениса и тлъстините по шкембето му.

Днес се предвиждаше двамата с Доминик само да се срещнат с д-р Нилсън и да му поставят някои въпроси относно вчерашната аутопсия на тялото на Ана Прадо. Дори самото влизане в зданието обаче и представата какво става в подземията, докато те си бърбят с доктора и пият кафе, разлупваше сърцето му. Определено не искаше д-р Нилсън да го обработва, когато се сгромоляса от сърдечен удар на същите тия бели плочки.

Мани погледна назад към отворената врата на Доминик и му изпрати знак с очи — *не се будалкай с мен, амиго!*

— От Нилсън ме полазват тръпки. Всеки път! — Мечо нервно подръпваше от последната си цигара в пакета.

— Настръхва се от всички съдебни медици, Мани.

— Добре де... — Погледна към Доминик, който търпеливо чакаше с телефон в ръка Мани да изчезне зад някоя от палмите. — Хубаво, разбрах. Ти си говори по телефона, а аз ще те почакам на входа. Отвън!

— Много си бързлив за голям дебел детектив, какъвто си, Мечо. Добре. Ще те настигна при вратата. Само няколко секунди.

Мани направи няколко крачки и се скри от погледа му. Едва тогава Доминик набра номера на Си Джей в кабинета ѝ, надявайки се да чуе гласа ѝ, но вместо него се включи телефонният секретар и той остави съобщение. „Здравей, обажда се Доминик. Ние с Мани сме при съдебните медици. Звъннах ти преди малко, но, изглежда, не си носиш пейджъра. Останах с впечатление, че искаш да се срещнеш с Нилсън. Обади ми се, когато можеш, на 305 776 3882.“

Все още с телефон в ръката той се загледа от прозореца към размъкнатия възрастен човек зад волана на катафалката, който похапваше сандвич и отпиваше кола или бира от кутия, скрита в кафяв хартиен плик. Предвид професията му Доминик заключи, че най-вероятно прокарва сандвича си с бира.

Знаеше, че няма право, но все повече се тревожеше за Си Джей. Още сутринта бе оставил съобщение при Марисол за уговорената среща с Нилсън за един и половина, а беше напълно сигурен, че тя е отишла на работа. Тя не се обади да потвърди, че ще се присъедини към тях и той ѝ звънна няколко пъти на пейджъра, но отново не получи отговор, което беше съвсем неприсъщо за нея, поне до вчера. Макар че тя отричаше, определено стана нещо с нея на изслушването с Бантлинг. Той видя страха в очите ѝ, цялото ѝ поведение в съдебната зала, побеля като призрак и за малко да припадне точно пред съдия Кац. И миналата вечер, когато разговаряха за Бантлинг, отново пребледня по същия начин и набързо го отпрати по живо, по здраво. Доминик не беше кой знае какъв психолог, но виждаше, че Си Джей Таунсенд, прокурорът с железните нерви, се страхува панически от нещо. *Какво я плаши толкова? И какво общо има то с Уилям Рупърт Бантлинг?*

Освен това още се опитваше да сложи в ред собствените си объркани чувства от предишната вечер. Когато видя Си Джей така изплашена, притеснена, беззащитна — и в съдебната зала, и в собствената ѝ кухня — той изпита внезапен порив да я закриля. Да я вземе в ръцете си, само да я защити. Странно усещане. Много странно. Изключително неприсъщо за него. Разбира се, съзнаваше, че през последните месеци бяха флиртували, разбираше, че я харесва. Още по-важно беше, че уважаваше Си Джей. Ценеше духа, независимостта и готовността ѝ да се справя в една система с повече празноти, отколкото солидни опори. Тя беше мечтата на всяка жертва — пред съда бранеше каузата си с фанатичен плам, като че доказваше нещо не само на дванайсетте съдебни заседатели, а и на себе си. Силно впечатление оставяше у него силата на нейните обвинителни аргументи в споровете ѝ с най-ловките егоистични и нарцистични адвокати на защитата в Маями, които неизменно побеждаваше. Това особено много му харесваше.

През последните месеци те често разговаряха, било в щаба на оперативната група, било в нейния кабинет, а също и по телефона, и той бе разбрал, че ги свързва нещо повече от съдии, адвокати и обвиняеми. Преди Купидон той я уважаваше като юрист. Откакто започнаха да работят заедно по случая, започна да я харесва и като личност и жена. Не отричаше. Често му се искаше да я покани на вечеря или кино, но през последните десет месеца разследването на Купидон му поглъщаше по шестнайсет часа на ден седем дена седмично и просто нямаше време за това. А може би и по други причини. Навярно заради същите вътрешни бариери, които трябваше да преодолее, както го съветваше полицейският психолог още преди пет години след смъртта на Натали. Но миналата нощ на нейната врата, съзнателно или не, той ги бе отхвърлил от себе си и бе последвал импулса си. А сега съжаляваше. Ами ако целувката му я беше уплашила?

Шофьорът на катафалката свърши сандвича и вероятно съобрази, че щом Доминик е паркирал на място, запазено за полицията, най-вероятно е полицай, та кафявият книжен плик изчезна.

Доминик излезе от колата и изкачи циментовите стъпала към входа. Там стоеше и пушеше цигара млада жена, която беше виждал на рецепцията. Тя весело бърбеше с два пъти по-възрастен от нея мъж,

бивш детектив от Маями-Дейд, прехвърлил се към съдебномедицинския отдел заради по-добрата пенсия и по-краткото работно време. Двамата бяха така погълнати от разговора си, че Доминик мина покрай тях, без да си прави труд да ги поздравява. Огледа се, но не можа да открие Мани. Или съвсем се е уплашил и се е скрил да го изчака в храстите, или злият главен експерт по съдебна медицина Джо Нилсън го бе придърпал вътре. Като стигна до стъклената врата, видя, че се е случило второто.

Джо Нилсън бе заклешил Мани до един син диван с кафяви възглавници от седемдесетте години и той просто не можеше да се измъкне. Нилсън беше със зелената си престилка и резедава памучна шапка за еднократна употреба. Доминик видя отдалеч, че оживено обяснява нещо на Мани и размахва ръце пред носа му. По облеклото му си личеше, че току-що се е възнесъл от подземията в света на живите. За щастие, беше се сетил да свали гумените ръкавици, преди да се качи горе и да се здрависа с детектив Мани Алварес, който вече беше пребледнял и явно спешно се нуждаеше от цигара или торбичка за повръщане.

Доминик влезе при тях и опита с усмивка и протегнатата ръка да спаси положението.

— Здравейте, доктор Нилсън. Дано не съм ви забавил. Трябваше спешно да се обадя по телефона.

Д-р Нилсън се обърна към Доминик, освободи Мани от безизходното му положение до дивана и енергично разтърси протегнатата към него ръка.

— Не, ни най-малко! Тъкмо питах инспектор Алварес как върви разследването. Казах му, че очаквам и двама ви с голямо нетърпение, защото искам да ви покажа долу нещо много интересно.

Неудържимият ентузиазъм на Джо Нилсън в работата беше една от причините Мани Алварес да се чувства така неловко. Докторът беше висок, слаб и жилав мъж, с хлътнали очи, който според Доминик трябва да е боледувал в детството от щръклица, защото не беше в състояние да остане неподвижен дори за миг. Ръцете, очите, умът, краката, нещо в него непрекъснато се движеше. Ако го притиснете на едно място, започва да пристъпва от крак на крак, мига все по-често, а носът му потръпва. Сякаш главата му всеки момент ще експлодира.

— Чудесно. За Прадо ли се отнася или за някое от другите момичета?

— Току-що повторно обследвах тялото на Прадо. Но извадих и картоните на останалите жертви, ще ги прегледам отново внимателно, защото сега вече зная какво да търся. Да започваме ли? — Веждите на д-р Нилсън заиграха нагоре-надолу в усилващо се темпо и той започна да примигва. Закъсняваха. Влакът трябва да тръгне от гарата. Веднага!

Мани имаше ужасен вид. Просто ужасен. Беше станал направо зелен.

— Мани, добре ли си? Искаш ли да изчакаш тук? — попита Доминик.

— Как така ще ни чака тук? — намеси се енергично Нилсън. — Хайде, тръгвайте, инспекторе. Долу в лабораторията има готово кафе. Ще ви ободри!

И д-р Нилсън ги поведе към асансьора.

— Да, идвам, идвам. След вас, по дяволите! — измърмори Мани примирено.

Вратата на асансьора се отвори и тримата влязоха в клетката, достатъчно просторна, за да побере количка.

— Доктор Нилсън, щатският прокурор също искаше да присъства. Тъкмо изпратих съобщение на... — започна Доминик, но докторът го прекъсна.

— Си Джей Таунсенд ли? А, да. Обади ми се преди половин час. Не може да дойде сега. Ще мине утре сутринта. В момента имала работа в съда.

Д-р Нилсън натисна копчето и вратите се затвориха с трясък, след което асансьорът се спусна към подземие.

Тялото на Ана Прадо беше положено на металната количка, очите ѝ бяха затворени. Кожата ѝ, кремавобяла, както я помнеше Доминик от семейната снимка на Стената, сега беше пепелявосива и дори бледите лунички около носа ѝ едва се забелязваха. Русата ѝ коса беше разпиляната около врата и раменете. Кичури, слепени и черни от засъхнала кръв, висяха извън количката. Беше покрита до брадичката с чист бял чаршаф, който криеше ужасните рани по тялото.

— След като се обадохте вчера и ми казахте за намерения халоперидол в къщата на заподозрения, направих някои допълнителни изследвания и резултатите от тях пристигнаха тази сутрин.

Д-р Нилсън стоеше до тялото и ръката му докосваше нежните пръсти, стърчащи извън ръба на количката. Доминик забеляза, че ноктите са дълги, но занемарени. Розовият лак се лющеше.

— Халоперидолът е изключително мощно антипсихотично лекарство, което се използва за овладяване на психични и шизофренни пристъпи. Продава се под по-познатото име „халдол“. То е много силно успокоително. Отпуска и успокоява пациента, потиска слуховите халюцинации и неконтролируемите въображаеми картини в съзнанието, укротява даже най-буйните психични разстройства. В тежки случаи се инжектира мускулно и ефектът е моментален. При високи дози може да предизвика кататония, безсъзнание, кома и даже смърт. Разбирате ли накъде ви водя, полицаю? — Д-р Нилсън примигна бързо няколко пъти. — Сега стигаме до номера с халоперидола: той не е включен в стандартните токсикологични изследвания, които правим при всяка аутопсия. Трябва специално да го търсите, за да го откриете. Заради изразения оток на белите дробове подозирах, че Николет Торънс и Ана Прадо имат потискащи лекарства в телата си, но не знаех от какъв тип и какво точно да търся извън стандартния списък с наркотици като валиум, дарвосет или хидрокодон. Първоначално направихме тестове за рофинол, кетамин и гама хидроксибутирова киселина, известна на улицата като течен екстази. Нищо. Не намерихме никакъв наркотик. Но след като ми се обадохте вчера, агент

Фалконети, започнах да си мисля, че халоперидолът се вписва идеално в картината. Той е много силен антидепресант. Това ме импулсира, пуснах няколко допълнителни изследвания и... Воала! — Той почука с пръст по едно картонче, върху което беше прикрепен жълтеникав лист с лабораторни резултати. — Ето го! Халоперидол! Потърсих отново в стомашното съдържание на Прадо, за да съм сигурен, че не съм пропуснал нещо. Не. Нищо. Но това не е показателно, защото в стомаха халоперидолът се разтваря за около шест часа, така че ако смъртта е настъпила в такъв срок след приемането на лекарството, ние ще го открием в тъканите и кръвта, дори напълно да се е разпаднало в стомаха. Тогава започнах да умувам върху някои хипотези. Изслушайте ме само още миг и ще сравните дали моите предположения се вписват във вашите факти. Дозата халоперидол, предписана върху шишетото, което сте намерили, е двайсет милиграма два пъти дневно. Това е изключително висока доза даже за едър човек, привикнал към лекарството. За непривикналия и с по-ниско тегло двайсетмилиграмовото хапче стига да го извади напълно от строя. Ако вашият заподозрян е успял да пусне само едно хапче в напитката на жертвата, петнайсет минути по-късно тя е вече тромава, с нарушени двигателни функции, забавени реакции и неясна реч като под влияние на алкохол. Мислите й ще са объркани. И много лесно може да бъде подчинена. Но както ви казах преди малко, халоперидолът може и да се инжектира и тогава действието му е мигновено. Ефектът по-лесно се управлява. На пациенти, които по една или друга причина не могат да го приемат през устата, се слагат отключващи инжекции. Те изпускат серума в продължение на две до четири седмици. За да намеря отговор, отново огледах тялото.

Нилсън прикова вниманието на своите слушатели с дълга драматична пауза. И като същински фокусник на сцена дръпна с един замах белия чаршаф от тялото на Ана Прадо. Мани едва ли не очакваше да извика „Абракадабра!“. Но не се показва бяло зайче. На студената метална количка беше проснато голото изтерзано тяло на Ана Прадо. Като търговец на стари коли, който хвали модела си, той обърна Ана настрани и им показва задната част на бедрата й.

Беше очевидно, че е била убита легнала по гръб, защото по кожата на бедрата, а също на раменете и под коленете имаше големи кръвонасядания. Когато сърцето спре, движението на кръвта по вените

и артериите се определя от гравитацията и тя се стича към най-ниските точки на тялото.

— Погледнете тук! — каза той на Мани и на Доминик и им подаде по една лупа. От посочения участък бяха изрязани две малки парченца кожа и тъкан. Непосредствено до тях се забелязваха убождания от игла, почти невидими за невъоръжено око. — Намерих два такива белега. Пропуснал съм ги заради кръвонасяданията. Освен това не бях търсил следи от инжекции. Изрязах парченцата кожа, за да изследвам пораженията върху кръвоносните съдове. И двете проби показват, че нещо е било инжектирано. Според мен — халоперидол.

Мани нещо не се хващаше. Я, го виж ти, д-р Танатос се прави на супер копой!

— Чакай малко, докторе. Тия жени са били измъчвани с какви ли не предмети, преди да умрат. Ами ако следите са от игли, с които идиотът ги е мушкал просто за забава? Защо си толкова сигурен, че са от инжекции?

Д-р Нилсън изглежда се засегна, че Мани отхвърли хипотезата му, но бързо си възвърна самочувствието. Със самодоволна усмивка, изразяваща *зная неща, които вие не разбирате*, той продължи нататък, без да обърне внимание на въпроса на Мани.

— И така, инспектори, порових се още малко и намерих нещо много интересно. — Обърна Ана Прадо по гръб и повдигна дясната ѝ ръка, като я отдалечи от тялото. Ръцете ѝ бяха силно изранени, главно по китките, където най-вероятно е била вързана с въже или корда. Д-р Нилсън показва малък морав белег в ямката на лакътя. — Ето още една следа от инжекция. Но тук имаме нещо повече. На това място е била включена система за венозно вливане. Сигурно не е успял от първия път, защото открих следи от спукани вени на другия лакът и на глезена.

— Интравенозно вливане? Това пък защо? — Доминик също беше объркан. — Значи предполагаш, че той е инжектирал халдола мускулно, а после го е вкарал и във вените ѝ? Не виждам смисъла. Защо и по двата начина? — Сети се за удушвачите от Хилсайд, двама братовчеди от Калифорния, които инжектираха на отвлечените от тях жени перилни разтвори и домашни препарати, само за да видят как ще им подействат.

— Разбира се, че няма смисъл. — Д-р Нилсън започваше да се дразни от прекъсванията. Губеше си времето. Затропа с крак по плочките на пода и скръцна със зъби. — Продължих да търся, направих допълнителни тестове и открих нещо, което през ум не би ми минало да търся. То обяснява защо е правил интравенозно вливане.

— Казвайте, дявол да го вземе! — Мани съвсем се вкисна. Не му се играеше на театрални кулминации с паузи и драматични развързки.

Нилсън вече се обърна само към Доминик.

— При допълнителния токсикологичен тест открих във вените й следи от друг опиат — изрече бързо. — Мивакуриум хлорид.

— Това пък какво е? — попита Доминик.

— Търговското му име е мивакрон и се приема само венозно. Отпуска скелетната мускулатура — релаксант. Първоначално е бил разработен като анестетик и релаксант за операции. При опити върху пациенти някъде из Африка обаче скоро било установено, че въздейства и като силен мускулен релаксант, но за съжаление без анестетичен и противоболков ефект. Разбрали го едва след операциите и след отзвучаването на релаксивното му действие, когато пациентите били в състояние да разкажат. Тези, които оцелели, разбира се. От тях научили, че през цялото време на хирургическата намеса те изпитвали болка.

— Но не можели да го изразят... — гласът на Доминик показва, че започва да разбира значението на разкритията.

— Точно така. Езиковите и лицевите мускули на нещастниците са били парализирани и те не можели да говорят. — Изчака ги да осъзнаят напълно смисъла на информацията, която им дава. По израженията на лицата им разбра, че схващат. Тогава заключи бодро. — Трябва да ви призная, че сте заловили един изключително изобретателен садист.

— Можеш ли да кажеш какви количества намери в нея?

— Не мога да определя количествата. Но твърдя, че нивото на халоперидола е значително. Мисля, че доста време, преди да я убие, й е вкарвал големи дози, за да стои кротка. За мивакуриум хлорида предполагам, че е инжектирал достатъчно количество венозно, за да я парализира напълно. Не забравяйте обаче, този препарат не въздейства на съзнанието, така че тя е била на себе си, но неспособна да помръдне. Освен това опиатът е с много краткосрочно действие, затова

се инжектира венозно, а периодът на разтваряне след смъртта е още по-къс, така че тя вероятно е издъхнала, докато е била на венозната система. Това обяснява защо нараняванията са толкова пресни. Причинени са миг преди да умре.

— Значи тоя психар, той е психар, щом са му предписвали халоперидол... — започна Доминик, но гневът задави думите му. В него изригна ярост от скверната картина, която започна да се очертава в главата му. Сякаш смъртта на тази млада жена не беше достатъчно трагична. Или достатъчно ужасна. *Чакайте, ченгета! Сега идва най-интересното!* Пресече мислите си по средата и попита: — Какво значи това, доктор Нилсън? Какъв е той, шизофреник, депресивен маниак или психопат? Защо са му предписвали халдол?

— Аз не съм психиатър, агент Фалконети. Не мога да поставя диагноза ей така. Халоперидолът се използва при различни психични смущения.

— О, не. Само да не се окаже невменяем! — възкликна Мани.

Защитата можеше да извади тоя коз, ако се окаже, че обвиняемият има документирана анамнеза за психични отклонения, параноична форма на шизофрения, маниакална депресия или някакви други психични разстройства. И ако докаже, че не осъзнава природата или последиците от своите действия и не разграничава добро от зло, тогава и обвинението, и съдебният състав ще са длъжни да го признаят за невменяем. Никой не иска това. Вместо да отиде право в затвора, ще му угаждат в местната лудница. В такива случаи няма минимална присъда. И нищо не задължава да го държат затворен до живот. Щом оздравее психически, просто си го пускат. С малко късмет и с достатъчно пари ще може да си купи благоприятни психиатрични експертизи и само след десет години билетът му до вкъщи е осигурен.

В главата на Доминик се завъртяха последните минути от краткия живот на бедната Ана Прадо. Спомни си сините ѝ очи, когато я видя за първи път в багажника, ужаса от последните мигове, запечатан завинаги в тях. Сега вече и той, не само Мани, усети гадене в стомаха. Издаде някакви нечленоразделни звуци, опитвайки се да стегне мислите си, да разбере неразбираемото и бавно започна да описва на глас сцената от лошия филм на ужасите, която се заниза в съзнанието му.

— Значи психарят най-напред дава на момичето от халдола, който е предписан за него. Тя моментално изпада в унес и той я извежда през вратата на „Левъл“. Под носа на стотици очевидци, половината от които са толкова друсани или пияни, че няма да разберат даже и ако собственото им гадже е сериен убиец. После я скатава някъде, държи я в безпомощно състояние с хапчета или инжекции и я чука. След като се е заситил, след дни или седмици на изнасилвания по всички възможни начини, я оставя да се свести за големия финал. Закачва я на венозната система и парализира всеки мускул на тялото ѝ, но я оставя в съзнание, за да може да усеща ужасяващата болка, докато разрязва със скалпела гърдите ѝ, чупи гръдния кош и ребрата ѝ и изважда живото ѝ сърце. Майчице, какъв изверг!

Д-р Нилсън се обади. Този път в гласа му липсваха приповдигнатите нотки отпреди малко, иначе Доминик щеше да го фрасне, или поне щеше да го държи, докато Мани свърши тази работа.

— Намерих остатъци от лепенки по клепачите и доста от миглите ѝ са изскубнати.

— Какво значи това?

— Предполагам, че е залепил очите ѝ да стоят отворени.

— Значи е искал тя да вижда какво прави с нея. Как изтръгва сърцето ѝ. Боже мой! — Доминик разтърси глава, опитвайки се да прогони тази последна картина. — Добре че го пипнахме, Мечо.

Мани погледна към голото обезобразено тяло на Ана Прадо. Та тя е нечия дъщеря, нечия сестра, нечия любима! Момиче, красиво като манекенка! А сега кожата ѝ от пъпа до шията и под гърдите бе защита на зигзаг бодове с черен метален конец, който образуваше кръст и прикриваше дупката, където е било сърцето ѝ.

— Мразя операционната на съдебна медицина! — едва можа да изхрипти Мани.

Улица „Далия“, 134–05, апартамент 13, Флашинг, Куинс, Ню Йорк.

Ето го. Черно на бяло. В справката пред нея, която Доминик ѝ донесе миналата вечер. Адресът на Уилям Рупърт Бантлинг от април 1987 до април 1988 според шофьорската му книжка, издадена в щата Ню Йорк. На една автобусна спирка от университета „Сейнт Джонс“, на десет минути с кола по Северния булевард до нейния апартамент на „Роки Хил“ и точно на една пряка от салона „Бали“ на Главна улица №135, където ходеше на фитнес.

Си Джей се облегна назад в стола си и пое дълбоко въздух. От момента, в който чу ненормалния му глас в съдебната зала, тя не се съмняваше, че изнасилвачът ѝ е Бантлинг, но сега изпита странно облекчение и увереност, че е била права. Защото вече знаеше, че няма да откачи отново. Защото гласът беше истински, а не, че тя е изпаднала в параноя. Защото връзката между Бантлинг и нейния случай вече не беше съвпадение, а факт, удостоверен черно на бяло.

Той е живял съвсем близо до нея и на една пресечка от салона, където тя спортуваше. Спомни си думите му от оная нощ, които той злорадо изхихика в ухото ѝ.

Винаги ще те наблюдавам, Клоу. Не можеш да избягаш от мен, защото винаги ще те откроя.

Казал го е, защото е имал физическата възможност да я следи. Вероятно в салона за фитнес. Или в метрото. Или в любимия ѝ китайски ресторант, или в любимата ѝ пицария в Бейсайд. Може да я е следил навсякъде, защото е бил там, от другата страна на улицата, непрекъснато. Върна се мислено дванайсет години назад, за да се опита да си спомни дали не е виждала някъде, където и да е в живота си лицето, което вече познаваше. Уви, нищо!

Силно звънтене и трополене се разнесе от вратата и още преди да каже „Влез“, тя се отвори рязко, а в кабинета ѝ влетя Марисол. Звънтенето идваше от седемнайсетте златни гривни, нанизани на китката ѝ.

— Търсили сте ме?

— Да. Искам да уредиш всички срещи за предварителните изслушвания по делото „Купидон“, планирани за следващата седмица.

Подаде ѝ розовата заповед за ареста на Бантлинг. Срещу името на всеки полицай бе отбелязала ден и час за явяване при нея. Доминик бе оставен почти накрая, макар че като водещ следовател нормално бе да мине първи. След посещението си при д-р Чеймбърс тя взе две решения. Първото бе да продължи да работи с всички сили по делото и да подготви обвинението, стъпка по стъпка. А другото, че сега не е моментът да започва връзка с когото и да било, особено с водещия детектив по такова нашумяло дело, в което обвиняемият беше повече от обвиняем. Трябваше да постави разстояние между себе си Доминик, да се придържа само към професионалните отношения. Без значение какви са нейните чувства към него, без значение какво може да изпитва той към нея, между тях стояха твърде много тайни, които не можеха да бъдат споделени. А всяка връзка, основана на неискреност и лъжа, е като кула от карти. Няма как да не се срути.

— Зле сме с времето, Марисол, а имаме много свидетели. — Помисли си да опита да я привлече за работа за обща кауза. — Трябва да снемем показанията им, преди да се събере съдебният състав след две седмици. Отбелязала съм за всеки полицай датата и часа, които предпочитам. Определяй, да кажем, по четирийсет и пет минути на полицай. За Алварес и Фалконети предвиди по три часа.

Марисол грабна заповедта.

— Добре. Ще го направя. Имате ли нужда от нещо друго? Защото е почти четири и половина.

Това е то! Краят на работното време. Си Джей беше забравила, че и адът да се отвори, и потоп да се излее, Марисол няма да работи след четири и половина.

— Имам. Ще съм затрупана с работа през следващите дни. Отложи утрешната среща с роднините по делото Уилкърсън и предсъдебното заседание следобед с инспекторите Миньос и Хоган по случая Валдън. Има още две седмици до делото Валдън. Определи им час за другия петък. А, да, ще ти бъда задължена, ако през следващите дни посветиш времето си на обажданията към мен, освен ако не те извика главният прокурор или не избухне пожар. — Усмихна ѝ се и се запита дали някога ще накара Марисол да се засмее.

Очевидно не.

— Добре. — Това бе единствената дума, която произнесе Марисол, преди да си тръгне, но докато се отдалечаваше по коридора, мърмореше доста високо испански ругатни, които Си Джей чу, въпреки че секретарката силно бе хлопнала вратата зад гърба си. Разбира се, Си Джей не вярваше, че Марисол ще си направи труда да ѝ съобщи, даже ако в зданието избухнеше пожар, това бе цената, която плащаше за острите им отношения, но, слава богу, противопожарната аларма работеше безотказно, а и кабинетът ѝ се намираще само на два етажа от изхода. Толкова за общите каузи.

Останала сама, тя се отпусна назад в креслото от виненочервена изкуствена кожа и зарея поглед през прозореца, през улицата, към сградата на съда и окръжния арест, където в момента държаха без право на гаранция човека, който я беше изнасилвил, затворник на щата Флорида, гост на изправителните органи. Отпиваше от изстиналото кафе и гледаше колегите си прокурори как излизат от съда и се връщат към офисите си, помъкнали папки, а някои дори влачещи кашони с документи върху сгъваеми колички. След днешния сеанс при д-р Чеймбърс гъстата непроницаема мъгла, омотала ума ѝ през последните два дена, започна да се разсейва, а нещата да си възвръщат смисъла и перспективата. Вече имаше цел и посока, които да следва, и нямаше значение дали по-късно може да се окажат грешни.

Знаеше, че е безполезно, но въпреки това отново се обади в отдела за неразкритите случаи в Ню Йорк, просто за да провери дали не се е случило невъзможното. Не се изненада, когато научи от секретарката, че доказателствената валидност на ДНК-тестовете е въведена наскоро, и то експериментално, така че до този момент в техния отдел я били приложили само в пет случая. Досието, от което се интересуваше Си Джей, не било сред тях. Значи — край! Бантлинг не може да бъде изправен на съд в Ню Йорк.

Сега вече тя се нуждаеше единствено от отговори. Отговори на многобройните въпроси по случая „Купидон“, които я измъчваха през последната година. Отговори на въпроси за нейното изнасилване, които си бе задавала отново и отново през последните дванайсет години. Испитваше непреодолима необходимост да узнае абсолютно всичко за това чудовище Бил Бантлинг. Кой е той? Откъде идва? Женен ли е? Има ли деца? Семейство? Приятели? Къде е живял? Какво

работи? Как е откривал жертвите си? Къде ги е срещал? Как ги е избирал?

Къде е видял Клоу Ларсън? Защо е избрал нея?

Кога е започнал да изнасилва? Кога е започнал да убива? Има ли и други жертви? Жертви, за които те все още не знаят?

Има ли и други като нея?

И защо? Защо мрази жените? Защо ги разрязва и измъчва? Защо вади сърцата им? Защо ги убива? Защо ги е избрал?

Защо бе избрал самата нея? Защо я бе оставил жива?

Дванайсет години и хиляди километри разделяха убийствата на Купидон тук от нейното изнасилване, но ѝ беше трудно да раздели въпросите, които трябваше да зададе. Границите внезапно се размиваха, въпросите се преплитаха, отговорите, които трябваше да се дадат — също.

Къде се е крил Бантлинг през последните дванайсет години? Къде е разигравал болните си извратени фантазии? От собствения си опит на прокурор и от многобройните конференции и семинари, в които бе участвала, знаеше, че серийните насилници и педофилите не падат от небето. Нито спират деянията си. По правило техните престъпления представляват постепенна ескалация към кулминацията на собствените им извратени сексуални фантазии. Тези фантазии зреят в съзнанието, преди да се проявят — седмици, месеци, дори години — и дълго време злосторниците изглеждат съвсем нормални хора, добър съсед, добър служител, добър съпруг и добър баща. Само в мозъците им, където никой не може да надникне, врят и кипят техните чудовищни разяждащи помисли, докато някой ден изригнат като лава и пометат всичко по пътя си, превръщайки фантазията в действителност. „Безобидният“ воайор става крадец. Крадецът — изнасилвач. Изнасилвачът се превръща в убиец. Нещата се свеждат до изкачване на следващото стъпало. И с всяко неразкрито престъпление злодеят става по-дързък, поредната бариера пада, а следващото стъпало се изкачва по-лесно. Серийните насилници не спират, докато не бъдат спрени. Което означава затвор, физическа невъзможност да извършат нови престъпления, или смърт.

Бантлинг покриваше типичния профил на серийния изнасилвач. Освен това беше и садист — човек, който изпитва удоволствие да измъчва и да причинява болка на другите. Тя си спомни отново

буреносната юнска нощ преди дванайсет години и минутите, които ѝ се сториха часове. Той бе планирал перфектно всичко от край до край, дори „торбата с фокусите“, за да осъществи фантазиите си. Изнасилването не му стигаше. Изпитваше нужда да я изтезава, унижава и насилва по всевъзможни начини. Нейната агония го разпалваше, възбуждаше го сексуално. Но най-силното оръжие, което използваше, не беше в торбата му, нито бе назъбеният нож, а това, че знаеше всичко за нея, до най-малки подробности, интимните, личните факти, семейството ѝ, приятелите, кариерата — от прякора ѝ до нейната любима марка шампоан. Размаха ги над главата ѝ като меч, унищожи доверието ѝ в хората, разби увереността ѝ в бъдещето. Клои Ларсън не беше похитена случайно в онази нощ. Била е избрана порано. И преследвана.

Ако Бантлинг е бил сериен изнасилвач, станал впоследствие сериен убиец, какъвто според нея беше случаят, къде тогава са другите му жертви през последните единайсет години, преди Купидон да започне нападенията си през 1999 година?

Новият ѝ съсед отсреща в ареста бе живял на много места: Ню Йорк, Лос Анджелис, Сан Диего, Чикаго, Маями. Тя прерови криминалните досиета във всички щати, където бе пребивавал, но не намери нищо, дори глоба за неправилно паркиране.

На книга Бантлинг беше идеалният гражданин. Възможно ли е да бе кротувал повече от десетилетие, запечатал дълбоко в себе си яростта и фантазиите си, за да експлодира накрая в дивашкия бяс на Купидон? Съмняваше се. Грижливото и прецизно планиране на насилието върху нея говореше, че най-вероятно тя не е била първата му жертва, а бруталността, с която го извърши, показваше, че още тогава не е можел да се контролира. Сигурно трудно е удържал фантазиите си дори в месеците, докато е избирал следващата своя жертва, и е изключено да се е възпирал цяло десетилетие. Си Джей дори не можеше да каже дали тя самата не е трябвало да бъде убита и е оцеляла по едното чудо. Или нарочно я е оставил жива?

Знаеше, че в търсене на отговорите оперативната група ще разнищи живота на Бантлинг ден по ден. Там вече разполагаха с данни от всеки щат и всяко местно управление, където той беше живял. След дни детективите щяха да плъзнат из цялата страна и да разпитват бивши съседни, бивши колеги, бивши приятелки, търсейки

потвърждение на предположението, че Бантлинг е убивал с брадва в Калифорния, преди да стане откачен майстор на скалпела в Саут Бийч. Името и данните за убийствата му вече бяха вкарани в базата данни на ФБР и Интерпол за проверка дали съвпадат с неразгадани случаи в други юрисдикции. Може би деловите появи на Бантлинг в някои градове са били съпровождани от внезапни серийни изчезвания на млади жени? Засега не излизаше нищо. Разбира се, оперативната група търсеше само убийства.

С помощта на „Уестлоу“, юридическа интернет компания, с която прокуратурата имаше договор за услуги, Си Джей започна сама да търси отговори. Най-напред се захвана да прегледа стари издания на местните вестници от градовете, в които Бантлинг бе живял след 1988 година. Започна с Лос Анджелис, защото той бе прекарал най-дълго там, между 1990-а и 1994-та, регистриран на два различни адреса. Тръгна от „Лос Анджелис Таймс“, като вкара в компютъра периода, от който се интересуваше, и ключови думи, съответстващи на убийствата на Купидон — *руса, жена, изчезнала, разчленена, осакатена, убита, нападната, измъчвана*. Общо двайсет различни думи в двайсет различни комбинации. Даже се обади по телефона в „Уестлоу“ за съвет как най-добре да формулира търсенето, но въпреки това нищо не излезе. Няколко изчезнали и убити проститутки, несвързани помежду си случаи на домашно насилие, избягали от къщи юноши, но нищо с почерка на Купидон. Нямаше изчезнали красавици и манекенки, които да изглеждат свързани, нито неразкрити ритуални убийства или извадени сърца. Приложи същия метод и към „Чикаго Трибюн“, „Сан Диего Таймс“, „Ню Йорк Таймс“, „Дейли Нюз“ и „Ню Йорк Пост“ — отново нищо. След това отново опита с „Лос Анджелис Таймс“, но този път въведе само пет ключови думи: *жени, изнасилване, нож, клоун, маска*.

Появиха се три статии.

През януари 1991-ва година студентка от Калифорнийския университет в Лос Анджелис е събудена в три часа през нощта в стаята си в общежитието от човек с клоунска маска на лицето, надвесен над леглото ѝ. Тя е изнасилена брутално, измъчвана и бита в продължение на часове. Насилникът избягва през прозореца ѝ на първия етаж и не е установена самоличността му.

През юли 1993-та година, прибирайки се след края на смяната си в един часа след полунощ, барманка е изненадана в апартамента си в Холивуд от непознат мъж с клоунска маска. Тя също е брутално изнасилена. Нанесени са ѝ няколко рани с нож, но според вестника, вероятно без опасност за живота. Нападателят не е заловен.

През декември 1993-та година студентка от колежа „Санта Барбара“ е открита в стаята си на първия етаж жестоко изнасилена от неизвестен мъж, влязъл с взлом посред нощ през прозореца. Извършителят е носил клоунска маска. Не е установена самоличността му, нито е заловен. Няма заподозрени.

Три вестникарски съобщения. Трима насилници с гумени клоунски маски. Идентични детайли: стая на първия етаж, маскиран непознат, брутално изнасилване. Мъчителят е един и същ.

Тя разшири обхвата на търсене и откри още един случай със същите характеристики по-нагоре по брега в Сан Луис Обиспо, но този път насилникът бе носил гумена маска на извънземен.

Четири жертви. А тя едва бе започнала издирването. Нападенията бяха станали в разстояние на три години в четири окръга и в юрисдикцията на поне три различни полицейски управления, поради което никой не бе забелязал връзката. Продължи да търси в „Таймс“, но не откри свързваща следа между случаите. Само една кратка бележка четири дни след изнасилването на барманката от Холивуд, в която се съобщаваше, че жената е изписана от болницата и се възстановява при близки. Отбелязваше се още, че полицията продължава разследването, но засега не са извършени арести и няма заподозрени. Приканваха читателите да се обаждат в полицейското управление, ако разполагат с информация. Вестникът не бе проследил историите на останалите три жертви.

Направи същото проучване и в други градове, в които Бантлинг бе живял, преди да пристигне в Маями през 1994 година. Откри едно изнасилване от мъж с маска на извънземен със същите характеристики в Чикаго през 1989 година и едно под клоунска маска в Сан Диего в началото на 1990-а. Ставаха вече шест. И то само тези, за които имаше съобщения във вестниците. Но Бантлинг ли е бил мъжът, или става дума за обикновени съвпадения? Тя сравни по картата адресите на Бантлинг от Чикаго и Сан Диего с адресите на изнасилените жени. Живял бе на не повече от петнайсет километра от всяка от тях. Си

Джей затаи дъх и направи проверка във вестниците от южна Флорида след 1994 година — „Маями Хералд“, „Сън Сентинел“, „Кий Уест Ситизън“ и „Палм Бийч Пост“ — но не получи никакъв резултат.

Прелисти задграничния паспорт на Бантлинг, който бе задържан в съда. Бразилия, Венецуела, Аржентина, Мексико, Филипините, Индия, Малайзия. Беше пропътувал целия свят, командирован от „Томи Тан“, а преди това и от „Индо Експрешън“, друга скъпа дизайнерска къща от Калифорния. Служебните му пътувания бяха продължителни — от две седмици до месец. Производителите на мебели и изложенията, които бе посещавал според списъка, предоставен на съда от „Томи Тан“, обикновено се намираха в предградията на големи градове, където е лесно да останеш анонимен. Някои градове беше посещавал по няколко пъти. Възможно ли е да се открият негови жертви и в чужбина?

Си Джей намери телефонния номер на следовател Кристин Фредерик от Главната квартира на Интерпол в Лион, Франция. Двете бяха работили заедно по издирването на мъж, избил цялото си семейство в хотелска стая в Саут Бийч. Беше се укривал в планините на Германия, където Интерпол и немската полиция го спипаха да си похапва шницел в Мюнхен, а Кристин много помогна за екстрадирането му в САЩ. През месеците, докато уредят прехвърлянето на престъпника, между двете се породиха приятелски отношения. Но отдавна не се бяха чували по телефона.

При първото позвъняване ѝ отговори гласовата поща на Кристин на френски, немски, испански, италиански, за щастие и на английски. Си Джей погледна часовника си. Вече беше десет и половина вечерта. Тя напълно бе изгубила представа за времето. Като пресметна часовата разлика, излезе, че в Лион е изгрев-слънце. Остави си името и телефонния номер с надеждата Кристин да не я е забравила.

Навън беше тъмно, слънцето се беше скрило зад Евърглейдс още преди часове. Кабинетът ѝ се осветяваше само от една канцеларска лампа с шнурче за включване и изключване, подарък от баща ѝ. Яркото флуоресцентно осветление на офиса дразнеше очите ѝ и тя предпочиташе уютата и интимността на тази настолна лампа. Коридорите отвън нейната затворена врата отдавна бяха опустели и тънеха в мрак. Ще трябва да повика охраната от фойето долу да я придружи до паркинга.

Погледна отново през прозореца на кабинета си към зданието на ареста със запалени лампи на всеки етаж. Странни отчаяни същества бродеха отвън оградата с режещи като бръснач върхове и чакаха да разберат дали техният приятел, приятелка, сутеньор, съдружник в бизнеса, майка ще бъде задържан или освободен. Полицейски коли пристигаха от всички посоки и караха нови престъпници на мястото на успелите да си платят гаранцията. Точно в това мръсно сиво здание със стоманени врати и зарешетени прозорци, зад острите мрежи под охраната на изправителната служба се намираше Уилям Рупърт Бантлинг. Човекът, от когото се криеше и от когото бягаше цели дванайсет години, сега се намираше през улицата на не повече от четирийсет метра от нея. Ако беше затворен и в килия с прозорец, може би я наблюдаваше в този момент, както беше обещал, че винаги ще прави. Само при мисълта за това я полазиха тръпки.

Обърна се да прибере куфарчето си и да си тръгне към къщи. Екранът на монитора светеше ярко в смрачената стая. На него се беше появила последната вестникарска статия, намерена от търсачката „Уестлоу“. Щатът беше Ню Йорк, а вестникът — „Ню Йорк Пост“. Втренчи се в думите с ясното съзнание, че е излишно да чете. Датата беше 30 юни, 1988 година. Самоличността на двайсет и четири годишната жертва на изнасилване не се разкриваше, но все едно. Си Джей знаеше коя е.

Бързо дръпна шнурчето на настолната лампа и изключи компютъра. Сведе глава върху ръцете си и заплака в тъмнината, където никой не можеше да я види.

Следващата сутрин, петък, в осем и десет тя беше отново на бюрото си. Нощта бе минала в безсъние и познатите кошмари. Накрая в пет сутринта престана да се взира в червените цифри на будилника, скочи от леглото и отиде в гимнастическия салон, преди да поеме по магистрала 1–95 за работа.

Освен двете съобщения на Доминик от вчера в гласовата поща в кабинета ѝ, снощи намери и трето на телефонния си секретар вкъщи. Питаше я защо не е дошла в съдебната медицина и дали при нея всичко е наред. Очевидно след разговора с д-р Нилсън имаше ново развитие в разследването и чакаше тя да му се обади при първа възможност.

Всичко беше много странно. За първи път след толкова години се бе появил човек, който можеше да заеме важно място в нейния живот. С когото я свързваха куп неща, можеше да споделя и евентуално да го допусне в гнездото на своя живот. Когато разговаряше с Доминик, думите идваха без усилие. Нямаше напрегнати мълчания и принудени приказки. Всичко беше истинско, до най-дребната дума, най-незначителната тема. Звучеше глупаво и хлапашко, но тя жадно чакаше какво ще каже, как ще се обърне към нея. Всяка дума, всеки факт беше частица от пъзела, който се опитваше да разреши, за да разбере този мъж и неговата същност.

Никога не бе изпитвала физическо привличане към полицай. Намираше, че те имат силно изразен инстинкт да подчиняват не само в работата (поради нейното естество), но и в личния живот. Си Джей не обичаше да я контролират. Затова я поразяваше колко много се различава Доминик от останалите полицаи. Беше силен, но не се налагаше и владееше всяка ситуация, без да контролира. Той ръководеше оперативна група, която при всеки друг началник щеше да се раздира от сблъсъци на личностна основа, но под неговото ръководство бяха единен екип — дори под светлината на прожекторите и пред обективите на камерите, които ги преследваха през последната година. Беше забелязала също, че Доминик слуша, преди да говори —

друга рядка черта при полицаите, както впрочем и при повечето мъже. През последните десет месеца бе осъзнала, че могат да си говорят по много други теми извън обвиняемите и съдебните заседания. И ако им се отдадеше възможност, щяха да открият още общи интереси — колоездене, пътувания, изкуство.

Никога преди не бе изпитвала особено желание да опознае някой мъж, дори Майкъл. Но за Доминик копнееше да го направи. След като показва чувствата си към нея през онази нощ, тя започна да си мисли, че и той преживява нещо подобно. Навярно иска да узнае всичко за нея, както тя за него. И тя като че ли беше склонна. Затова ѝ беше толкова трудно да пожертва тези силни преживявания, преди да се наслади на цялото им богатство и да се пита до края какво е можело да бъде. Ако го бе пуснала в сърцето си. А сега бе невъзможно. Той стана поредната жертва на играта.

Залъга се за миг с илюзията, че може да му се обади, да чуе гласа му, да усети отново невероятния прилив на топлината, изпълнила я преди две нощи на вратата. Отхвърли представата още в зародиш. Решението ѝ да продължи по случая „Купидон“ си носеше своите последствия. Знаеше го, приемаше го.

Все пак трябваше да разговаря с него при удобен случай, за да възстанови професионалната основа на отношенията им и да може да работи по делото. Тъкмо се чудеше как да го направи, когато телефонът иззвъня.

— Щатска прокуратура. Таунсенд.

— Бонжур, мадам прокурор.

Обаждаше се Кристин Фредерик.

— Кристин, как си? — Си Джей дори не се опита да поздрави на френски. И без друго отсреща не очакваха от нея подобно нещо. Обратно, по-лесно им беше, ако тя не се напъва. Защото бе излишно. Отговориха ѝ на прекрасен английски със загатнат немски акцент.

— Здравей, Си Джей. Как е положението във вашия слънчев край на земята?

— Грее слънце! А при вас?

— Винаги съм си казвала, че ако съм престъпник, ще действам само във Флорида. Там винаги е слънчево и топло. Иначе при нас всичко е наред. Не се оплаквам. Е, няма слънце. Непрекъснато вали.

— За какво ти е да си престъпник във Флорида? Стой си на Ривиерата, там международните престъпници поне са богати, а храната е... как беше думата, която учих в училище, magnifique, ако не бъркам?

Кристин се засмя.

— Tres bien, mon amie! Много добре. Получих съобщението ти вчера. Удобно ли е да поговорим сега?

— Напълно. Благодаря, че ми отговаряш толкова бързо. Имам нужда от твоята помощ. На този етап предпочитам да не минавам през Вашингтон. Не искам никакви официални стъпки.

— Разбира се, Си Джей. С какво мога да бъда полезна?

— Можеш ли да направиш една проверка в базата данни на Интерпол да видим дали ще излезе нещо. Тук, в Маями, заловихме един заподозрян сериен изнасилвач, който много е пътувал извън САЩ, главно из по-бедни южноамерикански страни. Също в Мексико и Филипините. Интересува ме дали нещо ще съвпадне с нашите данни.

— Какви са вашите данни?

— Той е бял мъж на около четиридесет. Употребява маски. Изглежда, харесва клоунски и на извънземни, но може би използва и други образи от празника на Хелоуин, този тип гумени маски. Обикновено прониква в приземните етажи и напада жени, които живеят сами. Явно ги следи известно време, преди да ги нападне. Предпочитаното му оръжие е нож и винаги връзва жертвите си. — Пое си дъх и продължи със спокоен равен глас, поне според собствената си оценка. — Имаме доказателства, че е садист. Доставка му удоволствие да измъчва. Открихме няколко момичета, тежко увредени в гърдите и вагиналната област.

Чуваше как Кристин си води бележки от другата страна на линията.

— Това ли е? — попита.

— Да. Прегледай за последните десет години. Впрочем започни от 1990-а. По това време е започнал да пътува.

— Имате ли материал за ДНК-тест?

— Не. Абсолютно нищо. Не разполагаме с отпечатьци, нито със семенна течност, нито с косми. Оставя местопрестъплението съвършено чисто.

— Как е името на заподозрения?

— Пуснах вече името му през Интерпол. Искам да приложа друг подход. Ако опиташ търсене без име, ще ми направиш голяма услуга. Работата е да намеря съвпадения.

— Добре, ще го направя. Кои южноамерикански страни да проверя?

Си Джей взе фотокопието от паспорта на Бантлинг и започна да изрежда:

— Венецуела, Бразилия, Аржентина.

— Разбрах. Спомена още Филипините и Мексико. Има ли и други страни?

— Да, провери Малайзия и Индия.

— Ясно. Ще ти се обадя, щом намеря нещо.

— Благодаря, Кристин. Запиши си мобилния ми телефон, ако излезе нещо през почивните дни. 954-346-7793.

— Разбира се. Между другото, какво стана с оня тип, дето застреля семейството си по време на ваканция в Маями? Дето го хванахме в Германия?

— Той получи смъртна присъда!

— О!

Си Джей затвори телефона и се замисли за съобщението на Доминик от миналата вечер. Трябваше да разбере какво е станало в съдебната медицина при Джо Нилсън. Взе отново телефона и набра номера на Мани, надявайки се, че Доминик не е в стаята.

— Buenos días, госпожо прокурор! Къде бяхте вчера? Липсвахте ни при съдебните медици.

— Здравей, Мани. В оперативния център ли си вече?

— Не ме будалкайте. Станал съм преди двайсетина минути. Сега съм в колата на път към Малката Хавана да си взема сутрешната доза.

— Звучиш като изгладнял наркоман, Мани. Дано кубинското кафе те събуди, иначе не знам какво ще правиш.

— Да ви кажа, дотам съм я докарал, че без кафето изобщо не мога да си събера мислите.

— Смятам да се обадя на Нилсън, но исках първо да те чуя, за да разбера какво е станало вчера.

— Говорихте ли вече с Дом? Той ви търси вчера цял ден.

В нея се надигна чувство за вина и лицето ѝ пламна. *Казал ли му е Доминик за техните отношения? За миналата нощ?*

— Не. Не още. Ще опитам да се свържа с него по-късно.

— Аха. Така, Нилсън... ако питате мен, той е голяма откачалка, извинете любезния ми тон, та Нилсън каза, че Прадо е била напомпана с халоперидол. Намерил е сериозни количества от дрогата в нея.

— Халоперидол?

— Търговското му име е халдол.

— Същото, което Доминик каза, че било предписано на Бантлинг и го намерил при обиска на къщата?

— Точно така. Психият ни е постлал тухлена пътечка, която води право до вратата му. — В слушалката се чуваше силна латиноамериканска музика и многобройни гласове, които си говореха на смесица от английски и испански. Мани очевидно беше слязъл от колата, защото го чу да се запъхтява от вървенето.

— Къде си, Мани?

— Нали ви казах. Ще си взема дозата. — Чу го да казва: *Meruede dar dos safecitos*. След което отново се обърна към нея по телефона. — Всъщност, ще ударя две дози. Денят се очертава да бъде дълъг. Трябва да съм във форма.

Телефонната връзка беше много чиста. Прекалено чиста. Тя го чу как преглътна едно след друго кафетата, изпусна дълго „Даа!“ и повлече крака обратно към колата, така предположи тя. Латиноамериканската музика заглъхна.

— Значи са намерили халдол в кръвта на Прадо. Защо го е направил? Какъв е бил ефектът на опиата върху нея? — попита. — Нилсън даде ли някакво обяснение?

— Халдолът е депресант. Укротява лудите. Лекарите го предписват на пациенти с психични отклонения. Успокоява ги и ги отпуска. Според Суперкопоя Нилсън, Купидон го е използвал, за да я докара в състояние на безпомощност още на вратата на „Левъл“.

— А ти не си съгласен, така ли?

— Напротив, съгласен съм. Аз също си мислех, че той преследва специална цел, особено след като се оказа, че халдолът дава такъв ефект. Нагледал съм се на невъобразими последствия от подобен род дроги. И все пред колкото щете свидетели. Момичетата тръгват от клубовете почти в безсъзнание. След това ги чукат толкова пъти, че и внучките им няма да са девствени. А когато се събудят като Спящата красавица в някой миризлив мотел, не помнят нищо и питат

перверзния тип, който ги е изнасил, къде се намират. Не че не съм съгласен с Нилсън, госпожо. Той просто ме дразни с непрекъснатото си кривене и мигане.

— Разбирам. И на мен ми се струва, че има някакво заболяване.

— Ако питате мен, направо си е откачен. Но още не съм ви казал най-важното, Нилсън направо загуби ума и дума от щастие: той откри в тялото ѝ втори опиат. Явно психарят я е включил на венозна система, защото това е единственият начин да го вкара в нея. Тоя боклук е вливал във вената ѝ дрога, докато е умираше. Нарича се мивакрон. Това му е търговското име. Знаете ли го?

— Не.

— И аз не бях го чувал. Отпуска мускулите, но не засяга съзнанието — само ви парализира. И тук е най-важното — не потиска болката. Усещате всичко, само не можете да мръднете. Как ви се струва, не е ли напълно извратен? Нилсън казва, че тя е била на включена система, когато Купидон е разрязал гърдите и извадил сърцето ѝ. Открил е и доказателства, че очите ѝ са били залепени отворени, за да вижда всичко.

Си Джей онемя. В съзнанието ѝ проблесна една сцена. Бантлинг я беше принудил да отвори очи и да гледа как реже гърдите ѝ с ножа. Ръцете ѝ инстинктивно се склупиха отбранително отпред. Тя усети отново разкъсващата болка, чу в главата си своя собствен писък. Повдигна ѝ се, всичко ѝ се завъртя. Двете чаши кафе, които бе изпила сутринта, се разпениха в стомаха ѝ и тя бързо се отпусна назад в стола.

Мълча дълго, докато Мани се обади отново.

— Госпожо адвокат, на линията ли сте?

— Да, Мани. Мисля — прошепна тихо тя. Наведе глава между коленете си, за да върне кръвта към мозъка си и да изтласка нетърпимите образи. Трябваше да се стегне, да бъде силна. Беше твърдо решена да се справи с това.

— Помислих си, че връзката е прекъснала. Нилсън предполага, че го е правил и с другите, не само с Прадо. Поръча повторни токсикологични тестове за другите девет момичета, след като вече знае какво търси. Първите резултати може да излязат още днес следобед. Ако той не се обади, Дом ще го потърси към четири. Трябва да се свържете с него.

Тя се отпусна на стола. Световъртежът ѝ минаваше.

— Сама ще се обадя на Нилсън. Искам да огледам тялото на Прадо. Може да се наложи да ексхумираме останалите, които не са кремирани. Искам от теб информация за доктора, предписал лекарството на Бантлинг. Кога го е лекувал, от какво.

— Еди Боуман се свърза с него вчера. Името му е Файнбърг или Файнщайн. Нещо подобно. Казал на Боуман да си гледа работата, ако няма съдебно решение. Даже не признал дали Бантлинг му е бил пациент. Лекарска тайна, обичайните простотии: „О, не, детектив, не мога да ви кажа колко жени е убил моят пациент, защото ще наруша професионалната етика. Хората трябва да имат доверие на своя лекар, когато обсъждат проблемите си с него и да не се страхуват, че ще бъдат вкарани в затвора, само защото са извадили сърцето на някакво хубаво момиче“.

— Добре, пратете ми информацията и аз ще приготвя заповед.

Настъпи дълга пауза. Тя ясно чуваше как Мани пуфка цигарата си и шума от уличното движение през отворения прозорец на колата му. Накрая той проговори отново.

— Заковахме долен перверзник, нали, госпожо?

— Да, Мани! — отвърна тихо тя.

— Сега всичко е във ваши ръце. Направете всичко възможно да го изпържат на стола.

Тя се погледна в малкото си огледало, пооправи се и се запъти към съда, където трябваше набързо да придвижи едно дело, насрочено за следващия петък. Ако иска да се справи с обвинението, трябва да се овладее. Д-р Чеймбърс беше прав — всеки ден ще чува и вижда неща, които мъчително ще я връщат към случилото се на 30 юни 1988 година. Това вече започна и всеки следващ път щеше да е като удар под лъжичката. Най-страшните кошмари се върнаха. Какво я чака, ако не съумее да се контролира? Нов срив? Отново тапицираната стая и пълен курс психотерапия?

Нещата се свеждаха до самообладанието. Трябваше да го запази. Да овладее чувствата си, да държи сметка за всичко и да бъде готова на всичко. *Не позволявай да те надвие този път! Не му давай да те победи!*

След като приключи в съда, тръгна да се срещне с д-р Нилсън и да огледа отново тялото на Ана Прадо. Беше го видяла в нощта, когато я намериха, но искаше сама да се увери в следите от интравенозното вливане. Погребението щеше да е в понеделник и близките бяха определили бдението за събота и неделя, така че това бе последната ѝ възможност да инспектира трупа, преди да го изпратят в обредния дом.

Мани беше прав. Нилсън се палеше твърде много в работата си. Възбудено се мяташе из стаята, докато показваше на Си Джей убожданията от инжекциите отзад, спуканите вени на глезена и дясната ѝ ръка и накрая мястото, където извергът бе прикачвал венозната система и вливал в тялото ѝ парализиращия мивакрон, преди да я умъртви.

Нилсън бе сравнил снимките с тези от аутопсиите на другите девет жертви и бе открил съмнителни следи от венозни инжекции поне при четири от тях. Токсикологичните тестове за халоперидол при шест от телата се бяха оказали положителни. Резултатите от изследванията за мивакуриум хлорид щяха да дойдат след още няколко дни.

Живите обикновено се утешават с мисълта, че когато някой напусне нашия свят, поне душата му намира покой. Може би тази

представа помага на хората да понесат по-лесно безмилостната реалност на смъртта, но Си Джей не вярваше в тия неща. Не беше атеистка — вярваше в Бога и ходеше на черква почти всяка неделя. Но що се отнася до смъртта, не можеше да приеме, че покойниците намират покой, особено сполетените от преждевременна насилствена смърт, онези, чиито живот е бил отнет с жестокост и без предупреждение. Те не почиват в мир. Никога няма да го намерят и вечно ще се питат защо е трябвало да си отидат, а крадецът на техния живот необезпокояван си ходи по белия свят, целува майка си и се радва на семейното си щастие. Днес бе дошъл редът на Ана Прадо при погребалния гримьор. Тя лежеше на студената метална количка, косата ѝ — сплъстена от кръвта, миглите ѝ — изскубнати от клепачите, гръдният ѝ кош — грубо защит с черна връв, лицето ѝ — побеляло, а Си Джей само мислеше колко невъобразимо тъжна е Ана. Тъжна и ужасена. Не, няма покой за нея.

Си Джей пропусна обяда и го замени с едно кафе и нов пакет цигари. Затворена в кабинета си, тя разгърна папката с шестте вестникарски статии, които откри и разпечата предната вечер. Искаше да разбере как са се развили случаите. А не ставаше ясно от публикациите. Затова избра хронологичния подход и се обади най-напред в полицейското управление в Чикаго.

— Регистрация, полицейско управление Чикаго. На телефона Ронда Майкълс.

— Здравейте, обаждам се от прокуратурата на окръг Маями-Дейд. Аз съм прокурор Таунзенд и се надявам да ми помогнете. Нужна ми е информация по един случай на изнасилване във вашия район отпреди доста години, който сте разследвали. За съжаление разполагам с твърде малко данни...

— Номерът на делото? — прекъсна я рязко полицаи Майкълс с уморен и сърдит глас. Явно работата ѝ беше да подава стотици сведения на ден на най-различни хора и очевидно не беше в настроение да води разговори.

— Както ви казах, нямам такива данни. Информацията ми е предимно от вестникарска статия от 1989 година.

— Знаете ли името на заподозрения?

— Не. От статията се разбира, че не е открит заподозрян. В това е проблемът. Трябва да науча повече за този случай, защото може би

има връзка с разследване, което водим в момента.

— Хм. Няма заподозрян. А как се казва жертвата? Може да потърся по името на жертвата.

— Не зная. Не се споменава в статията.

— Как тогава да ви помогна? — Последва кратко мълчание. — Знаете ли поне датата, на която се е случило? Или адреса? Името на следователя? С какво разполагате?

— Да, зная датата, шестнайсети септември, 1989 година. Адресът е едно-едно-шест-две „Шилер“. Не е посочен номерът на апартамента. Споменава се, че разследването се води от детективи на полицейското управление в Чикаго.

— Добре. Това май ще е достатъчно. Изчакайте. Трябва да пусна данните през системата и да направя няколко проверки. Ще отнеме малко време.

Дванайсет минути по-късно тя отново се обади. Звучеше по-дружелюбно.

— Намерих го. Номерът на полицейския рапорт е F8922234X. Съдържа три страници. Името на жертвата е Уилма Барет, двапет и девет годишна. Нападната и изнасилена в апартамента си на първия етаж. Апартамент 1А. Това ли търсехте?

— Да. Това трябва да е. Какво е станало после? Разкрит ли е случаят?

— Момент да погледна. Не, не е разкрит. Не са извършени арести. Детективът, натоварен със случая, е Брена, Дийн Брена. Може още да работи при нас. В управлението има хиляди полицаи и аз не познавам всички. Освен това се е случило толкова отдавна. Искате ли да ви прехвърля към отдела за сексуални престъпления?

— Засега не е нужно. Искам да хвърля поглед на полицейския рапорт, за да видя дали има връзка с нашия случай. Можете ли да ми го пратите по факса?

— Разбира се. Но ще отнеме няколко минути. Дайте си номера.

Си Джей го издиктува и тръгна към факса да чака отговора. Секретарският пулт, където се намираха както факсът, така и Марисол, представляваше лабиринт от около десетина бюра, отделени с прегради. Намираше се в центъра на отдела за тежки престъпления, от него тръгнаха къси коридори към кабинетите на прокурорите, а един по-дълъг извеждаше към аварийния изход и асансьорите.

Си Джей се почувства като дете, което се появява неканено по джинси и яке в компания на плаж край басейн. Знаеше, че няма работа в лабиринта. Смехът и клюките, които се лееха на воля, мигом секнаха, щом присъствието ѝ до факса беше забелязано. Сякаш безшумен сигнал за тревога пробяга като вълна през пункта и настъпи неловко мълчание.

В щатската прокуратура, както в повечето учреждения и служби, съществуваше негласен социален регламент. Шефовете общуваха с шефове, адвокатите — с адвокати, секретарките и правните помощници — със секретарки и правни помощници. Прескачането на нивата не се изключваше, но със сигурност беше необичайно и рядко явление. А Си Джей бе прекрачила поне три наведнъж. Като заместник-началник спадаше към шефския разряд, а като прокурор — към адвокатския. На всичко отгоре Марисол ѝ беше пряко подчинена, което само по себе си бе достатъчна причина цялото секретарско войнство да образува защитен вал около колегката си. Така че когато Си Джей влезе в лабиринта, врагът застана нащрек и дърдоренето спря.

Тя се усмихна натегнато на втрещените в нея секретарки, докато се молеше наум факсът бързо да се появи, те ѝ отвърнаха със същите изкуствени усмивки. След цяла вечност машината подаде сигнал и пет страници се появиха една след друга. След още една фалшива усмивка тя се спаси в кабинета си и затвори вратата след себе си.

До седем вечерта разговаря с архивните служби на шест полицейски управления и получи копия от техните доклади.

Беше все едно, че чете шест пъти описание на собственото си изнасилване. Начинът на проникване беше един и същ — винаги в апартамент на първия етаж и винаги посред нощ, докато жертвата спи. Начинът на действие беше един и същ — жертвите най-напред бяха завързвани и устата им запушвана от мускулест мъж с гумена клоунска маска, червена перука, червени изкуствени вежди и огромна червена усмивка, или с маска на извънземно с черни очи и светеща уста. Оръжието му неизменно беше назъбен нож, с който ги сплашваше. Инструментите за мъчение варираха при различните жени, но винаги оставяха дълбоки рани. Жертвите свидетелстваха, че са били изнасилвани с бирени бутилки, криви метални предмети, четки за коса. Всяка оставаше физически увредена с непоправими травми във

вагиналната област и матката, с обезобразени гърди, но в нито един от случаите той не бе оставил от себе си следа. Никаква сперма, косми, влакна, отпечатьци — никакви веществени доказателства. Абсолютно чисти, непроницаеми местопрестъпления.

Това, което я убеди окончателно, че е бил Бантлинг, не бяха веществените съвпадения, а подробностите от най-лично естество, които насилникът знаеше за своите жертви. Тъкмо тях използваше като инструмент за мъчение. Любимите ресторанти, парфюмите и марките сапуни. Размерите на дрехите, фирмените модели, работните часове и имената на приятелите. За студентката от Калифорнийския университет знаеше с какви бележки е вземала изпитите си, за барманката от Холивуд — точното движение на банковата ѝ сметка през последните три месеца. Рождени дни, годишнини, прякори.

Бантлинг беше, нямаше съмнение. Никакво! Нито един от случаите не бе разкрит, не бе установена връзка между тях. Не бе имало арести, следи, заподозрени. До днес.

А имаше ли още значение? Спомни си разговора, който води само преди два дни с Боб Шър от прокуратурата в Куинс. Страхуваше се, че ще чуе очаквания отговор. Дори ако можеше да се заведе дело — а тя като прокурор знаеше, че това е безнадеждно начинание заради липсата на веществени доказателства — но ако допуснеше, че всяка от жертвите ще се съгласи да свидетелства в съда, няма ли самият опит да повдигне обвинение да бъде пресечен още в зародиш заради давността? Изнасилването в Чикаго беше станало преди повече от десет години. Сроктът сигурно бе изтекъл и всъщност изобщо не се изненада, когато откри в наказателния кодекс на Илинойс, че давността е десет години. Както и в нейния случай, делото беше окончателно приключено.

Но последното изнасилване в Калифорния беше извършено на 23 март 1994 година, преди малко повече от шест години. Знаеше, че напоследък в някои щати бяха гласувани промени в давността за сексуалните престъпления. Калифорния безспорно беше един от най-либералните щати. Може би имаше някаква възможност поне там. Тя потърси в интернет наказателния кодекс на щата, за да провери каква е давността за сексуални престъпления. Едва не заплака, когато откри отговора.

Шест години от датата на престъплението. Беше закъсняла с пет месеца.

Доминик прекара края на седмицата в разпитване на бивши и настоящи шефове, колеги, съседи и приятелки на Бантлинг. Опитваше се да разбере що за човек е бил и как никой не е забелязал, че не е като другите, а е истинско чудовище. Вълк, живял, работил и играл сред овцете, той бе избирал една по една своите жертви и никой, дори овчарят, не бе забелязал остриите му нокти, големите уши и наточените зъби.

Въпреки че следователите от оперативната група вече бяха разпитали свидетелите още в първите двацет и четири часа след като намериха тялото на Ана Прадо, той прецени, че е необходимо да се срещне отново с всеки от тях. Детективите си бяха свършили отлично работата, но Доминик имаше навика да остави на хората няколко дни да осъзнаят случилото се в дълбочина. Обикновено тогава излизаха неща, за които не бяха помисляли по-рано, а други започваха да им се струват подозрителни или странни.

Сега като си мисля, агент Фалконети, се сещам, че моят добър съсед Бил все изнасяше от къщи големи ориенталски килими, навити на рула, в три часа сутринта. Може ли това да означава нещо?

След още няколко седмици отново ги посещаваше лично и повтаряше въпросите. От опит знаеше, че ако гребеш достатъчно дълго от дъното на реката, може и да намериш злато.

Бантлинг беше роден на 6 август 1959 година в Англия, в Кеймбридж. Майка му Алис била домакиня, а бащата Франк — дърводелец. Пристигнал в Ню Йорк през 1982 година и следвал дизайн в Института за мода и технологии, където се дипломирал през 1987-а. В първите години след завършването си сменял няколко пъти работа като помощник-стилист в малки фирми около Ню Йорк. През 1989-а година се преместил в Чикаго като дизайнер в малка мебелна къща. След осем месеца тя фалирала и от декември 1989-а се заел с продажбите на „Индо Експресън“, дизайнерска мебелна компания в Лос Анджелис. Останал в Калифорния пет години, а през юни 1994-та

дошъл в Маями и постъпил в „Томи Тан“, елитна дизайнерска фирма в Соуби.

Всички негови съседи в Ла Горс казваха едно и също: „Изглеждаше симпатичен, но всъщност не го познавах“. Колегите му го описваха като старателен и успешен търговец. Очарователен с клиентите, но отровен като змия при преговорите на четири очи. Нямаше приятели, имаше само познати, които до един твърдяха, че не знаят много неща за него. Доминик отдавна бе разбрал, че това е често срещано явление при разследванията на убийства. Когато някой научи, че най-добрият му приятел се е оказал сериен убиец, той не е склонен да признае дори, че го е познавал, камо ли, че са били близки приятели. Веднага се появяваше синдромът на социалното отхвърляне. Все пак, ако твърденията на съседи, колеги и съдружници бяха верни, то Бантлинг наистина трябва да е бил единак.

Излезе, че единственото изключение от правилото е самият Томи Тан, шефът на Бантлинг в Маями от последните шест години. Доминик лично разговаря с него два пъти. Да се каже, че той получи шок от новината как най-добрият му служител е заподозрян в серийни убийства, е слабо. Беше направо съсипан. Тан рухна и се разплака, за късмет на Доминик в първия разговор потърси утеха на рамото на своя помощник Хектор, а при втория прибегна до услугите на Хуан. Извън признанието, че Бантлинг бил малко арогантен, което според Тан било „силно и вълнуващо“ качество, той говореше за него само със суперлативи — най-добрият търговец, откривател на „великолепни, скрити бисери по света“. Бисерите, откупени за жълти монети в Третия свят, после се продаваха за хиляди долари в преситения артистичен капиталистически рай. Тан беше богат. Нищо чудно, че толкова обичаше Бантлинг.

Въпреки че Доминик му зададе директно въпроса, той отрече всякаква сексуална връзка с него и се закле, че Бантлинг е хетеросексуален. Обратно, около него винаги имало момичета, било в колата, било по клубовете в Соуби. И те винаги били бляскави красавици, след които мъжете неизменно се обръщали. Най-често руси. В този момент Тан отново избухна в ридания и се хвърли на облеченото от Версаче рамо на Хуан, а Доминик приключи разговора.

Нямаше госпожа Бантлинг, нито бъдеща, нито в проект и според оперативната група никъде не припкаха малки бантлингчета. Със

сигурност обаче броят на гаджетата му не беше малък и полицаите продължаваха да ги издирват. Само дето неслучайно нито една от връзките му не бе продължавала повече от една-две срещи. От разпитаните дотогава шест или седем бивши приятелки следователите научиха доста неща. Бантлинг бил извратен. Камшици, вериги, белезници, садомазохистични пособия, видеокамери. Беше изплашил всичките си приятелки, с които детективите разговаряха, въпреки че много от тях имаха известен тротоарен опит и знаеха доста интересни хватки от креватната школовка, смяташе Доминик. Но мненията им за Бил Бантлинг напълно съвпадаха: личност с две лица. Истински джентълмен на скъпите вечери и истински мръсник в леглото. Три от разпитаните момичета се оказаха участнички в домашните видеофилми, които Еди Боуман и Крис Мастерсън намериха в спалнята на Бантлинг. Когато някоя не се съгласявала с прекалените му дори за тях сексуални щения, той изпадал в бяс и ги изритвал от къщата си, без да им повика такси. Едно от момичетата изхвърлил голо и разплакано, та се наложило да моли съседите за дрехи и телефон.

Като се замисля сега, агент Фалконети, вие сте прав. Може би в моя съсед Бил Бантлинг имаше нещо странно!

Той нямаше семейство в Щатите, родителите му бяха загинали преди пет години в Лондон при автомобилна катастрофа. Медиите изпревариха следователите, като се свързаха с близки и роднини в Англия, но там никой не помнеше нещо по-специално за момчето, което всички описваха като тихо и намръщено. Никакви приятели от началното училище, нито от квартала. Никой.

В събота вечерта Доминик и Мани обиколиха клубовете, където момичетата от Стената са били видени за последен път — „Кробар“, „Ликуид“, „Руми“, „Бар Рум“, „Левъл“, „Амнезия“. Разпитаха отново всички бармани и портиерите, като им показваха цветни снимки. За Бантлинг полицията знаеше, че обикаля клубовете. Някои от келнерите наистина го разпознаха като редовен посетител. Винаги изискано облечен и винаги с различно русо и красиво момиче. За съжаление никой не го свърза поне с една от жертвите от Стената и никой не потвърди категорично дали е бил в точния клуб през точната нощ, когато бе изчезнала някоя от тях.

Той напълно съответстваше на портрета, направен от агент Елизабет Амброуз, психоложката от управлението, още след третото

убийство на Купидон: бял мъж, между двацет и пет и петдесет и пет годишен, самотник, с приятна външност, интелигентен, служител в престижна фирма на динамичен пост. Разбира се, този профил отговаряше на доста мъже, включително и на самия Доминик. Но късметът започва да се сглобяват, а делото да се оформя, факт по факт. Солиден запас от доказателства, които, поставени в правилния ред, ще се четат като ясно досие. Приятелките на Бантлинг го описваха като сексуално извратен, арогантен и избухлив нарцисист, който не понася отказ. Проявявал садистични склонности и имал слабост към русите жени. Знаеше се, че е посещавал всички клубове, от които бяха изчезвали жертви. Предписаният му халдол, намерен в кръвта на поне шест от жертвите му, го свързваше с тях. Хоби му беше таксидермията — изкуството да изкормяш и препарираш животни — затова боравеше с остри бръснари и скалпели. Доминик беше сигурен, че откритата човешка кръв в бараката към къщата и по предполагаемото оръжие на убийството ще се окаже на Ана Прадо, чиито осакатен труп откриха в багажника на колата му.

Какви са причините този иначе симпатичен на вид състоятелен мъж с добра работа да превърти, беше друга загадка и не бе необходимо Доминик да я разкрива, за да оформи обвинението. Причините не бяха толкова важни, стига да не изникне въпросът за невменяемостта. Убийствата бяха небивало странни и гнусни и съдебните заседатели можеше да си помислят, че не е възможно да ги е извършило човешко същество, освен ако не е психически разстроено. Като се прибави и фактът, че обвиняемият имаше медицинско досие за психиатрично лечение, обвинението можеше да се окаже пред сериозен проблем. Затова задачата на Доминик беше да намери доказателства, че Бантлинг не само е извършил убийствата, но и ясно е разбирал какво прави. Че е знаел какви са последиците от неговите действия и е съзнавал разликата между добро и зло. Че е измъчвал и убил десет жени не защото е умствено болен, а защото е зъл.

И ето, в десет часа в неделя вечер, той отново стоеше в тъмната стая на оперативната група и разглеждаше снимките на Стената, опитвайки се да сглоби фактите и да попълни досието. От вторник насам бяха провели седемдесет разпита и три обиска, бяха събрали сто седемдесет и четири кутии с веществени доказателства от къщата и колата на Бантлинг, бяха посветили стотици часове на разследването.

Трябва само да знаеш къде да търсиш.

Погледът му се спря на сателитните снимки, там със сини топлийки бяха означени местата, където бяха намерени труповете на момичетата. *Защо Бантлинг е избрал тези места? Имаха ли те някакво значение за него?*

Разтри слепоочията си и погледна към мобилния си телефон. Искаше му се да набере нейния номер, но се въздържа. Не беше говорил със Си Джей от сряда. Тя остави без последствие всички негови съобщения. Не беше горделивец, но от вчера спря да й звъни. Очевидно тя преживяваше нещо, до което не искаше да го допусне и представата му за отношенията им, вероятно, не е била вярна. Той е голям човек и ще преживее някак нейното отхвърляне, но вече се опасяваше, че пукнатината между тях може да навреди на делото, а със сигурност никой от тях не го искаше. Трябва да измисли начин да възстановят предишните си приятелски и професионални отношения.

Надушваше обаче, че Си Джей Таунсенд таи нещо по-дълбоко — видя и го почувства онази нощ в апартамента ѝ — отколкото бе склонна да разкрие пред него. Държа я в обятията си и осъзна, че нещо в нейния живот ужасно се е продънило и че той иска да го оправи. Видя я уязвима и уплашена, напълно беззащитна, такава, каквато, сигурен бе, тя не би допуснала никой да я види. Точно затова сега ѝ бе толкова трудно да се изправи лице в лице с него.

Какво я уплаши толкова много в съдебната зала, в нейния апартамент? Бантлинг ли? Има ли това дело някакъв особен смисъл за нея? Виждаше я бе и преди това да води трудни и сложни дела с много насилие. Винаги се контролираше, винаги владееше положението. *Защо сега е толкова притеснена и уплашена? С какво това дело е по-различно за нея?*

И защо той самият е толкова загрижен?

Точно в девет и десет полицай Виктор Чавес се изправи на прага на кабинета ѝ и почука силно на отворената врата. Беше закъснял с десет минути.

— Прокурор Таунзенд? Си Джей Таунзенд?

Си Джей беше в кабинета си от седем сутринта. Тя погледна младото полицайче, което стискаше в ръка призовката си. Зад него в коридора стояха още двама униформени от Маями Бийч. На пагона на единия имаше сержантски нашивки.

— Идваме за показанията — каза сержантът и избута Чавес, който препречваше входа. — Лу Риберо — представи се той и протегна ръка над бюрото. — Това са Сони Линдеман и Виктор Чавес. Извинете за закъснението, но движението беше много натоварено.

— Струва ми се, че бях планирала явяването ви поотделно, сержант. Поне така наредих на секретарката си. — Си Джей стисна ръката му, намръщи се и погледна програмата си с кръвожадни помисли. Представи си как ще стисне дебелия врат на Марисол, когато я засече следващия път в тоалетната.

— Да, така е, но ние тримата бяхме заедно във вторник на местопрестъплението и решихме, че е по-добре да се явим едновременно, ако не ви затруднява. Често правим така. Пести се време.

Ръцете ѝ отпуснаха гърлото на Марисол.

— Благодаря, сержант, но лично аз предпочитам да говоря със свидетелите поотделно. Доколкото зная, вие трябва да се явите в десет и половина, а полицай Линдеман в дванайсет без петнайсет. Защо вие двамата не седнете в „Пикъл Баръл“, а аз ще ви позвъня, когато свърша с полицай Чавес? Ще се опитам да приключа по-бързо — завърши тя.

Младежът най-сетне пристъпи прага на кабинета.

— Здравейте, госпожо — кимна той. — Аз съм Виктор Чавес.

Изведнъж Си Джей се почувства стара. Защото той изглеждаше толкова млад, че с малко повече въображение тя можеше да мине за

негова майка. А след последните безсънни нощи сигурно и така изглеждаше. Той едва ли имаше повече от деветнайсет.

— Седнете, Чавес. Моля ви, сержант, затворете вратата след себе си.

— Добре — отвърна Риберо и изгледа гърба на Виктор Чавес. — Забавлявай се добре, Вик, ще се видим след малко.

— Благодаря, сержант.

Чавес се разположи удобно в едно от креслата. Хубаво момче със смугла кожа и правилни черти. По бицепсите, изпъкващи под късите ръкави на униформата, личеше, че тренира усилено. Черната му коса беше все още късо подстригана според изискванията на полицейската академия и тя се запита преди колко време я е завършил. Той изпука с дъвката си, докато оглеждаше кабинета. Си Джей си помисли, че се прави на по-самоуверен, отколкото е в действителност.

— Вдигни дясната си ръка и се закълни пред Бога, че ще казваш истината, цялата истина и само истината.

— Заклевам се — повтори той и отпусна ръка. Извади бележник, заповедта за арест и полицейския рапорт. Кръстоса небрежно крак връз крак и Си Джей забеляза кобура му на глезена, което вероятно беше и неговата цел. Това оръжие не бе служебно, за разлика от стандартния полицейски пистолет на кръста. *Ясно, играе си на каубой.*

Тя отвори своя бележник и попита:

— Полицай Чавес, давали ли сте показания досега?

— Да, госпожо, няколко пъти.

— Тогава да започваме. И престани да ме наричаш госпожо. Състаряваш ме — усмихна му се тя. — Откога си в полицията?

— От февруари.

— Февруари на коя година?

— На тази.

— Двехилядната?

— Да.

— Приключи ли изпитателният ти срок?

— Не. Остават ми още четири месеца.

— С инструктор ли работиш или самостоятелно?

— От август съм без инструктор. Патрулирам сам в колата.

— Кога завърши академията? През януари ли?

— Да, госпожо. Съвсем начинаещ.

— Виж, полицай Чавес, всичко ще тръгне по-гладко, ако спреш да ме наричаш „госпожо“. — Усмихна му се отново, но този път не толкова приятелски.

Той се ухили от ухо до ухо и разкри искрящо бели зъби.

— Обещавам. Този път разбрах.

— Добре, нека се върнем тогава на деветнайсети, вторник. Ти спря Уилям Бантлинг, нали? Кажи ми какво стана онази вечер.

— Да. Бях в колата и черният ягуар мина покрай мен с превишена скорост, около петдесет и пет-шейсет километра в час. Затова го спрях.

Явно, доста трябваше да се потруди с това момче.

— Благодаря, това беше много полезна информация, но са ми нужни повече подробности.

Наблюдаваше го. Не го свърташе на едно място, играеше си с връзките на лъснатите униформени обувки и макар да се опитваше да изглежда овладян, спокоен и уравновесен, беше много напрегнат. Това беше най-сериозният случай в неговата седеммесечна кариера. Има за какво да е нервен, помисли си тя. Но за съжаление улови нещо повече зад самодоволната му усмивка от лека арогантност. Обикновено през първата година на службата си новациите от академията поемат в две възможни посоки. Едни стават напълно зависими от по-старшите — чакат напътствия, никога не вземат инициативата, непрекъснато задават въпроси и са толкова несигурни, че не смеят да направят нищо сами. Други се превръщат в Рамбовци — изцяло самостоятелни многознайковци, които никога за нищо не питат. Втората категория, на помпани със самочувствие до козирката, най-много я притесняваха. Тя разбираше как липсата на опит може да доведе до грешки, но Рамбовците, които задължително причиняват и най-големите беди, никога не си ги признават.

— Сам ли патрулираше онази вечер?

— Да.

— Къде точно?

— На „Уошингтън“ и Шеста.

— Колата ти беше с отличителните знаци, нали?

— Да.

— И тогава за първи път забеляза ягуара?

— Да.

— Къде?

— Караше надолу по „Уошингтън“ към моста „Макартър“.

— Значи на юг?

— Точно така.

— С радар ли засече скоростта?

— Не.

— Тогава как разбра, че се движи с превишена скорост?

— Криволичеше опасно между лентите и от опит определих на око, че скоростта е по-висока от разрешените четирийсет километра в час.

Това звучеше като цитат от наръчника „Как да свидетелства полицаят пред съда“.

— С каква скорост се движеше той?

— Около петдесет-шейсет километра в час.

— Така. И какво направи след това?

— Последвах го по моста „Макартър“ в западна посока към града и накрая го спрях.

Мостът „Макартър“, свързващ плажа с града, е дълъг около три километра.

— Полицай Чавес, Бантлинг е бил спрян почти на края на моста, нали? Точно срещу редакцията на „Хералд“?

— Да.

— Това е доста далеч от „Уошингтън“. Имаше ли гонитба с висока скорост?

— Не. Скоростта ми не беше висока.

Разбира се, че не. Това е забранено в полицейското управление на Маями Бийч, освен при преследване на бягащ углавен престъпник, и то с разрешение от сержанта. Естествено, забраната непрекъснато се нарушаваше.

— Тогава с каква скорост го следваше?

— По моста с около деветдесет-сто километра в час.

— Значи твърдиш, че си го следвал с разрешена скорост при включени светлини и сирена, а накрая той сам спрял?

— Да. Но без сирена, само със светлини.

— Тогава ли поиска подкрепление?

— Не.

— А защо не? Следваш нарушителя чак от „Уошингтън“, той вече приближава границата на Маями Бийч, а ти не търсиш помощ?

— Ами не.

Чавес явно беше притеснен. Кръстоса отново крака и се размърда в креслото.

— Как го спря?

— Той сам спря. Отстрани, в аварийната лента.

Започваше да става интересно. Даже много.

— Според теб преследване ли беше, полицай?

— Не. В началото може да не ме е видял в огледалото. Може затова да не е спрял. Зная само, че накрая спря.

— Добре. После какво стана? Какво направи ти?

— Излязох от моята кола и му поисках книжката и талона на неговата. Той ми ги даде. Попитах го закъде бърза и той отговори, че отива на летището, защото трябвало да хване самолет. После му зададох въпроса закъде лети, а той си замълча. Видях, че на задната седалка има сак и го попитах има ли други партакеши в багажника, а той пак си замълча. Аз поисках да огледам багажника, но той отказа. Върнах се при моята кола, за да му напиша глоба за превишената скорост и за счупения стоп на колата му.

— Чакай малко. Нарушителят, когото преследваш с километри — добре, да кажем следваш — ти казва да се разкараш и не ти дава да надникнеш в багажника. Ти приемаш това спокойно и се връщаш при колата си да му напишеш глоба?

— Да.

Абсурд. Никой полицай в Бийч не понася спокойно подобен отказ. Независимо дали има причини да отвори багажника на спряна от него кола за нарушение.

— Добре. И после?

— Като тръгнах към моята кола минах близо до багажника и ми замириса подозрително. На гнило, като от труп или нещо подобно. Отново го попитах може ли да отворя багажника и той пак отказва, защото бързал. Тогава му заявих, че няма да ходи никъде и го задържах. Обадих се на патрула за бързо реагиране. Те пристигнаха веднага заедно с Бочамп от управлението в Бийч и кучето му Буч. Буч се нахвърли като луд на багажника и ние го отворихме. Останалото го знаете. Вътре имаше труп с отворен гръден кош и веднага разбрах, че

сме пипнали Купидон. Казах му на тоя Бантлинг да излиза от колата и само след шест минути на моста се струпаха всички.

Си Джей прочете отново заповедта за арест. Спомни си какво й каза Мани още във вторник вечерта, когато й се обади да напише заповедта, и разбра, че се изправя пред проблем.

— Кажи ми пак къде точно се намираше, когато видя Бантлинг за първи път?

— На „Уошингтън“ и Шеста.

— На коя от двете улици беше твоята кола?

— На Шеста. Стоях на Шеста, когато той профуча край мен.

— Но той се е движил по „Уошингтън“, а Шеста е едностранна, полицай Чавес. Тя води на изток. Ако си наблюдавал движението по „Уошингтън“, колата ти трябва да е била обърната на запад.

Чавес отново се размърда. Очевидно беше притеснен, но моментално отговори.

— Да. Бях спрял на ъгъла на Шеста в обратната посока, когато видях ягуара. Винаги правя така. Много е удобно за хващане на бързаци. Те изобщо не очакват там да има някой.

— И щом го видя да се движи на юг към моста, веднага тръгна след него?

— Да.

— И нито за момент не си го изпускал от поглед?

— Да.

— Добре. Сега, след като и двамата знаем, че лъжеш, защо не ми кажеш какво наистина се случи онази нощ?

Шеста улица беше не само еднопосочна, но и преминаването по нея беше ограничено. Дори ако Чавес е бил паркирал полицейската кола обратно на движението, бетонни блокчета правеха невъзможно завиването наляво или на юг по „Уошингтън“. Единствената му възможност е била да тръгне на север по „Уошингтън“ и няколко пресечки по-нататък да направи обратен завой. Абсолютно сигурно бе, че през това време е щял да изпусне от погледа си ягуара, дори да беше истина, че го е видял да преминава с висока скорост покрай него.

Чавес беше видимо объркан. Лицето му почервения. Тя го хвана в лъжа и той ясно го съзнаваше.

— Вижте сега. Наистина бях спрял на Шеста. Видях ягуара и минах надолу по Шеста до „Колинс“. Там завих бързо надясно и по Пета се върнах към моста. Загубих го само за минута, ако това намекват.

— Чакай малко. Значи си тръгнал надолу по Шеста?

— Да.

— И изобщо не си бил паркирал обратно на движението, нали така? И май изобщо не си наблюдавал „Уошингтън“? — Сама не можеше да повярва на ушите си какви думи произнася. Изправи се, наведе се през бюрото, а гласът ѝ затрепери от гняв. — Помогни ми, полицай, да разбера какво е станало, иначе ти отнемам значката. Закле се и искам само истината, разбираш ли? Да не разговарям със служебния ти адвокат, докато ти се сбогуваш с младостта в някоя претъпкана килия на затвора в Южна Флорида.

Настъпи дълго мълчание. Цялата му самонадеяност изсвистя като въздух от спукан балон. Чавес се намръщи, погледът му потъмня. Уплаши се.

— Боже господи, как да се досетя, че работата ще излезе толкова дебела? Откъде да зная, че тоя тип ще се окаже Купидон? — Той прокара пръсти през косата си, а Си Джей разбра колко лесно обвинението ѝ може да се сгромоляса. — Добре. Наистина бях на Шеста, но извън колата и се опитвах да укротявам някакви туристи,

хлапетии, които нещо се бяха спречкали. Тогава ми се обадиха по радиото. Получили анонимен сигнал, че някакъв тип прекарвал дрога в колата си. Последен модел черен ягуар XJ8. Насочвал се на юг по „Уошингтън“, а дрогата била в багажника.

— Анонимен сигнал ли? — възкликна смаяна Си Джей. За първи път чуваше такова нещо.

— Да. Осведомителят казал, че носи две кила кокаин в багажника и бърза към летището. Щом видях ягуара да преминава, казах adios на хлапетата, метнах се на моята кола и по Шеста стигнах до „Колинс“. Когато излязох от Пета, той беше изчезнал. Знаех обаче, че кара по моста за летището и го подгоних. След около един-два километра го настигнах точно при Стар Айланд. Караше си най-спокойно. Казвам си този тип ще се измъкне от Додж, без нито за момент да наруши позволената скорост. Затова го спрях, преди да напусне границите на Бийч и да излезе от нашата юрисдикция.

Си Джей се отпусна в креслото си. Устата ѝ пресъхна, а сърцето ѝ заби учестено в гърдите. Това не беше добре.

— Значи не е превишил скоростта? А ти си го спрял само въз основа на анонимния сигнал?

Чавес не отговори, загледан в книгата, които още държеше в скута си.

— Какъв точно беше сигналът?

— Нали ви казах. Черен ягуар XJ8 последен модел се движи на юг по „Уошингтън“ с две кила кокаин в багажника.

— Пътува към летището?

— Пътува към летището.

— Дал ли е осведомителят описание на шофьора? Или поне регистрационен номер на колата му? Съобщил ли е откъде има тази информация? Изобщо казал ли е нещо, което да наведе на мисълта един разумен полицаи, че лицето прекарва дрога? — Тя се усети, че започва да крещи и знаеше защо. Съдът винаги гледа с подозрение на анонимните сигнали — всеки може да отпрати подобно обвинение и няма начин да се установи надеждна ли е информацията. А без достатъчно факти в сигнала, които да могат обективно да се проверят, няма обвинение. Черен ягуар на път за летището с два килограма наркотици не звучи убедително.

— Не. Това беше всичко. Пък и нямаше време, госпожице Таунзенд. Той всеки момент щеше да излезе извън нашия район и затова го спрях.

— Не. Ти веднъж си го изпуснал на Шеста улица. Как знаеш дали черният ягуар, когото си „пипнал“ на моста „Макартър“, е същият, който е минал покрай теб по „Уошингтън“? Как разбра дали колата, която си спрял, е посочената в сигнала, ако изобщо приемем, че той е бил верен?

Отново мълчание.

— Така. Не си знаел, защото сигналът е пълна глупост и това ти е било ясно. Затова и не ми каза за него отначало. Добре, спря го. Какво стана после?

— Накарах го да излезе от колата и му поисках книжката и талона. Попитах го къде отива и той каза на летището. Тогава поисках да видя какво има в багажника. На задната седалка имаше само един сак, а според сигнала дрогата трябваше да е в багажника. Той ми каза да си гледам работата. Така разбрах, че крие нещо. Заявих му, че ще си изпусне полета си и повиках отряда.

— Какво имаше в сака на седалката?

— Дрехи, паспорт, тефтерче. Някакви книжа.

— Кога претърси сака?

— Докато чаках подкреплението.

— И не усети миризма от багажника в този момент?

— Напротив, усетих! — заекна той. — Помирисах нещо особено, като от труп.

— Ти си голям лъжец, Чавес. Нищо не си помирисал, знаем го и двамата. Най-напред си казал на Мани Алварес, че си търсел дрога, а сега сменяш песента, защото не се намери никаква дрога. И няма как да си помирисал нещо, защото Ана Прадо е била мъртва само от ден. Така че се стегни и признай, че си искал да погледнеш багажника само защото оня те е ядосал, като не е разрешил да го отвориш, а ти не си имал никаква причина да го проверяваш. Още не си влязъл в полицията, а вече се мислиш за голяма работа. Никой да не смее да ти се опъва! Знаеш ли, че дори не си имал основание да го спираш? Защото не си си направил труда да провериш сигнала. И знаеш ли какъв процес провали току-що, полицай Чавес?

Той стана и започна да кръстосва малкия кабинет.

— Боже мой, откъде да зная, че ще се окаже Купидон? Мислех си, че е някакъв пласьор. Надявах се да го пипна сам, по интуиция. Инструкторът ми казва, че такива неща непрекъснато се случват в Маями. Ако някой отказва да ти покаже багажника си, значи крие нещо. И изведнъж намирам труп! Та той вози труп в багажника си! Това нищо ли не значи?

— Това се опитвам да ти обясня, защото ако спирането е незаконно и обискът е незаконен, все едно нищо не си намерил, разбираш ли? Не минава в съда. Не са ли ви обяснявали законите в академията или сте били толкова заети да си връзвате допълнителни пистолети на глезените, че не сте чули разясненията? — Дватамата замълчаха, евтиният стенен часовник отброяваше секундите и минутите. Накрая тя попита: — Какво още направи?

— Моят сержант Рибери се зае със случая, след като отворихме багажника. Аз му разказах всичко, както си беше. Той се ядоса също като вас, че цялото обвинение пропадало. Но после рече, че няма да пуснем изверга просто да си тръгне, в никакъв случай! Затова реши да намерим друга причина за спирането, освен сигнала.

— Кой счупи стопа?

Загледан през прозореца, Чавес не отговори.

— Значи ти и Рибери, нали?

— Линдемани също знаеше за сигнала. Много лошо ли стана, госпожице Таунсенд? Ще ме уволнят ли за това?

— Твоето благополучие е последната ми грижа, полицай Чавес. Аз трябва да измисля начин да задържа в затвора изрод, заклал десет жени, а в момента не разполагам с никакви козове.

Тя седеше безмълвна зад бюрото си и се опитваше да разсъждава през белия шум на пълното объркване. Чавес се беше върнал на стола си, но широките му рамене сега бяха смирено приведени, главата — отпусната към скута, а ръцете — склучени като за молитва.

Извикан спешно от „Пикъл Барел“, до него седеше Лу Риберо със скръстени ръце и святкаше гневни погледи към новака. Без съмнение обмисляше най-гадните дежурства, на които да го праща през следващите десет години.

След доста време тя заговори тихо, с внимателно подобрени думи:

— Каквито и да са фактите около едно дело, законът на Флорида за анонимните сигнали е пределно ясен. Тъй като информаторът не може да се подложи на кръстосан разпит, нито да се установи откъде и как е събрал сведенията си или какви са мотивите му, анонимният сигнал се приема като основание за спиране на превозно средство, ако съдържа достатъчно данни, които ясно да сочат на полицаия, че източникът добре познава фактите, за които говори. Ако тези факти получат независимо потвърждение от полицаия, той вече има достатъчно основание или поне убедително съмнение, че е налице криминална дейност и има право да спре превозното средство за проверка. Ако сигналът не съдържа необходимите данни или не е достатъчно подробен, за да бъде приет за достоверен, няма основание за спиране на превозното средство. Точка! И разбира се, всеки обиск, извършен след незаконно спиране, също се смята за незаконен, освен ако не е подкрепен с други независими основания. Доказателствата, събрани при незаконен обиск, се отхвърлят от съда като плод от отровно дърво. Все пак превозното средство може да бъде спряно за нарушения на правилника, извършени от водача пред очите на полицаия — например превишена скорост, неправилен завой или видими механични неизправности по колата като счупени фарове, стопове или мигачи. Полицай Чавес ми събщи, че на деветнайсети септември около осем и петнайсет вечерта се е намирал в патрулната си кола на кръстовището на „Уошингтън“ и Шеста улица в Саут Бийч. Тогава

видял, че последен модел ягуар XJ8 с регистрационен номер TTR-L57, управляван от бял рус мъж на възраст между трийсет и пет и четирийсет и пет години, се движи по „Уошингтън“ в посока към моста „Макартър“ със скорост по негова приблизителна оценка по-висока от петдесет и пет километра в час, при разрешени в този участък четиридесет. Полицай Чавес поел по Шеста улица до „Колинс“, после обратно на запад по Пета излязъл на моста „Макартър“. Отново засякъл ягуара XJ8 с регистрационен номер TTR-L57, управляван от същия водач. Карал след него около три километра и установил, че задният стоп на ягуара е счупен, а водачът сменил платното за движение, без да подаде необходимия сигнал. Тогава полицай Чавес решил да го спре. Включил светлините и сирената и принудил водача да спре в аварийната лента. Поискал от водача, идентифициран по-късно като Уилям Рупърт Бантлинг, шофьорската му книжка и регистрационните документи на колата. Господин Бантлинг бил неспокоен и нервен. Като подавал документите си, ръцете му треперели и избягвал погледа на полицай Чавес. Връщайки се към патрулната кола, полицай Чавес спрял да огледа отблизо счупения стоп. Тогава видял на задната броня, петно, което му заприличало на кръв. Сторило му се също така, че усеща мирис на марихуана. Върнал документите на Бантлинг и поискал от него разрешение да извърши оглед на колата, но му било отказано. Изхождайки от изброените обстоятелства — петното на бронята, миризмата на марихуана и поведението на господин Бантлинг — полицай Чавес се усъмнил, че задържаното превозно средство може да извършва контрабанда и повикал патрул с полицейско куче. Отзовал се Бочамп с кучето Буч, което се нахвърлило върху багажника на колата. Този сигнал дал основание на полицаите да извършат обиск, при който открили тялото на Ана Прадо.

Тя изгледа продължително двамата мъже и накрая попита:

— Това ли се случи, полицай Чавес? Правилно ли съм ви разбрала?

— Да, госпожо. Съвсем правилно сте ме разбрали. Точно така беше.

Тя се обърна към Риберо:

— Така ли ви докладваха произшествието, сержант?

— Тъй вярно.

— Хубаво. Защо не си допиеете кафето с Линдеман, сержант Риберо, а при мен той да се яви за показания в дванайсет.

Риберо се изправи.

— Благодаря ви за помощта, госпожице Таунзенд. Ще се видим на заседанието. — Кимна мрачно на Си Джей и се обърна към Чавес: — Да тръгваме, Чавес.

Вратата се затвори след тях. Това е. Сделката беше сключена. Тайният договор с дявола, от който нямаше връщане назад за никой от тях.

За пръв път в своята кариера Си Джей щеше да се компрометира в дело. Заради голямото добро, каза си. Малка жертва на професионалната съвест в името на справедливостта. За да унищожат чудовището, за да убият ламята, понякога се налага дори на добрите момчета да играят мръсно.

Спирането на Бантлинг не бе извършено по правилата и това не можеше да се поправи. Нямахме законна причина да го спират и обискът също бе провал. Искаше й се Чавес да бе по-добър лъжец и тя да не знае това, което вече знаеше. Тогава нямахме да е необходимо да играе роля по принуда.

Но без обиск няма труп. А без труп няма дело. Ако Чавес не изчисти показанията си, Бантлинг излиза на свобода. Толкова просто, колкото ужасно. Каквито и улики да бе намерила полицията в неговата къща, които го свързваха с убийствата, съдът щеше да ги отхвърли, защото без незаконното спиране и последвалия незаконен обиск на колата, полицията нямаше да знае за съществуването на Уилям Рупърт Бантлинг. Нямахме да са претърсили къщата му. Нямахме да са открили халдола, кръвта, вероятното оръжие на убийството, садистките порнофилми. Така гласеше законът.

Телефонът извъня и я извади от унеса й.

— Си Джей Таунзенд.

— Си Джей, обажда се Кристин Фредерик от Интерпол. Извинявай, че се забавих няколко дни. Наложих се да пусна данните, които ми даде, през няколко системи.

— Намери ли нещо?

— О, да, открих много неща по твоя случай. Вашият заподозрян с нетърпение го чакат в няколко други страни, ако го изпуснете. Описанието ви съвпадна със случаи и в трите южноамерикански страни — изнасилвания в Рио, Каракас и Буенос Айрес. Бял мъж с маска. Пада си по рязането и забавленията. Но сменя маските. Имам на извънземно, на чудовище, клоунска и още няколко, които жените не са разпознали. Намерих още случаи във Филипините със същите

характеристики — четири изнасилвания между 1991-ва и 1994-а. След това — нищо. По-стари данни от осемдесетте липсват или са унищожени, а в Малайзия не открих нищо. Общо взето, май десет жертви в четири страни. Но не съм се свързвала с консулствата и полицейските управления за потвърждения. Предположих, че ще искаш сама да го направиш, ако моите данни съвпадат с твоите, какъвто, изглежда, е случаят. Ще ти изпратя всичко по факса и ще прецениш.

Още десет жени. Дори нямаше нужда да четеш материалите от Кристин, за да е сигурна, че Бантлинг е въпросният сериен изнасилвач, сериен убиец и сексуален издевател над жени. Беше изнасилвал и измъчвал повече от седемнайсет жени. Беше убил десет, може би единайсет или повече.

Без показанията на Чавес нямаше да има дело. Бантлинг щеше да се измъкне за убийството на Прадо. Заради давността щеше да се измъкне и за изнасилванията из Щатите. Знаеше, че изнасилванията в чуждите страни никога няма да бъдат разследвани. Навсякъде положението беше едно и също — липсваха преки доказателства, а на правораздаването в бедните латиноамерикански страни, меко казано, едва ли можеше да се разчита. Така че и по тези случаи щеше да се измъкне. Свободата на Уилям Рупърт Бантлинг не беше застрашена. Свободен беше да преследва и дебне жени. Да измъчва и да убива отново, което неминуемо щеше да направи. Беше само въпрос на време.

Малка жертва в името на голямото добро.

Няма да се откаже от това дело, нито сега, нито по-късно. Но един въпрос оставаше без отговор. И тя не можеше да избяга от него, макар да не вярваше, че ще го открие.

Кой бе подал сигнала?

— Ти ме отбягваш.

В рамката на отворената врата на кабинета ѝ стоеше специален агент Доминик Фалконети с кесия от „Дънкин Донътс“ в едната ръка и черна чанта в другата. Беше вир-вода.

Тя се опита да изиграе изненада и отвори уста да възрази, но бързо я затвори и се облегна назад в стола си. *Виновна, господин полицай!*

— Не се опитвай да отричаш. Така е. Миналата седмица ме върза да чакам пред съдебна медицина, а после не отговори поне на шест мои обаждания. Търсиш Мани, но не и мен, и си ме сложила да дам показания последен.

— Прав си. Наистина се опитвам да те избягвам.

— Искам да зная защо. Защо предпочиташ Мани? Той определено дразни повече от мен. А когато те няма, пуши в кабинета ти.

Доминик влезе и се разположи на стола пред нея.

— Освен pistolетите, на вас не ви ли се полагат и чадъри?

— Не, не ни се полагат. Никой не го интересува дали ще се намокрим или разболеем, стига да можем да стреляме при нужда. Не сменяй темата.

— Виж, Доминик, между нас... всичко трябва да си остане само професионално. Нищо друго. Ти си водещ следовател по мое обвинение и никак не е добре да се увлечем в нещо. Просто не знаех как да ти го кажа.

— Не се съмнявам. Сигурно си преговаряла на ум цяла седмица какво да ми кажеш. — Той опря длани о бюрото и се наведе към нея. Мократа му черна коса се къдреше на челото и водата се стичаше на ручейчета по слепоочията към врата. Излъчваше отново приятния мирис на сапун „Левър“. Тя гледаше как капките се спускат надолу към яката на синята му униформена риза, залепнала на гърдите от дъжда. — Може да съм безцеремонен, но не ти вярвам. Мислех, че ние... — Поколеба се, а тя следеше движенията на устните му, докато той се

стараеше да намери подходящите думи. — Мислех, че има нещо. Че може би нещо започва между нас. След целувката ни онази вечер съм сигурен, че и ти усещаш същото.

Тя се изчерви и се молеше никой да не надникне през все още отворената врата. Бързо сведе поглед пред изпитателните му очи.

— Доминик, аз... — заекна тя, опитвайки се да подреди мислите си. — Аз... ние трябва да запазим служебни отношения. Моят шеф... медиите... ще ни разнищят, ако надушат нещо...

Той седна отново в креслото.

— На медиите им е все едно за нас. Я ни обърнат внимание за две минути, я не. А и на кого му пука? — Бръкна в кесията и извади две картонени кутии с кафе. — Захар и сметана, нали?

Тя се усмихна вяло и кимна.

— Да. Със захар и сметана. Благодаря. Но нямаше нужда.

Докато разбъркваха кафетата, между тях настъпи напрегнато мълчание. Дъждът блъскаше в прозореца. От три дена валеше, без да спре. Навън не се виждаше до отсрещния тротоар, а паркингът беше наводнен. Приведени фигури отчаяно притичваха до сградата на съда, прескачаха локвите в галоп. Някой си беше изтървал папката и цялата Тринайсета улица бе покрита с бели листа, прилепени към асфалта от дъжда.

Тя тихо наруши мълчанието:

— Разбираш какво ти казвам, нали?

Той въздъхна и отново се наведе напред.

— Не. Не разбирам. Виж, Си Джей, нека да си го кажем открито. Харесвам те, много те харесвам. Привличаш ме. И бях почти сигурен, че е взаимно. Помислих си, че това ще ни отведе до нещо по-сериозно, но очевидно сега не е моментът. Усетих обаче и друго. С теб става нещо, откакто арестувахме Бантлинг. Не зная какво е, но нито медиите, нито шефът ти са причина за това. Така че, ако искаш да приема това, което ми казваш, добре, приемам го. Но ако искаш да те разбере — не мога.

Той приглади мократа си коса.

— Както и да е, аз съм тук да дам показания. Петък, два часът следобед. Точно навреме. — Звучеше примирено, докато подреждаше чантата си на съседния стол. — О, забравих нещо... — Бръкна отново

в книжната кесия. — Донесох ти бостънска поничка. Закривах я с тяло да не се намокри.

Напрежението между тях се усещаше само в първите двайсет минути на разпита. След това атмосферата в кабинета се разведри и за известно време разговорът течеше леко, двамата се почувстваха удобно, като по стари пантофи. Тя съзнаваше, че той е сърдит и го е засегнала. По ирония, той ѝ бе обещал, че няма да я нарани, обаче тя го направи. А това беше последното нещо на света, което би искала да стори. Горещо желаше да му признае истинските си чувства и мечтата си, както каза той, отношенията им да преминат в нещо по-сериозно. Вместо това го закле, записа показанията му и не каза нито дума повече. *Още една малка жертва в името на справедливостта.*

Помощник главният прокурор Мартин Ярс беше насрочил представянето в съда на досъдебното производство за следващата сряда, 27 септември, само няколко дни преди предявяването на обвинение срещу Бантлинг, планирано за понеделник 2 октомври. Доминик трябваше да свидетелства пред съдебния състав и да представи пълното разследване за смъртта на Ана Прадо, надявайки се да доведе производството до потвърждаване на обвинението срещу Бантлинг в предумишлено убийство. На пръв поглед и според всички доклади делото беше стабилно. Имаха обезобразеното тяло на жертвата и въпреки, че ДНК-анализът не беше още готов, кръвта, намерена в дома на Бантлинг, съвпаднаше с тази на Прадо — нулева група и Rh-отрицателна. По всичко личеше, че разполагат и с оръжието на убийството. Джими Фултън намери по скалпела същите следи от кръв, а наркотикът халоперидол в кръвта на Прадо беше същият като предписания на Бантлинг. Извън показанията на Чавес и смущаващите му признания в понеделник, всичко изглеждаше добре изпитано. Тя беше почти сигурна, че обвинението ще бъде потвърдено, и то за предумишлено убийство. На такъв етап на съдопроизводството само щатското обвинение има право да представя случая пред съдебен състав, не и защитата. Заседанието не се председателства от съдия и свидетелски показания не се приемат. Както им казваше навремето техния професор по криминално право в „Сейнт Джон“, обвинението може успешно да изправи пред съда и сандвич с шунка, ако пожелае.

Си Джей не каза нищо на Доминик за незаконното спиране на Бантлинг. В тази мрачна тайна не биваше никой да бъде посветен,

въпреки че парещият въпрос за автора на анонимния сигнал продължаваше да я измъчва. След внимателно обмисляне тя реши, че е просто съвпадение. В Соуби имаше доста черни ягуари модел XJ8 — не бе изключено Чавес да е спрял друга кола, за която да не се е отнасял сигналът. Или Бантлинг е ядосал някого и той е решил да си го изкара, като се обади в полицията. Да се рови повече в тази загадка бе все едно да остави отворена вратата на стая, в която никой не бива да влиза.

Когато след три часа свършиха със снемането на показанията и Доминик стана да си върви, навън продължаваше да вали като из ведро. Вятърът блъскаше водни струи по прозореца и тя извади чадър.

— Тъкмо изсъхна. Вземи го. Охраната ще ме придружи до колата с техния чадър.

— Охрана ли? В този дъждовен петък следобед? Всички са се прибрали още преди час. Благодаря, но няма нужда. Аз съм кораво момче. Водата не прониква в мен.

— Както искаш. Но внимавай да не изстинеш. Ще имам нужда от теб пред съдебните заседатели в сряда... о, за малко да забравя най-важното. Току-що ми съобщиха за още едно заседание. Представи си, Бантлинг е подал молба да го пуснат под гаранция. Насрочено е за следващия петък, двайсет и девети, в един часа на обед. Там също ще ми бъдат необходими твоите показания. Ще можеш ли да се явиш?

Този тип заседания протичаха по-задълбочено от предварителните, където съдията само прочита заповедта за арестуване и преценява дали е основателна. Дори обвинението вече да е предявено, Си Джей отново ще трябва да обосновава със свидетели, че „има достатъчно доказателства и презумпцията е сериозна“ за това, че Бантлинг е извършил убийство. Във всички случаи показанията на водещия детектив бяха решаващи. Допускаше се също и кръстосан разпит на призованите свидетели. Защитата обикновено използваше тази процедура, за да разкрие стратегията на обвинението и да провери поведението на свидетелите му под кръстосан разпит, дори когато знаеше, че съдията няма да разреши освобождаване на обвиняемия под гаранция. Си Джей подозираше, че намеренията на Лурдес Рубио са точно такива.

— Ти ли ще водиш обвинението?

— Да, Ярс се явява само пред големия съдебен състав. Всичко останало е мое задължение.

— Тогава как да откажа? Но всичко трябва да си остане строго професионално, така че очаквам да получа призовка.

Тя усети, че отново се изчервява.

— Много смешно. Благодаря ти, че... въз... разбираш, трябва да запазим... приятелството между нас... в строго служебни граници.

— Не съм казвал, че разбирам. Само приемам да е така. Има голяма разлика.

Тя го изпрати покрай празния секретарски лабиринт до изхода към асансьорите.

На вратата той отново се обърна към нея.

— Двамата с Мани отиваме на чаша бира в „Алиби“ да обсъдим някои работи. Ако искаш, добре си дошла. Тримата можем да си останем в служебни отношения дори и на бира.

— Благодаря, но едва ли ще успея. Имам да прегледам доста документи тази вечер.

— Добре. Прекарай хубаво почивните дни. Надявам се да те видя в сряда след заседанието.

— Да не се измокриш — викна тя след него, докато вратата на асансьора се затваряше, оставяйки я отново сама в пустото здание.

На съдебния състав му беше нужен само час, за да обвини Уилям Рупърт Бантлинг в предумишленото убийство на Ана Прадо. Работиха експедитивно, защото си поръчаха да им донесат обяд, докато решаваха, а съдът плащаше сметката само ако храната се изконсумира, преди да приключат заседанието.

Минути след като връчиха обвинението, журналистическата орда се спусна и го сдъвка, после моментално го повърна още на мраморните стълби на окръжния съд в Дейд във вид на тълкувания за милионите телевизионни зрители по света „какво всъщност означава то“.

Си Джей не очакваше да вземат решение толкова бързо. Тя се намираше на спешно съвещание със самия главен прокурор Джери Тиглър, когато една от секретарките се втурна в залата с новината и включи телевизора. Си Джей и Тиглър, заедно с щатския прокурор за южните области и специалния пратеник на ФБР в Маями, наблюдаваха на живо как смутеният и зачервен заместник главен прокурор на Маями-Дейд Мартин Ярс мъчително се запъна дори на най-елементарни думи, докато дузина журналисти го обстрелваха с въпроси, преди да се скрие в колата си. Изглеждаше зле. Звучеше още по-зле.

Импровизираната среща в щатската прокуратура стана по едновременното настояване на Федералното бюро за разследване и Министерството на правосъдието. Явно федералните искаха да изземат случая „Купидон“ и не бяха склонни да го делят с никого. Всички гледаха мълчаливо Ярс, който избра точно този момент да получи пристъп на пелтечене. След още няколко мъчителни мига дори Канал 7 се смили над него и превключи на реклами. Том де ла Флорс, представителят на министерството за южните щати, пръв наруши неловкото мълчание.

— Виждаш ли, Джери? Точно за това става дума. Ние разполагаме с ресурс и опит да се справим с този медиен цирк. — Поклати глава и снижи глас с няколко октави до конфиденциален

шепот, но все пак достатъчно ясен, за да го чуят всички в стаята, след което се обърна към Тиглър, който се гърчеше притеснено в стола си. — Нали мога да бъда откровен, Джери? Това дело е политическа бомба и ти го знаеш прекрасно. Един гаф, само един пропуск и всичко ще се взриви. Направо в лицето ти. И то в предизборна година. Аз зная колко е трудно да се поддържа висок рейтинг и избирателите да скандират името ти преди изборите. Бил съм съдия и тези неща ги познавам. Проучванията на общественото мнение не лъжат. Хората не са доволни от действията ви по случая дотук. Минаха осемнайсет месеца, докато арестувате заподозрения, а обвинението ви е само за едно убийство. Близките на другите жертви крещат за справедливост пред всеки репортер, който иска да ги чуе. А репортерите слушат, Джери, много внимателно слушат.

Като по сигнал в атаката се включи и Марк Гракър, специалният агент на ФБР в Маями.

— ФБР има готовност да поеме цялото криминално разследване. Разбира се, ще изискаме да ни бъде предоставена пълната документация по делото „Купидон“, събрана досега от оперативната група, а ние ще пуснем нови лабораторни изследвания.

Де ла Флорс изчака малко, за да вникнат всички в смисъла на думите му. Облегна се назад в стола си и продължи с примирен тон на баща, който току-що се е скарал на детето си.

— Министерството на правосъдието е готово да се заеме с всички убийства, Джери, не само с това на Марилин Сайбан. Всичко ще мине много по-гладко, ако се договорим отсега и взаимно си спестим ненужните съдебни спорове.

Си Джей слушаше едва завоалираните заплахи, които Де ла Флорс пускаше с лека усмивка през свършените си бели зъби и чувстваше, че бавно, но сигурно започва да кипва. Много ѝ се искаше Тиглър да скочи и да му затвори устата, но за това беше нужен кураж, какъвто той имаше да набира още доста години.

Тиглър се огледа и се размърда в стола си. Накрая след дълга пауза прочисти гърло и успя да произнесе:

— Добре, Том, оценявам твоята загриженост, но мисля, че на този етап ние държим нещата под контрол. Си Джей Таунсенд е много опитен прокурор и аз съм убеден, че ще се справи отлично с делото.

Джери Тиглър изглеждаше доста зле. Кафявият му костюм беше измачкан и демодиран, а прическата му — разрошена от избилата нервна пот по кожата. Той изобщо не можеше да се мери с усмихнатия, облечен от главата до петите в маркови дрехи бивш съдия Том де ла Флорс, а сега лично назначен от президента заместник-министър на правосъдието.

— Мисля, че не ни разбирате, господин Тиглър — обади се отново Гракър. Си Джей гледаше как барабани по масата с тлъстите си малки пръстчета в желанието си да привлече вниманието на всички към собствената си дребна особа. — Бюрото е разкрило досега стотици серийни убийства. Ние имаме ресурс да разследваме смъртта на всички единайсет жертви.

Си Джей не можа да понесе това.

— Вероятно имате предвид десет жертви, агент Гракър. До днес ние сме открили само десет трупа и освен ако ФБР не знае къде се намират останките на Морган Уебър, то имаме съответно десет жертви. Може би трябва също да ви обясня защо не сме направили арести и не сме предявили обвинения за останалите девет жертви. До днес не съществуват физически доказателства, които да сочат връзка между Бантлинг и която и да е от останалите девет жени. Смятаме за разумно да работим по единствения случай, който в момента можем да защитим пред съда.

— Критиката ни не е насочена срещу вас, госпожице Таунзенд — започна Том де ла Флорс, но Си Джей веднага го прекъсна.

— Напротив, тя е срещу мен, срещу моята преценка и срещу цялата ни прокуратура. Но ако допуснем, че щатът предаде разследването на всичките десет убийства на министерството, на какви законови основания то ще попадне под вашата юрисдикция? Само тялото на Марилин Сайбан е намерено на федерална територия.

Де ла Флорс изглеждаше поразен. Той не бе очаквал съпротива от прокурора, а само лек хленч от страна на Тиглър. Трябваше му доста време, за да си възвърне самочувствието.

— Доколкото зная, във всяка една от жертвите е открита федерално контролираната субстанция халоперидол. Има съмнения, че субстанцията е била вкарвана в телата им от техния похитител, а именно Уилям Бантлинг. Следователно господин Бантлинг е участвал в

продължаваща криминална конспирация, наказуема по закона на Съединените щати.

Том де ла Флорс не беше избрал подходящия ден, още по-малко подходящия човек, когото да заплашва с тълкувания на законите.

— Информацията ви за наличието на дрога е вярна. Но, доколкото се простират моите познания, поправете ме, ако греша, според същите закони, за да се приеме съществуването на конспирация, са необходими поне петима съучастници. Разбира се, ако бюрото знае имената им, ние ще се радваме да получим сведения за това. До днес обаче, сигурно е само участието на господин Бантлинг, което значи, че за конспирация, а оттам и за федерална юрисдикция, не достигат четирима.

Това беше. Каза го. Си Джей беше наясно, че от сега нататък шансовете ѝ за кариера като федерален прокурор ще са равни на нула. Де ла Флорс мятеше гневни погледи към нея през масата.

— Да, може би трябва да обмислим още малко нещата, госпожице Таунзенд. Но това е само една от възможните правни теории, които ви подхвърлям. Съществува и законът Хобс. — Обърна се към Тиглър. — Ние сме го използвали успешно в миналото, за да преследваме кражби, извършени от туристи, дори тук в окръг Дейд.

— Да, но той третира кражби — възрази Си Джей — и не ви дава никаква юрисдикция при убийства.

Де ла Флорс беше повече от притеснен от намесата на тая досадна муха Си Джей Таунзенд. Той бе политик, а не прокурор. През четирите години в министерството не бе стъпвал в съдебна зала и едва ли беше разлиствал законите на САЩ. Обърна се към Тиглър и повиши тон:

— Доколко става дума за кражби, има да се спори. Но ако вашата прокуратура ни се противопостави за юрисдикцията, ние спокойно можем да предприемем преследване за кражби.

— Мога ли да попитам за какви кражби става дума? — обади се с тънък гласец Тиглър.

— Можеш, Джери. Всяка от жертвите е открита гола и с липсващо сърце, така ли е? Включително Ана Прадо? Значи всички те са били ограбени. В това отношение законът е пределно ясен, госпожице Таунзенд. Получаваме федерална юрисдикция. Просто привличаме под отговорност господин Бантлинг пред федерален съд и

години наред го съдим отделно за всяка една от кражбите. Ще е много по-добро решение от това, което е постигнала досега вашата прокуратура. Като приключим, ще ви го върнем, за което ще си поискате щатско обвинение. Ако, разбира се, дотогава вие, Джери, сте все още щатски прокурор и можете да вземате решения. Помислете над това, което ви казвам, и да се опитаме да заработим в екип, преди да съм предприел нови стъпки. Междувременно федералният съдия Карол Кингсли издаде решение да получим пълен достъп до къщата и колите на Бантлинг и до всички материали, изети от обвиняемия въз основа на щатската заповед. — Той тръсна на масата дебел свитък с документи.

Си Джей заговори, без да сваля стоманения си поглед от Де ла Флорс.

— Аз ще ви дам копия от всички изети документи, господин Де ла Флорс. Лично ще ви покажа веществените доказателства, складирани в полицейското управление на Флорида, ще ви предоставя всички резултати от лабораторните изследвания. Освен това и аз мога да посетя съдията Кингсли, защото при цялото ми желание за сътрудничество с вас, все пак разследвам убийство, а като чувам какви заплахи се сипят срещу нас в тази стая, може би трябва да побързам, за да измъкна моя обвиняем от мъртвото царство на федералния съд, където се канят да го съдят за кражби!

Си Джей се изправи и взе от масата свитъка с документи.

— А сега ме извинете, господа, но трябва да започна да копирам материалите, които се изискват във вашата съдебна заповед.

Джери Тиглър изслуша със завист всичко, казано от Си Джей, и много му се искаше сам да го бе изрекъл. Въпреки това ръстът му се увеличи поне с пет сантиметра, когато се усмихна на вбесените Марк Гракър и Том де ла Флорс, докато те демонстративно напускаха заседателната зала.

Докато си проправяше път към зала 4–8, където в един и половина започваше ръководеното от съдия Нелсън Хилфаро заседание по молбата за освобождаване под гаранция, Си Джей отново усети влудяващото пърхане на пеперудени крилца в стомаха си. С всеки нов етаж, на който я издигаше люлеещият се стоманен асансьор, пулсът ѝ се ускоряваше, а пеперудите размахваха по-силно крила, като буболечки в буркан, и тя знаеше, че просто ще ѝ прилошее. Но въпреки че ръцете ѝ се потяха от нерви, докато стискаше коженото си куфарче, лицето ѝ оставаше каменно. Паническият страх, който изгаряше стомаха и стягаше гърлото ѝ, беше невидим за другите. В това поне беше сигурна. За останалия свят тя беше увереният силен прокурор. Вътре в себе си обаче се страхуваше да не се разпадне на хиляди парчета.

Досега се беше справила с над двеста такива заседания. Може би и триста. Те бяха напълно рутинни. Всеки подсъдим, обвинен в престъпление, наказуемо с доживотен затвор или смърт, има право да подаде молба за освобождаване под гаранция и въпреки че на тези заседания се губи много време, ако разполагаш със солидни аргументи и добър следовател, изходът винаги е ясен. Но това дело не беше обикновено.

Минаха почти три седмици, откакто видя Уилям Бантлинг в съдебната зала при съдия Кац. Три седмици, откакто осъзна ужасния факт, че кошмарът ѝ е оживял. И въпреки че първоначалният шок бе преминал и съзнанието ѝ започна да смисля фактите, с които тя насила го охраняваше, все още не знаеше дали ще изтърпи да седи в една зала на няколко метра от него под погледа на ледените му сини очи. Не беше сигурна как ще понесе мисълта, че двамата ще дишат един и същ въздух, че присъствието и миризмата му ще бъдат навсякъде около нея и няма да има друго спасение, освен да избяга от залата, сподирена от тълпа репортери по петите и сърдитите викове на съдията. Как ще реагира, като се изправи лице в лице със своя насилник? Ще се вцепени ли, ще я задуши ли страхът, както стана на предварителното

съдебно заседание? Ще рухне ли разплакана, както всяка нощ през тези седмици? Ще се разкрещи ли, сочейки го като чудовище от филм на ужасите? Или просто ще грабне стоманения нож за разрязване на страници и ще го забие в сърцето му, преди затворническата охрана да я спре? Беше ужасно и затова в стомаха ѝ танцуваше ято пеперуди. Не знаеше какво ще направи. И се съмняваше в собствените си възможности за самоконтрол.

Тя отвори тежката махагонова врата, пое дълбоко въздух и влезе в препълнената съдебна зала. За днешното заседание бяха планирани седем случая, но все още нито един от затворниците не беше преведен по моста до залата. В ложата на съдебните заседатели днес щяха да седнат обвиняемите, завързани един за друг с вериги, но тя беше още празна. Си Джей усети как от гърдите ѝ пада голяма тежест и беше много доволна, че може да диша свободно. Поне засега. В редиците за публиката до масата на обвинението забеляза да стърчи голата глава на Мани Алварес. При неговия ръст не беше трудно да бъде забелязан сред скупчилите се детективи и прокурори, които разглеждаха графика на делата и се опитваха да се скрият от хищните обективи на десетина камери. Тя огледа бързо залата, търсейки познатите широки рамене, черната коса и прошарената брадичка на Доминик, но от него нямаше следа. Точно в този момент една тежка и топла ръка се отпусна на рамото ѝ.

— Мен ли търсиш?

Беше с искрящо бяла риза, тъмносин костюм и връзка на сиви и сребристи ивици. Косата му беше старателно сресана, но все пак един кичур висеше непокорно над челото. Имаше строго професионален вид. Изглеждаше отлично.

— Да, наистина. Видях, че Мани е тук — отговори тя.

Той ѝ проправи път закрилнически към редиците столове, а тя усети приятната топлина на пръстите му върху рамото си.

— Е, него не можеш да го пропуснеш. Взел си е даже сако и връзка в случай, че го призовеш да свидетелства. Но трябва да те предупредя, че сакото мирише на нафталин, а под мишниците има големи тъмни петна. Не съм видял още връзката. Извикай го пред съдията само в краен случай.

— Благодаря за предупреждението. Мисля да започна с теб. Много си елегантен. Вероятно получавате добри заплати в

управлението. Хубав костюм.

— За теб — само най-доброто. Кой сме по ред?

— По график сме шести, но не зная дали съдия Хилфаро ще го спази.

Завариха Мани облегат на масата на обвинението, да бърби с един млад прокурор. Жена, естествено. Като видя Си Джей, той се усмихна широко и стисна ръката ѝ с голямата си космата лапа.

— Госпожо прокурор. Откога не съм ви виждал. Къде потънахте? Криете ли се?

— Здравей, Мани. Благодаря ти, че си се подготвил за съда. Изглеждаш чудесно.

— Да, Мечо — добави Доминик. — Наистина изглеждаш чудесно. Само внимавай като вдигаш ръка да се закълнеш, приятел.

— Стига бе, пак ли! — Вдигна ръка и погледна подмишницата си, украсена с голямо потно петно. — Дявол да го вземе, не мога да ги изчистя тия петна!

— Трябва ти добър препарат — каза Доминик.

— Нищо подобно! Трябва ми добра жена! Ще ми препоръчате ли някоя, госпожо прокурор?

— Не познавам достатъчно добра жена за теб, Мани.

— А вашата секретарка?

— Само за нея не ми говори. Не искам да губя уважението си към теб. Но не се притеснявай за самото, Мани. Ще призова само Доминик.

В този миг вратата към ложата на заседателите се отвори и влязоха трима полицаи от охраната на ареста с отличителните си тъмозелени униформи. След тях се източи цяла редица затворници с белезници на ръцете и вериги на краката, които подрънкваха, докато те се подреждаха на двете редици столове в ложата. Повечето носеха цивилни костюми, което им се разрешаваше при явяване пред съдия. Обикновено това бяха дрехите, с които са били арестувани. Почистваха се преди всяко заседание, докато адвокатите им ги снабдяват с някой друг костюм от благотворителна организация. На втория ред обаче, отделно от другите, седна красив рус мъж, единственият в яркочервен затворнически комбинезон, с какъвто отличаваха „специалните“ подсъдими, обвинени в предумишлено убийство. Си

Джей усети как залата пред очите ѝ се завъртя и тя бързо извърна поглед встрани.

— Ето го нашият човек — насочи Доминик вниманието си към ложата.

— Хм... затворническият живот май не му понася. Нещо е измършавял. Може да е от храната. Или му липсват забавления — засмя се Мани.

Доминик погледна внимателно Си Джей, но тя бе наведена над чантата си и лицето ѝ не се виждаше.

— Като говорим за дявола — каза Доминик, — съдебният състав май потвърди доста бързо обвинението? Дори аз с моя оптимизъм си мислех, че ще им трябва повече от час.

— Да. Ярс ми каза, че си свършил отлична работа. Съвършеният свидетел, което всъщност и очаквах. — Тя пое дълбоко въздух и вдигна глава, като внимаваше да стои с гръб към ложата, приковала поглед в Доминик. Стараеше се да овладее пълзящия парализиращ страх, който набъбваше в стомаха ѝ, надигаше се към гърлото и пълпеше към нейното помрачаващо съзнание, тласкайки я да се обърне и да срещне очите на лудостта. Не още. Не бе готова още. Знаеше, че Доминик я наблюдава и очаква да види как ще реагира, затова се стремеше да прикрие страха си. — Дом, това ме подсеща, че исках да говоря с теб за нещо друго, което стана в сряда. Освен ако не си го чул вече.

— Какво да съм чул?

— Джери Тигър и аз имаме скъпи гости.

— Кои? Да не би федералните?

— Кой друг!

— От ФБР?

— Представителят на бюро в Маями, един нисък дебелак, Гракър, Марк Гракър, ако не се лъжа. Познай кой беше с него, самият заместник-министър на правосъдието.

— Том де ла Флорс?

— Лично.

— Занасяш се. Какво искаха?

— Само Купидон, нищо друго.

— Всички да станат! — изграка силен глас от съдийската банка и множеството в залата утихна.

Тежката двойна врата към кабинета на съдията се отвори и почитаемият Нелсън Хилфаро се отпрати към мястото си, а полите на черната му тога се повлякоха по пода след него.

— Ще ти разкажа после цялата мръсна история — прошепна тя.

— Нямам търпение — отговори тихо той.

— Седнете! — изкомандва приставът и всички в залата заеха местата си.

— Добър ден на всички — започна съдия Хилфаро и се изкашля. — Като имам предвид, че повечето от вас вероятно са тук заради специалното дело — кимна той към представителите на пресата, заели плътно десетте реда в залата, — реших да започнем с „Щатът Флорида срещу Уилям Рупърт Бантлинг“, за да можем след това спокойно да разгледаме и останалите дела от графика. Готово ли е обвинението?

Си Джей се изненада. Тя се надяваше, че преди да дойде нейният ред, ще минат няколко дела и ще има време да се овладее емоционално. Може пък така да е по-добре, помисли и зае мястото си на подиума за обвинението.

— Да, Ваша чест, Си Джей Таунсенд от името на щата Флорида. Готови сме да започнем.

— Защитата на обвиняемия?

Лурдес Рубио, в строг черен костюм и с коса стегната на кок, излезе напред и застана на подиума на защитата.

— Лурдес Рубио за обвиняемия Бил Бантлинг. И ние сме готови, Ваша чест.

— Много добре. Колко свидетели сте призовали от обвинението?

— Само един, Ваша чест.

— Да започваме тогава. Давам думата на обвинението.

Съдия Хилфаро беше разумен човек, не обичаше много да се изтъква и затова не обръщаше внимание на пресата. Това беше една от причините главният съдия да го премести от съдийския екип по процесите и да го натовари с разглеждането на молбите за освобождаване под гаранция. Не че не беше компетентен, тъкмо напротив. Но този тип заседания по правило не привличат медиите. Обикновено пресата и телевизиите се стичат на първото явяване на някой кръвожаден подсъдим и едва ако им стане интересно — на самия процес. Но, разбира се, в спокойната зала на съдията Хилфаро

не всеки ден попадеше сериен убиец, чиито престъпления пълнеха заглавията даже на световния печат.

— Обвинението призовава специален агент Доминик Фалконети.

Под погледите на всички присъстващи Доминик се изправи на трибуната за свидетели и положи клетва.

След няколко въпроса за установяване на самоличността и професионалните му компетенции, Си Джей го върна към нощта на деветнайсети септември, когато е бил извикан на моста. Доминик беше лесен свидетел — знаеше отлично кои законови елементи са й необходими, за да обоснове обвинението си, и владееше фактите, на които почиваха тези елементи. Освен въпроса „Какво стана след това?“ той не се нуждаеше от друго упътване. Разказа как е бил спрял Бантлинг, как е намерено тялото на Ана Прадо и как е била обискирана къщата на Бантлинг, как по стените и пода на бараката са намерени следи от човешка кръв, отговаряща на кръвната група на Ана, а също и за микроскопичните следи по предполагаемото оръжие на убийството.

Не спомена нито дума за опиата, намерен в трупа на Ана Прадо, нито за порнокасетите в спалнята на Бантлинг. За да се отхвърли искането за освобождаване под гаранция, беше достатъчно на този етап обвинението да докаже, че е извършено убийство, налице са очевидни улики и презумпция, че негов автор е Бантлинг. Всички други утежняващи и допълнителни факти щяха да бъдат изложени в процеса пред дванайсетте съдебни заседатели, когато щяха да се изясняват мотивите, възможностите и достоверността на отделните доказателства.

Журналистите жадно поглъщаха всяка дума на Доминик и се чуваше само яростното синхронно скърцане на дузина писалки по бележниците. Повечето от подробностите, които се съобщаваха сега, бяха новост за тях и възбудата им беше почти осезаема.

Тя усети как леденият поглед на Бантлинг бавно опипва тялото й от главата до петите, съблича я мислено наред съдебната зала. При този тип заседания обвиняемите не седят до своите защитници и мястото в ложата, където се намираше той, предоставяше прекрасна видимост към цялата аудитория, включително и към нея, докато разпитва Доминик. С крайчеца на окото си тя видя как я наблюдава. Запита се дали ще я познае и какво би направила тя тогава, но бързо отхвърли мисълта. Тя изобщо не приличаше на момичето от онова

време и реши, че я оглежда от болно любопитство като към всяка жена в залата. За част от секундата ѝ се стори дори, че долавя шума от дишането му, онова съскане през цепката на клоунската маска и сладникавия кокосов аромат. Бързо се отърси от тази картина, опита се да стои с гръб към него и си наложи да се съсредоточи върху думите на Доминик.

Не гледай към него! Не полудявай отново!

— Благодаря ви, агент Фалконети — каза съдия Хилфаро в края на показанията. — Защитата има ли някакви въпроси?

Лурдес Рубио стана и се изправи пред Доминик.

— Само няколко. Агент Фалконети, арестът не е извършен от вас, нали?

— Не.

— Фактически колата на господин Бантлинг е била спряна, багажникът — претърсен и тялото на госпожица Прадо — открито от полицаи на управлението в Маями Бийч, преди да ви извикат на мястото?

— Да.

— Спирането на господин Бантлинг и откриването на тялото на госпожица Прадо са станали случайно, нали?

— Не. Колата на господин Бантлинг е била спряна заради превишена скорост и нередност по автомобила, забелязана от патрулиращия полицаи.

— Имам предвид, че преди деветнайсети септември името на господин Бантлинг не е фигурирало сред заподозрените от разследващите случая „Купидон“, така ли е?

— Да.

— Или още по-точно, никой член на оперативната група не е чувал преди това името на господин Бантлинг?

— Да, така е.

— Значи спирането на господин Бантлинг на моста Макартър е било просто случайност? Рутинно непреднамерено спиране на кола от нашите уважавани и безупречни момчета в сини униформи от полицейско управление на Маями Бийч? — Коментарът предизвика хихикане в залата. Всички знаеха на каква репутация се радват полицаите и тя съвсем не беше славна.

— Да.

— Разбира се, те не биха спрели гражданин без причина и едва ли ще претърсят багажника му без неговото изрично съгласие?

— Възраavam, подвеждащо! — прекъсна я Си Джей. Никак не ѝ хареса линията, която пое Лурдес. *Дали е разговаряла с Чавес или Риберо? Знае ли нещо за анонимното обаждане? Или просто блъфтира?*

— Приема се. Продължете нататък, госпожо адвокат. Разбираме позицията ви. Ако искате прекратяване на делото, напишете молба до съдията на процеса по надлежния ред, но тук няма да допусна спор на тази тема. Още нещо, госпожо Рубио?

— Не, господин съдия. Нямам повече въпроси. Бих желала обаче да изложа пред вас аргументи за освобождаването под гаранция на довереника ми.

— Не е необходимо, адвокат Рубио. Чух всичко, което ми е нужно. Намирам представените доказателства днес за очевидни и съществува сериозна презумпция, че престъплението убийство е извършено от обвиняемия. По тази причина съдът го признава за опасен за обществото и способен да се укрие, поради което не му се дава право на освобождаване под гаранция до процеса.

— Ваша чест — започна Лурдес с повишен глас, — убедена съм, че спирането на колата на мистър Бантлинг е незаконно, както и претърсването на багажника му. Искам да изложа съображенията си по този въпрос.

— Имате право на мнение. Както вече казах, отправете молба за прекратяване на делото до съдия Часкъл. Но не и пред мен. Не без надеждни свидетелства. Това е решението ми.

— Може ли поне да бъде изслушано предложението ми за алтернативни форми на гаранция?

— Разбира се. Започвайте. Обяснете ни какви форми на гаранция предлагате за опазване на обществото от човек, обвинен в десет убийства.

— Той е обвинен само в едно и искам да изтъкна пред вас тъкмо това обстоятелство. Моят клиент е изправен пред този съд и пред съда на обществото като сериен убиец на десет жени, но фактически е обвинен само за смъртта на една жена.

— Това е достатъчно за мен, адвокат Рубио. — Съдия Хилфаро се обърна към Доминик. — Агент Фалконети, заподозрян ли е

господин Бантлинг в убийството на останалите жертви на Купидон?

— Да, господине — отговори Доминик.

Съдията Хилфаро изгледа намръщено Лурдес Рубио, но я остави десетина минути да пледира напразно за алтернативни форми на лишаване от свобода. Когато накрая тя предложи домашен арест, той гръмко се изсмя.

Седнала на масата на обвинението до Доминик, Си Джей въздъхна с облекчение. Бантлинг със сигурност оставаше зад решетките до процеса. Дотук добре.

Следващата ѝ задача беше да го преведе по целия път до камерата за екзекуции.

Бил Бантлинг знаеше, че няма да го пуснат под гаранция. Знаеше също, че адвокатката му не е достатъчно добра, за да го измъкне от затвора, но никой, дори и дяволът не би му попречил да опита. Да измине целия път. И да накара тая кучка яко да се изпоти за хонорара си от триста долара на час.

Така че не се изненада, когато почитаемият Нелсън Хилфаро отхвърли молбата за освобождаването му под гаранция. Не се изненада, но се вбеси. Вбеси го невежият съдия, който го гледаше като прокажен. Вбеси го надутата прокурорка, която се разхождаше из залата, сякаш нейното лайно не мирише, и задаваше въпроси на подлия агент на подиума. Който впрочем единствен от цялата шайка заслужаваше известно, макар и малко, уважение. Вбеси го собствената му адвокатка, която не му позволи да каже нито дума в своя защита. Това не му хареса, никак му хареса. Не обичаше да го командват някакви си скъпо платени жени. По дяволите, ако ще му го начуква жена, поне да е в леглото.

И след милион години няма да се довери на жена да го представлява дори на опашка в бакалницата, какво остава да му бъде адвокат пред съда, когато на кантара е собственият му живот. Но Били Бантлинг не е глупав. Неее, господа. Знаеше какво пише във вестниците за него. Знаеше, че хората го смятат за чудовище — въплъщение на самия дявол. Вече беше съден и осъден в кухите глави на милиони телевизионни зрители по цял свят. Точно затова Лурдес Рубио — сериозна като училищна надзирателка с нейната леко къса, но все пак консервативна пола — беше най-добрият избор. Той си бе направил сметката много преди да потърси нейните услуги. Добре изглеждаща, но невзрачна, тя беше уважавана както в латиноамериканската, така и в юридическата общност на Маями и имаше достатъчно приятно излъчване, за да накара съдебните заседатели да се замислят. Да се чудят и маят от къде на къде тази мила, хубавичка, образована, дребна, обикновена кубинска женица защитава такъв гнусен звяр като него. Как може да седи до него на

същата маса, да му шепне на ухото, да пие вода от същата кана и напълно уверено да твърди, че е невинен, след като цял свят знае в какви престъпления е обвинен. Ами щом малката сладка кубинка мисли, че не е виновен за изнасилванията, изтезанията и убийствата, може пък наистина да е така. В края на краищата, никоя жена няма да остави един психопат и сериен насилник да се измъкне безнаказано!

Дълбоко в себе си знаеше, че разсъжденията му са точни и че е направил правилния избор на защитник. Но полудяваше пред мрачната перспектива да остане затворен в оная препикана и пълна с гадини дупка от другата страна на улицата дори само още един ден, затова трябваше да мобилизира всичката си воля да не се разкрещи на тлъстия съдия в евтиния махагонов стол, на оная превзета коза, прокурорката, и на своята спретната адвокатка. Замълча си, точно както настояваше неговата сладка защитничка, скръстил окованите си ръце на скута като за молитва. Хапеше езика си да не допусне презрителна гримаса да изкриви благочестивия израз, който бе надянал на лицето си.

Наблюдаваше мълчаливо как всички ситно кълцат неговата свобода пред съдията. Защитничката му настояваше за електронно следене, домашен арест, отпуска през почивните дни и непрекъснато наблюдение. Русата мишка, мадам прокурорката пък искаше единична килия, забрана на телефонните разговори и на контакти с пресата. Гнусна копелдачка е тая Си Джей Таунсенд. Беше прочел името ѝ във вестниците, но сега за пръв път я оглеждаше по-добре. Наблюдаваше я внимателно как бърбори за това и онова с агент Фалконети на масата на обвинението.

Но нещо в тази гледка го смущаваше, не можеше да определи какво.

Имаше нещо познато в нея.

— Значи федералните искат да ни вземат Купидон?

Си Джей и Доминик бяха извън съдебната зала и се криеха в съдийския коридор, очаквайки пресата да се оттече. Като изключим тях, коридорът беше пуст. Съдията Хилфаро бе опразнил залата след изслушването за Бантлинг, за да може на спокойствие да довърши останалите дела. Представителите на големите информационни агенции си бяха отишли, но някои не толкова известни журналисти все още душеха в подножието на стълбите.

— Де ла Флорс ми представи съдебно нареждане и заповед от федералния окръжен съдия Кингсли — каза Си Джей. — Искат да вземат всичко. Лабораторни резултати, доказателства, документи. Всичко, което сме събрали.

— Занасяш ме! — В яда си Доминик фрасна с длан стената и глухият удар отекна в празния коридор. — Но ние няма да им дадем нищо, нали? — Отговорът обаче беше изписан на лицето ѝ. — По дяволите, не можем ли да се преборим?

— Точно в това е номерът. От Министерството на правосъдието искат да разследват Купидон за убийствата, но като изключим случая Сайбан, чието тяло бе намерено на федерална земя, те нямат юрисдикция за останалите. Това означава да, можем да им се противопоставим. И ще ти кажа, че Де ла Флорс никак не остана доволен, когато му го казах.

— Добре. В такъв случай, след като нямат законови основания да се занимават с деветте убийства, защо искат да им предаваме документацията? Само заради Сайбан ли?

— И да, и не. Разбира се, че искат да докопат каквото сме събрали срещу Бантлинг по случая Сайбан, но освен това смятат да го разследват и за — внимавай — кражби!

— Кражби ли? Какви са тия глупости? Какви кражби?

— Де ла Флорс търси известност и слава. Единственото му желание е да види името си във вестниците. Затова му е нужен Купидон. След като не може да го преследва заради убийствата, решил

е да го изправи пред федерален съд за грабеж на дрехите и сърцата на жертвите. Не съм сигурна как възнамерява да подреди престъпленията в обвинението си. Скроил е план да подведе Бантлинг по закона Хобс и да го влачи няколко години по федералните съдилища. Така ще направи Тиглър смешен, което не е много трудно. И след като не преизберат Тиглър, а Де ла Флорс стане федерален съдия, ще ни върне Бантлинг, за да започнем отначало.

— Законът Хобс? Той сериозно ли мисли, че действията на Бантлинг нарушават междуцарската търговия?

— Поне смята да опита.

— А каква е ролята на тантурестия посерко Гракър?

— Предполагам, подгрываща. Припява от дъното на сцената: „Разследвам по-добре от вас!“. Истината е, че без подкрепата на Де ла Флорс той е кръгла нула.

— А Тиглър какво направи?

— Ти как мислиш? Освен дето се погрижи да сервира на вампирите кафе и бухтички, нищо.

— Значи ще трябва да им предоставим всичко, което искат?

— В никакъв случай. Ще получат копия от документите и от лабораторните резултати. Така ще ги затрупам с книжа, че когато свършат, всички ще са сложили очила. Казах на Де ла Флорс — ако иска да получи от мен истински доказателствен материал, по-добре да се приготви за битка. А той се фръцна и си тръгна.

Доминик се усмихна и се наведе към лицето Си Джей.

— Много те харесвам. Не само си хубава, но и желязна.

Тя усети, че се изчервява.

— Благодаря. Приемам го като комплимент.

— То е.

В този миг вратата на залата се отвори и в коридора излетя Мани. Доминик бързо се отдръпна и погледна детектива, който имаше недоволен вид. Си Джей усети, че сърдечният ѝ ритъм възстановява нормалното си темпо.

— Къде беше, Мечо? Да не си давал интервю за Канал 7? — попита го Доминик.

— Не ми се подигравай. Смешният „Канал 7“! Поне да беше анимационен, тогава героите щяха да са по-истински. А вие двамата какво правите? Криете ли се?

Тя почувства, че отново се изчервява, но този път от смущение. Доминик бързо отговори:

— Си Джей тъкмо ми разказваше за посещението, което са им направили в сряда. Гракър си е намерил покровител — Том де ла Флорс. Министерството на правосъдието има претенции за Купидон. Връчили заповед на Си Джей.

— Само това ни липсваше! Да го духат! Извинявайте за израза, госпожо прокурор.

— Не се притеснявай за девствените уши на Си Джей. Точно това е казала тя на Де ла Флорс и неговия копой. Дано се отървем от тях.

— Нещо ми говори, Дом, че няма да се получи. Особено сега.

— Защо? Какво е станало?

— Току-що са открили последното произведение на Купидон. Тялото на Морган Уебър, или това, което е останало от него. Открили са го преди час. Да действаме, дългът ни зове.

— Къде са я открили? — попита Доминик.

— В една рибарска хижа наред Евърглейдс. Някакъв пиян рибар влязъл вътре да отдъхне след запой и я видял да виси от тавана. Казаха, че била в ужасно състояние. Криминалистите вече пътуват нататък. Районът е отцепен от сили на Маями-Дейд и морската патрулна служба на Флорида. Медиите обаче са надушили и хеликоптерите им вече кръжат отгоре.

— Добре. Тръгваме! — каза Доминик. По дяволите, изпари се и последната надежда да намерят Морган Уебър жива!

— Ще дойда с вас — обади се Си Джей. — Трябва да огледам сцената.

— Ела с моята кола. Като свършим, ще те върна, или ще ти дам полицаи да те докара.

— Отлично — кимна тя.

— Госпожо прокурор, чудесна работа свършихте днес в съда — каза Мани, докато тримата минаваха през резервния изход към главните стълби и асансьорите.

— Благодаря, но звездата на представлението беше Доминик. Щеше да се справи и без мен.

— Недейте да скромничите. Повярвайте, и вие имате почитатели.

— Тях ли имате предвид? — попита тя, когато вратата се отвори. Около асансьорите и пред зала 4–8 се беше събрала тълпа репортери. Те очевидно знаеха за намирането на Морган Уебър. Щом се появи, глутницата ги наобиколи и навря камери в лицата им. Надушваха кръв.

— Е, и господин Психо явно ви харесва — прошепна Мани, запазвайки спокойно изражение за пред камерите. — През цялото заседание не откъсна очи от вас.

Сякаш бе минала цяла вечност от последния осемчасов сън на Си Джей. В петък до късно през нощта бе на оглед на зловещото място в Евърглейдс, където откриха останките на Морган Уебър. На другия ден рано сутринта заедно с Доминик и Мани присъства на аутопсията, извършена от д-р Джо Нилсън. Следобедът прекара в своя кабинет, опитвайки се да установи дали рибарската хижа в Евърглейдс се намира на федерална земя или на територията на окръг Маями-Дейд. С голямо облекчение установи, че е второто, а след това нейната събота вечер мина на телефона — да слуша крясъците и нападките на оня фукльо Де ла Флорс и неговите помощници. И чак когато хвърли в лицето му данните от поземления кадастър и го заплаши с преследване за нарушаване на чужда собственост и възпрепятстване на правосъдието, той изтегли копоите на ФБР от нейното местопрестъпление, но не спря да се зарича, че ще си отмъщава на нея и службата ѝ до края на света. Момчетата от оперативната група я засипаха с овации, но в неделя вечер тя се прибра толкова изтощена физически и психически, че след като рухна в леглото, дори кошмарите ѝ не можаха да я събудят.

Морган Уебър. Деветнайсетгодишна, руса, жизнена, красива и мъртва. В понеделник сутринта, докато пътуваше към съда, за да предяви обвинение срещу Бантлинг за убийството на Ана Прадо, Си Джей още не можеше да отпъди от съзнанието си образа на красивия модел от Кентъки. Гледката в рибарската барака беше ужасяваща. Завързано с рибарски корди, дребното телце на Морган Уебър висеше от паянтовите греди на тавана на хижата като прилеп с широко разперени ръце и крака. Главата и вратът бяха извити силно назад като шия на лебед, също закачени за една от гредите. Тя беше мъртва от много време и от трупа бе останал почти само скелетът. Късове почерняла плът все още обвиваха тук-там нежните кости. Успяха да направят бърза предварителна идентификация на тялото, защото точно под него откриха окървавената ѝ шофьорската книжка. Окончателната идентификация щеше да се извърши по-късно по зъбната картина.

Ясно беше, че това е работа на Купидон. От голямото количество кръв по пода и многобройните пръски по стените можеше да се заключи, че е била убита на мястото, където висеше. Дивата жестокост и старателното подреждане на местопрестъплението отговаряха напълно на неговия почерк. По някаква жестока ирония точно неговата прецизност в детайлите и инсценировката можеха да доведат разследването до Бантлинг. Окачена на гредите, тя приличаше на птица в полет и странно напомняше на препарирани летящи твари, които криминалистите намериха в бараката на Бантлинг.

Никога досега обвинението не бе изглеждало толкова сигурно. Дори и най-гласовитите противници на смъртното наказание едва ли щяха да намерят аргументи в защита на Бантлинг, когато смъртоносната инжекция се насочеше към вената му.

Стиснала един екземпляр от обвинителния акт, Си Джей си проправи път през претъпканата съдебна зала. Както всеки понеделник, в графика бяха включени много съдебни процедури, молби, обвинения и прошения. Към обичайната публика се бяха присъединили и много разбунени представители на пресата, очакващи нетърпеливо да бъде обявено официалното обвинение. Когато зае мястото си на банката за прокурорите от лявата страна, в залата пробяга възбуден шепот.

Обвиняемите вече бяха доведени от затвора и с крайчеца на окото си тя зърна яркочервения комбинезон и русата коса на Бантлинг, отново встрани от останалите, охраняван отвсякъде от затворническата полиция. Постара се очите ѝ да не срещнат неговите и се съсредоточи в листовете, които стискаше с потни ръце.

Съдия Леополд Часкъл прегледа графика и бързо установи причината за необичайното вълнение в залата. Пренебрегна хленчещата защита на някакъв адвокат, който искаше специален съд за наркомани за своя клиент, и се обърна направо към Си Джей.

— Добро утро, госпожице Таунзенд. Май сте в моя график тази сутрин.

— Да, Ваша чест.

Си Джей се упъти към подиума на обвинението.

— Изглежда аз съм щастливият съдия, избран да води заседанието по делото „Щатът Флорида срещу Уилям Бантлинг“, така ли е?

— Да, господин съдия. Делото е ваше.

— Добре. Защитата присъства ли тази сутрин?

— Да, Ваша чест, Лурдес Рубио от името на обвиняемия, който също е тук — обяви Лурдес и се изправи като сянка до своя клиент в ложата.

— Добре, да започваме тогава. — Съдия Часкъл се обърна към адвоката, който продължаваше речта си, и строго го прекъсна. — Ще се оправя с вашия клиент след малко, господин Мадона. Не се отчайвате. Днес е едва понеделник, а вие сте в графика ми още три пъти тази седмица. Ханк, донеси ми делото на Бантлинг.

Съдия Леполд Часкъл беше сбъдната мечта за всеки държавен обвинител. Той самият имаше стаж като прокурор и за разлика от повечето съдии не беше много загрижен да угоди на защитата. Даваше равни възможности на страните и не допускаше празни приказки. Неговите решения рядко се оспорваха.

— Така. Госпожо прокурор, представете се за протокола.

— Си Джей Таунзенд за държавното обвинение.

— Лурдес Рубио за защитата — обяви Лурдес и застана на своя подиум.

— Така. Разглеждаме делото „Щатът Флорида срещу Уилям Рупърт Бантлинг“. Днес е двайсет и първият ден от ареста. Обвинението ще направи ли декларация?

— Да, Ваша чест. Съдебният състав прие обвинението срещу Уилям Рупърт Бантлинг по дело номер F2000-17429, за предумишлено убийство на Ана Прадо.

Си Джей подаде на протоколчика папката с обвинението.

— Добре. — Съдията пое документите от пристава. — Господин Бантлинг, щатът ви обвинява в предумишлено убийство. Какво е вашето изявление?

— Невинен, Ваша чест — заяви Лурдес. До нея в ложата Бантлинг мълчеше. — Отказваме се от правото да изслушаме формално обвинителния акт, пледираме невинност и настояваме за съдебен процес със съдебни заседатели.

— Предварително гледане след десет дни?

— Не, Ваша чест. Съветвах се с клиента си и той не желае предварително гледане. Само възможно най-бързо насрочване на процеса — каза Лурдес.

Съдията се намръщи.

— Госпожо Рубио, искам да ви напомня, че процесът е за убийство първа степен и залогът е много голям. Защо клиентът ви не желае предварително гледане?

— Обясних му, че има право на това, но той не пожела да се възползва.

Погледът на съдията се плъзна покрай Лурдес и се спря изпитателно на Бантлинг.

— Господин Бантлинг, току-що ви бе предявено обвинение в убийство първа степен. Имате право да се запознаете с доказателствата, които щатът е събрал срещу вас, и да говорите със свидетелите, които те са решили да призоват. Тази процедура се нарича предварително гледане и според законите на щата Флорида вие имате право на нея.

— Разбирам — отговори Бантлинг, без да отклонява поглед от съдията.

— Ако сега решите да не се възползвате от това ваше право, не можете да се оплачете по-късно, ако ви осъдят. Разбирате ли? Нямате право да искате преразглеждане по тази причина.

— Разбирам, господин съдия.

— Въпреки това сте готов да се откажете от предварително гледане и не желаете да чуете свидетелите на обвинението?

— Точно така, господин съдия. Съветвах се с моя адвокат, зная какви са възможностите и не желая да участвам в предварително гледане.

Съдията поклати глава недоверчиво.

— Ваша воля. Да определим дата за процеса. Какви възможности имаме, Джанин?

Джанин, която водеше протокола, погледна в книгата си.

— Дванайсети февруари две хиляди и първа.

Лурдес се прокашля и каза:

— Ваша чест, господин Бантлинг иска този въпрос да се реши колкото е възможно по-бързо и да очисти името си. Можете ли да определите по-ранна дата?

— Нали разбирате, че това е процес за убийство първа степен, госпожице Рубио?

— Да, господин съдия. Това е изричното желание на моя клиент.

Съдията отново поклати учудено глава.

— Добре, ще се съобразим с вас. Джанин, потърсете по-близка дата.

— Осемнайсети декември две хилядната година.

— Добре. Уговаряме се за декември. Весела Коледа. Щастлива Ханука. Надявам се обаче да не кажете след два месеца, че не сте готова, госпожице Рубио. Вие си избрахте по-близка дата.

— Не, господин съдия. Няма да подавам молба за отсрочка.

— Значи ще се видим през декември. Исковете за съдебно постановление да постъпят в срок от трийсет дни. И да няма изненади. Не обичам изненадите.

— Господин съдия — обади се Си Джей. — Имам да направя още едно изявление пред съда.

— Допусках, че ще поискате, госпожице Таунзенд.

Тя се изкашля и подаде на чиновничката един документ.

— Въз основа на Наказателния кодекс на щата Флорида обвинението внася писмена декларация, че има намерение да поиска смъртна присъда по това дело. Смъртна присъда за Уилям Рупърт Бантлинг.

Писна му. От това представление, което всички разиграваха пред него. Безцветният съдия, който пренареди графика и прекъсна нещастната адвокатка, за да държи надутата си реч. И да привлече камерите върху скучната си физиономия. И тая коза, мадам прокурорката с тясното дупе, дето пак започна да се фръцка с тъпия си костюм и черните очила и да прави важни декларации. И всички нея гледат. Глупости. *Те са тук да видят него, тя е просто фигурантка. Черешка върху тортата. Да бе, вземи акъла с твойта декларация. Госпожица стегнато дупе. Аз ще ти го разхлабя. Дай ми само пет минути и ще ти го направя хубаво и съвсем хлабаво.*

Как ще получа справедлива присъда от тая паплач? Навират се пред камерите, а всъщност цялото внимание го дължат на мен. Много им пука за шибаната истина! Не я чуват, даже ако я крещиш в лицето им.

Седеше на мястото си в ложата, вреше и кипеше отвътре и наблюдаваше цирка, фарса, който се разиграваше пред него. Едва се съдържаше да не се обърне към гадните камери и да им изпрати една от своите усмивки. Или да потроши някой обектив. А още по-добре да накара някоя от хубавичките руси репортерки да му изпрати любовна бележка в килията и дори да го посети там за интервю на живо. *Ела по-близо до микрофона, скъпа. Така, лапни го сега и го поеми целия.* Това ще бъде кеф. Ако иска, може да си донесе и камера. Фантазията му го отдалечи от съдебната зала и той усети възбудата си през грубия плат на червения комбинезон.

В този момент госпожица Стегнато дупе произнесе надменното си изявление.

Щатът обявява... дъра-бъра, дъра-бъра... че има намерение да поиска смъртно наказание по това дело.

Не че не беше очаквал подобно изявление, както го наричаха. Но беше неподготвен да го чуе днес в този цирк. Нали щяха само да предявят обвинението. Седиш и не говориш. Днес само заявяваме дали приемаме обвинението, това е всичко. Поне така му беше казала

неговата безполезна адвокатка. Значи искат да го осъдят на смърт? Ще им трябва много яко въже, за да удържат ритация му задник. Ще падне битка. Могат да разчитат на това.

Той чу как обективите защракаха и забръмчаха, фокусирани върху лицето му, докато Стегнатото дупе се стрелна край него с надутата си походка на път към масата си. Мина толкова близо, че можеше да се изплюе върху нея. И да помирише парфюма ѝ, познатия му Шанел 5. И да огледа отблизо малкото вирнато носле, гладката кожа и пълните устни.

Тогава го осени една мисъл. Чудна, ужасяваща мисъл.

Бил Бантлинг отправи нагласената си усмивка към камерите. Защото точно в този момент най-накрая се сети защо мадам прокурорката му изглеждаше толкова позната.

— На лабораторията ѝ трябваша няколко седмици, но накрая успяха да установят самоличността ѝ. Рибарската корда, с която беше вързана Морган Уебър, е същата като намерената в бараката — каза Доминик.

Беше понеделник, 16 октомври — точно две седмици след предявяването на обвинението срещу Бантлинг. В залата на оперативната група около черешовата маса седяха Мани, Еди Боуман, Крис Мастерсън, Джими Фултън и още трима членове на екипа. Си Джей бе на челото на масата до Доминик. Обсъждаха стратегията за водене на делото.

— Това добре, но кажи и неприятната част. Колко макари от тази корда са произведени и продадени през последните десет години в рибарските магазини из цяла Флорида? — попита Мани.

— Много. Опитваме се да установим броя им — отвърна Доминик. — Има още една добра вест: Джими и Крис приключиха проверката на търговските книги на „Томи Тан“. Въпреки че нашият търговец на кресла е прекарвал по шест месеца годишно в чужбина, той е бил достатъчно любезен да си стои в гостоприемната Флорида винаги, когато е било отвлечано някое от момичетата.

— Намерихме ли някой, който го е виждал поне с една от жертвите? — попита Си Джей.

— Не. Няколко неопределени показания, но нищо достоверно — отговори Доминик.

— Тревожи ме малко това, че не желае да се запознае с нашите свидетели и все още не е обявил, че има алиби. Нямам представа какъв е планът на защитата. На процеса може да изскочи някоя изненада — каза Си Джей.

— Например да се окаже, че има изверг за брат-близнак? — подхвърли Крис.

— Пепел ти на устата! — сръза го Мани.

Всички избухнаха в смях.

— Кога смятате да го подведете под отговорност и за другите убийства? — попита Еди Боуман и смехът секна. Той се почеса ядно по главата. — Разболявам се при мисълта, че извратеният му кучи син може да се измъкне по случая с Ана Прадо, а ние нямаме готово нищо, за да го задържим по другите случаи.

— Няма да отърве присъдата за Ана Прадо — каза Си Джей.

— Делото ни е вързано, нали? — попита Крис.

— Вързано е, доколкото всяко дело може да изглежда сигурно преди процеса. Имаме резултатите от ДНК-теста и той съвпада с данните на Прадо. Кръвта в бараката е нейна. Имаме тялото в багажника му. Намерихме оръжието на убийството в бараката. Обезобразяването на тялото и изваждането на сърцето са жестоки и отвратителни, да не говорим за дрогите, които е използвал, за да я парализира, без да я лишава от съзнание, докато я убива. Имаме отвлечането от „Левъл“, което е доказателство за предумисъл. Всичко това са утежняващи обстоятелства, които ни дават основания да отстояваме смъртна присъда. Много ми се иска да „закова“ делото, като открием нейното сърце, и, естествено, сърцата на останалите жертви. Но поне за Прадо разполагаме с всичко необходимо, за да се придвижим напред.

— Защо тогава да не го обвиним и за останалите? — попита отново Боуман.

Беше видимо раздразнен. През дванайсетте години, които бе прекарал в полицията, той не бе успял да проумее как работи правосъдната система, след като едно свършено изпитано дело попадне у адвокатите на защитата. Например престъпник с купища предишни провинения и два часа записани показания може да намери законова вратичка и съдебните заседатели изобщо да не разберат нито за провиненията, нито за признанията. Вечно става така и от година на година той се отчайваше все повече. До един момент ги засипват с похвали за отлично проведено полицейско разследване и почти виждат имената си в списъка за ордени, а в следващия миг чуват в съдебната зала присъда „невинен“ по същия изряден случай. Затова не хранеше кой знае какви надежди за процеса на Бантлинг, независимо колко „изпитано“ е делото според прокурора.

— Защото Бантлинг се е вкопчил в часовника. Иска бърз процес за Ана Прадо, а аз не желая да избързвам, в хода на процеса да губя

аргументи, само защото гъските не са подредени в ятото. Ако постигна присъда за Прадо, след това мога да се позова на правилото „Уилямс“ и да поискам доказателствата от нейното дело да се прибавят към останалите и да го съдя отново солидарно за всичко. По този начин дори в отсъствие на физически улики, които да го свързват пряко с останалите убийства, съдебните заседатели все пак ще чуят за тях, както и за присъдата, издадена поне за едното. Разбира се, всичко това е все още условно и ме притеснява, особено като имам предвид съдебните заседатели в Маями. Точно затова ми трябва някаква пряка улика — рибарската корда е добре като начало, но искам нещо, което да го свързва пряко с тези жени. Трябва ми димящ пистолет, Еди. Открийте трофеите, които е вземал от жените. Открийте сърцата им.

— Търсим ги, но той може да ги е изгорил, да ги е изял или заровил, Си Джей. Все пак не разбирам защо са ви толкова необходими. — Боуман отново се зачеса по главата.

— Боуман, с какво ти е пълна главата? С мухи ли? — кресна му Мани. — Да не ги развъждаш в ушите ти, та затова не чуваш какво ти се казва. Тя ще движи делото и без сърцата. Дай й само време.

Очевидно не всички споделяха мрачния песимизъм на Боуман.

— Не мисля, че е направил нещо подобно със сърцата, Еди — отговори Си Джей. — Убедена съм, че ги пази някъде. Където може да си ги гледа и да си спомня. Говорих с Грег Чеймбърс, съдебния психиатър, който е бил консултант по случая на Удушвача от Тамиами. Всички серийни убийци събират трофеи. Снимки, бижута, къдрици, бельо, лични вещи. Според него трофеите на Бантлинг са сърцата на жертвите. Това отговаря на неговия профил. Никога няма да ги унищожи, след като е вложил такова церемониално въображение, за да се сдобие с тях. Пази ги на достъпно за него място, за да ги разглежда, докосва и да си спомня. Затова мисля, че са някъде наоколо. Трябва само да знаем къде да търсим. Междувременно изисках официално медицинските данни за Бантлинг от Ню Йорк. Засега той не е подал заявка да бъде признат за невменяем и не мисля, че съдия Часкъл ще ми позволи да видя здравното му досие, преди да е изяснен въпросът с психичното му състояние. Но диагнозите и предписанията на неговия лекар пряко обуславят тезата ни и аз ще се добера до тях. Така ще покажем връзката между него и жертвите, в чиято кръв намерихме халоперидол.

Тя приглади косата зад ушите си и започна да си подрежда документите в чантата.

— Но нищо чудно и да не се наложи да правим такива усилия. Той може сам много да ни улесни.

— Как? — попита Доминик.

— Вчера получих покана от Лурдес Рубио. Искат да говорим. Вероятно по въпроса как да признае вина, но да избегне смъртното наказание.

— Да има да вземат! — ядоса се Боуман. — Няма да остане до живот в затвора да си похапва по три пъти на ден от моите данъци, след като е заклал единайсет жени!

— Стига си мрънкал — пресече го Мани. — Госпожа прокурорката няма да го остави да се измъкне. Виждал съм я как ѝ стиска в съда, много повече, отколкото на теб, Боуман, уверявам те.

— Въпросът за смъртното наказание не подлежи на обсъждане — заяви Си Джей. — Ако иска да ни спести време и усилия да го съдим за единайсет убийства, нямам нищо против. Ако в хода на процеса реши да обяснява на съдебните заседатели как е открил Бога и как сътрудничеството му с нас е достатъчно основание да го избави от смърт, си е негова работа. Но този номер не мина при Дани Ролинг от Гейнсвил и не мисля, че ще мине и при Бантлинг.

Тя взе чантата си и се запъти към вратата.

— Ще ви държа в течение. Междувременно изпратих на федералните толкова бумажки, че могат да окичат целия Манхатън като за парад. Като изчетат всичко, ще им разреши да прегледат каквито улики поискат. И за да не направят някаква беля, ми трябва наш човек, който да ги развежда и надзирава. Има ли доброволци?

— Най-добре Боуман. Той е опитен детегледач, нали, Дръгливецо? Може даже да даде на ФБР малко от мухите, дето му пълнят главата — засмя се Мани.

— Не му е останала много коса по главата, та да развежда в нея мухи — обади се Джими Фултън от дъното на стаята.

— Не си прави майтап с хора, дето им оредява косата. Ние с Боуман сме малко докачливи на тази тема — сръза го Мани.

— Гледай си работата, Мани, мойта коса не е оредяла — подвикна Еди Боуман.

— Само малко е пострадала от постоянното чесане, Дръгливецо — присмя му се Мани.

— Да кажем, че имаш проблеми с корените на космите, Еди. И не се заяждай с Мани. Я го виж колко е голям — опита се да внесе успокоение Крис Мастерсън.

— Ще те изпратя — каза Доминик на Си Джей. — Дръжете се прилично, момчета. Не се плюйте!

Доминик и Си Джей напуснаха залата за съвещания и се отпавиха към изхода. През голямата стъклена врата към паркинга се виждаше, че навън вали като из ведро.

— Забравила съм си чадъра — стъписа се Си Джей.

— Аз ще те придружа до колата — каза Доминик и взе един чадър от стойката до портиера.

Поведе я през паркинга. Двамата вървяха притиснати един към друг под малкия чадър.

— Как спиш напоследък? — попита той неочаквано.

Тя го изгледа изненадана, че ѝ задава такъв въпрос.

— Защо?

— Каза ми миналата седмица след огледа на мястото, където открихме тялото на Морган Уебър, че едва намираш време за сън. Исках да разбера успя ли да наваксаш.

— Всичко е наред, благодаря. — Тя се качи в своя джип. Той задържа вратата и се надвеси към нея, но въпреки чадъра дъждът се стичаше от двете му страни и мокреше панталоните. Палмите пред тях се превиваха от силния вятър — типична дъждовна буря за Флорида в разгара на сезона на ураганите. Доминик почти се вмъкна в колата и приближи лицето си на сантиметри от нейното. Тя усети лекия мирис на неговия одеколон, примесен с ментовия вкус на дъха му. Беше толкова близо до нея, че виждаше тънките бръчки, заобикалящи меките му кафяви очи. Спомни си за целувката преди няколко седмици и дишането ѝ почти спря. Пеперудите отново размахаха крила.

— Когато всичко това свърши, ще приемеш ли да вечеряш с мен? — попита той.

Изненадана от този въпрос, който не беше предвидила, тя започна да заеква. След секунда се овладя и този път изненадата дойде от собствения ѝ отговор.

— Да. Като свърши всичко това.

— Чудесно — усмихна се той и тънките бръчки обсипаха цялото му лице. Усмивката му беше толкова приятна. — Кога ще се срещнеш с Бантлинг и неговата адвокатка?

— Вдругиден, в затвора. Ще ти се обадя след това и ще ти кажа как е минало. — Не можа да се стърпи и отвърна на усмивката му топло и интимно. Пеперудите танцуваха все по-буйно.

Той затвори вратата и остана под чадъра, докато тя изведе колата от паркинга и се отпрати към магистралата под проливния дъжд.

Зелените коридори на затвора на окръг Дейд воняха толкова силно на урина и изпражнения, че беше трудно да се диша. Си Джей не можеше да понася затвора. Всеки път, когато трябваше да разпитва затворници, предпочиташе да ѝ ги водят било в съда, било в нейния кабинет. Поради строгите мерки за сигурност, наложени от охраната на Бантлинг, този път това бе невъзможно. Сега тя беше тук зад същите метални решетки като криминалните и вървеше край стените с олющена боя под яркото флуоресцентно осветление, опитвайки се да не обръща внимание на подсвиркванията и дюдюканията на затворниците, разхождащи се пред килиите си на горния етаж. Надяваше се само нещо да не падне на главата ѝ оттам. *Върви по-бързо, подвижна цел се улучва трудно.*

На седмия етаж, където бяха разположени най-строго охраняваните килии, я посрещна пазач в бронирана пластмасова будка и я упъти към масивната врата с малко прозорче, също от бронирано дебело стъкло, разположена в края на коридора. Чу се силно бръмчене и вратата се отвори. Щом премина прага, тя отново се затвори със силен трясък, а пред нея се откри нов коридор с олющена боя, затворен този път с решетъчна врата. Три видеокамери от стените следяха и най-малкото движение. През решетките на вратата се виждаше стая с метална маса, до която седяха двама души. В единия от тях тя разпозна веднага Бил Бантлинг с неговия яркочервен комбинезон. Само на крачка от нея седеше Купидон. Тя пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. *Време за шоу.* И тази врата се отвори автоматично, а след като влезе вътре, с трясък се затвори. Беше заключена в едно помещение с него.

Бантлинг я изгледа на влизане, но тя нарочно насочи вниманието си към Лурдес Рубио, която седеше от дясната му страна. Чувстваше върху себе си погледа му, докато прекосяваше стаята. Извън трите стола и металната маса тя беше съвсем празна и неотоплена. Побиха я неприятни и странни тръпки.

— Здравей, Лурдес — каза Си Джей, зае мястото срещу тях и извади от чантата си папките и бележника.

— Здравей — отвърна тя, като вдигна глава от купчината хартия пред нея. — Благодаря, че се съгласи да се срещнем тази сутрин.

— Ти поиска да говорим за вината. Ето, слушам те. — Си Джей упорито гледаше само към Лурдес.

— Наистина, трябва да обсъдим някои проблеми, които може да се окажат решаващи и по въпроса за вината — въздъхна Лурдес, направи кратка пауза, извади един дебел свитък листа и го постави пред Си Джей.

— Какво е това? — попита тя.

— Искането ми пред съда да се обяви за нищожно спирането на колата.

Си Джей бързо прегледа по диагонал искането, а Лурдес продължи с тих и сдържан тон.

— Имаме основания да вярваме, че по това дело твоята преценка не е безпристрастна, госпожице Таунзенд. Отправлям формално искане до съдията Часкъл да бъдеш отстранена от процеса. Смятам лично да поискам среща с Главния прокурор по този въпрос.

Си Джей преглътна с мъка. Обзе я паника, каквато вероятно изпитват животните, когато челюстите на капана щракнат над тях. Удариха я внезапно, без предупреждение, по непозволен начин. Едва успя да каже:

— Извинявай, но какво те кара да мислиш, че преценката ми не е безпристрастна?

— Имаме причини да вярваме... Всъщност, открихме факти...

Лурдес примигна и замълча. Настъпи дълго тягостно мълчание. Си Джей усещаше върху себе си погледа на Бантлинг, който не се отклоняваше от нея нито за миг. В студения въздух на стаята се чувстваше особено силно неговата телесна миризма. С дългите си пръсти той си играеше с една люспа боя от масата, за която бяха закачени веригите му. Ъглите на устата му бяха сгърчени в ехидна усмивка. Приличаше на дете, което знае нещо, неизвестно на останалите от класа. Си Джей съсредоточи вниманието си само върху Лурдес, но усещаше, че под масата коленете ѝ започват да треперят.

Лурдес заговори бавно, заровила поглед в бележника си:

— Известно ми е, че си променила законно името си, Клои Ларсън. Зная също, че преди дванайсет години си била жертва на брутално изнасилване в апартамента си в Ню Йорк. Прочела съм полицейските доклади. — Тя се поколеба за миг и едва сега погледна Си Джей. — Безкрайно съжалявам, за това, което ти се е случило. — Покашля се и нагласи отново очилата на носа си, преди да продължи. — Моят клиент твърди, че той те е изнасилвал. Той е убеден, че си го познала. Тъй като срокът на давност е изтекъл, той не може да бъде съден за това престъпление в Ню Йорк. Смята, че това ти е известно и ти сега му откъщаваш, като манипулираш и криеш доказателства, свързани с това убийство, за което той е невинен. — Лурдес въздъхна дълбоко с очевидно облекчение, че е приключила изявлението си.

Лурдес бе направила интересен подбор на думите за малката си реч. Бантлинг широко се усмихваше и клатеше одобрително глава при всяка дума на Лурдес, сякаш тя изнасяше проповед. Очите му нагло опипваха от горе до долу тялото на Си Джей. Тя знаеше какво си мисли, почувства се омърсена, като че ли бе изложена на показ гола в стая, пълна с воайори. Седеше вкаменена и зашеметена от неочакваното съобщение. *Какво да каже? Какво да каже?* Умът ѝ трескаво търсеше отговор. Зачерви се. В стаята се възцари тягостно мълчание.

Тогава се обади той. Гласът от кошмарите, на половин метър от нея.

— Още си спомням твоя вкус — каза той. Наведе се напред към нея през масата, разтвори уста и бавно облиза горната си устна с дългия си розов език. Затвори очи и като в транс замърка: — Мммм, ммм, сладка Клои. Дали да не ти викам Бобче?

Лурдес се изпъна като струна и изкрещя в лицето му.

— Господин Бантлинг! Това не ви помага! Млъквайте!

Коленете на Клои се разтрепериха толкова силно, че не можеше да ги овладее и тя повдигна леко крака, за да не се чува тракането на токовете ѝ по циментовия под. Помисли си, че ще повърне. Тялото ѝ се обля в студена пот и тя изпита непреодолимо желание да побегне. Да избяга. Отново ѝ бяха устроили засада.

Но не можеше да помръдне от стола си. Не можеше да напусне, защото беше настъпил моментът. Моментът, който искаше и от който се страхуваше.

Говори, сега или никога!

Си Джей се втренчи в злите му очи и не сведе поглед няколко безкрайно дълги секунди. Устата му беше разтегната в усмивка и очите му шареха победоносно, докато тя се опитваше да си върне способността да говори. Когато започна, гласът ѝ беше тих, но решителен и силен. Сама се изненада от силата, която звънна в него.

— Не зная как сте разбрали за престъплението на което съм била жертва, господин Бантлинг, наистина не зная. Вероятно от полицейски доклади. Това се случи много отдавна. Но внушенията, които правите, са мръсни и долни, особено ако в жалкото ви извратено съзнание се надявате по този начин да спечелите някакви предимства преди процеса.

Ето, дойде нейният ред. Тя усети как гневът ѝ нараства и избутва настрана слабата, вечно бягаща и криеща се Клои. Наведе се още по-близо към него и прикова поглед в ледените му сини очи. В тях за миг се мярна сянка на смут и страх. Понижи глас до шепот, но знаеше, че той я чува много ясно:

— Уверявам ви, че нищо няма да ми донесе по-голяма наслада от това да видя как привързват към масата за екзекуции жалкото ви сгърчено тяло и как вкарват във вената ви пълна спринцовка с отрова. Уплашените ви очи ще търсят сред свидетелите на екзекуцията някой, който и да е, да ви помогне, да спре отровата, пулсираща в тялото ви. Няма да намерите приятел и съюзник. Там ще видите само мен. Бъдете сигурен, господин Бантлинг, ще бъда там и ще гледам. Всъщност аз ще ви вържа за масата. Жалко, че вече не пържат убийците като вас на електрическия стол. Щях да изпитам върховно удоволствие да видя как прегаря разкривеното ви лице.

Отправи към него ледена усмивка, стана и се обърна към Лурдес, която наблюдаваше със зяпнала уста сцената, разиграваща се пред нея.

— А що се отнася до теб, госпожице Рубио, това беше най-неетичната адвокатска постъпка, на която съм попадала. Точно това ще кажа на съдията Часкъл, щом се върна в кабинета си. Вероятно ще се обърна и към адвокатската колегия.

Лурдес понечи да се защити, но Си Джей я пресече решително. Гласът ѝ трепереше от гняв и отвращение.

— От сега нататък изобщо не помисляй да говориш с мен. Ще общуваме само чрез писмени искания, и то пред съда. Всичко, което

искаш да ми кажеш, можеш да го заявиш в съда. Ти си толкова отворителна, колкото и твоят клиент.

Грабна куфарчето си, изправи се пред решетъчната врата и натисна звънеца да ѝ отворят.

Бантлинг побеля като платно, а челото му се изпоти. Изведнъж той нададе пронизителен зверски крясък, който отекна в металната стая и се вряза в ушите на Си Джей, сякаш пицеше котка, която деряха жива.

— За бога, Бил. Спрете! — извика Лурдес.

Си Джей остана с гръб към него в очакване вратата да се отвори. Яростта в този глас ѝ беше прекалено позната и тя започна тихо да се моли.

— Не съм извършил това! — виеше той. — Знаеш, че съм невинен! Не можеш да пратиш невинен човек на смърт!

Тежката врата се плъзна, Си Джей прекрачи прага и тръгна по коридора, налагайки си с усилие на волята да не се затича.

Бантлинг скочи, металният стол изтряска на циментовия под, той задърпа веригата, с която беше привързан към металната маса. Не спираше да крещи след нея.

— Шибана дърта кучка! Няма да избягаш от мен, Клои! Запомни го, шибана кучко!

Решетката зад нея се затвори и тя натисна звънеца на стоманената врата, която водеше навън. Пазачът в бронираната будка вдигна поглед от списанието, което разлистваше. *Хайде, отваряй побързо!* Краката ѝ трепереха и тя едва дишаше. Въздух, беше ѝ нужен въздух. Вратата избръмча.

Той ревеше неистово и дърпаше с всичка сила веригата, закачена за масата. Си Джей се запита дали някой досега е успявал да изтръгне масата, циментирана в пода. Ще я докопа ли, преди пазачът най-сетне да остави списанието и да излезе от будката си?

— Дванайсет години и още бягаш, Клои! Но аз те намерих! Намерих те отново, Бобче! Казах ти, че ще се върна! Ето ме, за теб съм дошъл...

Крясъците заглъхнаха, щом вратата се затвори след нея. Стигна до асансьора и с трепереща ръка натисна копчето за надолу. Стори ѝ се, че минаха часове, преди вратата да се отвори и тя да пристъпи вътре, най-сетне сама. Знаеше, че видеокамерите продължават да

регистрират всяко нейно движение. Краката ѝ бяха съвсем омекнали и тя се подпря на металната стена на асансьора. Вратата се отвори и тя бързо се отправи към гишето за регистрация, където едва успя да се разпише.

— Добре ли сте, госпожице Таунзенд?

Дежурен беше Сал Тисклър. Той често водеше обвиняемите в съда.

— Да, Сал. Всичко е наред. Добре съм. Имах тежък ден.

Даже гласът ѝ потреперваше. Тя се прокашля и пое чантата, която Сал ѝ подаде. Извади от нея слънчевите очила и веднага си ги сложи.

— Всичко хубаво, адвокат Таунзенд — пожела ѝ Сал и отвори последната врата пред нея.

Най-сетне излезе навън под яркото слънце.

Бързо пресече улицата и се запъти към кабинета си, минавайки покрай същите три проститутки, които бе видяла на идване да се въртят на тротоара пред ареста. Очевидно чакаха своя човек — да бъде пуснат под гаранция. Той едва ли ще се зарадва като разбере, че цял ден са се мотали около затвора, вместо да изкарват пари в Бискейн. Под ярките слънчеви лъчи всичко край нея изглеждаше нереално. Едва се удържа да не хукне през глава към сигурното убежище на кабинета си.

Дръж се нормално още съвсем малко. Вече почти стигна. Там можеш да си позволиш да рухнеш.

Зад нея някой извика името ѝ от входа на затвора. Беше Лурдес Рубио. Гласът ѝ бе обезумял.

— Госпожице Таунзенд! За бога, госпожице Таунзенд! Си Джей! Моля те, почакай!

— Не желая да разговарям с теб.

— Моля те, моля те, само една минутка. Ужасно съжалявам. Не предполагах, че ще стане така, че той ще изговори подобни неща. — Лурдес подтичваше до Си Джей, опитваше се да привлече погледа ѝ. — Си Джей, моля те, изслушай ме.

— Я да видим ще позная ли какво е станало, ти си използвала връзките си и си се добрала до полицейските доклади от Ню Йорк. Дала си зареден пистолет в ръцете на един побъркан, а сега се изненадваш, че той е застрелял някого? Остави ме на мира, Лурдес. — Си Джей продължаваше да върви забързано.

— Той знаеше факти, които се потвърдиха от докладите. Затова му позволих да ги прочете.

— Бях нападната преди дванайсет години, Лурдес. Той е разполагал с дванайсет години, за да се запознае с докладите, преди ти така услужливо да му ги осигуриш. Не оставяй да те лъже толкова лесно.

— Си Джей, наистина много съжалявам, че нещата се обърнаха така. Зная, че ти е било особено мъчително...

Си Джей спря рязко и се обърна към Лурдес с поглед, който би замразил чаша с вода. Гласът ѝ трепереше.

— Представа нямаш. Дори не можеш да се опиташ да си го представиш. Минава ли ти през ум какво е да се събудиш посред нощ завързана от ненормалник с маска на лицето, който реже кожата ти на ленти с назъбения си нож?

Лурдес затвори очи, сви се и се извърна.

— Май не ти е много приятно да слушаш такива неща, нали? — тихо и презрително съскаше Си Джей, сякаш плюеше думите като отрова към Лурдес. — Знаеш ли, дори самата дума *изнасилване* не звучи кой знае колко страшно. Всяка четвърта студентка в университетските градчета е преживявала изнасилване. Какво толкова, минало — заминало. Но този случай се отнася до нещо много повече. Като да те измъчват цели четири часа и да те насилват много пъти

подред, с пенис, с бутилка, даже със закачалка. Да се гърчиш под мъж, който си доставя удоволствие, като разрязва кожата ти и гледа как изтича кръвта ти. Да пициш толкова силно вътре в себе си, че да експлодираш от болка и страх. Може и да не си чела докладите, които си дала на своя клиент. Ако си беше направила труда да ги прочетеш, щеше да знаеш, че моят насилник ме остави стерилна. Остави ме да умра, подгизнала в собствената ми кръв. Как си представяш, че ще дойдеш и ще ми хвърлиш тези обвинения в лицето и аз ще го понеса лесно? Помисли ли, преди да го направиш? Кой ти даде това право?

— Но, Си Джей, той ми е клиент и го заплашва смъртно наказание. — Гласът ѝ звучеше задавено, тя търсеше извинение. Нямахме да го намери, никъде.

— Но ти е доверил, че е чудовище. Че преди дванайсет години брутално е изнасилвил една жена, която днес се оказва прокурор по дело, обвиняващо го в изнасилване и убийство на единайсет жени. Колко удобно! И без да помислиш за последиците, ти атакуваш жена, за която знаеш, че е била изнасилена, атакуваш я в негово присъствие! Не зная как твоят клиент е разбрал за случилото се с мен, наистина не зная, мога само да се досещам. Но ще ти кажа още нещо — съвестта ми е чиста. Ако по някакво чудо той излезе някога от затвора, за да изнасилва, измъчва и убива отново други невинни жени, което той неизбежно ще прави, ако му се даде възможност, зная, че ще имам очи да се изправя пред близките им и да кажа искрено: „Съжалявам за вашата загуба“. Моята съвест ще е спокойна. А твоята, Лурдес?

Лурдес мълчеше. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Направи за твоя клиент, каквото смяташ за необходимо. А аз ще постъпя, както мисля, че е правилно. А сега ме извини, имам уговорена среща.

С това Си Джей се обърна и прекоси Тринайсета улица, като остави Лурдес да плаче на тротоара пред ареста на окръг Дейд.

— Си Джей Таунзенд от Щатската прокуратура — показва тя картата си на дежурния полицаи.

— С кого искате да се срещнете?

— Със специален агент Крис Мастерсън.

— Изчакайте малко, той идва насам.

Си Джей започна нервно да се разхожда в приемната на щатското полицейско управление във Флорида. Токчетата ѝ потракваха по белите плочки. Стените бяха украсени с дипломи и награди, между които изпъкваше огромна цветна снимка на златна полицейска значка. На друга стена, наредени плътно една до друга зад стъклена витрина, се виждаха обявите за изчезнали и търсени лица. Си Джей започна да разглежда снимките на тях. Повечето бяха юноши, избягали от своите семейства, или деца на разведени, отвлечени от родителя, комуто не са били поверени. Имаше обаче и изчезнали при съмнителни обстоятелства. Те бяха отбелязани като „заstraшени“. Обявата оставаше зад витрината, докато лицето бъде открито или случаят разрешен. Имаше и новопоставени, които покриваха по-старите. Си Джей откри черно-бялата снимка на усмихнатата Морган Уебър, която отчасти беше покрита от снимката на избягал луничав младеж. Не бяха намерили време да я махнат.

Вратата се отвори и се появи Крис Мастерсън.

— Си Джей, как сте? Извинявайте, че се забавих. Доминик не ми каза, че искате да разгледате уликите днес, така че ми трябваше малко време да подредя нещата.

— Имах намерение да направя огледа в четвъртък, но се оказа, че имам дело, а в петък ще съпровождам федералните, затова се наложи да дойда днес. Благодаря, че сте се погрижили всичко да е подредено.

— Никакъв проблем. — Преминаха през няколко вити коридора, докато накрая стигнаха до заключената зала за конференции. Главната квартира на оперативната група. Крис отключи вратата. На дългата заседателна маса бяха подредени големи картонени кутии, всяка от които носеше надпис КУПИДОН и номера на делото. — Оставям ви

инвентарния списък, съставен според заповедите за обиск. Всичко е подредено. Ще ви моля само да се разпишете, като свършите, и да се обадите на Беки. Тя отговаря за съхраняването на уликите. Трябва да проведе един разпит, иначе щях да ви помогна при огледа. Май всички от групата са по работа навън този следобед.

— Благодаря. Няма нужда. Искам само да хвърля един поглед на това, с което разполагаме. Няма да отнеме много време.

— Дом също е на разпит в Бийч. Едва ли ще се върне до края на работното време. Да го повикам ли по радиото?

— Не. Нямам нужда от помощ. Благодаря ви все пак.

— Добре тогава. Лека работа. Аз тръгвам.

Той затвори вратата и я остави сама в слабо осветеното помещение. Беше почти пет следобед и светлината навън гаснеше със залеза. Под погледа на убитите момичета от Стената тя запали цигара с трепереща ръка и започна да разлиства страниците на инвентарния списък на масата. Не знаеше какво точно да търси, но ако нещо съществуваше, то трябваше да е тук...

Лурдес вероятно също търсеше нещо в своя компютър, защото аргументите ѝ все още бяха недостатъчни. Тя ѝ беше дала копие от молбата за прекратяване на делото, която смяташе да внесе в съда утре. Си Джей я прочете много внимателно три пъти, но в нея нямаше и най-малък намек за анонимното съобщение. Молбата се основаваше единствено на твърденията на Бантлинг, че не се е движил с превишена скорост, стопът му не бил повреден и претърсването на багажника е станало без негово съгласие и без видима причина. А за да бъде абсолютно сигурна, че нито Чавес, нито Линдеман или Риберо не са разговаряли с Лурдес, с някой от нейните хрътки или с когото и да било по този въпрос, тя повика сержанта и го докара до сърдечен пристъп, като му събщи обвиненията на Бантлинг, че обискът е направен незаконно. Риберо я увери, че не са разговаряли с никого. Класически случай — думата на арестуван обвиняем срещу думата на уважаван полицаи. Не беше трудно да се предвиди победителят от дуела.

Облекчението, което изпита от първата част на молбата, бързо изчезна, когато се запозна с втората — тя повтаряше внушенията, направени от Лурдес в ареста. Че Си Джей е била изнасилена навремето от Бантлинг и сега активно манипулира и крие фактите, за

да не излезе това наяве. Си Джей се страхуваше да не би Бантлинг да разполага с някакво доказателство, с което да докаже твърденията си.

Инвентарният списък изреждаше всички улики, иззети от къщата на Бантлинг и от колите му, като всяка от тях имаше съответен номер. Тя подмина кутиите с проби от килимите и спалното бельо, кухненски прибори и вещи за лична хигиена и се спря пред три големи кашона, номерирани 161А, 161В и 161С. В инвентарния списък бяха поставени в графата „Лични вещи“, след което се изреждаха подробно: „Снимки, разл.“, „фотоалбуми от 1 до 12“, „черно-бели видеокасети без етикети от 1 до 98“, „книги (44)“, „списания (15)“, „CD-та от 1 до 64“, „дрехи, разл.“, „обувки, разл. (7)“, „костюми, разл.“, „бижута“. Точно това я интересуваше.

Прегледа подробно албумите и снимките и тъй като не намери нищо, премина към дрехите, иззети от къщата на Бантлинг. Отново нищо. Книгите бяха предимно съвременни романи, с изключение на няколко заглавия от маркиз Дьо Сад и Едгар Алан По; списанията бяха само порнографски — „Плейбой“, „Хъслър“ и други. Дисковете съдържаха популярна музика, а в прокуратурата беше получила копия от всички видеокасети, които бе изгледала през един ужасен дълъг уикенд. Но там също нямаше нищо.

В последния кашон имаше син пластмасов контейнер, на който беше залепена ръчно написана бележка: „номер 161С. Костюми, разл. 11 бр.“. Тъй като инвентарният списък не съдържаеше подробности, Си Джей отвори капака и дишането ѝ спря.

Най-отгоре стоеше отвратителната клоунска маска с яркочервената усмивка и рошавите полиестерни вежди. Моментално я позна. Кръвта ѝ се вледени и тя цялата се разтрепери от спомените, които се втурнаха в съзнанието ѝ като освободени от бутилка духове. Същото мъртвешки бяло лице, надвесено над нея на леглото, по което пробягваха отблясъци от улицата. Звукът на съскащото му дишане през цепнатината на устата. Тя отново почувства ръцете му в гумените ръкавици по тялото си и гъделичкането на пластмасова коса по краката и корема. Припомни си миризмата на гумата, примесена с аромат от застояло кафе, и почувства вкуса на коприненото си бельо, напъхано в устата ѝ. След няколко мига се овладя, хвана маската за рошавата червена коса и я повдигна, държеше я далеч от себе си, като че ли беше труп на разложено вмирисано животно. Знаеше какво трябва да

направи. Пъхна маската в предварително приготвената пластмасова торба и затвори капака на контейнера.

Последната част от 161С беше прозрачна пластмасова торбичка, запечатана с бяла лента, на която пишеше: „161С, 12 бр. различни бижута; спалня, горно ляво чекмедже“. Тя изсипа съдържанието на торбичката на масата и започна да разглежда внимателно предметите един по един. Часовник, златна гривна, още една златна гривна, огърлици, копчета за ръкавели, мъжки пръстен с оникс, различни обеци.

Накрая го откри. Златният медальон във формата на сърце, украсен с диамант, който Майкъл ѝ подари преди дванайсет години. По бузите ѝ потекоха сълзи, но тя веднага ги избърса и внимателно разряза торбичката, без да засегне инициалите К. М. на полицая, който беше опаковал бижутата. Вероятно Крис Мастерсън. Извади медальона, който не беше докосвала от онази вечер. Спомни си думите на Майкъл.

Направих го специално за теб. Харесва ли ти?

Един-единствен предмет, който можеше със сигурност да я свърже с Бантлинг. Призраците отново я нападнаха и я оставиха без дъх. Спомни си гневното движение на ножа, с който медальонът бе разсечен. Отново чу пъхтенето му през цепката на маската. Няма да полудее отново. Не и този път.

Обещите и вероятно някоя от гривните бяха на другите жертви на Бантлинг — барманката от Холивуд, студентката от Лос Анджелис, медицинската сестра от Чикаго. Трофеи от победите му. Колко ли пъти Бантлинг е разглеждал медальона и е мислил за нея? Спомнял си е Клои от едно време. Отмарял е, като си я е представял как умира бавно в напоените с кръв чаршафи. Тя пъхна медальона в пластмасовата торба при маската и ги прибра в своята чанта. След това внимателно върна торбичката с уликите в кашона. Беше открила това, което търсеше. Сега игрището беше разчистено. Нейната дума срещу неговата. И знаеше кой ще победи в битката.

Тя открадна, извърши престъпление. Нареди се при лошите.

Още една малка жертва в името на справедливостта.

Беше си приготвила куфарчето и тъкмо тръгваше, когато вратата внезапно се отвори. Стресна се, настръхна, спря да диша. На прага стоеше Доминик и я гледаше учудено.

— Ей, какво правиш тук? — попита той. — Върнах се да си взема лаптопа и видях от паркинга, че свети. Помислих, че е Мани.

— Уплаши ме. Не чух да се отваря вратата — отвърна тя, сложила ръка на сърцето си.

— Извинявай, нямах такова намерение. Изглеждаш ми малко бледа.

— Крис ми отвори. Искях да се запозная със събраните улики. В петък ще трябва да ги покажа на Гракър и ФБР. Не исках нещо да ме изненада — отговори бързо тя.

— Не го изпускай от очи. Може да задигне нещо, ако си отклониш вниманието. — Доминик огледа заседателната зала. — Къде е Крис?

— На разпит.

— Къде? Горест ли?

— Не. Някъде в града.

Доминик изглеждаше притеснен.

— Не е редно да те оставя сама. Кой ще ти разпише пропуски на влизане и излизане? Трябваше да е тук.

— Каза, че Беки ще ми разпише.

— Беки си е тръгнала още в пет. Зданието е празно. Добре, сега аз ще ти разпиша и ще прибера материалите. Почакай да отворя склада.

— Извинявай.

— Грешката не е твоя. Ще се разправям с Крис утре сутринта. Намери ли, каквото ти е нужно?

— Да. Видях всичко, което ми трябваше.

Тя му помогна да пренесат кашоните през коридора до склада и с тревога наблюдаваше как Доминик старателно проверява всичко. Когато се спря на последната торбичка с бижута и започна да сравнява

съдържанието с надписа, дланите ѝ се изпотиха от напрежение. Въздъхна с облекчение едва когато той запечата всичко, превъртя два пъти ключа и задейства алармата, преди да ѝ подпише пропуска за излизане.

— Как мина срещата с Бантлинг и неговата адвокатка? Нали беше за днес следобед? — попита той, докато вървяха по коридора обратно към залата.

Си Джей прехапа устна. Като изключим Крис Мастерсън и Лу Рибери, Доминик беше първият човек, с когото разговаряше след ужасното преживяване в ареста. Не беше сигурна ще издържи ли да обсъжда темата, без да рухне. Наведе очи към куфарчето си, което бе останало на голямата маса от черешово дърво.

— Нищо особено.

— Искан ли споразумение за вината?

— Не. Не става дума за споразумение. Адвокатката му внася иск да се обяви за нищожно спирането на колата.

— На какво основание?

— Липса на причина за спирането. Виктор Чавес, полицаят от Бийч, който го спрял, лъжел, защото Бантлинг не бил карал с превишена скорост. Бил си го измислил, за да оправдае неправомерното спиране. Твърди още, че стопът не бил счупен и това също било скалъпено. Основният ѝ аргумент е, че Чавес е новак и се натяга за повишение като човека, заловил Купидон. — Си Джей съзнателно не спомена нищо за втората част от иска, която беше всъщност истинската причина за срещата в ареста.

Доминик се сети за парчетата от счупения стоп, които прибра в джоба си в нощта, когато задържаха Бантлинг. Нямахше да е първият случай, в който полицай поема нещата в свои ръце и си помага с подръчни средства. Фактите трябва добре да пасват на престъплението.

— Виж ги ти! — поклати той глава и се опита да си представи как Чавес троши стопа на сред моста Макартър. Точно пред редакцията на „Маями Хералд“. — Ти сие показанията на полицай Чавес. Какво мислиш?

— Наистина е новак и няма опит. Но всичко ще е наред. — Си Джей се чувстваше много неловко в този момент. Не умееше да лъже. Да премълчи нещо — да, но да лъже! — Ако можех да избирам, щях да

предпочета друг да спре колата, но е невъзможно, така че трябва да се задоволим с наличните факти. Ще поработя още с него.

— Аз нещо не разбирам. Рубио те повика в ареста, за да ти покаже иска за нищожност на спирането? Не виждам смисъл. Спокойно можеше да го направи в съда. Защо трябва да те влачи в оная вмирисана дупка? Бантлинг присъстваше ли?

— Да. — Тя започваше леко да трепери.

— Някой друг?

— Не.

— Значи само ти, Рубио и Бантлинг? — Той забеляза, че лицето ѝ се издължава при всеки нов въпрос. *Защо?*

Тя разбираше, че в търсенето на отговори, той определено разчита на нейните реакции, а в момента беше като отворена книга. Взе чантата си и я притисна към себе си.

— Доминик, моля те. Денят беше тежък. Не искам да влизам в подробности.

— Си Джей, с какво те държи той? Защо това дело толкова те смущава? Какво има? Можеш да ми се довериш. Вероятно мога да направя нещо...

Боже господи, как искаше да му разкаже всичко! Да се освободи от кошмара, да се сгуши в прегръдката му и да се почувства защитена, както онази нощ преди четири седмици в нейния апартамент. Сигурна, защитена и топла. Сега повече от всякога имаше нужда от това усещане, защото животът ѝ отново започваше стремително да се измъква от контрола ѝ и тя се нуждаеше от всички средства да го овладее.

— Не, не можеш. Казах ти, той е напълно луд, това е всичко. Трябва да се прибирам. Вече е късно и съм изтощена.

Доминик я наблюдаваше, докато прибира куфарчето си.

— Има ли шанс искът?

— Никакъв. Въздух под налягане. Няма да ни създаде проблеми.

— Мога ли да получа копие?

— В кабинета ми е — излъга тя отново.

Знаеше отлично, че след като искът влезе в съда и стане публичен, пресата ще се запознае с всяка дума в него. Нейното изнасилване ще бъде голямата новина, анализирана от поне двайсетина репортери, които ще се опитат да направят име на неин гръб. И това

ще се повтаря, повтаря, докато накрая втръсне на публиката. Въпреки че изнесеното не беше достатъчно основание да я отстранят от делото, съдия Часкъл нямаше да е доволен, че тя лично не му е съобщила навреме. Страхуваше се Тиглър да не я замени с друг прокурор, необременен с пристрастия като нея. Знаеше, че трябва да даде на Доминик някаква предварителна информация, преди да тръгнат внушенията. Но за целта трябваше да е в състояние спокойно да му обясни всичко, без да плаче поне две секунди. А тази вечер не можеше. Не и тази вечер.

— Добре. Нека те изпратя. — Той усещаше, че не трябва да настоява прекалено, защото по този начин я отблъсква. Затова реши да смени темата. — Ще се обадя на Мани да видя иска ли да вечеряме заедно. Цял следобед обикалях клубовете в Маями Бийч и не беше никак приятно. — Заклучи заседателната зала и махна за довиждане на дежурния, когато минаха край него.

Продължиха мълчаливо до нейния джип и тя седна зад волана. Нямаше да има нежно изпращане като миналата вечер.

— Благодаря, Доминик. — Това беше единственото, което се изплъзна от устните ѝ.

— Лека нощ, Си Джей. Обади се, ако имаш нужда от мен. Когато и да е.

Тя кимна и потегли.

Той се запъти към своята кола. В тъмнината на пустия паркинг се замисли за това, което бе усетил преди малко и за странните реакции на Си Джей всеки път, когато се споменеше името на Бил Бантлинг. Изпрати съобщение на Мани и провери събралите се в неговия телефон. В този миг го стресна почукване по стъклото.

Беше Си Джей. Той откряна вратата.

— За бога, Си Джей, не стряскай така хората. Особено такива като мен, въоръжени и на пуст паркинг. Добре ли си? — Огледа се за нейната кола, очаквайки да я види спряла с вдигнат капак на мотора.

— Важи ли още поканата за вечеря? — попита тя с принудена усмивка. — Защото умирам от глад.

Беше вече осем вечерта, а Лурдес Рубио продължаваше да стои зад дъбовото бюро в празния кабинет, загледана в дипломата си по право от университета в Маями, окачена на стената пред нея. Защо този следобед всичко се обърка така ужасно? На кремовата стена до дипломата бяха подредени многобройни награди и грамоти от различни правни и благотворителни организации, които бе получавала през годините.

Тя все още помнеше всяка дума от клетвата, която беше произнесла пред главен съдия Фифлър, а също и отвратителния лилав костюм с плънки на раменете, който бе облякла за случая. Оттогава бяха минали четиринайсет години. Съдия Фифлър отдавна не беше сред живите, лилавият костюм бе изгорен, а годините се бяха изнизали неусетно.

Лурдес винаги бе искала да се занимава със защита на криминални престъпници, въпреки силното неодобрение на майка ѝ. Всъщност тя искаше да защитава конституционните права на невинни хора, погазени от вседозволеността, на която се радват големите и силните. Надъхала се бе с тия глупости в университета и ги бе приела като евангелие. После започна работа като обществен защитник, сблъска се с реалността и наивността ѝ бързо се изпари.

Кой ти мисли за подслон на бездомните и грижа за умствено слабите! Адвокатите искат да печелят пари. Съдиите гледат как да си облекчат работата. Прокурорите търсят слава. За мнозина правосъдието бе просто една жестока въртяща се врата. Въпреки това тя не се отказа да бъде криминален защитник.

До днес.

Опита се да преодолее слабостите на системата, като заряза бюрокраличната служба на обществените защитници и отвори собствена адвокатска кантора. Като жена от кубински произход на свободна практика, тя се бори години, за да си изгради име в една професия, доминирана от мъже, упражнявана от мъже, санкционираща най-вече мъже. За осем тежки години си създаде име в свирепа

конкуренция с най-добрите в професията. Сега беше на върха, вземаше едни от най-високите хонорари и се ползваше с уважението на останалите криминални защитници в Маями. Беше спечелила купата. Но днес гледаше дипломата си с отвращение, а не с гордост. И мислеше за клиента си с презрение, а не със съчувствие.

Как позволи да попадне в клопката на същата система, която презираше от години и се кълнеше всеки ден, че иска да я промени? Как се получи така, че фактически помогна на един насилник да се изправи срещу жертвата си и да се опита да използва своето престъпление като законово оръжие, което да му донесе свободата? Това стана, защото в тази система, за да победиш, трябва да играеш мръсно на всяка цена и тя отлично знаеше колко лесно неговите внушения могат да сложат край на делото. С бърза победа за него.

Започна да подрежда папките в чантата си, за да си тръгне и да приготви вечеря за възрастната си майка, а след това да гледа някакъв филм по телевизията. Изведнъж спря, хвана се за главата.

Днес обърка правосъдието с победата и ужасно съжали.

Клои Ларсън. Малката хубава бъдеща юристка от Куинс, която междуременно бе пораснала и сега се правеше на прокурор. Времето не беше я пощадило. Едва я позна с тази миша прическа и бабешки костюми, които криеха прекалено много от някогашното стегнато дупе и вирнати цици. Но лицето! Такова лице не се забравя. Като на Клои. Затова я избра навремето. Беше не само хубава — беше изключителна.

Отново я бе открил. След цели дванайсет години пак бяха заедно. Когато тъпата адвокатка изплю истината за нея, изражението на това изключително лице беше безценно. Наистина безценно. Първо шок. После страх. Накрая ужас. Хванаха я. Хвана я похитителят ѝ. Принудена бе да го погледне в лицето със своите красиви зелени очи и да признае, че не може да се мери с него. Отново се беше провалила.

Седнал на неравния нар в килията, която вонеше на развалена риба и пикня, той си чистеше ноктите с корицата на картонения бележник.

„Стой мирно и мълчи.“ Така му изкрещя неговата некадърна адвокатка. „Стой мирно и мълчи.“ За каква се мисли тая? Време бе да реши какво ще прави с нея. Първоначално смяташе, че изборът му е много хитър, но сега... Е, вярно, достави му полицейските доклади от Ню Йорк и известно време той си имаше страшно забавно четиво преди заспиване. Да четеш какво си направил, разказано от друг! Особено от ония тъпи полицаи от управлението в Ню Йорк, които не знаят къде им е задникът, къде главата. Беше супер. Тъпата адвокатка с нейните „може би“ и „все пак“ и всевъзможни юридически брътвежи помогна да подплашат здраво мадам прокурорката. Но сега твърди, че не можела още да подаде молбата, защото ѝ трябвали допълнителни проучвания. Започваше да се пита дали тя изобщо може да играе Голямата игра с Големите батковци.

Нека се изясним. Вие признавате, че брутално сте рязали с нож и изнасилвали една жена. Твърдите също, че „тогава съм го направил, но сега не съм“ и смятате да се отървете, като обвините прокурорката, вашата жертва, в незаконни действия. Разберете, Бил

— вас ще ви презрат още повече, а нея ще ожалят. Положението е много деликатно и не можем лесно да отхвърлим обвиненията. Тя ще отрече вашите внушения, а в съда, откровено казано, вашата дума не струва нищо, особено срещу нейната. Трябват ми доказателства.

Е, ще ѝ дам доказателства. Макар че ми се свиди да се разделя с тях.

Избухвания като днешното не ви помагат. Само потвърждават представата за вас като сериен убиец. Оставете аз да водя нещата, както смятам за добре. Не е необходимо да говорите. Стойте мирно и мълчете.

Вероятно и тя се е уплашила. Сега Лурдес Рубио знаеше с кого си има работа, до кого седи в съда и с кого си шепне в килията. Не беше сигурен, че ще е толкова убедителна пред съдебните заседатели както преди, когато вярваше, че е невинен. Доверчивите очи на кошута бяха помръкнали.

Бил Бантлинг кръстосваше като диво животно клетката, в която бе затворен отделно от другите, защото бил много опасен. *Глупости!* Сега разбираше, че това е само защото *Клоу, Бобчето, мадам прокурорката* е знаела още от самото начало кой е той и е поискала да го заключат с девет ключа заради собственото си спокойствие. Заради собствената си сигурност. Колкото повече решетки има пред него, толкова по-добре ще спи. Но той ѝ беше разкрил картите. Голям кеф ще е да я гледа как се разпада.

Жалко, че вече не пържат убийците като теб на електрическия стол. Щях да изпитам върховно удоволствие да видя как прегаря разкривеното ти лице.

Да, сега говори големи приказки. Той знаеше обаче, че тя има кураж само защото той е окован в пранги и завързан с верига към масата.

Всъщност беше ужасно уплашена, до смърт. И така трябваше да бъде.

Защото, когато излезе на свобода ще я убие.

— Имам връзка с Доминик Фалконети.

— Откога?

Грег Чеймбърс отново бе в ролята си на лечител. Седеше спокойно на стола си, обърнат към събеседника, а следобедното слънце се процеждаше пред дървените щори и осветяваше кабинета с мека бежова светлина.

— Усещах, че отдавна става нещо. Опитвах се да го избегна, особено след ареста на Бантлинг, но всичко стана от само себе си.

Той я наблюдаваше как пали нова цигара, след като току-що бе угасила предишната в пепелника. Димът се виеше в стаята и танкуваше в ивиците светлина, процедени от щорите. Тя вдиша дълбоко и отново прибра косата си зад ушите.

— Как възприемаш това? Искаше ли го? — Гласът му звучеше меко, без следа от упрек или отношение. В противен случай тя щеше да се затвори в себе си и да остави преживяното да я яде отвътре.

— Как се чувствам ли? Притеснена, нервна, щастлива, възбудена, виновна. По малко от всичко. Зная, че не трябваше да позволя да стигнем толкова далеч, но... С него не мисля. Той ме огражда от всичко. И това е много хубаво. Това е добра терапия, нали, докторе? Когато сме заедно, аз съм с него. И се чувствам сигурна. Само по този начин мога да го определя. Не мога да се откажа от тази защита, от този постоянно включен радар, не мога да го изключа. Най-сетне образът на онзи психар напусна съзнанието ми, вярно, само за часове, но не ме мъчи повече и тежестта, която притискаше сърцето ми, също изчезна. Не съм имала такова чувство към мъж досега... да, не мога без него. — Тя се изправи и започна нервно да се разхожда из стаята. — Но съм уплашена. Даже ужасена. Не мога да го допусна прекалено близо до себе си. Има неща, които никога не бива да узнае.

— Себе си имаш предвид, така ли? Страхуваш се, че ако те види такава, каквато си, няма да те харесва?

— Не. Всъщност да. Може би някой ден ще успее да се отпусна. Да разтворя душата си, както казвате вие. Но има факти, които не мога

да споделя с него. Той никога няма да ги приеме. А не мисля, че една истинска връзка може да се гради на полуистини.

— Имаш предвид изнасилването? Това ли не можеш да споделиш? — опипа той внимателно почвата. — Може би, ако успееш да споделиш тъкмо това, ще постигнеш по-пълна взаимност.

— Не. Извън изнасилването има и други неща, но не искам да ги споменавам днес. Все още не.

Тя знаеше много добре, че лекарската тайна има ограничения, особено когато се отнася до намерения за извършване на престъпление. Укриване на доказателства, манипулиране на свидетелски показания, лъжесвидетелстване. Това са все криминални деяния. Трябва да е много внимателна с подобни разкрития.

— Имате ли интимни отношения?

Този въпрос малко я смути. В миналото това не би било проблем, но днес д-р Чеймбърс беше в професионални отношения и с двамата. Подсъзнателно тя потърси защита зад стола.

— Да.

— И?

— Беше... — тя замълча за миг, като да си спомни нещо — ... беше хубаво. Не стана още в началото. Излязохме да вечеряме навън вечерта след... след случката в затвора.

— След като Бантлинг и неговата адвокатка ви нападнаха?

— Да. Същата вечер. — Тя беше споделила с него твърдението на Бантлинг, че я е изнасилвал. Но не беше казала нито дума за обвиненията на Лурдес, че съзнателно манипулира показанията на свидетелите. — Не можех да се прибера сама в къщи. Имах нужда от него. Бях ужасно притеснена, кошмарите се връщаха и не можех да остана сама в празния апартамент. Зная, че това не е добра основа за изграждане на близки отношения, но онази вечер ние не спяхме заедно. Беше само една вечеря. Беше компанията му. Имах нужда да съм близо до него. Не зная как да го обясня.

Тя отиде до прозореца и се загледа в оживената улица, която вече потъваше в часа на задръстването. Заети хора, забързани напред-назад по свои си житейски работи.

— Както и да е, това просто се случи между нас. Постепенно. Всъщност миналата нощ. Не бях имала никаква връзка след онзи брокер преди няколко години и откровено казано, не вярвах, че може

да е хубаво. А беше приятно, нежно и хубаво. Само че даже в пълния мрак се ужасявах да не забележи белезите ми и какво ще си помисли, като ги докосне...

Тя си припомни сцената в нейната спалня и топлите ръце на Доминик, които леко милваха гърба ѝ, докато нежно я целуваше, езикът му се докосваше до нейния, а пръстите бавно разкопчаваха копчетата на блузата. Точно в този миг я обзе ужасно безпокойство, защото знаеше, че ще открие белезите. Дори може да ги види, когато очите му свикнат с пълния мрак. Тези грозни, изпъкнали белези, които кръстосваха гърдите и стомаха ѝ.

Бяха изпили няколко бутилки вино — прекалено много — докато гледаха лодките, които се носеха под тях по канала. Вино и приятен разговор. За пръв път, откакто се помнеше, тя се почувства спокойна и щастлива. И когато той се наведе към нея на малкия балкон, облян в лунна светлина и я целуна, тя не се възпротиви. Притисна се към него и всичко стана в мрака на спалнята, докато милващите му ръце възбуждаха тялото и ужасяваха съзнанието ѝ. Но блузата, сутиенът и останалите дрехи паднаха, телата им се притискаха едно в друго и той нищо не попита. Даже не спря. Продължи да я целува в тъмното и телата им бавно танцуваха в общия ритъм на някаква беззвучна музика. Когато се събуди сутринта, той беше до нея и продължаваше да гали врата и гърба ѝ.

— ... Но той не обърна внимание — продължи тя. — Не каза нищо. Сигурна съм, че ги е усетил и затова му обясних, че са от автомобилна злополука. Изтърсих първото, което ми дойде наум.

— Каква беше неговата реакция?

— Попита ме дали са все още болезнени. Болят ли ме, когато ги докосва. Казах, че не ги усещам, но че много отдавна не съм била с мъж. И тогава отново се любихме, много бавно и много нежно... — Гласът ѝ постепенно заглъхна и тя млъкна. — Не трябваше да ви разказвам всичко това. Прекалено интимно е, а вие ни познавате и двамата. Но вие сте единственият, който знае цялата история, Грег... доктор Чеймбърс. Усещам, че се влюбвам в него или може би вече съм влюбена. Трябва обаче да съм луда, за да очаквам някакво бъдеще в тази връзка.

— Само ти можеш да отговориш на този въпрос.

— Не мога да се насиля да му кажа за изнасилването. Не бива да знае за Купидон. Толкова тайни се натрупаха, толкова лъжи...

— А молбата за прекратяване? Нали каза, че в нея се споменава за изнасилването? Нали ще разбере всичко, когато прочетат молбата в съда?

— Да, наистина, в черновата на тази молба, която ми връчи Лурдес, се споменава за изнасилването. Но след разговора, който водихме пред затвора, тя, изглежда, премисли. Поне засега. В окончателния вариант, който тя внесе в съда, няма нищо за изнасилването. Часкъл ще я изслуша следващия вторник сутринта. На връх Хелоуин. Естествено, тя може да ме изненада и да повика Бантлинг да свидетелства. Ако това стане, целият свят ще научи за моето изнасилване едновременно с Доминик.

— Какво мислиш за тази възможност? Тогава ще си неспособна да удържиш събитията под твой контрол!

— Изглежда, всичко е извън моя контрол. Но не мога да се откажа от това дело. И не искам. Ако все пак това се случи и аз започна да се сривам пред очите на всички, надявах се... може би вие ще бъдете до мен за подкрепа. Защото ако той застане отново на свидетелската трибуна, може направо да откача.

— Ако имаш нужда от мен, разбира се, ще бъда там.

Си Джей почувства облекчение; ще има поне един човек на нейна страна, ако светът рухне отново.

— Най-добре елате по-рано, за да си намерите място — процесът много нашумя. Чух, че Си Би Ес разпъват шатрите още от предната вечер.

Той се изсмя.

Тя продължи да размишлява на глас.

— Може би в хубавата главичка на Лурдес има и малко съвест. Не е изключено тя да мисли, че клиентът ѝ лъже за изнасилването. Може би е избрала друга защитна тактика. Ще разберем във вторник.

Той пхна длани под брадичката си и опря лакти на коленете си.

— Доволен съм, че реши да подновиш терапията. Ще се радвам да те виждам всяка сряда вечер, поне докато трае делото. Може да се окаже по-обременяващо, отколкото допускаш.

Тя се усмихна.

— Имам ли вид на луда? Подбелвам ли очи? Нали това, което казвам, звучи логично, дори и за не юрист.

— Именно, за да не стигнем дотам. Ти не споделяш тези неща с никой друг и това е съображението да възстановим седмичните терапевтични сеанси. В никакъв случай не смятам, че ти „полудяваш“ отново, както се изрази.

Тя кимна нервно.

Ако всичко започне отново, ще открие ли Лурдес сама първите симптоми, или ще трябва някой друг да ѝ ги посочи?

— Извинявам се — започна тихо тя, — че прекъснах терапията миналата пролет, без... без да се посъветвам с вас. Искях да проверя мога ли да се справя с живота сама...

— Недей. Разбирам. Важното сега е да се убедиш, че имаш нужда от помощ и че този път няма да се справиш сама. А сега — продължи той и смени темата, — как върви делото?

— Всичко си идва на мястото. Федералните отстъпиха, поне засега. Мисля, че Де ла Флорс изчаква да види какъв ще е резултатът от молбата за прекратяване. Ако аз загубя, вероятно ще ме разпъне на кръст и ще се втурне като герой със своето обвинение. Ако спечеля, пак може да направи същото. Зависи от посоката на политическите ветрове. Току-що получих медицинското досие на Бантлинг от неговия лекар в Ню Йорк — продължи тя. — Поне диагнозата. Часкъл го прегледа и заключи, че диагнозата има значение за делото, докато защитата на Бантлинг не пледира, че е невменяем. Ще мога да я използвам заедно с лекарствата му като улики. Ще докажа още една връзка с убийството на Ана Прадо и останалите шест жертви, в чиито тела лабораторията доказва наличие на халоперидол. Неговият лекар е предписал по дващест милиграма халдол на ден.

— Това е изключително висока доза. Все още ли се лекува при същия лекар?

— Д-р Файнбърг. От време на време. Достатъчно често, за да му предписва нови количества на всеки три месеца.

— И каква е сегашната диагноза?

Тя угаси последната цигара и въздъхна уморено, преди да стане.

— Гранични личностни смущения с агресивни антисоциални прояви. С други думи, пълен социопат. За мен нямаше нужда да ми го казва лекар.

Още от сутринта на Хелюин беше горещо като в ада. От два дни над Маями се бе спуснал горещ фронт с температура до трийсет и два градуса, влажност деветдесет и пет процента и досадни следобедни гръмотевични бури. Доминик стоеше пред сградата на щатската прокуратура и ризата му вече лепнеше по гърба. Беше десет и четвърт и той едва бе успял да пристигне навреме.

За да се яви пред съда, му се наложи да съкрати съвещанието с Блак и комисаря от полицейското управление на Флорида по случая „Купидон“. Тя не го бе молила за това, но той знаеше, че трябва да е с нея. Достатъчно пъти беше ставал свидетел на тревогата, която я обземаше всеки път дори само при споменаването на името на Бантлинг; беше наблюдавал странната напрегнатост в реакциите ѝ, когато се налагаше да стои в едно помещение с него. Неволното потрепване на тялото и страха в очите ѝ. През последните дни, докато се подготвяше за заседанието, тя се затваряше все повече в себе си и ставаше очевидно по-неспокойна. Не искаше да обсъжда с него причините и обясняваше всичко с нарастващото напрежение преди делото, на което тя бе заложила много. Прекалено много. Все още не можеше да си обясни това нейно поведение, но усещаше, че страхът в очите ѝ се дължи на нещо по-голямо от обичайното вълнение преди важно дело. Знаеше, че трябва да е до нея, дори тя да протестира, и да я преведе до съдебната зала през тълпата от шумни, нахални и абсолютно безогледни репортери, любопитни зяпачи и ехидни сеирджии, които тайничко ѝ пожелаваха да се провали. Ако не за друго, поне за да седи зад нея, докато тя се бори с невидимите си демони.

Стъклената врата на Прокуратурата се отвори и тя се стъписа леко, като го видя. Изненадата в очите ѝ пролича дори под тъмните очила. Беше облечена в строг черен костюм и тъмната руса коса бе прибрана в стегнат кок. Нарамила тежката си чанта, тя влачеше с видимо усилие количка, натоварена с три кашона папки.

— Реших да ти помогна ако не с друго, поне за папките — каза той.

— Мислех, че имаш съвещание с Блэк — отбеляза тя.

— Имах. Но това ми се струва по-важно.

За нея връзката между тях все още беше нещо ново. Чувстваше се малко неудобно сега, въпреки че бяха прекарали последната нощ заедно. Не беше сигурна какво ще стане по нататък, нито знаеше какво иска тя самата, но се смущаваше да бъде заедно с него пред всички. Той теглеше претоварената количка и вървеше на почтително разстояние от нея, докато пресичаха улицата в пълно мълчание.

Виктор Чавес беше нервен. Потта му се стичаше на едри капки заради репортерите, които се въртяха като лешояди около него, готови да откъснат живо месо, да го отнесат в гнездото си и да го чоплят на спокойствие. Те само дебнеха някой да сгафи по това дело, та първи да го разтръбят след това. Седеше на пейката точно до входа на зала 2–8 в очакване да му дойде редът и да го извикат. Всички се бяха събрали тук. И дебнеха. Неговият сержант, лейтенантът му, всички момчета от управлението.

Това не беше първото му свидетелстване. Досега се бе изправял пред съда три пъти и мислеше, че се е справил добре. Естествено, ония дела не можеха да се мерят със случая „Купидон“. При тях той не се обърка. Сега чакаше да го призоват като свидетел на защитата, защото беше внесена молба за прекратяване. Да отменят неговото спиране. Неговото претърсване. Оня тип се разхожда из Маями с труп на момиче в багажника, а той го бил спрял незаконно! Какво по дяволите искат от него?

Откакто се случи това, сержант Риберо не го изпускаше от поглед. Трябвало да докладва за анонимния сигнал по време на дежурството му и защото не бил, сега го надзираваха като ученичка. Но знаеше, че ще стане още по-лошо, ако се оплете в решаващото заседание за делото пред всички тия прожектори и камери, предаващи на живо. Не само ще го изхвърлят от работа, но срещу него ще започне криминално разследване. Не трябва да допуска нито една грешна дума в показанията си.

Това беше най-трудното. Да си спомни всяка подробност така, както го бе инструктирала прокурорката, в абсолютно същия ред. „Това е проблемът, когато разказваш приказка — казваше майка му. — Никога не можеш да я разкажеш точно както си я чул.“ Особено след като са го разпитвали толкова много хора — какво се е случило в онази нощ, как е задържал Купидон. Кой ли не го е питал? Съседи. Състуденти. Непознати на улицата. Момичета на плажа. Момичета на бара. Колежки. Беше станал местна знаменитост. Полицаят, който

пипна Купидон! Сержантът го беше предупредил да си затваря устата, да говори само пред съда. Но момичетата не питаха сержанта, а него. Как той, начинаещият полицаи, съвсем сам и воден от интуицията си, е заловил най-прочутия сериен убиец в Щатите.

Но ето, удари часът и той трябва да удостовери, че всеки детайл е на мястото си. Дори най-дребният. А в главата му бръмчи като развалена магнетофонна лента.

Чакаше на пейката да му дойде редът, в пълна полицейска униформа, стиснал здраво потни длани, когато тежката махагонова врата се отвори и приставът извика високо неговото име.

Когато Си Джей влезе в съдебната зала, Бантлинг вече се беше разположил до Лурдес на масата на защитата. Тя усещаше как я следи с поглед, докато прекосява галерията към мястото на обвинението и с помощта на Доминик разопакова папките си. Без да го вижда, знаеше, че той се усмихва. Усещаше го с кожата си. *Съсредоточи се! Съсредоточи се! Това е само едно дело като всяко друго!*

Доминик, Мани и Джими Фултън заеха места на първата редица точно зад нея. Крис Мастерсън и Еди Боуман пристигнаха по-късно и едва успяха, показвайки полицейските си значки, да намерят места на последната редица до Грег Чеймбърс. От другата страна на залата, облечени с прословутите си черни костюми и тъмни очила в горните им джобове, се бяха разположили Кармеди и Стивънс, заедно с техния диригент Гракър. Въпреки че не го виждаше, Си Джей беше сигурна, че там някъде е и Де ла Флорс или поне двама негови помощници, готови да извадят федералните обвинения в момента, в който тя се провали. Както се полага, тук бяха всички телевизии и камерите им изпълваха залата. Големите вестници също бяха изпратили кореспонденти. Залата беше готова за представлението.

Когато тя влезе, Лурдес изобщо не погледна към нея, направи се, че съсредоточено разглежда документите пред себе си. Си Джей не знаеше какво може да очаква днес и гърлото ѝ се беше стегнало. Вратата на съдийската стая се отвори и приставът Ханк обяви тържествено:

— Заседанието е открито. Ще бъде ръководено от почитаемия Леополд Часкъл. Седнете и запазете спокойствие. Мобифоните да се изключат.

Съдия Часкъл зае мястото си и не загуби нито миг в речи и обръщения към събралото се множество, което май съвсем не забелязваше. След десет години като съдия и други двайсет като прокурор, той бе видял всичко и появата на името му във вестниците нямаше никакво значение за него. По-скоро беше досадната страна на професията. Обърна се към Лурдес и започна направо:

— Така, госпожице Рубио, събрали сме се днес да разгледаме молбата ви да бъдат обявени за нищожни спирането и последвалото претърсване на колата по делото „Щатът срещу Уилям Бантлинг“. Запознат съм с вашата молба, така че започвайте. Можете да призовете първия си свидетел.

Тъй като молбата беше на защитата, нейна бе и грижата да се аргументира. Тя трябваше да докаже, че спирането е било незаконно, нямаше нужда обвинението да доказва противното. И единственият начин защитата да убеди съда в своята теза, беше да призове свидетели на спирането. Първият свидетел на Лурдес беше полицаят от Маями Бийч Виктор Чавес.

Чавес пристъпи спокойно през двойната врата на залата и кимна почтително по посока на съдия Часкъл, преди да заеме мястото си в отделението за свидетели. Оправи униформената връзка, прокашля се и в залата се възцари мълчание.

Лурдес продължаваше да подрежда книгата си, но след няколко секунди напусна мястото си до Бантлинг и се приближи до свидетеля. В този момент стомахът на Виктор Чавес се сгърчи от леден ужас, устата му пресъхна и той разбра, че е загазило здраво.

Преди няколко седмици бе излязъл една вечер с брат си в Соуби. Всъщност двамата отидоха в „Кливландър“, същия бар, от който бе изчезнала Морган Уебър, последната жертва на Купидон. И естествено, щом се разчу, че там е *полицаят, който е пипнал Купидон*, около него се струпаха любопитни жени, които искаха да чуят как точно го е направил. Носи ли оръжие в момента? Може ли да им покаже патрулната си кола? Невероятно! Толкова много жени, имаше и за брат му. Онази вечер не беше изключение.

Веднага щом седнаха, до тях се наместиха една червенокоса хубавица с впити розова блуза и нейната по-тъмна приятелка; започнаха да ги разпитват вярно ли е, че е заловил Купидон. Преди да влязат в „Кливландър“, двамата с брат му бяха ударили по няколко питиета, после по още няколко и не усети как започна да му става едно хуубаво... Брат му напълно се отряза, едва се държеше на краката си. А червенокосата налиташе стръвно и попиваше всяка негова дума, беше съвсем наясно как ще свърши нощта.

Сега той седеше на твърдия стол в бокса за свидетели и всички в претъпканата зала го гледаха, камерите бръмчаха, а той беше жестоко

загазил. Потта се стичаше по челото и слепоочията чак във врата му и Виктор напразно се опитваше да овлажни пресъхналите си устни.

Адвокатката на защитата, застанала пред него в своя строг костюм, беше тъмнокосата приятелка от „Кливландър“.

Знаеше, че тя е чула всичко.

Какво съм говорил? Какво съм говорил? Този въпрос не спираше да се върти в главата му. Хиляди приказки, но коя от тях съм разказал? Какво точно е чула тя? Онази вечер погълна такова количество алкохол, че когато се прибра, и името си не помнеше.

— Кажете си името за протокола — започна тя.

— Виктор Чавес, полицейско управление на Маями Бийч — заекна той. *Спокойно, не се вълнувай!*

— Откога служите в полицейското управление на Маями Бийч?

— Тъъ, от януари. Януари двехилядната.

— Така, минаваме на преследването. На деветнайсети септември двехилядната година, вие сте дежурили от три до единайсет вечерта, когато моят клиент Уилям Бантлинг е бил задържан. Така ли е?

— Да, така беше.

— Всъщност вие сте полицаят, който е спрял неговата кола?

— Да.

— Какви бяха причините, които наложиха да спрете колата на господин Бантлинг?

Чавес се огледа глупаво наоколо, като че ли търсеше в сенките някой да му прошепне на ухото правилния отговор.

— С други думи, какво стана през онази нощ, полицай Чавес?

Чавес погледна към бележките, които носеше със себе си, но Лурдес го пресече.

— Разкажете с ваши думи, по памет, ако обичате.

Си Джей скочи от местото си.

— Възразявам. Свидетелят има право да ползва документи, които да опреснят паметта му.

Съдия Часкъл се наведе напред и погледна скептично към Чавес.

— Той все още не е декларирал пред съда, че има нужда от опресняване на паметта, госпожице Таунзенд. Освен това, полицай, допускам, че това е бил звездният момент в кратката ви кариера дотук и вие помните всяка минута от онази нощ. Защо не опитате най-напред без бележките, да видим дали ще върви?

Си Джей въздъхна, опитвайки се да не кръстоса поглед с отчаяния млад полицаи.

— Бях патрулен. Намирах се на „Уошингтън“, когато забелязах ягуара, във, ягуар, регистрационен номер TTR-L57, да префучава край мен с превишена скорост на юг по посока на моста. Мостът „Макартър“. Тръгнах след него. Известно време го следвах по моста и само наблюдавах. Тогава той наруши правилника — премина от лента в лента, без да даде мигач, и тогава видях, че стопът е счупен. Настигнах го и го спрях точно пред редакцията на „Хералд“. Приблжих го, поисках му книжката и той ми я даде. Беше малко нервен, изпотен, трепереше. Взех книжката и на път към моята кола спрях да огледам счупения стоп. Тогава видях някаква капки по бронята, заприличаха ми на кръв. Когато му върнах книжката, ми замириса на нещо от колата, на марихуана или нещо подобно и го попитах, Бантлинг де, дали може да отворя багажника, а той ми каза да се разкарам. Затова повиках отряда с кучета и подкрепление. Пристигна и Бочамп с кучето си Буч и Буч пощуря да се хвърля по багажника. Извинете, даде сигнал, че има нещо в него. Тогава го разбихме и открихме трупа на момичето.

— Сам ли патрулирахте, или с някой друг?

— Тази нощ бях сам.

— С каква скорост премина край вас господин Бантлинг?

— Ами, над шейсет, а в цялата зона разрешената скорост е четиридесет.

— Вие засякохте скоростта с радара, нали?

— Не.

— Значи сте карали след него и сте установили по вашия километраж, че той се движи с шейсет километра в час?

— Не. — Чавес започна да се върти притеснено на стола си.

— Къде точно се намирахте, полицаи Чавес, когато за първи път забелязахте високото превишаване на скоростта? От бандита в черен ягуар, който фучи по „Уошингтън“ с цели двайсет и пет километра по-бързо от разрешеното?

— Бях на Шеста и „Уошингтън“.

— В каква посока беше насочена колата ви?

— На изток. Бях извън колата.

— Извън патрулната кола? Нека уточним това. Значи, вие не ползвате радар, не следвате моя клиент, дори сте извън патрулната кола и стоите на кръстовището, когато виждате, че той преминава покрай вас, едва надвишавайки допустимата скорост?

— Да.

— И с невъоръжено око и само девет месеца практика след завършване на полицейската академия вие можете да определите, че черната кола се движи с около двайсет и пет километра в час над ограничението?

— Да. Мога. Той се движеше опасно в силния трафик, сменяше непрекъснато лентата.

Точно по учебника.

— Защо бяхте извън патрулната кола по това време?

— Две хлапета се бях спречкали нещо и аз се опитвах да ги разтърва.

— И вие ги изоставихте, при очевидна опасност някой да пострада, скочихте в патрулната кола, която е била насочена в обратна посока и какво направихте след това?

— Продължих по Шеста до „Колинс“, оттам по Пета и обратно по „Уошингтън“ към моста.

— В такъв случай, когато сте тръгнали по Шеста сте изгубили от погледа си моя клиент?

Чавес кимна.

— Моля, говорете пред микрофона, полицай Чавес, защото съдебният протоколчик не може да запише кимането с глава.

— Да, така беше. Загубих го. Но много бързо го настигнах отново. Същата кола със същия номер TTR-L57, вече на моста.

Чавес беше не само видимо притеснен от разпита, но започваше да намразва Лурдес Рубио. Отговорите му ставаха напрегнати и остри.

— Пак ли караше бързо?

— Да. Бързо караше. Доколкото си спомням, движеше се с над сто при разрешени осемдесет.

— Но вие не го спряхте веднага, нали?

— Не.

— Колко километра горе-долу минахте по моста, преди да решите, че той заплашва сигурността на гражданите на Маями и трябва да бъде спрян?

— Около три. Спрях точно срещу зданието на „Хералд“, преди да излезе от нашия район.

— Хм. И той се подчини на сигнала?

— Да.

— Не се опита да избяга?

— Не.

— Казахте, че когато сте се приближили до него бил уплашен, нервен и се потял?

— Да.

— Като вас сега ли, полицай Чавес?

В залата се чу хихикане.

— Възражявам! — скочи отново Си Джей.

— Прекалявате, госпожице Рубио. Продължете разпита — предупреди съдията Часкъл.

— А след това сте се приближили до задната броня, за да огледате счупения стоп, който сте забелязали при преследването три километра по-рано?

— Да, забелязах счупения стоп още когато го настигнах на моста.

— И тогава ли открихте кръв по бронята?

— Да. Приличаше на кръв. Някакви тъмни петна. После се оказа, че е кръв. От момичето.

— По кое време на нощта видяхте това, полицай Чавес?

— Беше около осем и двайсет и пет.

— Осветихте ли мястото с фенерче?

— Не. Фенерчето беше в колата.

— Значи по това време на вечерта сред гъстия трафик край вас вие открихте петна по бронята и моментално решихте, че те са от кръв?

— Да. Имаше достатъчно светлина от осветителните стълбове по моста и зданието до него. Много ясно се виждаше. Бяха тъмни и лепкави петна. Приличаха на кръв.

— След това се върнахте при господин Бантлинг, за да му дадете книжката?

— Да.

— Извадихте ли пистолет?

— Не.

— Откривате кървави петна. Казвате, че моят клиент бил нервен и паникьосан. Подозирате нещо нередно и не вадите оръжие?

— Не. Тогава още не. Извадих пистолета, когато открихме убитото момиче в багажника.

— Вие вече няколко пъти напомняте на почитаемия съд, че в багажника е имало труп. Доста пъти го повтаряте, но ние не обсъждаме това.

Чавес опита с малко по-спокоен тон:

— Приблжих се отново към господин Бантлинг в колата и тогава усетих някаква миризма, нещо като марихуана.

— Колата е била основно претърсена след задържането, нали?

— Да.

— И не е била открита нито следа от марихуана?

— Той очевидно е пушел. Вероятно е глътнал фаса, преди да му поискам книжката. Тогава усетих миризма на марихуана. — Чавес беше силно смутен. Тя го правеше на глупак пред всички.

Лурдес Рубио изгледа новака многозначително, след което отпрати следващия си въпрос, втръчена в Си Джей.

— Какво очаквахте да намерите в багажника, полицај Чавес?

— Дрога, оръжие — не бях сигурен. Но кучето Буч усети нещо. То щеше да раздере ламарината с лапи.

— Следователно, не сте открили това, което сте очаквали, нали, полицај Чавес? Наркотици?

Си Джей усети как ръцете ѝ се разтрепериха.

— Не. Аз го спрях за превишена скорост и други нарушения на правилника за движение. По-късно допълнителни факти ме накараха да си помисля, че може да носи контрабанда в багажника. Поведението на кучето дойде в потвърждение на това.

— Хайде, бъдете честен, полицај! Когато засякохте ягуара по „Уошингтън“, помислихте ли си, че може да пренася дрога?

— Възраждавам — намеси се Си Джей. — Този въпрос вече бе зададен и получи отговор.

— Възражението се отхвърля. Свидетелят може да отговори — произнесе се съдията.

Чавес си спомни какво беше разказал на червенокосата в бара, но вече беше късно. Адвокатката го бе притиснала в ъгъла. Сега цялата му кариера на полицај зависеше от правилния отговор.

— Не. Спрях го за превишена скорост.

— Какво е могло да ви накара да изоставите спречкалите се момчета, да скочите в колата и да преследвате нарушителя? Инстинкт ли ви подсказа, че може да пренася нещо в багажника? Да не би някой друг да ви е казал, че в него има нещо подозрително?

Тя знае за анонимното обаждане.

Си Джей сочи на крака отново.

— Възразявам. Въпросът вече е зададен и е получил отговор.

— Възражението се отхвърля. Продължете, госпожице Рубио.

— Той караше с превишена скорост. Това беше всичко. Нямаше нищо друго. — Чавес нямаше да мръдне, каквото и да го попита тя. Между тях се водеше битка. Освен ако тя не извади някакво изобличаващо доказателство. — Стана така, госпожо, че когато погледнах в багажника, в него имаше труп.

— Проклет лъжец! — изкрещя внезапно Бантлинг от мястото си.

Лурдес Рубио изостави Чавес и се обърна към своя клиент.

— Господин Бантлинг, не се намесвайте в разпита на свидетелите. Съдът няма да търпи такъв тон! — скастри го сурово съдия Часкъл. Беше чул за изстъпленията на Бантлинг по време на предварителното дело и твърдо бе решен да не допусне подобно нещо тук, точно в неговата зала.

Бантлинг се изправи и веригите му издрънчаха.

— Извинете, господин съдия, но той е лъжец. Всички са такива. Вижте го само.

— Достатъчно, господин Бантлинг. Седнете!

— Искам да се изкажа, Ваша чест. — Той погледна към Си Джей и на лицето му цъфна мазна усмивка. — Този съд трябва да узнае нещо.

Си Джей усети, че залата се завъртя и стисна здраво писалката в пръстите си. Гледаше право в съдията. Моментът, в който щеше да рухне, бе настъпил. *Как ще понесе да я обвинят пред всички тези хора?* Затаи дъх в очакване на следващите думи на Бантлинг.

— Всичко, което този съд би поискал да знае, ще го чуе от вашата адвокатка. Сега седнете или ще накарам да ви изведат. Госпожице Рубио, имате ли още нещо да кажете?

Лурдес Рубио наблюдаваше как двама здрави надзиратели притискат Бантлинг на мястото му. През цялото време той гледаше

втречено прокурорката, а иначе приятното му лице с правилни черти беше разкривено от презрение и омраза. Тази игра на котка и мишка с нея много му допаднаше, харесваше му да я държи в ръцете си, *аз зная нещо, което ти не искаш другите да научат*. Този път обаче Лурдес нямаше да го остави да се налудува. Не днес. И не с нея.

— Това беше всичко, Ваша чест — каза Лурдес и седна на мястото си.

Си Джей остана на прокурорската маса дълго след като заседанието свърши и залата почти се опразни. Тя улови погледа, който хвърли Лурдес, докато прибираше документите си в чантата на съседната маса, но не виждаше какво може да сподели с нея. Лурдес напусна залата веднага след като надзирателите от затвора отведоха нейния разгневен клиент обратно в строго охраняемата му килия.

Чавес е пълен идиот. Ужасен лъжец. Палячо. И Лурдес го забоде. Защо обаче даде внезапно заден ход? Защо? Тя очевидно знаеше за анонимния сигнал. Откъде? А изнасилването? Не направи даже намек пред съда за твърденията на Бантлинг, макар че той самият се опита да я тласне към това. Това стратегия ли е или нещо друго?

Си Джей изпитваше силно чувство на вина спрямо Лурдес. Преди делото на Бантлинг дори я харесваше. През последните години бяха работили заедно по два случая на убийства и намираше, че Лурдес е винаги праволинейна. За разлика от повечето ѝ колеги нито хленчеше, нито бе безскрупулна. А сега сама се zlepоставяше. Точно затова Си Джей се чувстваше виновна. Но след случката в затвора стана много предпазлива и се питаше дали Лурдес не предприема някаква заобиколна маневра, за да я приспи и след това да хвърли пред съда сензационната си информация. Може би изчаква съдебните заседатели да се закълнат, та да няма място за отстъпление? Ако Лурдес хвърли своята бомба тогава, съдията ще бъде принуден да обяви процеса за невалиден по вина на прокурора и Бантлинг няма да бъде съден по-нататък. Край. Той ще напусне съдебната зала като свободен човек. Си Джей се върна мислено към сцената в затвора, когато ухиленият мазен Бантлинг, седнал до своята съвестна адвокатка, изстрелваше в упор срещу нея убийствените си внушения. Лурдес не може да не е знаела преди това, че клиентът ѝ е луд. Той сам ѝ го е казал, а тя е видяла доказателствата за това в полицейските доклади. И въпреки това позволи да я използва като негов инструмент. Уреди Си Джей да застане очи в очи със своя насилник в затвора. Само заради

ефекта. За да спечели един иск. При тази мисъл чувството ѝ за вина изчезна.

След като изведоха Бантлинг от залата и глутницата репортери се нахвърли върху следователите от оперативната група и агентите на ФБР, Си Джей като че ли започна да диша по-спокойно. След известно време Доминик се приближи и седна до нея в празната зала.

— Добра работа — каза той спокойно.

— Не свърших кой знае какво — отговори тя.

— Искът е отхвърлен, това е достатъчно. Даже без съдействието на това петле от Бийч. Някой трябва внимателно да го инструктира, преди да се изправи пред съдебните заседатели.

— Не поема. Вече опитах. И сержантът му се постара.

— Може да го пуснем на Мани. Той знае как да се справи. — Замълча и се опита да надникне в очите ѝ. Тя обаче се беше навела над папките по масата. — Зная, че се притесняваш, но обвинението е силно, въпреки усилията на Чавес да провали всичко.

— Да се надяваме.

— А и Бантлинг не помага много на собствената си защита. Ако не се укроти, Часкъл ще го изпрати да гледа собствения си процес от затвора по вътрешния телевизионен канал.

Си Джей не отвърна.

— Хареса ми краткото ти изложение.

— Благодаря. Беше тежък ден.

— Да, наистина. Между другото, честит Хелюин. Да те изпратят ли до прокуратурата?

— Тръгнаха ли си всички?

— Да, почти всички. Само Мани и момчетата са отвън в коридора, заедно с твоята секретарка.

— Марисол?

— Дошла е да те поздрави, предполагам.

— Съмнявам се.

— Стоя на цялото заседание. Сега си говорят с Мани. Интересен тоалет е облякла.

— Тя винаги се облича интересно. Ще имам нужда от твоята помощ.

Той нареди една по една папките в количката. Дърпаше я с една ръка, а в другата носеше тежката ѝ чанта. Отправиха се заедно към

вратата на залата, която водеше към главното преддверие.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно? — попита.

— Чудесно — отговори тя, този път без никакво колебание.

Лурдес Рубио отвори най-долното чекмедже на бюрото си и извади оттам тъмната бутилка „Чивас Регал“, скъпото уиски, което пазеше за чествания, благоприятни присъди и оправдавания на свои клиенти. Днес то щеше да послужи за друга цел. Днес просто искаше да се напие, за да успокои нервите, които тресяха цялото ѝ тяло.

Сипа си пълна чаша и погледна към бюрото, по което бяха пръснати ужасните снимки от местопрестъплението. Разрязаното окървавено тяло на Ана Прадо и широко отворените ужасени очи, гледащи от багажника на новичкия ягуар на нейния клиент.

В този момент мразеше себе си. За това, което каза в съда, за това, което почти каза и което премълча. Днес никой не спечели. Нямаше да се празнува победа.

Тя знаеше, че клиентът ѝ е насилник. Извратен, садистичен, брутален. Знаеше също, че е изнасилвил своята обвинителка и не изпитва никакво угризение, че е разсипал живота ѝ. Лурдес подозираше, че е извършил това и с други жени, макар да не беше направил пред нея подобни признания. Все още не. Бил Бантлинг казваше само онова, което „трябва да се знае“. Не бе изненада, така постъпваха повечето от клиентите ѝ.

Убиец ли е?

В началото, когато я ангажира, тя категорично щеше да каже не. За нея цялата история беше някакво прикриване, клопка или направо грешка. Този човек в никакъв случай не можеше да е насилник и убиец. Още по-малко Купидон. Беше я заблудил напълно, което рядко ѝ се случваше. Всеки защитник по криминални дела знае и приема за нормално клиентите да не казват всичко и да лъжат, защото спасяват кожата си. Но Бил Бантлинг не беше като другите. Беше преуспяващ бизнесмен, очарователен, искрен и с приятна външност. Бяха станали приятели доста време преди да го арестуват, в събота правеха заедно сутринни кросове из Соуби, а в почивните дни изпиваха понякога по едно капучино в кафенето на книжарницата. Тя взе за чиста монета всичко, което той ѝ каза, а сега разбираше, че са я направили на

глупачка. Напълно заслепена от сладкодумния психопат. Това дълбоко я засегна.

Освен това Си Джей Таунзенд беше уважавана прокурорка, от която тя искрено се възхищаваше. Никога не се замесваше в мръсни политически игрички и не нанасяше подли удари под пояса, само за да се изтъкне. Лурдес беше наясно, че Си Джей също лъже и въпреки че мотивите ѝ бяха обясними, това в никакъв случай не ѝ правеше чест. Беше прегледала подробно инвентарните листове на иззетите предмети от къщата и колите на клиента ѝ и се беше запознала лично с всяко вещественно доказателство. Нямахте нищо. Липсваха улики, които според клиента ѝ, би трябвало да са налице. Още една задънена улица. Лурдес не можеше да разчита вече дори на собствената си преценка за хората.

Вторачена в ужасяващите снимки, тя отпи една голяма глътка. *Къде е справедливостта за Ана Прадо? Къде е справедливостта за нейния клиент, когото се бе заклела да защитава с всички сили? Какво изобщо е справедливост в наши дни?*

Днес се провали и като адвокат. Накара оня полицаи сам да се разбие в стената, със собствените си думи и в този момент спря! Не направи следващата крачка, защото знаеше, че клиентът ѝ е насилник. Когато го видя в съда с каква злоба и лъст, без сянка от разкаяние гледа своята бивша жертва, тя се убеди, че ако той получи възможност, ще го извърши отново. Самата тя защитаваше с плам правата на жените от кубинската общност, сред която живееше и работеше. Беше председател на сдружението „Ла Луча“, което помагаше на латино-емигрантки, станали жертва на домашно насилие, да намерят подслон и защита. Как да се смята за защитничка на жените и да допусне един брутален насилник да излезе на свобода? Беше видяла какво е направил с една от жертвите си, същото щеше да се случи и със следващата.

Лурдес си сипа втора чаша и този път я изпи спокойно, без да почувства паренето от първата. Същата аналогия можеше да се направи и с нейното участие в този ребус. Навярно всяка следваща стъпка ще е по-лесна, ако помогне клиентът ѝ да поеме към камерата за екзекуция. Навярно няма да я жегне гледката на иглата, която се забива във вената му. Да стане съучастник в убийството на собствения си клиент.

Защото тя наистина не вярваше, че той е убиец. Знаеше, че може да го отърве, въпреки че днес не го направи. Известно ѝ беше за странното анонимно обаждане по телефона в полицейското управление на Маями Бийч през нощта на деветнайсети септември. Глупавото полицайче, пияно до козирката и облизващо се за лесна свалка, се беше разприказвало оная нощ в „Кливландър“ и тя бе разбрала каква е причината за спирането на ягуара, макар че сега то пееше друга песен. Въобразяваше си, че просто може да отрече казаното в бара и толкова. Но нещата не са толкова прости, нали?

Подмяташе в дланта си касетата, която бе изискала от управлението в Маями Бийч. На нея беше написано 19/9/2000 8,12. Обикновено записите на телефонните разговори се съхраняваха трийсет дни, преди да ги изтрият. За късмет тя получи поръчаното копие на двайсет и деветия ден.

Уискито даваше своя магически ефект и тя се почувства свободна и лека. Лурдес погледна отново снимките на Ана Прадо и си наля трета чаша.

Съдържанието се плъзна съвсем леко по гърлото ѝ.

Той наблюдаваше с интерес сцената, която се разиграваше пред очите му в претъпканата зала на съда. Всичко протичаше дори по-добре от очакванията му. Актьорите си разменяха реплики. Вълнението достигна висок градус, а напрежението така осезаемо се сгъсти, че можеше да се разреже с нож. Зрителите, притаили дъх като най-обикновени туристи в евтино кино, гризящи нокти и хрупаци прословутите пуканки, се опитваха да запечатат в съзнанието си разигравания се в залата филм, наблюдаваха заедно с него, заобиколили го отвсякъде. Той се сливаше с тях. Станал бе един от тях. Тази игра, която лично бе устроил, приятно се разрояваше на отделни подсюжети, а изостреното очакване на неznайната развързка го изпълваше до пръсване.

Но имаше нужда от още нещо. От месеци се намираще в режим на въздържание и не можеше да трае повече. Чувстваше се като пустинник, който търси вода. Изпитваше ненаситна жажда да се утоли с живот. Със смърт.

Не можеше да рискува да провали драмата, която се разгръщаше пред погледа му — поставянето под въпрос на невинността на виновния. Налагаше се да наруши това, което полицията наричаше негов „модус операнди“ — начин за действие. Ако избере отново някоя русокоса сирена, независимо откъде, ще предизвика силни съмнения. И, разбира се, за разлика от останалите, тя не биваше никога да бъде открита. Защото онова, което щеше да направи с нейното тяло, беше непроизносимо. А преди това със съзнанието ѝ — просто немислимо. Ако само знаят какви ужаси предстои да им изпълни, Уилям Бантлинг ще им се види като срамежливо зайче.

Да. Чернокоса красавица. Някоя с абаносова коса, снежнобяла кожа и розови устни. Ах, как ще си поиграе със своята малка Снежанка! Дано само спечели сърцето ѝ!

Убиецът, известен на полицията с прозвището Купидон, се изправи заедно с публиката в препълнената зала, понесе се с навалицата надолу по стълбите към преддверието и излезе навън под

горещото небе на Маями, където се отдели от тълпата и тръгна да търси новата си любов.

ТРЕТА ЧАСТ

Си Джей откри Мани и Доминик в „Пикъл Баръл“, седнали пред своите *cafes con leche*. Тя си взе своето от плота на самообслужване и придърпа един стол до тях.

— Как мина конференцията? — попита Доминик.

Днес беше 13-ти декември — датата, на която защитата и обвинението трябваше да се срещнат със съдията, водещ процеса, за да уточнят процедурите по делото, евентуалните споразумения по вината и да се уговорят окончателно за графика през следващите седмици.

— Защитата нямаше никакви претенции. Изглежда, в понеделник ще започнем подбора на съдебните заседатели.

— Наистина ли? — учуди се Мани. — Бях готов да се закълна, че този перко ще измисли сто и една причини да отложи произнасянето на присъдата преди празниците. Щом е така — чудесно! Ще приключим бързо.

— И аз съм изненадан — предпазливо добави Доминик. — Само два месеца подготовка за углавно дело, тук, в Маями — рая на съдебните протакания и колебливите съдии? Защитата нямаше никакви претенции? Това да не е някаква тактика, да не ни кроят проблеми на края, Си Джей?

— Искате да кажете, че подготвят основания за обжалване? Не мисля. Самият Бантлинг настоява за бърз процес, не Рубио. Предполагам, че държи делото да се води в Маями, а не в някой по-северен окръг, където средната възраст е шейсет и пет години, а думата на полицая тежи като злато. Не може да се говори за пропуск на неговата защита. Часкъл се погрижи да се впише в протоколите, че Бантлинг е уведомен за правото си да се запознае с доказателствата на обвинението, и че отказът е изрично негов, с което сам се лишава от основание да обжалва по-късно присъдата след нейното произнасяне. Така се изключва тактиката „Ама господин съдия, никой не ми е казал...“. Освен това Часкъл ме накара да му предоставя всичко предварително, защото не иска делото да даде заден ход. Лурдес от своя страна не е поемала ангажименти към нови клиенти след

Бантлинг. Тя е опитна адвокатка, водила е защитата в шест углавни дела досега, така че знае какво прави и не допуска да я пришпорват. И в други случаи е отказвала да се запознае с доказателствата на обвинението. Понякога защитата предпочита тактиката „Вие не ми показвате вашите доказателства, но и аз не разкривам моите“. Може би готви изненада. Дано да се лъжа.

— Защо, по дяволите, се е разбързал толкова Бантлинг? Да не би да си въобразява, че ще излезе на свобода навреме, та да си напазарува за Коледа? — попита Мани.

— За нас е по-добре да мине бързо. Много мразя, когато такива дела се протакат като безкраен ад. Свидетелите започват да забравят, губят се доказателства, всякакви неприятности могат да се случат — обади се Доминик.

— Съгласна съм — каза Си Джей, — но евентуалното отсрочване можеше да ни осигури повече време. — Замълча нарочно, преди да продължи. — Тиглър ми се обади тази сутрин. Де ла Флорс се е заел с убийството на Сайбан и с кражбите и ще ги представи следващата седмица пред съдийския състав. Ако загубим делото за Прадо, той ще ни измъкне Бантлинг изпод носа и няма да можем да кажем дори „бау“. Ще се наложи да чакаме ред на опашката, докато той осъди Бантлинг по всяко отделно федерално обвинение.

— Това ще му осигури време и реклама, за да се докопа до федералното съдийство, към което се е устремил — каза Доминик.

— Точно така — потвърди и Си Джей.

— Тогава защо не го прецакаме, като внесем обвинения и по останалите убийства? — попита Мани. — Имаме достатъчно време. Процесът не е след седмица.

— Защото освен кордата за въдица, която намерихте при тялото на Морган Уебър, не разполагаме с никаква друга физическа връзка между него и останалите жертви. А кордата съвсем не е достатъчна. И освен това нямаме осъдителна присъда за Прадо. — Тя се обърна към Доминик. — Трябват ми сърцата. Намерете трофеите му.

— Не казахте ли, че те не са нужни, за да го осъдят? — попита Мани.

— Така е. Но нали видяхте как се държа Виктор Чавес на свидетелската трибуна? Уклончив, наперен и арогантен.

— Задник! — възкликна Мани.

— Така е. Той е несигурен свидетел, но не мога без него. Просто гледам да не настройва заседателите така, че да повярват във версията на защитата, че на Бантлинг му е била устроена клопка. Ако го изтървем по делото за Прадо, следващият съдия няма да разреши на следващите заседатели даже да изслушат фактите за нея. И ние оставаме на сухо.

— Си Джей, търсихме къде ли не — каза Доминик. — Разговаряли сме с триста свидетели и сме анализирали стотици веществени доказателства. Не знам какво повече мога да направя.

— Може би докторът му от Ню Йорк ще ни подсети къде ги е скрил. Разговаряли ли сте с този д-р Файнбърг?

— Не. Бантлинг не пледира невменяемост и според Лурдес това ми забранява достъп до медицинските протоколи. Не мога да поискам да бъдат прегледани и от щатската медицинска служба. Ръцете ми са вързани. Каквато и информация да се съдържа в тях, тя е лична и неприкосновена. Докторът няма да каже нищо, дори Бантлинг да е заровил сърцата в собствения му двор.

— Може пък Бауман да е прав и той да ги е изял, като оня Джефри Дамър? — намеси се Мани. — Никога няма да разберем истината.

— Не вярвам, Мечо. Мисля, че Си Джей е права. И преди сме разследвали серийни убийци. Те винаги пазят трофеи. В нашия случай това може да са сърцата. Той вероятно иска ние да ги търсим. Бантлинг ни дразни, като ни кара да се питаме къде са. Положил е толкова големи усилия да ни ужаси с нагласените сцени на местопрестъпленията, сигурно е подготвил същия ефект и ако ги намерим.

— Прегледайте отново всички доказателства. Прочетете протоколите. Може просто да сме пропуснали нещо — каза Си Джей. — Някоя мижавя разписка или ключ от трезор. Не зная. Трябва да опитаме. Очаквам процесът да продължи поне три седмици. Ако тогава успея да предявя обвинения и по другите убийства, няма съдия, който би го дал в ръцете на федералните и процесът ще обхване и останалите случаи.

— Три седмици! — въздъхна Мани. — Е, няма да има весела Коледа и Щастлива Нова година този път. Нито екскурзия до Северния полюс! Независимо колко сме го заслужили.

Мани изчака Си Джей да се отдалечи на път за кабинета си и каза:

— Много ми харесва госпожа прокурорката, но идеята да търсим тези сърца, и то толкова късно в играта, ми се струва малко налудничаво. Ако Бантлинг няма някъде таен фризер, те досега сигурно напълно са се разложили.

— Ами тогава да намерим фризера.

— Вечният оптимист. Откога между вас с прокурорката има нещо? — попита той неочаквано, наблюдавайки внимателно Доминик между две хапки пастелито.

Доминик едва не се задави.

— Толкова ли си личи?

— За мен, да. Познавам жените. И мога да ти гарантирам, че и госпожа прокурорката си пада по теб.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно! Та откога е тази работа между вас двамата?

— От няколко месеца.

— И?

— Това е. Аз я харесвам, тя също ме харесва, но не ме допуска много близо до себе си. Никакви планове.

— Жени. Те винаги искат нещо сериозно, сериозно, сериозно. Като отстъпиш, винаги искат още. За това съм се женил три пъти. Въпреки това не мога още да ги разгадая напълно. Но колкото пъти и да съм се клел, винаги съм готов да кривна за нещо ново и вкусно. Също както с пастелитото, после получавам разстройство и се питам кога най-сетне ще поумнея.

— Виж какво, тя не иска това между нас да се разчуе, затова си затваряй устата, независимо какво ти казва твоята прочута интуиция. Много ще се притесни, ако усети, че хората подозират нещо. Най-много я е страх от Тиглър и пресата.

— Млъквам. Само не го правете в патрулната кола.

— Мисля, че тя е права, Мани, сигурен съм в това — каза Доминик съвсем бавно, колебаейки се дали да продължи, или да запази мислите си за себе си. Огледа се наоколо, за да се убеди, че никой не слухти, но „Пикъл Баръл“ беше почти празен и те бяха съвсем сами в задната част на кафенето. — Виж, Мечо, прегледал съм безброй пъти полицейските доклади и снимките от местопрестъпленията. Не спирам да търся какво сме пропуснали и всеки път стигам до един и същ въпрос. Защо няма никакви физически следи? Защото Купидон не е искал да открием нещо? Тъкмо обратното. Ако такава е било неговото намерение, нямаше да намерим и телата. Според мен той е много лукав, Мечо. Поел е големи рискове с всяко от момичетата. Излизал е с тях от баровете под носа на техните приятели, на охраната в заведенията. Убивал ги е дълго, забавлявал се с телата им, аранжирал е сцените. Всичко е било извършено с хладна пресметливост. Той иска ние да видим какво е направил. Да разберем какво е правил с тях, преди да ги убие. А и този опият, мивакрона. Исква да ни ужаси, да ни обърка, да ни изуми с хитростта си. И да ни покаже, че въпреки откритите му зверства, ние не можем да го хванем. Всяка сцена, с изключение на Ана Прадо, е предварително планирана. Кога и как ще убие жертвата си и кога и как ние да я открием. Всичко до най-малката подробност.

— Добре. Много е хитър. Планира всичко, дори как да открием престъплението. Накъде ни води това? Каква е връзката? — попита Мани.

— Спомни си Марилин Сайбан в изоставената военна база. Той е знаел, че полицаите я използват за тренировки. Очаквал е да я намерим там и най-закоравелите от нас да започнат да се питат за смисъла на работата си. Ами Николет Торънс, на която попаднаха хлапета в оная изоставена къща? Като че ли по съвпадение, точно тази къща е била в полезрението на полицейското управление в Корал Гейбълс заради разпространение на дрога. Ами Хана Кордова — открита в празна фабрика за тръстикова захар, която само няколко седмици преди това е била претърсвана от граничната служба по сигнал за складиране на героин. И Кристъл Пиърс — намерена в изоставен супермаркет, където шест месеца преди това е било извършено тройно убийство. Разследва го полицейското управление на Маями-Дейд. Почти всички

места, където са открити жертвите, имат някаква далечна връзка с полицейските управления, митниците и други правозащитни органи.

— Какво излиза тогава, Дом? Да не мислиш, че Бантлинг е имитатор? Да не се хванеш на въдицата, че му е била устроена клопка? Глупости! Тия далечни връзки с полицията може да са чиста случайност. Според блеещите защитници на човешките права, почти всяка къща в Маями е била претърсвана от полицията по един или друг повод. Знаеш как федералните плъзват като хлебарки, щом надушат дрога. Съгласен съм, че телата не са намерени на изискани места, но къде обикновено намираме трупове?

— Не, не мисля, че е имитатор. Той си е оригиналът. Разрезите по гръдната кост са едни и същи. В кръвта на Ана Прадо имаше същата дрога, като при останалите жертви. Един имитатор не може да знае тези подробности, особено за дрогата. Но съм убеден, че има някаква връзка с полицията.

— Може би Бантлинг е искал да стане полицай и е бил отхвърлен, или полицейска кола е убила котката му? Хората имат най-различни основания да не обичат полицията. Ние бодем в очите на всички.

Доминик кимна и отпи още една глътка кафе, преди да продължи.

— Щом казваш. Специално за Ана Прадо, убеден съм, че е имал други планове. Които не е реализирал, защото го заловихме преди това. Ако разберем какви са били намеренията му, може да открием и мястото на трофеите.

Мани поклати недоверчиво глава.

— Не знам, Дом. Полицейска връзка. Ако е имало такова нещо, как е разбрал за претърсванията, тренировките и всичко останало?

Доминик замълча.

Мани продължи мисълта на своя приятел:

— По дяволите, Дом! Ти си мислиш, че той има съучастник? Партньор, който ни се смее в този момент? Да не би да предполагаш, че е някой от нас?

Пет дни! Си Джей разполагаше само с пет дни до най-големия процес в нейния професионален път. Повече от година тя беше живяла, дишала, спала с това дело и като юрист знаеше, че се е подготвила за всичко, което може да се предвиди. Познаваше свидетелите, изучила бе доказателствата, знаеше всичко за жертвите. Отвън и отвътре. Напред и назад. Откакто я прикрепиха към оперативната група като обвинител, тя почти всеки ден си повтаряше наум заключителната си реч, аргументирайки я с всеки нов факт, с всяко ново тяло на жертва, а след септември можеше вече да прибави и името на обвиняемия. Да го посочи с пръст в пълната зала на разгневените и жадни за мъст съдебни заседатели.

А сега обвиняемият можеше да стане обвинител. Минаха шест седмици, откакто за първи път видя Бантлинг в препълнената зала, и вече бе възможно той да я посочи с пръст, да я изобличи пред колегите ѝ и пред общественото мнение. Съдия Часкъл несъзнателно го възпря, адвокатката му го укроти, моментът припламна, но експлозия не последва. Той мълча шест седмици, през които Си Джей очакваше всеки ден съдия Часкъл да я извика при себе си, защото е постъпил иск, а вестниците да гръмнат на първите си страници: „Прокурорката изнасилена от Купидон! Нейният план за отмъщение провален!“. Колко време още ще бъде удържан Бантлинг? До встъпителните речи ли? Или до показанията на Чавес и на Доминик? До заключителните пледоарии? Или може би бурята ще връхлети, когато той реши да поеме защитата си в собствени ръце? Не да отхвърли обвиненията, а да обвини своя обвинител. Всеки ден в съдебната зала ще се точи като цяла вечност и напрежението в главата и гърдите ѝ непрекъснато ще се покачва под наглия му поглед, докато най-сетне сърцето ѝ няма да издържи и ще се пръсне.

Тя знаеше, че точно това е неговата цел. Със светла усмивка той щеше да развее черната ѝ тайна, а тя щеше да се облива в пот, опитвайки се да се овладее. В това отношение контролът му върху нея беше пълен и това му носеше удоволствие. Тази игра беше

предварително спечелена, той можеше да я води даже от затворническата си килия зад решетките и стоманените врати.

Трябваше да го победи в това дело. В противен случай той ще излезе на свобода. Вероятно не веднага — федералните ще го задържат известно време, докато се опитват да го обвинят в кражби, за които, също както за убийствата, липсваха преки доказателства. След това той ще е свободен, а тя няма да знае къде се спотайва. Докато един ден изникне я като съсед в блока, я в асансьора в съдебната палата, я в ресторанта, където влиза да вечеря. Също както в Ню Йорк, той може да е навсякъде и ще бъде. Но този път всичко ще е различно, защото дори да го открие, тя няма да може нищо да предприеме. Ще си пици, пици, пици на улицата, когато мине покрай нея, в автобуса, когато се появи на съседната седалка, в ресторанта, когато кавалерски ѝ отвори вратата, но никой на тоя свят няма да може да ѝ помогне. Не и докато не я докосне отново. А тогава ще е твърде късно.

Синкавата светлина на компютърния екран в полутъмната стая я прикани да се върне отново към черновата на своето обръщение към съдебните заседатели. Сама в кабинета си нощем, тя вече държеше щорите спуснати, за да се запази от хищния поглед на своя съсед от другата страна на улицата. На масата бяха разпилени трите чернови на встъпителната ѝ реч. Различни варианти в зависимост от това кога очакваше да изригне вулканът. И в зависимост от това дали Доминик и неговата оперативна група ще са открили допълнителни веществени доказателства. Отговорът беше някъде навън, знаеше го, и тя нямаше да спре да го търси, докато...

Ами ако Бантлинг не е убиецът?

Не можеше да допусне това в мисълта си, но все пак? Ами ако не открият сърцата, нито нови улики, просто защото такива не съществуват? Ако някой друг е извършил престъпленията? И докато тя се бори да задържи дявола зад решетките, той точи ножа си, за да я издебне в някоя тъмна улица? Ами ако е нанесъл нов удар, а те не знаят, защото са престанали да търсят? Мозъкът ѝ отказваше да изследва тази възможност. Всяко доказателство, събрано от тях, сочеше неотменно към Бантлинг. С едно-единствено изключение.

Си Джей прехвърли няколко пъти в ръце касетата, преди да я пхне в касетофона на бюрото си.

— Тук девет-едно-едно. Спешен център. Говорете.

— Черна кола, последен модел ягуар XJ8. В момента се движи на юг по „Уошингтън“. В багажника има две кила кокаин. Пътува към летището. Ако я изпуснете от „Уошингтън“, ще тръгне по моста „Макартър“ към магистрала 1А.

— Как се казвате, сър? Откъде се обаждате?

Следваше само бученето на телефонната линия.

След като получи копието от полицейското управление, Си Джей го прослуша поне трийсет пъти. Гласът беше приглушен като с носна кърпа върху устата. Но беше басов и определено мъжки. Говореше спокойно, без бързане и паника. Като фон се чуваше някаква тиха музика, може би откъс от опера.

Защо някой ще подаде фалшив сигнал за кола, пренасяща дрога? Кой е искал ягуарът да бъде спрял и претърсен? Сърдит шофьор от яд, че е бил засечен на пътя? Гласът обаче беше спокоен и нямаше помен от гняв или притеснение. Освен това не приличаше на обаждане от мобилен телефон. В цялото полицейско разследване не се откри нищо, което да подсказва, че Бантлинг е притежавал незаконни опиати или се е занимавал с разпространението им.

Кой е искал да бъде претърсен багажникът?

Имаше един-единствен възможен отговор и той смразяваше Си Джей от ужас.

Някой, който е знаел какво ще открие полицията вътре.

Аромат на печено пиле с лимон и пресни топли хлебчета я облъхна, щом отвори входната врата. Люси се втурна да открие източника, като отчаяно се опита да се промуши между краката на Си Джей, която обаче ловко я задържа. Тиби Втори веднага откри кой е приносителят на вкуснотиите и мазно се отърка в краката на Доминик, сякаш е бил държан гладен цяла седмица.

— Носиш вечеря? — поздрави го тя.

— Не можем да обсъждаме на гладно — каза Доминик, докато влизаше в апартамента. — Нищо специално. Минах през закусвалнята. Но после се отбих и за топли хлебчета. — Измъкна иззад гърба си бутилка вино, увита в кафява хартия, и я подаде на Си Джей. — Бива ли вечеря без бутилка шардоне?

Наведе се и погали Люси по главата.

— Ей, Люси, мама още ли не те е нахранила? Има изненада и за теб. — Тиби от своя страна измяука жално. — И ти ли, Бруте? Не съм те забравил, Тиби. — Извади още една пластмасова торба, в която имаше кутия с топли пилешки дробчета. Люси я посрещна с радостен лай, а Тиби за малко да се покатери на главата му. — Хайде, къде са ви паничките?

Застанала до кухненската маса, Си Джей наблюдаваше цялото представление, докато подреждаше чиниите и приборите.

— Ще вие от радост поне двацет минути, а после ще се наложи отново да я извеждаме на разходка.

— Няма страшно. Ще я изведа по-късно. — Доминик се протегна за бутилката с вино и застана зад Си Джей, която поставяше чашите на масата. — И за мен ще има нещо — каза ѝ той, когато тя обърна лице към него. Притисна я леко към масата и нежно я целуна по устата, ръката му намери нейната и я погали. — Кой е гладен?

— Добре, Казанова. Покажи си мускулите и отвори виното.

— Лесна работа.

Притиснат към нея, той я обгърна с ръце и намери на масата бутилката и тирбушона. Устните им се срещнаха отново и езикът му

потърси нейния. Тя плъзна длани по стегнатите му гърди към силните рамене, докато ръцете ѝ се склучиха около врата му. През тънката копринена блуза усещаше прохладата на бутилката, опряна отзад на талията ѝ. Влагата от нея приятно разхлаждаше кожата ѝ, докато той измъкваше тапата. Доминик остави отворената бутилка на масата и измъкна блузата от панталоните ѝ, а студената му и влажна длан зае мястото на мократа коприна. Прохладните му ръце погалиха раменете, след това се спуснаха надолу, разкопчаха сутиена и нежно се склучиха върху стегнатите ѝ гърди, които се втвърдиха още под нежните му ласки, а дишането ѝ се учести.

След това спусна едната си ръка надолу по корема ѝ, без да обръща внимание на грозните белези, докато намери копчето на панталона. Тя не можеше да се освободи от целувката му и само след миг копчето се разкопча, ципът бе смъкнат и ръката му се спусна надолу, където тя го очакваше топла и влажна от желание. Черните панталони паднаха на пода. Той я повдигна леко и я сложи да седне на масата. През плата на дрехите му тя усети твърдостта на пениса му, който се опираше в бедрото ѝ.

Знаеше какво ще последва и с мъка откъсна устни от неговите. Отвори очи и ярката светлина в кухнята я заслепи.

— Доминик, нека отидем в спалнята — прошепна тя.

Пръстите му си проправяха път все по-бързо и по-навътре, дълбока тръпка разтнесе тялото ѝ.

— Нека правим любов тук. Остави ме да те видя, Си Джей. Ти си толкова красива — шепнеше в ухото ѝ той. С другата ръка започна да разкопчава останалите копчета на блузата ѝ.

— Не, недей. Моля те, Доминик, да отидем в спалнята. — Спазми на удоволствие пробягаха по цялото ѝ тяло и тя затрептя. Оргазмът бе съвсем близо.

— Искам да те гледам. Обичам тялото ти. Искам да виждам как се любим.

С една ръка той смъкна гащичките ѝ и те също паднаха на пода. Само бялата коприна на разкопчаната блуза все още криеше голотата ѝ.

— Не. Моля те.

Той се отдръпна леко и я погледна в очите. Без да каже нищо повече, я повдигна нежно в силните си ръце и я отнесе през хола към

тъмната спалня, като остави зад тях издайническата светлина.

Лежаха дълго в тъмната спалня, свити един в друг като две лъжици от един комплект. Единствената слаба светлина идваше от червената лампичка на будилника и той нежно си играеше с русите къдри на врата, докато тя спеше. Винаги, когато прегръдката им свършваше, тя бързо обличаше фланелка, преди да се сгуши до него в леглото. Той плъзна леко ръка под нея, наслаждавайки се на топлата кожа, деликатните кости и добре очертаните мускули, които ги покриваха. Ръката му усещаше лекото повдигане и отпускане на заспалото ѝ тяло в ритъма на спокойното ѝ дишане.

Както често му се случваше, и този път мислите му се върнаха към Натали и му се стори, че слабата светлина на будилника осветява нейните тъмни кичури, разпилени по раменете и гърба. Неговата годеница, единствената друга жена в живота му, която беше обичал толкова силно и от която бе имал такава голяма необходимост. Само да е край нея и да я гледа как спи. Спомни си непоносимата болка, когато тя се изплъзна от него и накрая я загуби. Мъката напълно го обсеби. С нейната смърт бе умряла и част от него, като че ли някой бе издълбал гърдите и изтръгнал сърцето му. Смъртта ѝ му показва какво чувстват близките на жертвите по делата, които разследваше, и какво имат предвид, когато му говорят за огромната мъка от загубата на любимите си. Мъка, която прониква навсякъде, до дъното на душата. Тогава проумя последната жестока тайна на членуващите в клуба на скръбта: времето невинаги лекува.

Няма да намери сили да преживее втори път подобна мъка. Спомни си, че дори минаването през празния апартамент и докосването до многобройните щастливи спомени, които го изпълваха, се превръщаше в истинско мъчение — картина или масичка, която са купили заедно, любимата ѝ чаша за кафе. Тази всекидневна агония така го бе потиснала, че накрая той се закле никога да не позволи друга жена да влезе в живота му. Опитваше се да избути спомените назад, да ги заключи дълбоко в паметта си, но после някое познато усещане ги

отприщваше и те изплуваха ярки, настойчиви, търсеци внимание. Непрекъснато виждаше красивото лице на Натали и нейната усмивка.

Лежеше до Си Джей и ароматът на косата ѝ го подлудяваше. Въпреки всички доводи на разума, той копнееше все по-силно за нея, искаше да знае всичко за тази красива, тайнствена и неспокойна жена.

Целуна врата ѝ, тя се размърда и се притисна към него.

— Колко е часът? — промърмори сънено.

— Дванайсет. Спала си около час.

— Дано не съм похърквала.

— Този път не си.

Тя се обърна към него и сложи глава на гърдите му.

— Умирам от глад. — Погледна към затворената врата на спалнята, под чийто праг се процеждаше тънка ивица светлина. Всичко беше спокойно. — Интересно дали нещо е останало от пиленето?

— Много се съмнявам.

— Също като в лошите филми на ужасите. След като са правили любов, той я праща да му донесе бира от кухнята, но се оказва, че всичко е унищожено от любимите малки чудовища.

— Добре, че затворих вратата — продължи той в същия дух. — Иначе тлъстият котарак щеше да ме заплаши със собствения ми пистолет за още храна. Нали е лидерът!

— Май имам замразена пица. Може би и малко супа. Какво ще кажеш?

Полежаха още малко в тъмната стая, преди Доминик да се обади отново.

— Какво означават инициалите Си Джей? — попита той внезапно. — Никога досега не съм те питал.

Тялото ѝ се стегна. Въпросът я завари неподготвена.

— Клои — прошепна. — Клои Джоана.

— Клои. Харесва ми. Защо не използваш това име?

— Не ме наричай така, моля те.

— Няма, щом не искаш, но поне ми кажи защо.

— Не мога да говоря за това. Прекалено е лично. — Тя се обърна настрана.

Той изчака малко и отново попита с въздишка:

— Ти си пълна с тайни. Защо не ми се довериш?

— Това име е част от миналото ми. Не искам да си го припомням.

— Но миналото ти е също част от теб — каза тихо той. — Аз искам да съм част от теб.

— Миналото е каквато съм била, а не каквато съм днес. Това мога да ти дам, Доминик. — Тя седна решително в леглото.

Той също седна и започна да се облича.

— Добре, добре. Щом предпочиташ така — каза примирено. — Да забъркам ли един омлет? Има ли яйца?

Тя замълча, преди да продължи:

— Виж, Доминик, трябва да ти кажа нещо и се надявам, че ще ме разбереш правилно. — Седеше на леглото в тъмната стая с гръб към него. — Процесът започва след няколко дни и докато тече, не мисля, че е... редно да се виждаме. И двамата ще бъдем под зоркото наблюдение както на пресата, така и на нашите шефове, а моите чувства към теб са изписани на лицето ми. Трябва да запазим известна дистанция.

Той прие думите ѝ като шамар в лицето.

— Си Джей, какво значение има дали хората ще разберат за нашите отношения?

— За мен има значение. Не искам да изложя на риск делото. Не мога. Бантлинг трябва да отиде на мястото, което заслужава.

— Съгласен съм и мисля, че точно така ще стане. Обещавам ти. — Той седна до нея на леглото. — Ще направим всичко, което е по силите ни. Делото е стабилно. Ти си чудесен прокурор. Той ще си получи своето. — Обърна лицето ѝ към себе си и я погледна право в очите. — Кажи ми защо толкова силно ти въздейства? Какво друго е направил, Си Джей? Кажи ми, моля те!

В този дълъг миг вярваше, че тя ще му каже. Устните ѝ потрепваха и по лицето ѝ се стичаха сълзи. Но след това се стегна.

— Не! — Избърса сълзите с опакото на ръката. — Доминик, наистина държа на теб. Повече, отколкото предполагаш, но ние с теб трябва да се държим на разстояние един от друг по време на процеса. Искам да виждам нещата в перспектива и ти трябва да ме разбереш. Моля те.

Доминик посегна към ризата си и се облече в пълно мълчание, докато тя продължаваше да седи на ръба на леглото с гръб към него. Отвори вратата и в стаята нахлу светлина. Гласът му прозвуча хладно.

— Не. Не искам повече от мен да те разбере, защото не мога.
Взе ключовете и пистолета, които беше оставил на масичката в
хола, и излезе.

Вратата на съдийската стая рязко се отвори и съдия Часкъл влетя в залата, развял черна тога.

— Всички да станат. Заседанието се открива. Ще го ръководи почитаемият съдия Леополд Часкъл — обяви тържествено съдебният пристав Ханк.

Публиката в залата замлъкна, съдията сложи очилата си и започна да разглежда списъка на кандидатите за съдебни заседатели, поставен пред него от секретарката на съда Джанин. Отделението за заседателите беше празно, както и цялата дясна страна на залата, отделена от останалата част с въже. Докато течеше подборът, там щяха да седят кандидатите. Многобройната публика и представителите на пресата изпълваха останалата част. Беше понеделник, девет и десет сутринта, осемнайсети декември.

— Добро утро на всички. Съжалявам, че малко се забавих. Имаше предпразнична закуска за съдиите и ме задържаха. Такъв е сезонът. — Прикрепил очила на върха на носа си, той огледа залата. — Независимо от сезона, не се допуска носенето на шапки в залата — каза той на секретарката и посочи с поглед червено-бялата коледна шапчица, която тя беше сложила на главата си. Стресната, тя моментално я смъкна и я пхна под бюрото. — Така, днес ще гледаме Щатът Флорида срещу... — започна съдията и спря, втренчен в подсъдимата скамейка. — Къде е обвиняемият? — попита намръщено.

— В затвора. Водят го към залата — отговори Ханк.

— Трябваше да е на мястото си. Като съм казал девет, това не значи девет и петнайсет. Само съдията има право да закъснее.

— Да, господин съдия, но, изглежда, че е имало проблеми с него тази сутрин — поясни Ханк. — Не се е подчинил на надзирателите.

Съдията поклати ядосано глава.

— Не искам обвиняемият да бъде въвеждан насила в залата пред очите на заседателите. Това може да ги предубеди. Задръжете ги, докато той заеме мястото си. Колко са кандидатите, Ханк?

— Двеста.

— Двеста? Преди празниците? Хубава работа. Да започнем с първите петдесет и да видим как ще потръгне. Ще кажа няколко думи на господин Бантлинг, преди да започне изборът. — Той изглежда Лурдес над очилата си. — Госпожице Рубио, вашият клиент си е създал репутация на размирник както в залата, така и извън нея.

Лурдес изглеждаше притеснена, като че ли носеше вина за поведението на клиента си дори когато не е до него. На срещата при съдията миналата седмица Си Джей я видя за пръв път след Хелюин и забеляза, че тя избягва погледа ѝ.

— Съжалявам, господин съдия — започна тя, но я прекъсна отварянето на вратата към ложата на заседателите. Трима яки надзиратели въведоха окования Бантлинг. Беше облечен в скъп черен италиански костюм, бяла риза и дизайнерска копринена връзка. Въпреки че според Си Джей бе смъкнал поне десет килограма, все още изглеждаше добре, с изключение на лявата страна на лицето му, която бе зачервена и ожулена. Надзирателите го накараха насила да седне до Лурдес, която едва забележимо отдръпна стола си.

— Не сваляйте все още белезниците. Искам да си поговорим с господин Бантлинг — каза строго съдията. — Защо закъсняхте?

— Имахме си разправия с него, господин съдия — отговори надзирателят. — Започна да креци и да ни ругае, защото не му разрешихме да се появи в залата с всичките си бижута. Нарече ни крадци. Трябваше да го усмиряваме, за да го извадим от килията.

— Защо не му разрешавате да си носи бижутата?

— От съображения за сигурност.

— Че каква заплаха за сигурността може да е един часовник? Да не се занимаваме с глупости. Разрешавам да си носи бижутата в залата.

Съдия Часкъл присви очи и се обърна към Бантлинг:

— А сега ме чуйте добре, господин Бантлинг. Виждал съм избухванията ви в тази зала и съм чувал за буйствата ви другаде, така че запомнете: не съм нито толерантен, нито търпелив. Още едно нарушение и сте вън, вече имате две. Ако се наложи, ще наредя да ви вържат и да ви запушат устата и ще присъствате всеки ден на заседанията в червения затворнически костюм. Ясен ли съм?

Бантлинг кимна, без да сведе очи под изпитателния поглед на съдията.

— Да, Ваша чест.

— Така, ако няма друго, готови ли сме да пристъпим към избора на съдебните заседатели?

През това време Бантлинг съсредоточи вниманието си изцяло върху Си Джей.

Съдията изчака, преди да продължи:

— Да започваме. Свалете оковите от господин Бантлинг, а вие, Ханк, доведете първите петдесет щастливци. Искам да приключим с избора преди края на седмицата. Да не проточваме нещата за след Коледа.

Въпреки че не ѝ достигаше въздух и залата леко се въртеше, Си Джей успя да отговори предизвикателно на погледа на Бантлинг. Той прокара език по устните си и на лицето му изгря многозначителна усмивка.

Тя знаеше, че днес той няма да наруши мълчанието си. Ще я остави да се гърчи в очакване и ще пази тайната си като смъртоносно оръжие, което ще извади в избран от него момент и ще нанесе своя бърз и силен удар. Право в целта.

А тя няма дори да види как го насочва към нея.

Съдебните заседатели, които избраха — пет жени и седем мъже — положиха клетва в петък, точно в два и четиридесет и две следобед, само осемнайсет минути преди съдът да бъде разпуснат за Коледните празници. Според законите на Флорида, те не подлежаха на изолация и бяха оставени да се приберат при семействата си. Четирима латиноамериканци, двама афроамериканци и шестима бели трябваше да решат дали Уилям Бантлинг е виновен. Най-младият беше на двайсет и четири години, инструктор-водолаз, а най-възрастният — на седемдесет и шест, пенсиониран счетоводител. Всички живееха в Маями и макар да бяха чували и чели за убийствата на Купидон, заявиха, че нямат предварително мнение за вината му и се заклеха да бъдат честни и обективни в преценката си.

Докато Си Джей събере всичките си книжа и документи, съдът напълно опустя. Дори представителите на пресата прецениха, че изборът на съдебни заседатели е досадна и скучна процедура, която едва ли ще заинтересува читателите им.

Щатската прокуратура беше пуста като съда. Тиглър официално бе разпуснал персонала в три следобед, но повечето си бяха тръгнали още преди това. Си Джей премина край празните бюра на секретарките, украсени с шарени коледни картички, а кошчетата край тях бяха препълнени с разкъсана червена, зелена и бяла опаковъчна хартия. Една голяма количка, с която обикновено се пренасяха досиета, беше зарязана до ксерокса, препълнена с празни пластмасови чаши и чинии, останали от коледното празненство, на което тя не можа да присъства. Повечето от прокурорите бяха заминали още в понеделник на двуседмична ваканция, опитвайки се да използват докрай останалите от отпуската дни и сега техните кабинети бяха също тъмни и пусти.

Си Джей се зае с купчината кореспонденция, насъбрала се през седмицата на процеса. След няколко часа приключи и подреди документите, които щяха да ѝ трябват за встъпителната реч, а останалите заключи в шкафа. Взе палтото си от облегалката на стола,

чантата и куфарчето и се запъти бавно към асансьорите. Беше чувала, че броят на самоубийствата е по-висок около Деня на благодарността, Коледа и Нова година. Празниците бяха не само най-приятните дни в годината, можеха да са и най-самотните.

Излезе на пустия вече паркинг и закопча палтото си. Дори толкова на юг в слънчева Флорида по това време на годината нощем ставаше доста хладно, особено когато задухаше декемврийският вятър от поречието на река Маями.

Всички имаха планове за празниците, как да прекарат времето с приятели и любими. Не и тя. Си Джей нямаше план и дните щяха да се изнижат като всички Коледи досега — без обичайната размяна на пожелания за здраве, щастие и късмет, дето се мъдрят по всички честитки. Разбира се, можеше да отиде при родителите си в Калифорния, ако изобщо си струваше да лети за два дена до Западния бряг, но тъжните и неприятни спомени, които оставяха у нея подобни пътешествия, я възпираха да ги предприема. Майка ѝ старателно избягваше всякакви сериозни теми за разговор и се ограничаваше само до времето и музиката, а баща ѝ я гледаше тъжно, очаквайки всеки момент тя да се разпадне. Едва се справяше емоционално със седмица ваканция през лятото и определено нямаше да издържи сега дори една празнична вечеря. Бантлинг ѝ бе отнел и близостта с родителите ѝ. Тази година ще се задоволи с компанията на Люси и Тиби и с домашно приготвена пуйка. В самотата на своята кухня ще пише отново и отново своята встъпителна реч и ще се готви за кръстосаните разпити, ще се посвети изцяло на усилието да убие един убиец.

Точно от седмица не бе виждала и чувала Доминик и се питаше как ли ще прекара той Коледните празници. В семейство? С приятели? Сам? Осъзна колко малко всъщност го познава, макар да бе искала да научи повече. Залъгваше се с мисълта, че когато процесът приключи, ще продължат отношенията си оттам, където ги бяха оставили, но се страхуваше, че вече е невъзможно. Когато си тръгна от нейния дом, а тя го изпрати до вратата, Доминик сякаш взе решение.

Още една жертва в името на справедливостта. А тази не беше никак малка.

Стигна до джипа си и натовари в него папките и чантата, махайки за довиждане на пазача, който я наблюдаваше от топлата си осветена будка на входа на сградата „Греъм“. След това подкара към

Форт Лодърдейл и пуйката, без да забележи в сенките на дърветата познатото лице, което мълчаливо я наблюдаваше.
Дебнеше. Чакаше.

— Ако остана на мястото си и не кажа нито дума, ако си замълча, вие ще приемете, че той е виновен, въпреки че законът повелява да го смятате за невинен до доказване на противното. — Лурдес започна своята встъпителна реч от мястото си. Тя бе с лице към съдията, но говореше на съдебните заседатели, сякаш споделяше с тях нещо лично.

Си Джей току-що беше приключила своята обвинителна реч — логично, аргументирано и точно изложение, което не остави никакво място за съмнения. А сега беше ред на Лурдес.

Тя помълча известно време, след което се обърна към заседателите с изражение на съмнение и разочарование.

— За вас моят клиент сега изглежда като касапин. Вие очевидно сте разтърсени и уплашени от твърде ярката и кървава картина, която прокурорът рисува пред вас. Без съмнение Ана Прадо е красива млада жена, зверски убита от един луд човек. Въз основа на твърденията на прокурора, вие сте готови да приемете неговата вина. Дори самият вид на Уилям Бантлинг започва да ви плаши, въпреки че здравият разум ви говори, че този добре изглеждащ, образован и преуспяващ бизнесмен едва ли заслужава подобна реакция. — Тя потупа с ръка рамото на Бантлинг в знак на доверие към него и поклати глава. — Това, което прокурорът изложи в своята обвинителна реч, не е доказателство. То не е улика. Не е факт. А предположение. Конюнктура. Спекулация. То е предположение, че доказателствата и фактите, които се надява да представи пред съда и вярва, че ще успее да го стори, ще се свържат в уличаваща последователност. Тя се опитва да ви накара да стигнете до заключение, което тя предварително е подготвила за вас, а именно, че моят клиент е виновен в предумишлено убийство. Предупреждавам ви обаче, дами и господа, че реалността невинаги е това, което ни изглежда. И фактите — без значение колко са ужасни — наредени един до друг невинаги образуват последователност.

Лурдес се изправи пред заседателите, огледа ги един по един. Някои извърщаха поглед, засрамени, че са стигнали до изводите, за

които Лурдес ги обвиняваше, и така са нарушили клетвата, положена миналия петък.

— Всички кинопродуценти си приличат и целите им са еднакви. Те искат да приемете на доверие техния филм. Хвърлили са милиони долари и месеци труд. Те искат да ви убедят колко велик е филмът, преди още да сте влезли в салона. Да ви зарибят с двеминутните рекламни откъси и да ви накарат да кажете на приятелите си, че това е голям филм, преди още да сте го видели. Да ви накарат да си купите плакати и фланелки и всякакви други сувенири, даже да гласувате за „най-добър актьор“, преди да сте седнали на мястото си. Само защото двеминутната реклама твърди, че филмът е велик. Фантастичен. Бъдещият носител на „Оскар“. Дами и господа, госпожица Таунзенд си свърши добре работата днес. Тя ви представи своята реклама, изпълнена с кръв, ужасни сцени и много специални ефекти. Изглеждаше убедително. Звучеше убедително. Предупреждавам ви обаче, не бързайте да си купите билет. Защото както една серия от страхотни кадри, монтирани от талантлив режисьор — Лурдес се обърна към Си Джей и ефектно замълча за миг — не са гаранция за хубав филм, така сбор от кървави жестоки факти не правят непременно първокласно обвинение. Независимо колко специални ефекти са хвърлени, за да ви впечатлят. Лошият филм си е лош филм. Моят клиент е невинен. Той не е убиец. Още по-малко сериен убиец. Той е способен преуспяващ бизнесмен, чието най-голямо нарушение досега е глоба за паркиране. Алиби? Господин Бантлинг не е бил въкъщи през часовете, когато според съдебния лекар се предполага, че Ана Прадо е била убита в бараката зад неговата къща. Той може да го докаже, въпреки че по закон не е длъжен. Оръжието на убийството? Господин Бантлинг е известен препаратор и негови творения са изложени в различни местни музеи и сбирки. Скалпелът, намерен в бараката, фактически е инструментът, който използва за своето хоби, а не оръжие на убийството. Микроскопичните следи от кръв по него са от животински произход. Това също ще докажем, макар че не сме длъжни. Кръвта? Капките кръв, които госпожица Таунзенд така живо описа като „опръскали цялата барака“, според теста с луминол също са от животински, а не от човешки произход. Искам да ви обърна внимание, че *три* — Лурдес издигна три пръста, разходи се пред заседателите и се взря внимателно в очите на всеки един, — повтарям,

три микроскопични капчици, отговарящи на ДНК-то на Ана Прадо, са намерени в бараката, където според обвинението е била прерязана нейната аорта. Открити са обаче само *три микроскопични капчици*. Те са намерени, дами и господа, от един отчаян специален агент, който спешно се нуждае от име и лице за търсения от него в продължение на цяла година сериен убиец Купидон. Агентът, чиято кариера зависи изцяло от намирането на това лице и име. Багажникът? Ягуарът е бил оставен за два дена в сервиз, преди господин Бантлинг да го вземе на деветнайсети септември. Колата не е била под негов надзор и контрол. Той изобщо не е погледнал в багажника, хвърлил е сака си на задната седалка и е потеглил към летището по отдавна запланувано служебно задължение. Ще докажем и това, въпреки че не сме длъжни. Моля обърнете внимание на факта, че върху тялото на Ана Прадо не е намерен нито отпечатък, нито влакно, косъм, петно или каквото и да е друго доказателство, което да свързва нейната смърт с господин Бантлинг. И въпреки че днес той не е подсъдим за убийството на други жени и не е обвинен в такива убийства, няма никакви физически доказателства, които да го свързват поне с една от тези десет жени. Нито един отпечатък, косъмче, влакно, петно или драскотина. Нито капка ДНК. Никакви следи. Нищо.

— Възраavam! — скочи Си Джей от мястото си. — Фактите от други разследвания не са част от това дело. Те не се отнасят до него.

— Приема се.

Вредата обаче беше нанесена. Лурдес успя да вгълпи на съдебните заседатели, че между Бантлинг и останалите убийства не съществува никаква връзка. Абсолютно никаква.

Лурдес улови погледа на една от жените, която досега беше отбягвала да я гледа. Тя кимаше леко с глава при всяка дума на адвокатката и гледаше към Бантлинг с подчертано любопитство. Си Джей можеше буквално да прочете мислите ѝ. *Не прилича на сериен убиец*. Бантлинг се усмихна дискретно на жената и тя отвърна на усмивката му.

— Зловещата верига не е толкова зловеща, дами и господа. Филмът не е добър. Не се впечатлявайте от специалните ефекти, от кървавите доказателства и от едрите заглавия СЕРИЕН УБИЕЦ на челната страница на „Маями Хералд“. Припомнете си клетвата, която положихте като съдебни заседатели... и не си купувайте още билети.

При тези думи Лурдес седна на мястото си сред гробната тишина на поразената аудитория. Клиентът ѝ сложи ръка върху нейната в знак на признателност, а по бузата му потече съвършено режисирана крокодилска сълза.

Си Джей разбра, че ще има сериозни проблеми с това дело.

— За бога, как се случи така, че не знаехте това, Си Джей? — Тиглър нервно се разхождаше из нейния кабинет и пригладдаше с ръка косата си. — Заприличахме на студенти по право на първия си стажантски процес!

— Не зная, Джери. Те се отказаха от предварителния преглед на доказателствата. Ние бяхме сигурни, че всичко е в кърпа вързано, а явно не е било така.

— Колата му е била на сервиз цели два дена преди убийството, а оперативната група с опитните детективи, представете си, не е разбрала, та трябваше някой друг да им го каже! — Тиглър беше почервенял от гняв.

Си Джей не помнеше да го е виждала такъв.

— Обстоятелството, че колата е била в сервиз, не го оневинява. Той все пак е карал труп в багажника си.

— Да, но заради това обстоятелство ние сега изглеждаме като кръвожадни прокурори, които не са си свършили работата, затова се опитват да набедят първия хванат за сериен убиец и да го хвърлят на ужасената публика като изкупителна жертва. Приличаме на любители, а това никак не ми харесва, особено в година на избори.

— Ще оправя нещата, Джери. След десет минути имам среща с инспекторите Алварес и Фалконети. Ще намерим изход.

— Надявам се, Си Джей. Дори федералните не искат вече да имат нищо общо с това дело. Като чу новината, Том де ла Флорс оттегли обвиненията си. Смята, че случаят се нуждае от ново разследване, за да не бъде обвинен невинен човек въз основа на косвени факти. — Спря да се разхожда и избърса длани в панталоните си. — По дяволите. Станахме за смях.

— Ще оправя нещата, Джери.

— Доверих ти се за това дело, Си Джей. Добре ще е да оправиш нещата, само толкова ще ти кажа. — Приглади косата си и посегна към дръжката на вратата. — Трябва земята да обърнем, но да сме сигурни, че не пращаме на смърт невинен човек.

Вратата тресна след него. След няколко секунди леко се почука и отново я отвори. Мани провря глава.

— Шефът ви не изглеждаше добре. Помислих си, че ще припадне.

— Няма да е сам.

Мани влезе в кабинета, последван след миг и от Доминик. Тримата се спогледаха.

— Какво, по дяволите, става, момчета? — попита накрая Си Джей, опряла ръце на бюрото си в пълно отчаяние. — Как пропуснахте тази история със сервиза? Къде точно се е намирал той в десетте часа преди откриването на трупа на Ана Прадо?

— Си Джей, знаеш, че той отказа да разговаря с нас. Още щом го пипнахме на моста, започна да скимти за адвокат. Освен това отказа да се запознае предварително с доказателствата. — Доминик правеше усилия да овладее раздразнението си. — Разпитахме над триста души. Не е бил с никого от тях на осемнайсети и деветнайсети септември. А ягуарът беше чисто нов, как да допуснем, че се е нуждаел от сервиз?

— Това е било план. Да ни пусне да стигнем до този етап и да ни направи на глупаци пред заседателите. Трябваше да го предвидя, Лурдес и преди е прилагала тази тактика — устройва засади в хода на процеса. Но не допусках, че ще го направи при толкова висок залог. Уликите уж изглеждаха безспорни...

— Я чакай, тя направо ме обвини, че съм манипулирал доказателствата, за да стигна до арест. Да не мислиш, че ми е много приятно, Си Джей? — избухна Доминик и гласът му прокълтя в кабинета. — Не си мисли, че само ти се скъсваш от работа, за да остане този тип зад решетките.

Мани се опита да заглади нещата и каза с най-кроткия глас, възможен за един мечок:

— Госпожо прокурор, обикаляме всички гаражи в радиус от пет километра...

— Направете ги десет. Трябва да открием този сервиз и да видим какво ще ни кажат.

— Добре. Десет. Ще разпитаем отново свидетелите. Всички негови познати в Маями...

— И не губете време, защото съдия Часкъл е решил да придвижи делото бързо. Започва рано сутрин и свършва в полунощ. Нямаме

много време.

— Може да почакаме да видим с какви аргументи ще представи своята теза — каза Доминик.

— Дотогава ще е твърде късно, Доминик. Ако заседателите повярват, че нямаме твърди доказателства, и, още по-лошо, премълчаваме нещо, направо ще го пуснат да си излезе. А това няма да стане. Няма да го позволя! — Както и преди, тя отново почувства как многобройните пукнатини по нейната крехка фасада, слепявани досега с години лечение, започват да се разширяват и да се разклоняват във всички посоки. Прекара ръка през косата си в опит да събере мислите си.

Доминик я наблюдаваше внимателно.

Гледаше я как се разтрошава. Гледаше я как рухва направо пред очите му.

— Трябва отново да прегледам всичко. Абсолютно всичко. Да открия какво още може да ни сервира, преди да го е направил — каза тя на глас, но очевидно говореше на себе си.

Вдигна поглед от бюрото към двамата, те я наблюдаваха. Мълчанието подейства отрезвяващо.

— Не разбирате ли? Всичко е било отдавна планирано — дрезгаво и разтреперано прошепна тя. — Той ми е устроил засада. А аз дори не разбрах...

Мелодичният сигнал на мобилния му телефон моментално изтръгна Доминик от дълбокия му сън. Филмът по телевизията, който бе гледал, преди да заспи на дивана, бе сменен с реклама за обезкосмяване. Той погледна телефона, мигайки, за да се увери, че не сънува все още.

— Фалконети слуша.

— Какво е ДР? — попита гласът от другата страна.

— Какво? Си Джей, ти ли си? — разтърка очи и се огледа за часовник. — Колко е часът?

— Един през нощта. Какво и ДР? Кой е ДР?

— За какво говориш? Откъде се обаждаш?

— В кабинета съм. През последните четири часа прегледах дневниците на Бантлинг и служебните му записки, които сте извели, и забелязах, че инициалите ДР се появяват от време на време през цялата 1999-та и настоящата година, без никакви пояснения. Всъщност ДР се появява един ден преди изчезването на Ана Прадо и един ден преди арестуването на Бантлинг. Направи ли ви впечатление?

— Да, разбира се. Проверихме. Разпитахме всички, които издирихме с тези инициали. Нищо не излезе. Нямаме представа какво означават.

— Същото се среща поне при три от останалите жертви. Дни до седмица преди изчезването им отново се появява ДР. Какво може да значи това?

— Всичко. И нищо. Не зная. Какво, Мани не е ли вкъщи?

— Какво искаш да кажеш?

— Не си ми се обаждала от две седмици, а зная, че когато ти трябва нещо, се обаждаш първо на него. Затова си помислих, че ме търсиш, защото не си го намерила.

Сарказмът му беше посрещнат с мълчание от другата страна.

— Питам се дали това ДР не означава нещо — нарочно избягна тя да отговори на подмятането му. — Нещо, което сме пропуснали досега. Някакво място, където може би е довършвал жертвите си...

— Минали сме вече по този път, хващаш се за сламка. Късно е вече.

Отново мълчание. Това беше удобна възможност за нея да приключи разговора. Но за негова изненада тя остана на телефона и добави по-меко:

— Съжалявам за вчера в моя кабинет. Не трябваше да си го изкарвам на теб. Явно се притеснявам за следващите стъпки на Лурдес.

— Виж какво, ясно е, че той е откачен. За него е вълнуващо да ни разиграва. Прави си тръпка. Затова не поиска да се запознае предварително с доказателствата. Целта му е да ни направи смешни, да покаже, че е по-умен от нас. Ако беше наистина невинен, още от първия ден щеше да ни засипе с оправдаващи го данни. За него всичко е игра, не забравяй това, Си Джей. И не му позволявай да ти влезе под кожата, защото точно такава е целта му.

— Ти се справи чудесно днес, както в прекия, така и при кръстосания разпит. Лурдес не успя да те извади от равновесие.

— Но здраво се опита. Успя обаче да ме обрисова като отчаян полицаи, който се страхува за кариерата си, ако не разкрие този случай. Каж ми, на такъв ли ти приличам?

— Не. Ти пък не забравяй, че аз те извиках да свидетелстваш. Той се засмя.

— Според теб заседателите повярваха ли на Лурдес?

— Не. Всъщност ти се държа много добре.

— А Чавес? — Свидетелите на двете страни не бяха допускани да слушат другите, за да не бъдат повлияни от техните показания.

— Не беше по-добър от предишния път. Все пак след онова, което Лурдес го накара да преглътне, е свалил перченето с няколко градуса. Този път показанията му бяха по-гладки, но си личеше, че много е репетирал, така че накрая нищо не спечелихме.

— Какво е впечатлението на заседателите?

— Че е или прикрит, или глупав. А вероятно и двете. Те явно уловиха напрежението. Двамата с Лурдес бяха като куче и котка.

Си Джей не сподели с Доминик как Лурдес отново вкара Чавес в опасните води на предишното му показание с няколко намек за истинските причини, накарали новака да спре ягуара. И как в този момент Си Джей усети как я облива пот, а сърцето ѝ да се качва в

гърлото, докато чакаше следващия въпрос. Въпросът, който щеше да сложи край на всичко.

Анонимният сигнал. Знае ли Лурдес за обаждането или само блъфтира? Ще го използва ли? Притежава ли и тя копие от записа на 911? И което е по-важно, знае ли кой се е обадил? Можеше ли Си Джей да очаква всеки момент притежателят на дрезгавия глас да влезе в съдебната зала и със своите изненадващи показания да разбие на пух и прах обвинението?

Лурдес отново тласна упорития Чавес само до тази точка, спря внезапно и остави у членовете на журито усещането, че в показанията на новака се крие още нещо. Тогава Си Джей усети, че от гърдите ѝ пада тежкия товар на страха.

— Какво ти остава да минеш още?

— Съдебните медици, находителите на местопрестъплението, Мастерсън с порнокасетите. Може би два, най-много три дни. Вероятно процесът ще приключи веднага след Нова година, но при този съдия човек никога не може да е сигурен. Спокойно може да свърши и утре.

— Ти беше права, че Часкъл е бързак. За една седмица отупа повече работа, отколкото други съдии за един месец. И то по углавно дело. В колко часа започвате?

— В осем. А вчера и днес заседанията продължиха до девет вечерта. Съдебните заседатели са бесни. Той им провали празниците. Дано не хвърлят вината върху мен, защото аз никога не бих се опитала да съдя убиец през най-прекрасното време на годината.

— Как мина твоята Коледа? — Тонът на разговора им се смекчи и се върна към обичайната близост. Тя му липсваше почти болезнено.

— Чудесно — излъга го. — Тиби ми подари топка от косми. И то голяма. А твоята?

— Добре — излъга я на свой ред. — Мани не ми подари нищо. Но пък си има смучка. И напълно в духа на Коледа, е подарил две.

— Така ли? Не на теб, надявам се.

— Не. Но твоята секретарка през следващите седмици ще носи поло с висока яка.

— Всички мъже ли са слепи?

— Да. Всички сме слепи.

Тя не каза нищо, но се чу, че се подсмивва.

— Тиглър продължава ли да е бесен? — попита той и веднага съжали за нетактичността си.

— Не. Поне докато спечеля. Но това става все по-малко вероятно.

Той усети, че гласът ѝ потреперва, както преди два дни, когато ги извика с Мани в кабинета си.

— Как си? — попита почти нежно. — Всичко наред ли е? Искаш ли да дойда?

Тя обаче го прекъсна решително, защото знаеше какво ще последва.

— Хайде, връщай се в леглото си — каза бързо, защото сълзите ѝ напиреха. — Извинявай, че те събудих. Лека нощ.

Тя затвори телефона, но той знаеше, че плаче. Сама в тъмнината на пустия кабинет. Напълно буден, стана и закрачи из апартамента.

Тя беше на ръба. Усещаше го в гласа ѝ, виждаше го в очите ѝ, все по-често през последния месец, особено през последните дни. Още едно препятствие, още една изненада...

Погледна през прозореца към центъра на града, където тя беше сама и много объркана.

Само да можеше да е до нея и да я подкрепи, когато рухне.

ДР. Тези инициали се появяваха тук и там в почти всички тефтерчета на Бантлинг. За различни дни на седмицата и за различни часове. През деня и през нощта. Последното вписване беше един ден преди трупът на Ана Прадо да бъде открит в багажника му. *Какво означаваха те? Място? Човек? Предмет? Идея? Или нищо?*

Главата я заболя от мислене. Отпи от изстиналото кафе, но не искаше да зареже всичко и да се прибере вкъщи. Ако останеше още малко, нямаше да има смисъл да се връща. Процесът започваше в осем сутринта, а вече беше два и половина. Бюрото ѝ буквално бе затрупано с книжа. Кутии, пълни с търговски книги, данъчни декларации, дневници, адресници, банкови документи и квитанции, намерени в къщата на Бантлинг или предоставени на оперативната група от „Томи Тан“. Всичко, което се отнасяше до Бантлинг, беше разтворено пред нея като книга. Тя прегледа дневниците, бележниците с адреси и бизнес срещи, прелисти данъчните му декларации и квитанциите. Знаеше, че за някои ровенето в тия баналности изглежда безполезно, защото едва ли би довело до открития със стойност за съда. Особено след като всички тези документи вече бяха най-внимателно прегледани от опитни следователи с трениран поглед. Но тя трябваше сама да разбере как е живял нормален живот при своите извратени инстинкти. А може би именно тренираният поглед пропуска нещо...

Тя откри личния му адресник, намерен в сака на задната седалка на ягуара. Беше подвързан с черна кожа, доста протъркана, и буквално преливаше от листчета с адреси, парченца от кибритени кутии и ресторантски салфетки, на които бяха нахвърляни имена и телефонни номера. Започна да ги чете едно по едно, затруднена от почти нечетливия почерк на Бантлинг, надявайки се да открие нещо, каквото и да било. Сама не знаеше какво търси. Навремето един графолог ѝ бе казал, че по почерка може да се различи нормалният човек от лудия. Спомни си това, докато се питаше как би оценил експертът драскулките на Бантлинг от коженото тефтерче.

Имаше стотици имена, често само първи, и почти всички бяха на жени, а към тях — телефонни номера. Бяха невероятно много, вероятно бе записвал имената на всички жени, които е срещал. Някои от тях ѝ бяха познати от протоколите на оперативната група. Други не означаваха нищо. Докато четеше тези имена, започна да усеща, че я побиват тръпки и веднага обърна на буквата „Л“, за да се убеди, че собственото ѝ име не фигурира там. Прегледа всичко, но не откри Ларсън. След това обърна на „К“, почти сигурна, че ще прочете написано с пилешкия му почерк: „За хубаво прекарване да се обадя на Клои. 202–18, апартамент 1Б, Роки Хил Роуд, Бейсайд, Ню Йорк“. Със свито сърце прегледа едно по едно всички вписвания. За щастие нямаше такова и тя облекчено въздъхна.

Това облекчение обаче беше кратко, защото в черното тефтерче на Бантлинг откри друго име, записано с дребни, забързани и почти нечетливи букви. Име, което страшно я изненада. Никога не бе очаквала, че ще го намери и в никакъв случай не би искала да го види тук.

Чеймбърс, Г.

Алмерия стрийт 22

Корал Гейбълс, Флорида

Грег Чеймбърс. Защо името му е в тефтерчето на Бантлинг? Откъде са се познавали? Познавали ли са се изобщо или Бантлинг е открил някъде това име, може би в някой справочник, и го е записал за всеки случай?

Си Джей сновеше из кабинета си и в главата ѝ минаваха какви ли не мисли. *Ако са се познавали, защо Грег не ѝ е казал?* Нямаше начин да не ѝ каже. Вероятно той дори не е подозирал, че името му фигурира в това тефтерче. То беше доста старо, повечето записвания са били правени преди години. Връзката може да е била от някакъв професионален справочник, или познанството им да е било толкова бегло, че той го е забравил. Навярно Грег ще е също толкова изненадан да види името си тук. Сигурно.

Но докато кръстосваше стаята в безуспешни опити да подреди мислите си, усети, че тънките, добре познати пръсти на параноята отново пълзят към гърлото ѝ. И безброй въпроси „ами ако“ напират да бъдат чути.

Ами ако са се познавали? Ако са били приятели? И дори близки? Опитва се да овладее парализиращият страх, който нахлуваше в нея. Страхът, който той всяваше в нея дори от своята килия. Ужасът, че думите, които бе прошепнал преди години, могат да се окажат верни.

Винаги ще те дебна, Клоу. Винаги. Не можеш да избягаш от мен, защото винаги ще те намеря.

Страхът, че той е постоянно около нея, наблюдава я и диктува дори най-иррационалните ѝ мисли.

Тя погледна към затрупаното с книжа бюро, чашата изстинало кафе, спуснатите щори на кабинета, осветяван само от слабата настолна лампа и синкавия екран на компютъра. Беше три сутринта, а процесът започваше в осем. От септември насам не беше спала повече от четири часа нощем.

Бързаш със заключенията. Не мислиш разумно. Този процес е обсебил съзнанието ти. Бантлинг те е превзел. Изяжда те отвътре. И ти му го позволяваш.

Стресът е решаващ фактор при всяко заболяване, било то физическо или психично. Тя знаеше много добре, че това доведе до последната ѝ криза. Трябва да го овладее, преди да излезе от контрол, преди животът ѝ да стане неуправляем. Връзката ѝ, кариерата ѝ — всичко се завихри във водовъртеж, както по-рано. Също както по-рано. Паралелът беше ужасяващ.

Тя смачка последната си цигара и трескаво подреди чантата си, като напъха в нея и адресника. Обади се на нощния пазач и го събуди, преди да тръгне към асансьорите.

Трябваше да се махне оттук. Да се отдръпне за малко. Трябваше да премисли, да си почине.

Преди водовъртежът да засмуче всичко.

Също както по-рано.

Когато Си Джей почука на стъклото, Естел бе заета да подрежда голямата си сламена чанта. Беше четвъртък, седем часът вечерта, само три дни преди Нова година.

— О, госпожице Таунзенд! — вдигна тя изненадано поглед от чантата си. — Уплашихте ме. Не ви видях.

— Съжалявам, Естел. Тук ли е доктор Чеймбърс?

— Да — каза тя, докато прелистваше книгата за посещения. — Той има пациент в момента. — Погледна с учудване към Си Джей. — Извинете, но вие нямате записан час за днес.

Си Джей усети, че Естел е готова да ѝ зададе въпроса, който я сподиряше през целия ден: „Как сте? Не изглеждате много добре“. Дори съдия Часкъл я бе повикал настрани, за да се увери, че всичко е наред. Не можеше повече да прикрива тъмните кръгове под очите си. Само за седмица отслабна поне с три килограма и тревожните бръчки по бледото ѝ чело се врязваха по-дълбоко. Обясняваше го на другите с липса на сън, защото не вярваше, че някой ще разбере истината, ако я каже — просто беше на ръба да полудее. Деляха я дни от лудницата. Естел обаче всеки ден се срещаше с такива хора и беше тренирана да не задава някои въпроси.

— Нямам уговорена среща, Естел. Налага се да видя доктор Чеймбърс по спешност. Той ще разбере.

— О, добре тогава. Почакайте да свърши. Той не обича да го безпокоя, когато има пациент. — Погледна отново към часовника. — Аз трябва да тръгвам. Имам среща с мъжа ми. Канени сме на вечеря.

— Не се притеснявай, Естел. Ще почакам докторът да свърши. Трябва на всяка цена да говоря с него тази вечер.

Естел тихичко попита:

— Във връзка с процеса ли е? Гледам ви всяка вечер по новините. Винаги с това започват в единайсет.

— Просто трябва да говоря с него.

Естел помисли малко.

— Добре, вие сте приятели. Предполагам, че той няма да има нищо против. Защо не седнете? Това е последният му пациент и вероятно ще се освободи към седем и половина.

— Чудесно. Благодаря, Естел.

Естел взе чантата и сакото си и излезе в приемната.

— Бих останала, но излизаме с шефа на Франк и жена му, нали знаете как е в такива случаи. Не бива да закъснявам.

— Няма проблем.

Естел се спря на вратата.

— Наистина ли мислите, че го е направил, госпожице Таунзенд? Наистина ли?

— Нямахте да го обвинявам, ако не бях уверена, че е виновен. — *Добре нещо повече, Естел. Зная, че е виновен. Не съм обаче толкова сигурна, че е убиец.*

— Никога не знаем какви може да са хората — поклати тя глава. — Лека нощ, госпожице Таунзенд.

— Така е — промълви Си Джей, след като Естел излезе.

Седна в празната чакалня и се опита да подреди мислите си. Тази вечер не беше във форма. Това беше първата ѝ възможност да говори с Грег Чеймбърс след откритието, което направи снощи. Обмисляше какво да каже, как да го формулира. Не искаше да прозвучи налудничаво, макар че май така изглеждаше.

Вратата към офиса на Естел беше леко откряната. Вероятно тя бе забравила. Си Джей се изправи и започна нервно да се разхожда, стискайки в потните си длани стар брой на „Ентъртейнмънт Уикли“. Видя, че лекарският кабинет е плътно затворен, както винаги, когато докторът работеше с пациент. Погледна към бюрото на Естел, където лежеше разтворена регистрационната ѝ книга. Въпросът „ами ако?“ отново забръмча в главата ѝ.

Бутна тихичко открянатата врата и спря да се послуша. Нищо не се чуваше. Вратата на кабинета беше все така плътно затворена. Погледна към часовника над главата си. Показваше седем и двайсет и две.

Без много да мисли, тя отвори вратата и влезе в малката неприкосновена стаичка на Естел. Книгата бе разтворена на страниците за тази седмица от понеделник, двайсет и пети декември, до петък, двайсет и девети. Последната страница за 2000-ната година.

Колебливо се докосна до книгата, след което енергично я разлисти назад през страниците за ноември и октомври и спря на седмицата между понеделник осемнайсети септември и петък два̀сет и втори.

Очите ѝ пробягаха по записванията за понеделник. Ето, последният ред за деня, осемнайсети септември. Денят, преди да открият тялото на Ана Прадо.

Дъхът ѝ спря, когато видя, че най-ужасното предположение се потвърждава.

Часът в седем вечерта бе запазен за У. Бантлинг.

Тя бързо разлистни назад към седемте дати, които си бе записала от тефтерчето на Бантлинг. Всички съвпадаха. Същите дни, същите часове, същото име: *У. Бантлинг*.

Това не беше съвпадение. ДР. Инициалите добиваха смисъл. *ДР... Д-р... Доктор*. Чеймбърс беше неговият лекар. *Чеймбърс беше лекарят на Бантлинг*.

Си Джей отстъпи назад от бюрото и от книгата, от истината, която е била пред очите ѝ през цялото време. Стаята се залюля и тя усети, че ще повърне. *Какво е това? Как е възможно?* Той ги е лекувал и двамата. Лекувал е нейния насилник. *Колко време? Години?* Спомените бушуваха в нея като ураган. Срещала ли е Бантлинг? Може да е седяла до него в същата тази чакалня, да са си разменяли усмивки, списания или коментар за времето, докато всеки е чакал своя ред при доктора? *Какво знае Чеймбърс? Какво е споделял Бантлинг с него? Какво знае Бантлинг? Какво му е казвал Чеймбърс?* Мисълта, която снощи отхвърли като налудничавя, отново нахлу в съзнанието ѝ и заплаши да го блокира. Въздухът натежа, не можеше да диша.

Не биваше да се случи отново. Не отново. *Боже мой, не. Колко може да понесе човек в живота си? Аз не мога!* Трябваше да се махне. Да помисли. Блъсна се в стола на Естел, той удари стената, една картина падна и се счупи с трясък на пода. Тя се обърна и изтича през чакалнята, грабвайки чантата си от стола.

Зад нея се чу приглушен глас:

— Естел, какво става там? — и звук от отваряне на врата.

Вече беше все едно. Тя отвори тежката дъбова врата и изтича покрай красивите саксии с жълти, червени и бели цветя, обточили пътеката от червеникави тухли. Далеч от красивата испанска къща на улица „Алмерия“ в спокойния богаташки квартал Корал Гейбълс. Далеч от внимателния и разбиращ доктор, на чиято помощ бе разчитала през последните десет години, за да се справи с реалността на своя живот. От когото очакваше съвет и напътствие, а сега бягаше с

всички сили от него. Скочи в джипа и потегли рязко под носа на внезапно изскочилия пред нея колоездач, който изруга уплашено.

Спусна се надолу по „Алмерия“ към магистралата точно когато д-р Грегъри Чеймбърс влезе в празната чакалня да види каква е тази суматоха.

— Първият разрез започва от гръдната кост и се спуска надолу до пъпа. Той е чист и гладък, без разкъсвания на кожата. — Джо Нилсън трепна неволно, докато илюстрираше думите си върху пластмасовия манекен, поставен пред съдебните заседатели. — Вторият е прокаран хоризонтално под гърдите, започва под дясната и стига до лявата. Отново един, чист и гладък.

— Можете ли да ни кажете с какъв инструмент са направени разрезите? — попита Си Джей.

Залата беше притихнала и попиваше всяка дума.

— Мога. Със скалпел. Разрезите са дълбоки, преминават през трите пласта кожа, мастна тъкан и мускули и стигат до костите. Няма никакви следи от разкъсвания и кръвонасядания. Бяха направени тестове върху кожата на госпожица Прадо с един скалпел №5, открит в резиденцията на обвиняемия. Дълбочината и ширината на разрезите съвпадат напълно. Те са идентични.

На едно табло до манекена бяха окачени две снимки. Едната показваше в увеличение петдесет пъти реза на въпросния скалпел, а другата — същото увеличение на разреза върху кожата на Ана Прадо.

— След разрезите, гръдната кост или стернумът, който поддържа гръдния кош и защитава дробовете и сърцето, е бил строшен и разтворен.

— Имате ли представа с какъв инструмент може да е направено това?

— Не. Но най-вероятно с костни щипки.

— Била ли е жива в този момент Ана Прадо?

— Да. Приема се, че времето на смъртта е моментът, в който спира сърцето. Тогава прекъсват останалите функции на тялото, включително дишането, и процесите застиват в състоянието, в което ги е заварило спирането на сърцето. По тях можем да определим каква храна е била приета преди смъртта или какви токсини са поели кръвта или черния дроб. Когато стернумът на госпожица Прадо е бил счупен, белите дробове са били изложени на външното въздушно налягане и

би трябвало да се свият. При това положение кръвта престава да снабдява с кислород сърцето и мозъка и в рамките на две до пет минути настъпва смърт от задушаване. При аутопсията обаче открихме въздух в левия бял дроб на госпожица Прадо, откъдето правим извода, че смъртта ѝ не се дължи на задушаване. Да, била е жива, когато...

Остър писък прекъсна думите му. Беше майката на Ана Прадо. Тя виеше в ръцете на близките си, които се опитваха да я удържат.

— Чудовище! Чудовище!

— Запазете ред! — провикна се съдия Часкъл, лицето му бе почервеняло. — Ханк, моля изведете госпожа Прадо навън, докато мине това показание. Простете, госпожо Прадо, но изблиците са недопустими в съдебната зала.

— Той уби момичето ми! — крещеше тя, докато семейството ѝ я извеждаше под погледите на съдебните заседатели. — Изродът уби детето ми, нарязва го, а сега седи тук и се надсмива!

Вратата се затвори и заглуши нейните писъци.

— Заседателите да се абстрахират от случилото се — заяви строго съдията, още докато Лурдес се изправяше да възрази.

Дванайсетте члена на журито се втренчиха в Бантлинг, който разстроен се бе хванал за главата и се клатеше.

Тежка тишина увисна в залата, докато писъците на госпожа Прадо бавно заглъхваха по коридора към асансьорите.

— Продължаваме, госпожице Таунзенд, можете да поемете свидетеля — каза съдията.

— Коя е причината за спирането на сърцето, докторе?

— Прерязването на аортата, артерията, която доставя кръв в сърцето. Веднага след строшаването на стернума, аортата е била срязана и сърцето извадено, преди още дробовете напълно да се изпразнят от въздуха. Смъртта е настъпила мигновено.

Показалката се насочи към друго табло със снимка на посивялото тяло на Ана Прадо и показа тъмната кухня, в която се е намирало сърцето.

— Била ли е в съзнание в този момент?

— Невъзможно е да се определи с точност, но както вече казах, следите от мивакуриум хлорид, който е намерен в тялото ѝ, не могат да причинят загуба на съзнание. Този препарат има парализиращо действие. Той отпуска скелетната мускулатура и предотвратява или

забавя настъпването на шок, който е естествена реакция на подобна травма. Мога само да кажа, че съществува възможност тя да е била в съзнание, когато сърцето е било извадено.

През залата премина всеобщ стон.

— Благодаря ви, доктор Нилсън. Нямам повече въпроси.

— Добре. Госпожице Рубио, имате ли въпроси към свидетеля?

— Да, няколко. Докторе, вие заявихте пред съдията, че разрезите по тялото на госпожица Прадо са съвместими със скалпел №5, нали така?

— Да.

— И може да са направени с кой да е скалпел от същия размер. Така ли е? Не само с намерения в къщата на мистър Бантлинг?

— Да. Всеки скалпел №5.

— Този размер скалпели не са някакъв специален инструмент, нали? Всъщност се използват често в медицинската практика и при препарирането на животни?

— Не мога да кажа нищо за таксидермията, но в медицинската практика са широко разпространени. Могат да се купят от всеки специализиран магазин.

— Благодаря ви, докторе. — Лурдес се запъти към мястото си, но по средата спря, сякаш изведнъж се е сетила нещо. — И кой ви донесе за тест този скалпел, предполагаемото оръжие на убийството? Кой от инспекторите?

— Специален агент Доминик Фалконети.

— Така ли! — замислено възкликна тя. — Нямам други въпроси.

— Има ли обвинението допълнителни въпроси към свидетеля?
— попита съдията.

Беше шест и десет, петък, двацет и девети декември, последният работен ден от календарната 2000-на година. Си Джей бе в залата от сутринта след поредната безсънна нощ с тъмни сенки под очите и вдълбани бръчки по челото. Около нея всичко се пропукваше, заплашваше да се срути, в този момент тя не можеше да направи нищо повече, а не биваше да подава топката на противниковата страна.

Въпросите на Лурдес направиха всичко двусмислено и всеки свидетел — подозрителен. Отговорите повдигнаха нови въпроси. Онова, което бе абсолютно сигурно, взе да се размива. Започна да ѝ се изплъзва контролът както върху личния, така и върху професионалния

й живот. Нейните свидетели се оказваха по-полезни за другата страна. Доктори, които трябваше да потвърдят нейната теза, спомогнаха за обратната. Доверените вече можеше да са издайници. Пукнатините се врязваха още по-дълбоко и се разклоняваха във всички посоки. Също както преди.

— Не, господин съдия. Нямам допълнителни въпроси. Обвинението приключи — каза тя.

Джо Нилсън трябваше да остане нейния последен свидетел, той постави болезнен финал, като описа последните мъченически мигове от живота на Ана Прадо.

— Така да бъде. Това е подходящият момент да закрием за празниците — обяви съдията Часкъл.

След това се обърна към съдебните заседатели и им изреди обичайните напътствия, преди да ги разпусне.

Си Джей погледна към Бантлинг, който седеше до Лурдес. Той продължаваше усърдно да крие глава между ръцете си от журито и да се клатушка. Но едва сега видя защо.

Смееше се.

— Опитал ли си се да се свържеш с нея, Дом? — попита Мани, нахлупил на една страна лъскава златна новогодишна шапчица. Празненството бе в разгара си и той, както и всички останали, вече бе направил главата.

— Да. Но ми отговаря само гласовата поща. Малко съм притеснен, Мани.

— Знам, че си притеснен, амиго. Я пийни още една бира. Мари! — извика през навалищата към другия край на претъпкания хол на Еди Боуман, където се бяха събрали полицаи, криминалисти, агенти и детективи. Всички бяха с лъскави шапчици на главите и пиеха шампанско от пластмасови чаши. — Донеси на Дом още една бира.

Марисол прекъсна разговора си с останалите жени. Тя беше издокарана от главата до петите в лилави пайети, които най-очевидно и преднамерено липсваха около корема. Марисол хвърли на Мани раздражен поглед и цъкна с език.

— Добре де, добре. Моля, донеси на Дом още една бира. — Мани се обърна към Доминик. — Жените винаги държат на добрите обноски. Май ще се върна към ергенските си навици. И ти не се захващай с никоя, Дом.

— Така или иначе, не искам повече пиене. Ще се прибирам, Мани.

— Хайде де, приближава полунощ. Не можеш да си тръгнеш, преди да ударят камбаните. А тя може да не е в града. Заминала е някъде за празниците.

— Възможно е. Но колата ѝ стои пред блока.

— Значи дебнеш, а? Обикаляш блока?

— Много се притеснявам. Не изглежда никак добре. Отслабнала е, не яде нищо, а явно и не спи. Няма да се обади на никого от нас. Дори на теб. Този Бантлинг я е обсебил напълно. Явно я държи с нещо. Ти я познаваш от години. Виждал ли си я някога такава?

— Не, никога. Аз също се притеснявам. Май това дело ѝ идва нагорно. Може да е решила да се отпусне през почивните дни —

замълча и отпи глътка бира. — А може и да си има някой друг?

— Ако беше така, щях да се оттегля. Не мисля, че има друг. Захванала се е с нещо, което се оказва прекалено голям залък за нея и не иска да сподели с никого. Не иска помощ и това я разкъсва. Виждам го в очите ѝ. Когато ми позволи да погледна в тях.

— Сега като приключи обвинението, какво предстои през следващите дни?

— Само защитата.

— Там е проблемът. Никой не е в състояние да предположи какво ще говори психарят и дали изобщо ще поиска думата. От сервиза нищо не излезе, така ли?

— Абсолютно нищо. Проверихме навсякъде. Даже тази сутрин Еди тръгна по някаква следа, но и от нея нищо не изскочи. Ще трябва да изчакаме и да видим какво ще предприеме Бантлинг.

— Адвокатката му е голямо лайно — повиши Мани глас: — „Ще докажем, че кръвта е животинска. Ще докажем, че не е знаел какво има в багажника. Въпреки че не сме задължени да го правим“. Глупости! Луминолът не показва от кой тип е кръвта, оплискала цялата барака. Позволява само да я видим. Тя знае това прекрасно и затова увърта. Както и Бантлинг, който твърди, че кръвта по тавана е от птица. Как ще го докаже? Каква е тая птица, дето пръска кръв като фонтан. Но това няма значение за Рубио. Води за носовете съдебните заседатели, както си поиска.

— Или за нещо друго.

Мани поклати глава отвратен.

— Чу ли какво ми каза приставът на Часкъл? Глупачката от първия ред на заседателите продължава да върти мили очи на Бантлинг. Дори след кървавите показания на Нилсън! Толкова ли е загоряла тая жена?

Като по сигнал в този момент се появи Марисол с две бири.

— Ето, Мечо — изчурулика тя и подаде шишетата, — само защото каза „моля“.

— Добре, Мани. Трябва да тръгвам. Искам да свърша две-три неща утре. Ще поразпитам още няколко души, преди Бантлинг да изпълни номера си другата седмица.

— На връх Нова година?

— Луд умора няма. Така се спасявам от мрачни мисли.

— Потърси я утре пак, Дом. Вече му се вижда краят, не я оставяй.

— Кого да потърси? — любопитства Марисол.

Доминик тръгна към вратата, сбогувайки се с останалите.

— Пет, четири, три, две, едно... Честита Нова година! — извика Дик Кларк от екрана на телевизора и в стаята избухнаха възгласи, пожелания, свирки и крясъци. — Каква хубава Нова година ще бъде! — надвикваше говорителят оглушителната новогодишна музика.

— Съмнявам се, Дик — измърмори на себе си Доминик, докато затваряше вратата. — Силно се съмнявам.

Лурдес Рубио започна своята защитна реч във вторник в девет сутринта. Първият ѝ свидетел беше собственикът на сервиза за боядисване на коли „Луис Хаус“ в Норт Маями Бийч, след това призова един след друг председателя на Американската асоциация на таксидермистите и завеждащия катедрата по патология в Медицинския колеж „Алберт Айнщайн“. Само в един ден Си Джей стана свидетел как нейното дело бе прекроено в планина от основателни съмнения.

Ягуарът на Бантлинг е бил на боядисване два дни — понеделник, осемнайсети, и вторник, деветнайсети септември. Луис потвърди, че през нощта е бил оставен на неохраняем паркинг, а през деня до колата са имали достъп поне десетина работници. Никой не бил отварял багажника, след като Бантлинг оставил колата в сервиза на осемнайсети. Няколко причини за това.

Уилям Бантлинг бил известен препаратор, цитиран многократно в изданията на Американската асоциация на таксидермистите. Скалпел № 5 се използвал често при препариране. Обикновено това се извършвало с умрели животни, но в някои случаи се използвали живи за постигане на „по-реалистичен вид“, особено за очите. Това би могло да обясни многобройните кръвни петна, открити с луминоловата проба.

Следите от кръв по скалпел №5, открит в бараката на Бантлинг, били прекалено оскъдни за извършване на ДНК-тест. Но пробите показвали присъствие на животинска, най-вероятно птича кръв. Червените кръвни клетки, открити по скалпела, имали ядра, докато човешките били безядрени. Петната от кръв, за които се твърдяло, че съвпадат с кръвната група на Ана Прадо, вероятно са били „манипулирани“, също както трите капки кръв на пода, твърдеше шефът на катедрата по патология от „Алберт Айнщайн“.

Си Джей знаеше, че винаги може да се намери експерт, готов да твърди каквото и да е и убедено да отрича дори най-неоспоримите факти, стига да му е платено достатъчно. Психолози, които доказват, че хладнокръвното убийство, извършено от юноша, е в резултат на

сбиване, а смъртта, причинена от пиян шофьор, е настъпила вследствие на инфаркт. На съответната цена може да се намери свидетел за всяка защитна стратегия и за всяка правна теория. И много често това вършеше работа. Но да наблюдава как нейното дело се сгромолява и пука по шевовете, а усмивката на Бантлинг става все по-широка, как членовете на журито кимат с разбиране след всеки негов свидетел, как жената от първия ред все по-често кокетно се кокори към него, това беше вече прекалено... Си Джей съзнаваше, че със своите въпроси към същите свидетели не успява да ги опровергае и тонът ѝ започваше да става все по-отчаян. Очевидно не бе подготвена, беше изненадана, отново ѝ беше устроена засада и доверието на журито ѝ се изплъзваше.

Почти не спа по празниците. Кошмарната картина как Бантлинг излиза на свобода смени кошмарите с изнасилването. Злоещо разкривената кървавочервена усмивка на клоунската маска подигравателно ѝ се хили пред цялата зала. Приставът Ханк свалеше от ръцете и краката му белезниците и го пускаше. Той тръгваше към нея, а всички наоколо просто безмълвно гледаха. Доминик, Мани, Лурдес, родителите ѝ, Майкъл, съдията Часкъл, Грег Чеймбърс, Джери Тиглър, Том де ла Флорс. Всички наблюдаваха мълчаливо как той я хвърля на прокурорската маса, запушва устата ѝ със собствените ѝ гащички и реже едно след друго с лъскав нож копчетата на блузата ѝ.

Тя съзнаваше, че видът ѝ е ужасен. Тъмните кръгове под очите на бледото лице и изгризаните от притеснение нокти не можеха да се скрият. Костюмът ѝ висеше на нея като на закачалка в евтин магазин за дрехи.

„Днес да мине, утре нещата ще се оправят“, опитваше се да си дава кураж, но ѝ беше ясно, че е невъзможно. От опит знаеше, че спиралата винаги се върти в една посока. Ако оправдаят Бантлинг, с нея е свършено. Край. А сега тази възможност като че ли беше само въпрос на време.

В шест без петнайсет съдия Часкъл освободи съдебните заседатели.

— Госпожице Рубио, колко още свидетели смятате да призовете? Питам ви, за да направя графика за следващите дни.

— Не повече от двама или трима, господин съдия.

— А вашият клиент ще свидетелства ли?

— Все още не мога да отговоря на този въпрос.

— Добре, ако той все пак се реши, смятате ли, че това ще бъде утре?

— Да, господин съдия. Разбира се, всичко зависи и от въпросите на обвинението към свидетелите ми. — Тя погледна към Си Джей.

— Нека оставим графика сам да се нареди. Не зная колко ще ми отнеме кръстосаният разпит. Освен това вероятно ще ми е нужно време да се подготвя, ако обвиняемият реши да свидетелства — каза уморено Си Джей. *Ако той свидетелства, сигурно ще ми отнемат правата, господин съдия. А после ще дойдат и белите престилки.*

— Разбирам. Е, общо взето се движим добре. Ще се радвам да приключим до четвъртък, освен, разбира се, ако нямате нужда от повече време да се подготвите, госпожице Таунзенд. В такъв случай съдебните заседатели ще разполагат с петъка и може да изготвят присъдата до края на седмицата.

Всичко ще свърши до края на седмицата! Ще приключи. Ей, така. Навреме за баскетболния турнир и фестивала на изкуствата в Коконът Гроув.

Съдбата ще отсъди до края на седмицата.

Тя седеше в кабинета си зад спуснатите щори зад бюрото, затрупано с безброй книжа. В дъното малкият портативен телевизор тихо излъчваше новините на Канал 7, а пред нея стояха недокоснати купичка изстинала супа и поредното, вече пето кафе. Естествено, новините започваха с процеса „Купидон“, после следваха съобщения за разкрити измами от инвестиционни компании, ограбили с милиони лековерните граждани на Южна Флорида и накрая няколко думи за изчезналата студентка от Форт Лодърдейл. На Си Джей не ѝ се прибираще вкъщи. Не ѝ се стоеше и тук. Но спасение нямаше. И това беше проблемът. Поне до края на седмицата. *Защото тази седмица всичко ще приключи.*

На вратата леко се почука и преди да успее да отговори, тя леко се отвори. Очакваше побеснелия Джери Тиглър или дори загрижените Доминик Фалконети и Мани Алварес, които избягваше от седмица. Изобщо не очакваше, че на вратата ще се появи усмихнатият Грегъри Чеймбърс.

— Може ли да вляза? — попита той, въпреки че вече влизаше в кабинета ѝ.

Тя се стегна и поклати глава, но не можа да каже нищо, преди той да седне на свободния стол пред нея.

— Как си? — повдигна вежди със загрижен израз на лицето. — Бях на семинар на долния етаж и реших да ти се обадя. Не се яви на последните два сеанса и съм разтревожен за теб. Подложена си на голямо напрежение.

— Добре съм, добре съм — отговори тя, все още потреперваща. — Нямаше защо да се отбивате.

— Напротив, не изглеждаш добре, Си Джей. Имаш вид на болна. Гледах те по телевизията и много се безпокоя за теб.

— За мен ли се безпокоите? За мен? — не можа да сдържи тя гнева, болката и объркването си. — Обърнах се към теб за помощ, Грег, доктор Чеймбърс, като към лекар и приятел, а вие сте ме мамели през цялото време!

На лицето му се изписа изненада и обида.

— Какво говориш, Си Джей?

— Идвах при вас. Във вашия кабинет — изкрещя тя.

— Да, Естел ми каза, че си се появила миналата седмица — започна той да се оправдава, — но когато излязох от кабинета си, теб те нямаше. Точно това поведение много ме тревожи...

Тя го прекъсна, задавена от сълзи.

— И видях. Видях всичко в регистрационната книга.

— Надничала си в моята регистрационна книга? Си Джей, как е възможно...

— Вие лекувате и него. Това копеле Бантлинг. И нищо не сте ми казали. Знаели сте през цялото време, че той ме изнасили, и сте ме премятали като пълна глупачка.

Смаяното лице на Грег Чеймбърс потъмня от възмущение при това обвинение.

— Няма такова нещо! Чуй ме, Си Джей, наистина лекувах Били Бантлинг, вярно е...

— И не ми казахте нищо! Как можахте? Защо не ми казахте?

— Не ти дължа нито извинение, нито обяснение по този въпрос, но заради нашето приятелство ще разясня накратко. — Гневът в гласа му се надигна и въпреки че направи усилие да се овладее, тонът му я преряза, а тя се почувства нищожна и несигурна. — Като юрист знаеш отлично, че нямам право да огласявам факта, че лекувам някого. Това е поверителна и лична информация. И никога не бих я разкрил. Никога. Клея се. Никому и по никакъв повод, освен с изричното съгласие на пациента. Аз не знаех, че съществува такава връзка, докато ти не дойде и не ми каза, че арестуваният по делото „Купидон“ е твоят изнасилвач. А по това време вече няхах никакъв контакт с Бантлинг, защото той беше арестуван. Естествено, няма да споделя с теб нито един факт от сеансите ми с Бил, така че не настоявай. Запомни само, че никога няма да компрометирам свой пациент. Никога. И колкото и да ти изглеждам безчувствен, Си Джей, съмненията относно моя професионален морал дълбоко ме засягат и обиждат. Намирах се в трудно положение, но постъпих според изискванията на етиката. Дойдох да те видя как си и да ти помогна, ако мога. Но май идеята не е добра. Като твой лекуващ лекар обаче ти препоръчвам да продължиш

терапията с друг специалист, защото показваш ясни признаци на криза — завърши той и стана да си тръгва.

Внезапно и необяснимо я обзе срам. Мислите се блъскаха в обърканото ѝ съзнание.

— Не зная какво да правя — прошепна. — На кого да вярвам и в какво да вярвам. Всичко се разпада и нищо не мога да управлявам. Изглежда нереално. Вече не зная къде е истината, доктор Чеймбърс. — От очите ѝ отново рiekнаха сълзи, макар да смяташе, че отдавна се е изплакала.

Беше късно. Грег Чеймбърс беше ядосан и нямаше как да вземе думите си назад.

— Предупредих те да не се заемаш с това дело, защото си твърде обвързана с него, Си Джей. Най-вероятно липсата на дистанция е замъглила погледа ти за личните отношения. Може би връзките ти са неподходящи, след като нямаш доверие никому. Решенията, взети под напрежение и в объркано състояние, най-често са неправилни.

— Доминик? Него ли имате предвид?

— Само ти давам съвет, както преди няколко месеца. Дистанцията дава перспектива, а ти имаш нужда точно от това. Продължи терапията и сама ще се убедиш. Довиждане.

Той хлопна вратата и тя остана отново сама в кабинета.

Хлипаше, скрила лице в длани, усещаше трошенето под напора на отчаянието, а отварящите се все по-широки пукнатини застрашаваха да разрушат всичко, което се бе старала да възстанови през последните десет години.

Не видя снимката на двайсет и една годишната студентка Джули ла Трианка от Атлантическия университет на Флорида, която се мярна на екрана, и не чу коментара на нахаканата водеща с гълъбовите очи, която определи изчезването на тъмнокосата красавица от един бар във Форт Лодърдейл в нощта на Новата година като „мистериозно“.

Само двацет минути след като Грег Чеймбърс излезе от кабинета ѝ, телефонът на бюрото ѝ иззвъня. Отначало не му обърна внимание, но той продължи и след десетото позвъняване избърса сълзи с опакото на ръката си и вдигна слушалката.

— Таунзенд. Щатска прокуратура.

— Си Джей, аз съм, Доминик.

В далечината се чуваха полицейски сирени, примесени с викове и заповеди от различни гласове.

— Доминик, моментът не е много подходящ. Ще ти се обадя по-късно...

— Напротив. Моментът е много подходящ, повярвай ми. Току-що ги намерихме и ти трябва веднага да дойдеш.

— Какво сте намерили? Къде да дойда?

— Обаждам се от един жилищен фургон в Кий Ларго до магистрала № 1. Бил е на покойната леля на Бантлинг Виола Траун. Намерихме сърцата. Всичките. В един фризер в кухнята. И ужасно много снимки. Купища снимки от всички жертви, правени на тъмен фон, докато ги е измъчвал на металната количка. Даже на някои се вижда как ги убива. Снимките са качествени. Прилича да са правени в неговата барака. Имаме всичко.

— Как ги открихте? — Сърцето ѝ щеше да се пръсне. От облекчение, възбуда, страх и паника. Емоциите претовариха тялото ѝ.

— Попаднахме на заповед за арест на Бантлинг, издадена от съдия в окръг Мънро преди няколко седмици. Тя е по гражданско дело, затова не е стигнала до нас. Бантлинг бил пълномощник на леля си, докато била жива, но след като починала, не попълнил в определения срок от два месеца никакви тђпи документи и съдията издал постановление, предполагам, без да включи, че Бил Бантлинг е същият Уилям Бантлинг, обвинен в убийство на процеса в Маями. Научих за фургона и пристигнахме с Мани, а пазачът на паркинга ни пусна да влезем. Господи, какво място! Снимките бяха във фризера при сърцата. Не се тревожи, всичко е по правилата, защото къщата ще се

конфискува за неплатен наем на терена. Собственикът разполага с всички документи. Проверил съм. Но ни трябва заповед за обиск, за да действаме нататък. Не искам тоя път да изгървем работата заради някоя процедурна измишльотина.

— Боже мой! — Тя едва си пое дъх. — Добре. Тръгвам веднага.

— Пипнахме го, Си Джей — възбудено промърмори Доминик. — Този път ни е в ръцете.

Когато в сряда сутринта Си Джей обяви, че повдига нови обвинения, номер пети от съдебните заседатели спря да върти очи на Бантлинг, а неговата подигравателна усмивка изчезна. По обяд, след продължилите близо два часа показания на специален агент Фалконети, никой от заседателите не смееше дори да погледне в посока на обвиняемия и цялата зала замръзна от ужас. В края на свидетелските показания този ден двама заседатели, мъже, избухнаха в сълзи, а три от жените повърнаха, когато в прозрачна торбичка бяха показани сърцето на Ана Прадо и злокобните снимки, открити във фризера на Виола Траун. Сред жените бе и заседателка номер пет, която навярно си представи себе си след няколко месеца, заснета по сходен начин от Бантлинг. Майката на Ана Прадо отново получи истеричен припадък и я изведоха от залата, след което съдията даде обедна почивка. Вълната се обърна в обратната посока.

През почивката Доминик обвини Уилям Рупърт Бантлинг в десет предумишлени убийства и връчи на затворническите власти десет нови розови заповеди за арест, в случай, че съдебните заседатели решат да го освободят, което вече изглеждаше съвсем невероятно. Лурдес съобщи на съдията, че клиентът ѝ се отказва от предварително изслушване, а в края на следобедното заседание обяви, че той няма да дава показания в своя защита. Дръзкото хилене на Бантлинг се смени с нервно и предизвикателно гримасничене, а лицето му преbledня и се изопна. С Лурдес си разменяха сподавени ядни реплики.

Заключителните пледоарии приключиха в петък, но в речта на Лурдес вече липсваше убедеността, с която бранеше Бантлинг във встъпителното си слово. След заседанието двамата резервни съдебни заседатели бяха разпуснати и мигновено погълнати от боричкащите се в коридорите кореспонденти на телевизии и вестници. Останалите дванайсет заседатели получиха напътствията по закона. Накрая, в четири и двайсет и седем следобед, заседателите се оттеглиха да решат съдбата на обвиняемия.

По-малко от час след това, в пет и деветнайсет, на вратата, зад която заседаваше журито, се почука и Ханк предаде на съдията една бележка.

Решението беше взето.

— Това ли е вашето решение? — попита съдия Часкъл председателя, гледайки го строго над очилата си, докато публиката бързо пълнеше залата. Никой не бе очаквал, че заседателите ще се произнесат толкова бързо по дело за убийство. Особено Си Джей, която едва успя да стигне до автомата за кафе на първия етаж с намерението след това да го изпие в кабинета си, докато чака присъдата. Точно в този момент Еди Боуман я настигна в асансьора и извика, че съдебните заседатели са готови.

Докато четеше решението, по лицето на съдията не се изписа никакво вълнение. Всички в залата стояха прави — прокурори, адвокати, представители на пресата, зрители и роднини на жертвите. Възбудата жужеше като високоволтово електричество.

— Да, Ваша чест, това е — отговори притеснено председателят, четирийсетгодишен служител по чистотата в Маями. Той се опитваше с все сили да не обръща внимание на камерите и микрофоните, които регистрираха всяко негово вдишване и снимаха всеки нервен тик. По горната му устна избиха капчици пот и той я избърса с опакото на ръката си.

— Добре тогава, можете да седнете. Обвиняемият да стане! — Съдия Часкъл подаде листа с решението на Джанин, секретарката на съда.

Облекчен, че вече не е център на вниманието, председателят зае мястото си сред останалите единайсет заседатели, които се бяха втренчили в съдийския подиум и избягваха дори бегъл поглед по посока на Бил Бантлинг.

— Госпожо писар, моля прочетете решението. — Съдията се издърпа по-напред в креслото си с висока облегалка, здраво стиснал чукчето в ръка.

— Днес, на петия ден от месец януари, две хиляди и първа година, ние, съдебните заседатели на окръг Маями-Дейд, Флорида, решихме, че обвиняемият Уилям Рупърт Бантлинг е виновен в предумишлено убийство първа степен.

Виновен. Виновен в предумишлено убийство. В залата се чу задавено хлипане, което Си Джей допусна, че идва от майката на Ана Прадо.

— Да се запази мълчание и всеки да остане на мястото си! — заповяда съдията, привличайки вниманието на свръхвъзбудената нервна публика. — Госпожице Рубио, искате ли да чуете поименното гласуване на заседателите?

— Да, Ваша чест — каза Лурдес след моментно колебание, стиснала ръба на масата за опора.

Бантлинг гледаше напрегнато съдията, сякаш не беше чул решението.

— Дами и господа съдебни заседатели, ще ви попитам един по един, за да се убедя, че решението ви е взето самостоятелно. Съдебен заседател номер едно, каква е вашата присъда?

— Виновен! — каза през сълзи пенсионираната секретарка от Кендъл.

— Заседател номер две?

— Виновен.

И така до последния. Очите на някои заседатели бяха зачервени от плач, други видимо изпитваха облекчение, трети се споглеждаха с погнуса и гняв, докато произнасяха кратките си отговори.

След като и дванайсетият съдебен заседател потвърди вината на обвиняемия, залата изригна в хаос. Госпожа Прадо заплака на глас, роднините на останалите жертви на Купидон, които присъстваха в залата, крещяха и се поздравяваха, репортерите се втурнаха навън, за да предават информацията си на своите агенции, а Си Джей отправи мълчалива благодарствена молитва до Бога, в чието съществуване вече бе почнала да се съмнява.

Всичко свърши. Най-сетне всичко свърши.

Точно в този момент Уилям Рупърт Бантлинг се разкрещя.

Същият смразяващ кръвта гневен писък, който Си Джей чу за пръв път, когато бе заключена с него и с Лурдес в окръжния затвор. Разбунената публика млъкна изведнъж и всички очи и камери се обърнаха към него.

Въпреки белезниците той си скубеше косите и яростно клатеше глава. Лицето му беше моравочервено, а от широко разтворената уста излизаше ужасният писък. Обърна се към Си Джей и я посочи с пръст.

— Ти, мръсна курво! — изсъска. — Трябваше да те убия, гадна кучко. Заслужаваше си да те изтърбуша. Но няма да се отървеш така.

— Ред! Искам ред и тишина в залата. Веднага! — изрева съдия Часкъл, зачервен от гняв не по-малко от Бантлинг. — Господин Бантлинг, чувате ли какво ви казвам? Млъкнете и се успокойте!

Лурдес хвана ръката на Бантлинг, опитвайки се да го успокои, но той бясно я отхвърли и едва не я събори назад.

— Да не си посмяла да ме докосваш, двуличнице! Съюзи се с нея, знам аз!

— Господин Бантлинг, няма да търпя такива изблици в моя съд. Ако не млъкнете веднага, ще наредя да ви запушат устата. — Съдията се обърна към Ханк. — Ханк, изведете заседателите! Веднага!

Ханк забърза към тях, а те стояха, зяпнали от смайване при избухването на Бантлинг, и го наблюдаваха до звукоизолиращата врата на своята работна стая.

Бантлинг обърна поаленялото си лице към съдията.

— Искам друг адвокат, Ваша чест. Още сега.

— Господин Бантлинг, току-що бяхте признат за виновен в предумишлено убийство. Можете да наемете всеки адвокат, който пожелаете, да ви защитава на апелативните дела, стига да можете да си го позволите. Ако не можете, съдът ще ви назначи служебен защитник. Но това не може да стане сега.

— Господин съдия, вие не разбирате. Аз не съм извършил тези неща и те и двете го знаят.

— Успокойте се и се овладейте.

— Прокурорка я чуках преди години. Чуках я здраво в нейния апартамент в Ню Йорк и сега тя ми го връща с тия убийства. Искам нов процес и нов адвокат.

Съдия Часкъл повдигна вежди.

— Господин Бантлинг, сега не е нито моментът, нито мястото за нелепи изявления. Когато обжалвате, можете да възприемете каквато си искате тактика с вашия нов адвокат.

— Попитайте я само. Тя ще каже! Ще признае, че е била изнасилена. И много добре знае от кого. Моята адвокатка също знае, но съчувства на прокурорката. Мъчно ѝ е за бедната Клои. И затова не се бори за мен както трябва. Тя трябваше да поиска прекратяване на делото.

— Госпожице Таунзенд? Госпожице Рубио? Имате ли представа какви са тия приказки? — Съдия Часкъл изглеждаше напълно объркан.

Ето го, дойде. Моментът, който я бе ужасявал. Отдавна го очакваше, но днес ѝ се стори, че се е разминал. *Как ще се чувстваш, когато всичко това ти се стовари на главата?*

Си Джей преглътна и се изправи пред съдията.

— Ваша чест — започна бавно тя. — Наистина бях жертва на брутално изнасилване преди години, когато бях студентка в Ню Йорк.

Залата изстена като един човек. Някой извика:

— Боже мой!

А тази вечер Си Ен Ен щеше да пусне горещ надпис: Очаквайте пряко от Маями — шокиращи признания на прокурора по делото „Купидон“!

Тя прочисти гърлото си и продължи с най-твърдия глас, който успя да изкара от гърлото си.

— Ваша чест, обвиняемият се е добрал до тази информация по стари полицейски доклади и вестникарски архиви и отлично знае, че моят насилник никога не бе заловен. В желанието си да заблуди съда и да прекрати съдебното разследване с фалшиви обвинения в неморалност и сблъсък на интереси, той направи пред мен и пред госпожица Рубио признание, че ме е изнасилвил. Трябва да ви уверя, господин съдия, че това не е вярно. Господин Бантлинг не е човекът, който ме нападна и изнасили и аз своевременно изказах тази своя

увереност пред неговия адвокат в предишна наша среща. Вярвам, че тя също не отдава значение на неговото обвинение.

Съдията гледаше смаян от своя стол. Не му харесваше да го поставят в такова положение. Току-що бе извел до край един изрядно изпитан с доказателства процес.

— И аз чувам за това едва сега? — обърна се той към Лурдес. — Госпожице Рубио, имате ли становище по въпроса?

Лурдес Рубио се изправи пред съдията, като се стараеше да не среща погледа на Си Джей.

— Господин съдия, говорих с моя клиент и се запознах с полицейските доклади относно нападението срещу госпожица Таунзенд. Разговарях и лично с нея. — Направи малка пауза и продължи. — Обвиненията на моя клиент срещу госпожица Таунзенд са необосновани и аз не ги поддържам.

Съдия Часкъл помълча, обмисляйки собствената си реакция и думите, които трябваше да произнесе. Залата беше затаила дъх. Когато проговори, думите му звучаха искрено, но явно бяха много внимателно подбрани заради съдебните репортери.

— Госпожице Таунзенд, съжалявам, че бяхте принудена да разкриете толкова интимен факт от вашия живот тук пред този съд. Мога само да се надявам, че присъстващите медии, за които информацията стана достояние, ще се отнесат с подobaваща дискретност.

— Глупости! — извика Бантлинг и събори масата на защитата, при което книгата на Лурдес се разпиляха във всички посоки. — Всичко това са глупости! Вие искате да ме убие, защото съжалявате тая лъжлива кучка. — Трима надзиратели го сграбчиха отзад за ръцете и краката, а той яростно се съпротивляваше. Докато се опитваха да му надянат белезниците, той се зъбеше към Си Джей, очите му святкаха от омраза, от устата му излизаше пяна.

Съдията почти изкрещя.

— Имате право вашият адвокат да подаде обжалванията ви на по-горна инстанция. Но тук въпросът е приключен. Запушете му устата, Ханк!

— Лъжлива курво, Клои, ще те пипна! — ревеше Бантлинг.

Виковете му заглъхнаха едва когато приставът му запуши устата.

Тя не можеше да се прибере вкъщи. Медиите бяха открили нейния грижливо пазен в тайна адрес и се бяха разположили на паркинга в Порт Роял, очаквайки завръщането ѝ. Вероятно бяха платили на пазача да гледа настрани, докато край него минава бледосиният камион на Канал 7. В десет и трийсет вечерта тя все още се намираше в кабинета си и звънеше на разни хотели, за да си намери стая за няколко ноци, докато на новинарите им омръзне да я дебнат, освободят паркинга и махнат камерите от входа на жилището ѝ. Когато той застана в сянката на вратата, тя дори не го забеляза, докато не ѝ се обади.

— Си Джей?

Тя се обърна, очакваше отново да е щатският прокурор, но вместо него видя Доминик.

— Здравей — единствено успя да каже.

Той беше в залата, когато произнесоха присъдата.

— Какво правиш?

— Търся си хотел. Госпожа Кромсби, възрастната дама от апартамента под мен, която наглежда Люси и Тиби, докато съм на работа, ме посъветва да се скрия за няколко дни. Пълен цирк. — Не смееше да погледне към него.

Той влезе в стаята, заобиколи и седна на ръба на бюрото ѝ. Тя усещаше изпитателния му поглед върху себе си, искаше ѝ се той просто да си тръгне.

— Каза ми, че белезите са от автомобилна катастрофа. Не са, нали?

Устните ѝ потрепераха.

— Не, не са.

— Защо не ми каза?

— Защото не исках да знаеш. Не исках никой да знае. И точно затова моето изнасилване днес е горещата новина. Преведена на двайсет и четири езика! — Прокара пръсти през косата си и отпусна глава. — Не исках да знаеш, това е всичко.

— Мислиш ли, че сега, след като знам, нещо ще се промени между нас? Това ли те тревожи?

— Нямам нужда от съчувствието ти, Доминик.

— Това не е съчувствие, Си Джей. Мисля, че е нещо много повече. За толкова повърхностен ли ме мислиш?

— Виж, не става дума за теб. Разбираш ли? Това е моето минало. *Моето!* И продължавам да се боря с него, както мога. Днес не ми се удаде.

— Не отклонявай въпроса.

— Не можем да имаме деца, Доминик. Ето, казах ти го. За теб може да не е важно, не зная, но аз не мога да имам деца. Сега знаеш.

В стаята настъпи дълго мълчание. Евтиният часовник на стената отмерваше времето, но никой не проговори. Накрая Доминик наруши мълчанието с тих глас.

— Той ли е? Бантлинг?

Само след часове медиите щяха да разпространят подробности за изнасилването на Си Джей. А сега той си припомни гласа на Мани по телефона, когато му събщи, че току-що е намерил клоунската маска в гардероба на Бантлинг. После пред очите му изплува образът на уплашената Си Джей, когато я изненада в залата на работната група с оставените без надзор веществени доказателства. Всичко беше ясно. *Само трябва да знаеш къде да търсиш.*

Тя се замисли. Усецаше, че сълзите ѝ се стичат като горещи поточета по бузите, но не можеше да ги спре. Вдигна глава и срещна изпитателния му поглед. Най-сетне отговори с едва чут шепот.

— Не! Не беше той.

Той я гледаше внимателно. Красиво лице, загорял тен, кестеноворуса коса, по-светла в корените като на дете. Дълбоки изумрудени очи с тъмни тревожни кръгове около тях. Представи си за момент какво е направил с нея Бантлинг, за да ѝ остави такива белези. Представи си лицето, което обичаше, разкривено от ужас и страдание под това чудовище. Знаеше, че тя го излъга. Но вече нямаше значение.

— Затвори книгата.

— Какво?

— Затвори телефонния указател. И остави слушалката.

— Защо?

— Защото идваш с мен. Вземам те у дома.

Хвана ръката ѝ и я накара да стане от стола. След това я прегърна и я целуна по тила. Държеше я плътно до себе си, слушаше риданията ѝ и галеше косата ѝ. Нямахте да я изпусне, никога.

След няколко дни репортажите за процеса срещу Купидон минаха на вътрешните страници на вестниците, а след седмица изчезнаха дори и кратките материали във вечерните издания. Пресата се пренасочи да разнищва други убийства, пожари, наводнения. Мъчителните подробности от нейното изнасилване и спекулациите около мотиви и възмездие отначало изпълниха уводните рубрики, но бързо ги измете вълната на общественото мнение, което защити правото на неприкосновеност на личната тайна и порица информационното мародерство на пресата.

Си Джей бе взела кратка отпуска, за да премисли и подреди нещата, докато медиите загубят интерес към личността ѝ. Обвинението срещу Бантлинг по останалите десет убийства мина спокойно и без фанфари в пресата и за нейна изненада само с един-два намека за изнасилването. Това обаче нямаше вече никакво значение. Обвинението за тези убийства се водеше от Роуз Харис, а на нея ѝ предстоеше само едно последно заседание, една-единствена среща с чудовището и с любопитната преса. С това работата ѝ приключваше.

Си Джей замина с Доминик за няколко дни в Кий Уест, докато се уталожил възбудата в Маями. Прекараха заедно спокойни дни и вечери, изпълнени с безкрайни разговори на бутилка вино във великолепните залези. Удивляваше я новото чувство на пълно облекчение, което я обзе. Облекчение, че най-сетне има пред кого да разкрие онази самотна част от своята личност, която беше държала заключена дванайсет години. Всъщност двамата с Доминик не говореха за изнасилването, но за нея беше разтърсващо преживяване това, че той *знае*, че този факт нищо не променя и че я обича. Беше окрилена и го обичаше още по-силно.

Заседанието за определяне на наказанието се състоя след шест седмици. По нареждане на съдия Часкъл, Бантлинг присъстваше със запушена уста и окован. Съдията беше провел една предварителна среща с него, за да разбере дали ще може да се държи спокойно, но още в първата минута Бантлинг бе пратил на майната си и него, и

прокурора. Затова съдията заповяда да се вземат необходимите мерки. Не искаше в никакъв случай съдебните заседатели да станат отново свидетели на гневните му и невъздържани изблици, още повече, че процесът на практика бе приключил. Беше позволил на обвиняемия да се изкаже и собственият му адвокат бе отрекъл неговите нелепи твърдения. Нека Третият апелативен съд търпи буйствата му. След като заседателите определяха наказанието, това щеше да е техен проблем, не негов.

При углавни дела определянето на наказанието е своеобразен мини процес, в който страните имат право да призовават свидетели. Но вината на обвиняемия вече не подлежи на обсъждане. Оставаше да се реши дали ще живее или ще бъде екзекутиран за своите престъпления. В продължение на три дни Си Джей представи аргументите на обвинението в подкрепа на смъртната присъда. Тя изнесе останалите доказателства, намерени във фургона на Виола Траун. Заседателите видяха снимки от сърцата на Ана Прадо и другите десет жертви, открити във фризера, както и снимки на зловещите трофеи. Изслушаха фактите за десетте отвлечения и десетте жертви, намерени с отворени гърди и извадени сърца. Тези доказателства не можеха да променят присъдата за виновност, но можеха да се вземат предвид при определяне на наказанието. През цялото време Бантлинг седеше до Лурдес Рубио, предизвикателно изпъчен и със запушена уста.

На четвъртия ден, след като обвинението приключи и преди да дойде ред на защитата да представи своите аргументи, съдия Часкъл нареди да изведат от залата съдебните заседатели.

— Госпожице Рубио, имате ли намерение да призовете свидетели в полза на вашия клиент?

— Само един, Ваша чест. Господин Бантлинг изяви желание да свидетелства в своя защита.

Съдията изпусна дълга въздишка.

— Добре. Има това право. Но трябва да се уверим дали е в състояние да спазва правилата. Ханк, отпушете му устата.

Сърцето на Си Джей задумка. *Успокой се. Ще има само налудничави думи. Не съществуват никакви доказателства. Нали се погрижи за това.* Тя се обърна настрана и забеляза, че Доминик внимателно я наблюдава от дъното на залата. Кимна ѝ, че всичко ще е наред.

Съдия Часкъл гледаше втренчено Бантлинг над очилата си, присвил очи нащрек.

— Господин Бантлинг, вашият адвокат поиска да свидетелствате в своя полза, което е ваше право. Но нямате право на изказване, нарушаващо реда в този съд и няма да ви позволя да говорите, ако не се контролирате — каза строго той. — Уверявате ли съда, че няма да избухнете, както при произнасянето на решението за вашата виновеност? Ако обещаете това, ще ви разреши да говорите. Предупреждавам ви обаче, че няма да търпя непристойно поведение в този съд. Ако не можете да обещаете, няма да позволя да свидетелствате и отново ще ви бъде сложена лепенка на устата. Какво решавате, господин Бантлинг?

— Непристойни избухвания? — крясна Бантлинг. — Вървете по дяволите вие и вашия подставен съд. Устроиха ми клопка! Тая мръсна курва ме вкара в капан!

Лепенката отново запуши устата му.

На съдебните заседатели бяха необходими само дващест и пет минути да стигнат до единодушно мнение за наказание. Смърт.

След това нямаше никаква причина процесът да се влачи още един ден. Съдията веднага осъди Бантлинг на екзекуция със смъртоносна инжекция. После нареди да го изведат от съдебната зала, закри заседанието и се оттегли в кабинета си. Трима надзиратели извлякоха Бантлинг, който крещеше под превръзката. Журналистите се втурнаха навън да предадат новината и да интервюират заседателите на излизане от залата. Доминик, Мани, Крис Мастерсън и Еди Боуман също попаднаха в прегръдките на репортерите, които очакваха от тях подробности на живо за своите предавания. В залата останаха само секретарката, Си Джей и Лурдес, и трите заети с прибиране и подреждане на обемистите папки по делото „Щатът Флорида срещу Уилям Рупърт Бантлинг“.

На излизане от залата Лурдес се приближи до Си Джей, бутайки пред себе си метална количка с две големи кутии с папки. За първи път след сцената в затвора, тя я погледна в очите.

В знак на примирие Си Джей протегна ръка и каза:

— Добре работихме заедно, Лурдес.

Лурдес не обърна внимание на протегнатата ръка и на помирителните думи.

— Ти ли ще водиш процесите за убийствата на другите десет жени?

— Не, не. Нямам такива намерения.

— Това е много добро решение.

Си Джей се направи, че не чува намека и продължи да подрежда книгата си.

— В този процес има доста неща, които ме смущават, Си Джей. За някои нося вина аз и ще си понеса отговорността за тях. Дали целта оправдава средствата? Не зная. Не съм сигурна. — Тя огледа за последен път опразнената сцена на току-що завършилата драма. — Има едно нещо обаче, което не мога да пренебрегна и то продължава силно да ме тревожи. Вероятно и теб, предполагам.

Си Джей не откъсваше поглед от папките, надявайки се, че Лурдес ще я остави на мира и ще си тръгне.

— Посред нощ, точно преди заключителните пледоарии, агент Фалконети изведнъж открива къщата на покойната леля на Бантлинг. Бантлинг — човека, когото е обследвал под микроскоп. Какъв късмет да направи това откритие едва часове преди приключването на делото, след като е разполагал с месеци и не е успял преди това. Истински герой. И каква досетливост да разрови криминалното досие на Бантлинг отново преди края на процеса. Блестяща полицейска работа или странно съвпадение? Да не би същата птичка да го е подсетила? Ето това май няма никога да разбере.

Си Джей вдигна очи от папките и срещна погледа на Лурдес. *Сега вече разбираш, че зная. Знаех го през цялото време.*

Тя се обърна, мина покрай съдийската трибуна, празната свидетелка ложа и по пътеката между опустелите банки към вратата. Преди да я отвори, се спря и се обърна за последно към Си Джей.

— Казват, че Темида е сляпа, но си мисля, че понякога това е защото тя нарочно решава да си затвори очите. Запомни го.

— Дълга ви извинение — започна Си Джей. — Вероятно и на още няколко души, но вие сте първият.

Тя стоеше в жълто-синята чакалня, докато Грег Чеймбърс беше от вътрешната страна в офиса на приемната. Разделяше ги квадратно бронирано стъкло и тя беше принудена да говори по интеркома.

— Освен това — добави тя с напрегната усмивка — имам определен час за днес.

Той беше изненадан, че я вижда. Но не прекалено. Кимна с глава и ключалката избръмча. Очакваше я на вратата.

— Доктор Чеймбърс, прибързах със заключенията и сега разбирам, че не е трябвало да го правя. Вие бяхте не само мой лекар, но и близък приятел в продължение на десет години и...

— Моля, Си Джей. Няма нужда от извинения, но оценявам жеста ти. Заповядай, влез. — Той я поведе към своя кабинет и запали лампите. — Седни, моля. И аз съжалявам за онази случка. Не сме говорили оттогава и откровено казано, не те очаквах тази вечер. Бяхме отстъпили твоя час на една депресирана домакиня от Стар Айланд. Но тя току-що тръгна с мерцедеса си да се разведри на вечеря във „Форж“ — каза той шеговито.

— Радвам се, че продължавате да полагате грижи за цялото общество — поде тя неговия тон с усмивка. Нямахте го напрежението, което бе очаквала.

— Чух за присъдата. Значи приключи? Или ще изкараш докрай и останалите дела?

— Не. Стига ми толкова. Роуз Харис поема десетте убийства. Не искам повече да съм звезда.

— Чудесно. Поздравявам те за това решение. В хладилника пазя бутилка шампанско за специални случаи. За пациенти, които се справят със състоянието си и приключват лечението. Предвидил съм я за теб, надявах се един ден да я отворим. Мисля, че дойде моментът. Ти успя.

Тя кимна усмихнато. Досещаше се накъде бие. След последния им разговор беше немислимо той да продължи да я лекува. Нямахше да е добре и за двамата.

— Само ако ми разрешите да запаля цигара. Справям се със зависимостите си, но една по една и моят психиатър ще трябва да се жертва тази вечер.

— Имам още сирене и солени бисквити. Нека те нахраня, преди да те напия — засмя се той.

— Не си правете излишен труд.

— Никакъв труд не си правя. — Той стана и се отправи към барчето и хладилника зад нея. — Как се справи с натиска на пресата, Си Джей?

— Да си призная, избягах и се скрих. Заедно с Доминик. После, когато темата престана да е номер едно, се върнах вкъщи. Стана по-бързо, отколкото очаквах. Общественото мнение е на моя страна. Бантлинг е злодеят, а аз съм неговата невинна жертва. — Прозвуча й странно да споменава името на Бантлинг пред него и си помисли да внимава повече. Той разговаряше с нея като приятел, а не като лекар, но това не променяше факта, че е имал някакви отношения с този човек. — Тиглър ме повиши и ми даде три седмици отпуска. Добре се чувствам, като не ходя на работа. — Зад нея се чу шум от отваряне на бутилката.

— С агент Фалконети все още ли сте заедно?

— Да. Бяхме прекъснали за кратко, но сега отново сме заедно. С него ми е добре.

— Не съм се престарал — каза той, докато поставяше на масичката пред креслата поднос с шампанско, чаши и чинии с мезета. — Това са остатъци от празненството за рождения ден на Естел. — Разположи се срещу нея и продължи. — Той реши делото, нали? Обърна вълната, така да се каже.

— Да. Голям детектив. Откри трофеите. И тези ужасни снимки. Не съм виждала такива досега.

— Наистина са ужасни.

— Треперя при мисълта какво щеше да стане на процеса, ако не беше ги намерил.

— Или не се беше сетил къде да търси. Радвам се, че разговарях с него след онази конференция. Иначе нямаше да открие следата.

— Каква следа? — Обзе я необяснимо тревожно чувство.

— Къде да търси. Посъветвах го да погледне и в друго криминално дело. Защото човек никога не знае какво може да излезе оттам. Шампанско?

Мозъкът ѝ забръмча от въпроси. На които не беше сигурна, че иска да чуе отговорите. Припомни си и последните думи на Лурдес в залата на съда.

— Съжалявам за онази вечер — каза бавно, сменяйки темата, за да спечели време и да обуздае мислите си. — Бях в шок. Обвинението ми се разпадаше. Казах неща, които не трябваше.

— Ти беше под силно напрежение.

— Да, вярно.

С движение на ръката той я подкани да си сипе шампанско. Тя обаче не можеше да отхвърли от себе си вледеняващото усещане, което я сковаваше. Инстинкт, че нещо не е в ред.

— Надявам се, че разбираш трудното ми положение тогава с Бил Бантлинг като мой пациент и всичко останало — каза той. — И още по-трудното положение, в което ме поставяш сега.

Тя поклати леко глава, докато изваждаше бутилката френско шампанско от старинния съд за лед, изработен от оловно кристално стъкло. На дъното на съда имаше някакъв тъмночервен предмет.

— Затруднението, което изпитвам, защото силно желая да те изчукам — каза той.

Остър писък разкъса тишината на кабинета, отразявайки се многократно в стените. Той седеше срещу нея, кръстосал небрежно крака и се усмихваше с вида на човек, който се забавлява.

Трябваше да минат няколко мига, преди да осъзнае целия ужас, мозъкът ѝ да проумее немислимото и тя да се озове на ръба на бездната. Преди да разбере, че тъмночервеният предмет на дъното на кристалния съд е човешко сърце, а писъкът, който кънти в ушите ѝ, е нейният собствен.

Стиснала в ръка бутилката шампанско, тя скочи от креслото и го бутна назад така рязко, че то падна с трясък на пода. *Вратата! Бързо навън!* Втурна се към затворената врата, но усети ръката му да стиска яката на сакото ѝ и да я дърпа назад. Обърна се и го удари с всичка сила по лицето с бутилката.

Той беше по-бърз. С дясната си ръка блокира удара и тя го чу да изръмжава, когато бутилката се счупи от удара в костта. Шампанското експлодира и обля всичко, стичайки се по лицето и косата ѝ. Обърна се към вратата, но пръстите му я държаха здраво и той я дръпна назад към себе си. Извъртя се бързо, измъкна ръце от ръкавите и го остави да стиска сакото. Хвана дръжката на вратата, отвори я и успя да стигне до средата на празния и тъмен кабинет на Естел. Още малко и щеше да излезе в чакалнята, но той я настигна, усети запъхтияния му дъх до ухото си. Дръпна я силно надолу за раменете, пръстите ѝ се изплъзнаха от дръжката на входната врата и тя се стовари под него върху мексиканските плочки.

Усети остра, пареща болка в крака си, а гърбът ѝ бе силно натъртен от удара в коравия под. Стаята се замъгли за миг и тя помисли, че е счупила крака си при падането.

Чеймбърс седеше на пода до нея и се опитваше да си поеме дъх, а тя се мъчеше да освободи затиснатия от тялото ѝ крак. Гледаше я и се усмихваше. *Защо се смее?*

Погледна към крака си, който я болеше силно като прободен с нож и очакваше да види локва от собствената си кръв. Тогава забеляза спринцовката, която стърчеше празна от бедрото ѝ. Стаята отново се завъртя, мислите ѝ се заблъскаха несвързано. Опита се да изтръгне спринцовката от крака си, но ръцете ѝ отказваха да се подчинят. Остана да лежи на пода, тялото ѝ тежеше неимоверно много. Той беше седнал до нея и я наблюдаваше внимателно, но постепенно усмивката му се размаза и излезе от фокус. Флуоресцентните лампи на тавана бляскаха в такт с нейното мигане. Опита се да каже нещо, но не можа да изрече и дума. Езикът ѝ беше надебелял. Последното, което чу, бе

музиката на Бах, идваща от кабинета на Естел. Класическа музика за успокояване на лудите. След това всичко потъна в мрак.

Тя отвори бавно очи, очаквайки да види заслепяващото флуоресцентно осветление на кабинета, но вместо това видя себе си. Собственият ѝ образ я гледаше, легнал на металната количка с вързани до тялото ръце и опънати надолу и стегнати с ремъци крака. Примига и разбра, че това е огледало. Лежеше по гръб и се виждаше в огледалото на тавана. Цялата стая беше боядисана в черно и се осветяваше ярко от флуоресцентните лампи, разположени около огледалото. От това, което можеше да види, стаята беше малка и без прозорци. Близо до количката бе монтиран триножник с камера. Тихо звучеше Моцартовата „Алилуя“.

Тялото ѝ все още тежеше неимоверно, а крайниците ѝ бяха като откъснати от торса. Опита се да помръдне с пръст, но не беше сигурна, че е успяла. Нямаше никаква сетивна чувствителност. Бавно отвори и затвори клепачи и при всяко мигане трябваше да положи усилия да фокусира погледа си. Косата ѝ миришеше на шампанско. Опита се да проговори, но езикът не ѝ се подчини и от устата ѝ излезе само гъргорене.

Обърна глава надясно и видя, че той стои в ъгъла с гръб към нея и тихо си тананика. Чу шум от течаща вода и дрънкане на метални инструменти. Звучите кънтяха в ушите ѝ, ту по-силно, ту отслабваха като спазми при главоболие.

Той се обърна към нея и поклати глава намръщено.

— Явно имаш по-висока поносимост. Не очаквах да се събудиш още няколко часа.

Тя отново се опита да каже нещо, но издаде несвързани звуци. Зад него се виждаше малка метална количка, върху бялата покривка на таблата бяха подредени остри сребристи инструменти, които блестяха на ярката флуоресцентна светлина. Сред тях забеляза ножиците за кости.

— Може и препаратът да е остарял. Но това няма значение. Ти си тук и това е важното. Как се чувстваш, Си Джей? — Той светна в очите ѝ с неврологичното си фенерче, при което клепачите с труд се

затвориха. — Не много добре, бих казал. Не се опитвай да говориш, няма да мога да те разбера. — Разкопча ремъка от китката ѝ и сложи пръсти на пулса. — О, трябваше да спиш, дори да си в кома, а пулсът ти е като на състезание. Борческа натура си!

Пусна ръката ѝ и я проследи как пада с тупване върху металната платформа на количката. Тя забеляза превръзката на неговата ръка и си спомни за удара с бутилката.

— Не се бори. Не се напрягай. Това ускорява пулса и засилва кръвообращението, което ще доведе до лоши последици. Не че имам нещо против да бъда окъпан от кръв, но нали след това трябва да се почисти всичко.

Тя направи още едно усилие да повдигне глава.

— Вече всичко ти е ясно, нали? Знаеш какво предстои. — Той се усмихваше и я наблюдаваше как постепенно осъзнава ужаса, който я очаква. Въпреки упоителните. — И не си мисли, че ще ти разкрия старата семейна рецепта или ще направя подробни признания, които ще обяснят всичко. Не, няма. За някои неща ще има да се чудиш и в гроба. — Той въздъхна и докосна косата ѝ. — Стига ти да знаеш, че съм джентълмен, а джентълмените предпочитат русите жени. Имах си едно на ум още откакто те видях за пръв път преди десет години. Красавицата Си Джей Таунзенд, изключителният прокурор, която полага усилия да не е толкова красива и забелязвана и се бори за всеки свой ден. Крие своята тъжна тайна, но решава да я повери на един човек. На своя психиатър. Живее самотно, измъчвана от спомени, от които сън не я хваща и не може да се сближи с някого, за да не е толкова тъжна и самотна. Типичен случай на посттравматичен стрес. А празници като Коледа и Свети Валентин я хвърлят в истинска клинична депресия. Звучи ти познато, нали, Си Джей? Това е напълно естествено. Седемдесет и пет долара хонорар на час в продължение на месеци? На години? Мога да те опиша само с няколко изречения.

Той галеше косата ѝ, отстраняваше кичурите, залепнали на потното ѝ лице. Наведе се и доближи лице до нейното, а сините очи, в които тя някога виждаше състрадание, сега я оглеждаха съжаляващо. Може би с презрение?

— Ще те успокоя за твоето състояние, Си Джей — прошепна той в ухото ѝ. — Ти никога не си била болна. Не повече от средностатистическата домакиня от Стар Айланд, измъчвана от

скуката на луксозния си живот. Просто ти трябваше време да проумееш, че животът ти се е объркал и за нещастие, избра мен да ти помогна. — Изправи се и тя видя, че вади от джоба си спринцовка и малко шишенце. — Обещавам да не ти досаждам със среднощни изповеди за моите подли дела. Но вие двамата с Бил бяхте идеален случай за изследване. Чудесна тема. Жертвата на изнасилване и насилникът. Какво би станало, ако си размените местата? Ако жертвата стане преследвач? Какъв път ще избере, ако има възможност? Кое ще надделее, етиката или справедливостта? Колко далеч ще стигне тя в търсенето на възмездие? И какво ще означава това? Колко ще трябва да плати Били за своите престъпления на страстта? Ще трябва ли да изплати дълга с живота си? Ще ти призная, Си Джей, беше много забавно да ви наблюдавам. Особено безпомощния Били, чийто единствен проблем беше, че не може да контролира оня в панталоните си и, разбира се, своя гняв също. — Чеймбърс се придвижи към корема ѝ, пълнейки спринцовката с бистрата течност от стъкленото шишенце. — Видях какво ти е сторил, докато ти спеше. Права си. Това е варварство — каза той, изкривил устни от отвращение. — На всичкото отгоре беше сигурен, че ще се измъкне. И през цялото време те подценяваше. Изкушавах се да го оставя да се спаси. И да запазя трофеите си. Всичките, до един. Бях много любопитен да видя как ще постъпиш, когато му отворят вратата на затвора и му дадат пет долара за автобус да се прибере вкъщи. Щеше ли да се скриеш и да го причакаш в сенките с пистолета на татко, готова да го натъпчеш с олово? Реших обаче, че това е евтин финал. Сега ти се изправяш пред твореца на цялата история и знаеш, че заради теб ще бъде убит невинен човек. Как ще го обясниш пред Бога? А ще се стигне ли дотам? Кой знае, Били може да спечели обжалването. И тогава ще излезе на свобода. Каква ирония! Ти си мъртва, а той е съвсем жив и отново преследва горките жени с големия си грозен нож.

Тя каза нещо, но думите отново бяха неразбираеми.

— Си Джей, не се плаши. Ще те оставя за малко. Скоро ще се върна. Искях само да ти дам повод за размисъл. А сега трябва да си изкарвам прехраната. В девет имам пациент, който ме очаква с нетърпение — има обесивна психоза — а Естел е попаднала в задръстване. Трябва да се върна в кабинета си. — И той заби спринцовката в ръката ѝ.

— Това ще те успокои. Чувала ли си за него? Халоперидол? Дремни си хубаво, след малко ще дойда да те видя. Ще си направим снимки, ще се посмеем.

Тя чу подрънкване на ключове и шум от отваряне на врата.

Черната стая започна отново да се замъглява. Клепачите ѝ се отпуснаха, стиснатият юмрук се разтвори. Тя чувстваше, че тялото ѝ пада все по-надолу, до безкрайност.

— До скоро — беше последното, което чу.

Дъхът на Доминик спря от вълнение, когато най-сетне чу познатия глас от другия край. Само след миг обаче разбра, че му отговаря телефонният секретар и безпокойството отново задълба стомаха му.

Къде е тя? Къде, по дяволите, е тя? Не се появи снощи на вечеря, както бе обещала, а днес я нямаше и на работа. Не беше вкъщи и никой не я бе виждал след произнасянето на присъдата.

Пак ли нещо се е объркало в отношенията им? Избягала е, за да бъде сама, и не му е казала?

Не можеше да се освободи от лошото предчувствие, което го измъчваше. Някакво дълбоко, подсъзнателно усещане за нещо много лошо. Не спа цяла нощ от притеснение къде може да е. Катастрофа? Той провери всички болници, а и в полицейските рапорти нямаше нищо.

Мина повече от денонощие, откакто изчезна. Не можеше повече да чака. Вдигна телефона и се обади на дежурния в полицейското управление на Флорида да обявят колата ѝ за издирване и да подадат сигнал номер 8. Изчезнало лице при съмнителни обстоятелства.

Тя отвори отново очи, но този път всичко наоколо беше абсолютно черно. *Мъртва ли е?*

Усети, че обръща глава, първо наляво, после надясно. Никъде не се виждаше светлина. Може би е мъртва. След това бузата ѝ се допря до студения метал на платформата и тя си спомни, че цялата стая е черна и няма прозорци. А той угаси светлината, когато излизаше.

Колко часа са минали? Или, може би, дни? Той тук ли е? В стаята? Дали я наблюдава? Опита се да размърда пръсти, но те тежаха като олово. Помръдна пръстите на краката, но не можа да прецени дали е успяла. Устата ѝ беше суха, езикът — надебелял от опиата. Колко ли ѝ беше дал?

Грег Чеймбърс. Купидон. Блестящият психиатър. Довереният приятел. Неуловим сериен убиец! Защо? Как? Нямаше никакъв смисъл. А лечението ѝ, продължило с години, за него е било само игра. Забавна, развлекателна игра. Наблюдавал е как се бори да преодолее разрушителните последици от изнасилването. После срещнал извращения Бил Бантлинг и си е играел с двамата като с пионки. До самата смърт.

Стаята беше ледена като болнична операционна. Тя усети, че трепери и зъбите ѝ тракат. Знаеше коя е, какво бе направил той с нея и помнеше думите му.

Не се съпротивлявай... откровено казано, много се цапа.

Чие беше сърцето в купата с леда? Сърцата на единайсетте жертви на Купидон бяха открити и идентифицирани с ДНК-тестове. Значи има още жертви. След нейната смърт ще се прибави още една, но никой няма да е в състояние да направи връзка. Защото никой няма търси в тази посока. Сериеният убиец ще остане още дълго време неизвестен. Ако изобщо някога бъде открит.

Той ще я убие. Тя знаеше точно как ще го направи. След като е била единайсет пъти свидетел на неговите деяния, слушала бе показанията на съдебния експерт, чела бе протоколите от аутопсиите и

бе гледала зловещите трофейни снимки, тя можеше да опише всичко с точни медицински термини.

Знаеше, че ще я накара да гледа. Припомни си следите от скок по клепачите на Ана Прадо. Ще фиксира очите ѝ в отворено състояние и ще я накара да гледа всичко в голямото огледало на тавана на тази стая на смъртта. И никой няма да чуе писъците ѝ.

От гърлото ѝ се изтръгна скимтене. Опита се да извика, но още не можеше. Сълзи се стичаха от бузите ѝ надолу по врата и образуваха локвичка върху плота.

Спомни си за металната количка в ъгъла и остриите блестящи инструменти върху нея. За миг видя лицето на д-р Джо Нилсън и си припомни думите му, когато демонстрираше върху манекен заключенията си пред съда.

— Използван е скалпел. Разрезите са дълбоки. Преминават през пластове на кожата, подкожната тъкан и мускулите чак до костите.

Знаеше точно какъв ще бъде краят ѝ. Дори какво ще чувства.

Кога ще настъпи смъртта? Може би той е вече тук и наблюдава безмълвно в тъмнината? Гледа я как плаче и чува скимтенето ѝ. Вижда как се бори и се надява, че сърцето ѝ ще издържи на натоварването...

Можеше само да стои в пълния мрак. И да чака.

— Извинете за безпокойството, доктор Чеймбърс, но имате посещение. — Гласът на Естел прозвуча внезапно от интеркома на бюрото му. — Специален агент Фалконети от полицейското управление на Флорида.

— Добре. Поканете го за няколко минути в чакалнята, докато привърша — отговори той пред микрофона. След това прегледа бележките, които си беше водил при последния пациент за деня.

Естел погледна през прозорчето си видимо разтревожения Доминик Фалконети. Помнеше го от телевизионните предавания на процеса, но там той беше винаги уверен и спокоен. Днес изглеждаше невероятно притеснен. Сигурно заради новината, помисли си тя.

— Агент Фалконети, докторът ще ви приеме след няколко минути, заповядайте, седнете в чакалнята — кимна тя по посока на кожените кресла.

— Благодаря ви — каза Доминик.

Естел продължи да го наблюдава с любопитство. Направи й впечатление, че той изобщо не седна. Разхождаше се из чакалнята и на два пъти си погледна часовника.

В този момент д-р Чеймбърс влезе в приемната. Мина покрай Естел и отвори вратата на чакалнята.

— Агент Фалконети, моля заповядайте. — И го поведе към своя кабинет.

Доминик тръгна след него по мексиканските плочки и влезе в спокойната жълто-синя стая. — С какво мога да ви бъда полезен, Дом? — попита Чеймбърс, след като затвори вратата след тях.

— Сигурно сте чули — започна Доминик.

— За Си Джей Таунзенд ли? Да, разбира се. От два дни върви по новините. Има ли някакво развитие?

— Не. Абсолютно нищо. Затова съм тук — поколеба се той, преди да продължи. — Не зная дали ви е известно, но ние се срещаме. Тя ми е казвала, че ви посещава като пациентка. Затова искам да ви задам няколко въпроса.

— Разбира се, Дом. Готов съм да ви помогна с каквото мога, но не бива да ме питате какво обсъждаме с нея. Това е лекарска тайна, нали знаете.

— Разбирам много добре. Искам само да ви попитам кога я видяхте за последен път.

Грег Чеймбърс го погледна изпитателно. Беше мислил за възможността да бъде потърсен от него. Но ако великият специален агент знаеше или подозираше какъв би могъл да бъде отговорът на този въпрос, той щеше да звънне на вратата му още преди два дни. Очевидно е, че не знае и за другите от списъка на специалната му клиентела. Си Джей е била дискретна.

— Не съм я виждал от процеса. Това беше преди седмици, нали?

— Разговаряли ли сте с нея?

— Оттогава — не. Тя вече не идва при мен за лечение. Съжалявам, но не зная с какво мога да ви помогна — повдигна той рамене.

— Имате ли някакви предположения? Къде може да е? Крие ли се? Може би от някой, от когото се страхува?

Ясно, в полицията нямат никаква представа. Абсолютно никаква. Те дори не знаят дали в случая има изчезнало лице или лице, което иска да се крие. Тъжно е да наблюдаваш как великият детектив се измъчва при мисълта, че любимата може да го е зарязала. Хукнала с някой друг.

— Не, Дом. Не мога да помогна. Освен, може би... — Той замълча, като че ли се колебаеше дали да продължи мисълта си. — Си Джей е малко своенравна. Ако ме питате за предположения, не бих изключил възможността да е почувствала нужда от чист въздух и малко свобода. — Гледаше Доминик право в очите и разбра, че това е отговорът, който той очакваше, но не искаше да чуе.

Доминик бавно кимна. След това подаде на доктора визитната си картичка и му каза:

— Благодаря. Ако установите контакт с нея, моля ви, обадете ми се веднага. Ще ви напиша и домашния си телефон, макар че имам постоянна връзка със служебната линия. Просто ако по някаква причина не ме откриете...

— Разбира се. Съжалявам, че не мога да ви бъда по-полезен.

Доминик се обърна и се запъти към изхода с наведена глава. Езикът на тялото му беше красноречив. Доктор Чеймбърс го проследи как мина край Естел, как ѝ кимна едва забележимо, докато преглъщаше с мъка онова, което добрият чичо доктор му бе казал и което беше премълчал.

След това отвори тежката дъбова врата, качи се на колата и си замина.

Вратата се отвори и стаята се изпълни със светлина. Чу се подрънкване на ключове.

Той се отпрати към ъгловата мивка и започна да мие ръцете си с гръб към нея. До мивката стоеше металната количка, отрупана с инструменти. Скалпели с различни размери, ножици и костни клещи, игли, комплект за интравенозно вливане с торбичка, ножчета за бръснене. Той си изми старателно ръцете като хирург пред операция и след това грижливо ги изсуши с книжни кърпи. Отвори едно чекмедже в шкафа, извади кутия стерилни гумени ръкавици и акуратно измъкна от нея един чифт.

— Съжалявам, че закъснях — заговори Чеймбърс. — Имах много пациенти. Ти си мислиш, че имаш проблеми! Да беше чула другите. Седемнайсетгодишен шизофреник напада майка си с нож. Можеш ли да си представиш? Собствената си майка!

Приблужи се и погледна през окуляра на камерата, нагласявайки фокуса на лицето ѝ, което беше обърнато нагоре към тавана. Затворът щракна.

— Много си фотогенична. Имаш прекрасни черти. — Направи още една снимка, след което нагласи апарата, за да обхване цялата носилка.

Върна се обратно при количката с инструментите и се спря замислен. Бръкна под умивалника и извади пакет със зелени хирургически дрехи. В ъгъла на стаята имаше метален стол. Съблече сакото си и внимателно го постави на облегалката, след това свали връзката и ризата и събу панталона си. През цялото време, докато обличаше хирургическото облекло, си тананикаше.

— Твоят приятел се отби при мен тази сутрин — каза той и нахлузи памучни боти върху обувката си. — Доминик. Търсеше помощта ми. Дали не мога да му кажа къде си заминала и с кого. Стана му много тъжно, като чу мнението ми. Много тъжно. — Издърпа количката с инструменти до дясната страна на носилката. Взе една хирургическа шапка и си я сложи. — Навремето карах стаж по

хирургия. — Погледна към нея и се намръщи. Дясната ѝ ръка беше свободна. Беше забравил да я върже след инжекцията. Повдигна я и я отпусна рязко и тя тупна на плота.

Тя промърмори нещо неразбираемо. Някаква безсмислица. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Тъжно! Толкова красив опитен материал, толкова чудесно изследване! Очакваше, когато приключи, да изпита радост, удовлетворение, че е доказал хипотезата си. Но след като осъдиха Бил Бантлинг на смърт, след като играта приключи и започна последното действие, той се натъжи. Замисли целия експеримент още преди три години, от момента, в който Бил влезе в кабинета му, обременен от своите проблеми, от лошия си късмет и липсата на близка душа, с която да ги сподели. Изслуша бомбастичните хвалби на пациента си, който разказа на добрия чичо доктор за гадостите, които бе извършил през годините с всяка срещната хубава жена. Тогава се убеди, че макар съвпаденията да са рядкост в този свят, те все пак се случват. Грегъри Чеймбърс, докторът по медицина и член на Дружеството на психиатрите, разбра, че е попаднал на два изключителни екземпляра, с които може да извърши най-вълнуващия експеримент в съвременната психиатрия. Правил бе опити със смъртта и доста преди да се захване с клинично депресираната Си Джей и нарцистичния социопат Бил, но те си бяха незрели изпълнения. Обектите на неговия изследователски интерес дори не бяха потърсени. Тяхната смърт остана незабелязана, без последствия. Спомни си вълнението, което преживя, когато реши наистина да действа и израза на бедната сладка Николет, когато я разряза широко. Тя така и не разбра колко важна се оказа нейната роля. Беше първата от неговото безразсъдно проучване.

Сега всичко приключваше и му беше тъжно. Знаеше, че не може с никого да сподели големите си постижения, подвига си за света. Колегите му никога няма да разберат, а наблюденията и резултатите от неговите изследвания няма да бъдат изучавани. За всички той ще си остане анонимният доктор.

— Хайде, хайде. Без сълзи — каза съчувствено. — Иска ми се да те уверя, че няма да боли, но не е така. Както знаеш обаче, най-напред ще пристъпим към венозното вливане.

Протегна се назад и взе от количката спринцовка и гумена лента за стягане на вената.

Внезапно той се извъртя рязко и сграбчи с мълниеносно движение дясната ѝ китка, стисна я силно и я блъсна в носилката. Наведе се съвсем близо, на сантиметри от лицето ѝ, търсейки да срещне погледа на празните ѝ очи, безпомощно насочени към тавана.

— Но преди да започнем — усмихна се, — бъди добро момиче и ми върни скалпела!

Хитро. Много хитро. Естествено, той бе забелязал липсващия скалпел още с влизането си в стаята. За толкова глупав ли го имаше? Класическа грешка, една от тези, които вършат и доста по-умни от нея. В бързината си тя го подценяваше.

В шаха победата се осигурява, ако със серия сложни, но на вид незначителни маневри примамиш противника в клопка, от която той не може да се измъкне. Нищо не може да се мери с удоволствието да кажеш шах и мат на глупака срещу теб, който само допреди миг е обмислял как със следващия си ход да елиминира царицата ти.

Тази игра не беше по-различна и удоволствието се засилваше от наличието на достоен опонент. Той се разходи из стаята, залагайки капана си под изпълнения с неоснователни надежди глупав поглед на хубавото ѝ лице.

Видя развързаната ѝ китка, стиснатия юмрук, треперещ в нервно очакване, преди да направи отчаян опит да спаси своя живот с цената на неговия. Наблюдаваше разширените ѝ от ужас очи, остави я да заеме позиция. А после, бърз като светкавица, предотврати нейния удар и я постави в шахмат.

Юмрукът ѝ беше като топка, между пръстите ѝ бликнаха яркочервени струйки кръв, пробягаха към китката и закапаха по плота. Той разтвори дланта ѝ с две ръце. Тя стенеше и се съпротивляваше. В ръката ѝ видя скалпел номер 5, врязал се дълбоко в плътта ѝ от стискането. Взе го от нея с жеста на родител, който отнема играчка на непослушното си дете.

Тя завъртя глава в признание на поражението си и сълзите отново рiekнаха от очите ѝ. Нейният последен опит се провали. Забавляваше го, че има толкова сила. Достоен противник — може би най-добрият досега. Но за съжаление, не достатъчно добър.

Първо го стресна писъкът ѝ, а по ясно произнесените думи в ухото му разбра, че действието на халдола почти напълно е преминало. По-бързо, отколкото очакваше. В този миг пронизваща и пареща болка

се вряза във врата му и той усети, че собствената му кръв се стича по престилката, а зеленото става тъмночервено.

Забавата премина в изненада. С потъмняло от гняв лице тя крещеше по него. Той вдигна ръка към врата си в безполезен опит да затисне малкия прорез, от който кръвта бликаше като фонтан. Чувстваше как се дави в собствената си кръв и от гърлото му излиза клокочене вместо глас. Животът му изтичаше по обувките и образуваше локва на пода.

Опита се да я сграбчи, за да ѝ извие врата, но не я стигна, залитна назад и се свлече по стената. Тя седеше на носилката и от очите ѝ струеше омраза. В лявата си ръка стискаше друго острие, от което капеха червени капчици. Неговата собствена кръв.

В този момент той се уплаши, защото разбра, че е допуснал класическата грешка.

Беше я подценил.

Тя знаеше, че това е последният ѝ шанс. Една-единствена възможност той да се приближи достатъчно, за да може да забие острието в окото, ухото или врата му. Силите ѝ бяха ограничени, а ръцете още много слаби.

Той прекоси стаята, като си тананикаше. Застана близо, наведен над нея и намръщен. Тя разбра, че нещо не е наред. Стисна ръка и притисна още по здраво скалпела до дланта си. Дали не е върнала носилката на същото място? Или е преместила твърде настрани количката с инструментите? В пълния мрак беше невъзможно да види как са разположени предметите в стаята и кой точно къде се е намирал.

Той беше близо, но не достатъчно. Явно бе разбрал, че нещо не е наред. *Връзката.* Видя, че ръката ѝ не е завързана. Въпреки ледения въздух в стаята, по лицето ѝ се стичаше пот. Хвана ръката ѝ, повдигна я и я пусна върху платформата. Тя я остави да падне и се опита това да изглежда естествено, но без да изпуска скалпела. *Не се издавай. Каквото и да става, не се издавай.* Той, изглежда, остана доволен и се обърна към количката с инструментите.

Тайно в себе си тя въздъхна с облекчение. По-близо. Ела по-близо да ми сложиш венозната система. Още няколко сантиметра.

Внезапно той сграбчи китката ѝ и я притисна с всичка сила към платформата, опитвайки се да разтвори пръстите ѝ. *Не. Не. Не отпускай ръка.* Стисна още по-здраво скалпела и усети как той се врязва в кожата, сухожилията и мускулите. Въпреки това не го пускаше. Докато и последният ѝ пръст не бе разтворен и тя бе ограбена отново. Той се усмихна самодоволно, разгадал отново нейните намерения. Пак бе провалил плановете ѝ. По лицето ѝ се стичаха сълзи. *Боже мой, не. Всичко не може да свърши по този начин.*

По-близо. Ела по-близо, копеле. Имам още една карта в ръката си. Последен опит, преди да заспя завинаги. С малко късмет, този път ще успея. Защото това е последният ми шанс.

Лицето му беше на сантиметри от нейното, а в ръката си държеше спринцовката и гумената лента.

— Пържи се в ада! — изкрещя тя в ухото му.

В лявата си ръка стискаше скалпел номер 3. С всичката сила, която можеше да събере, тя заби острието във врата му. Бликна кръв като от фонтан. Триумфалният израз в очите му внезапно се замени с шок и изненада.

Той залитна назад и хвана с ръка врата си. Блъсна металната количка и я запрати към стената. Хирургическите инструменти се разпиляха с дрънчене по черните плочки на пода. Протегна ръка към нея, като с другата държеше врата си, после се свлече по стената.

Навсякъде имаше кръв. Вероятно бе срязала каротидната артерия, защото кръвта шуртеше по зелената му престилка. Той продължаваше да я гледа вторачено и лицето му бе потъмняло от ярост. Давеше се, не можеше да диша.

Тя се прекатури от носилката и падна тежко на пода. Преряза я остра болка, хрясна счупена кост. Все още не можеше да разчита на краката си, мощното действие на халоперидола ги правеше безполезни като спукани гуми. Припълзя до боядисаната в черно врата, вдигна ръце да хване дръжката, без да го изпуска от поглед. Болката от падането беше много силна и тя едва си поемаше дъх.

Кръвта от врата му рукна по пода и му придаде още по-гладък и лъскав вид. Тя се опита да извика за помощ, но издаде само слаб и дрезгав и напълно безполезен звук. Точно в този момент от него се разнесе някакво хриптене и тя видя, че едната му ръка се опитва да вземе нещо от пода.

Бягай навън, махай се! Завъртя дръжката, но вратата не се отвори. Тогава си спомни подрънкването на ключовете.

Той беше заключил и двамата в стаята.

Ключовете. Проклетите ключове. Те бяха в джоба на самото му върху стола. А той седеше на пода точно до него, облегат на стената, а пръстите му драцеха по пода като щипки на рак. Очите му бяха отворени, но не мигаха и ако не бяха движенията на пръстите му, щеше да изглежда като мъртъв. Вероятно беше в клиничен шок и органите му изключваха един по един. Тя пропълзя по кръвта, която вече покриваше целия под, и се приближи до стола със самото. Болката в гърдите ѝ беше пронизваща и с всяко движение дишаше все по трудно.

Дръпна самото на пода и започна трескаво да претърсва джобовете, без да откъсва поглед от него. Кръвта му бе навсякъде. *Малкото джобче, нищо. Вътрешните, нищо. Левият — бинго.* Ключовете. Грабна ги и отново се повлече към вратата. Краката ѝ се движеха, но нямаше никаква сила в тях.

Внезапно той улови глезена ѝ и започна да я дърпа назад към себе си. Тя изпищя и се опита да го ритне с безпомощните си крака. Обърна се и видя, че другата му ръка не е вече на врата, а държи спринцовка.

— Не, не! — изкрещя тя. — За бога, не!

Ръцете ѝ драскаха плъзгавия под, опитвайки безуспешно да се хванат за нещо. Хлъзна се по кръвта му чак до него. Спринцовката беше пълна с бистра течност, а от върха на иглата пръснаха няколко капки. Пръстът му бе поставен на буталото и той я насочи към нейното бедро, готов да я забие в плътта ѝ, щом я придърпа достатъчно близо. Такова количество мивакрон, инжектиран директно, със сигурност щеше да я убие. Ръцете ѝ търсеха трескаво, но не намираха за какво да се вкопчат, а иглата беше на сантиметри от кожата ѝ. Въпреки че съзнаваше приближаването на собствената си гибел, лицето му светеше победоносно, вероятно от мисълта, че ще умрат и двамата.

Тогава ръката ѝ напипа нещо студено и метално на пода. Ножица. Грабна я и с всичка сила се метна към него. Ръката ѝ замахна и ножицата се заби в гърдите му. Хватката му се отслаби внезапно и ръката му пусна глезена ѝ. Спринцовката падна и се изтърколи по

плочките. Очите му си останаха отворени и победоносното изражение застина на лицето му.

Тя пропълзя обратно до вратата и се опита да стигне до дръжката. Сграбчи я, издърпа се по-близо и намери ключалката. Дясната ѝ ръка, хлъзгава от кръвта, изтекла от разреза на скалпела, се изплъзна и тя отново падна на пода. Силна болка прониза темето ѝ, стаята започна да се замъглява.

Не, не! Изправи се! Не принадледай! Не сега и не тук!

Тръсна глава, за да разпръсне мъглата и отново се издърпа нагоре за дръжката, напипвайки с пръсти ключалката. Връзката ключове подрънкваше в треперещата ѝ ръка. Болката в дясната длан беше много силна и тя едва мърдаше пръстите си. При третия опит ключът най-сетне влезе в ключалката и щракна вътре. Натисна бравата, вратата леко се откряна и тя отново се свлече на пода. Бутна по-широко вратата и изплъзя в покрит с килим тъмен коридор. Чуваше се тиктакането на стар стенен часовник.

Къде съм? Къде, по дяволите, се намирам? Какви други изненади ми е приготвил?

Хвърли последен поглед назад. Той стоеше неподвижно, опрял гръб на стената с широко отворени безжизнени очи.

Тя пропълзя в коридора и започна да се оглежда за телефон. Беше тъмно почти толкова, колкото и в стаята зад нея. Нямаше прозорци.

Намери телефон. Полицията ще локализира откъде се обаждаш. Ще разберат къде си. Вероятно се намирам в неговата къща.

Беше почти невъзможно да диша. Въздухът тежеше, болката беше прекалено силна. *Не тук. Не принадледай, Клоу!*

Три метра по-нататък напипа дървени стълби и се спусна по тях, като се държеше за парапета. Отново под, покрит с плочки, но имаше повече светлина, виждаха се и прозорци. Навън беше тъмна нощ. Уличните светлини меко проблясваха през дървените щори. По-нататък по жълто-синия коридор върху старинна маса, затрупана със семейните снимки на Естел, стоеше телефонът.

Тя разбра къде е била през цялото време. В красивата испанска къща на Алмерия, сред комфорта в кабинета на своя психиатър. Легна

на хладните мексикански плочки и заплака в очакване да пристигне полицията.

— Госпожо прокурор, вие сте жена с късмет. Онова място е като сцена от лош филм на ужасите. Навсякъде кръв — каза Мани, влизайки в стаята, както винаги раздърпан, почернял. В една ръка стискаше букет екзотични тропически цветя. В другата — кутия, пълна с пастелито. — Цветята са от момчетата. Дори стиснатият Боуман се включи. А пастите са от мен. Докторът каза, че не бива да пиете кафе, затова нося мляко.

— Късмет ли? — намръщи се Си Джей в леглото. — Ти иди да пуснеш тото, Мечо. Мен никаква ме няма. — Дишаше трудно. Говореше още по-измъчено. — Благодаря за цветята. Прекрасни са.

— Наистина, не изглеждате добре, но поне сте жива. Кое не важи за чичо доктор. Хубава дупка сте му направили в гърдите. И още по-хубава във врата. Ще трябва да внимавам да не ви ядосам. Какво казва докторът? Ще се върнете ли при нас, или ще ни пратят някой друг?

— Три счупени ребра. Срязано сухожилие на дясната ръка. Натъртвания. Колабирал бял дроб. Но ще се оправи напълно — каза Доминик, който седеше в креслото до леглото и беше прекарал тук цялата нощ, от момента в който я докараха.

— Ще сложа цветята тук. До хилядата рози, които някой ви е пратил. Интересно кой? — Мани се засмя и погледна закачливо Доминик. — И ти не изглеждаш много добре, Доми. Пък нямаш и извинение. — Обърна се към Си Джей и изражението му стана по-меко. Въпреки това тя ясно виждаше изписаната по лицето му тревога. — Радвам се, че ще се оправите. Липсвахте ни. И всички много се притеснихме.

— Какво намерихте... — преглътна тя думите си, опитвайки да завърши изречението.

— Не говорете. Мъчно ми е да ви слушам така — прекъсна я Мани, неговото непринудено поведение разведри малко атмосферата. — Да ви кажа честно, нямаше кой знае какви находки. Смъртната стая на доктора прилича на полева операционна, ако се съди по

инструментите и телесните течности. Не открихме обаче сърцето, което, казвате, че сте видели. Кристалната кофичка за шампанско беше чиста. Никакви трупове в къщата, претърсихме я сантиметър по сантиметър. Всичко е безупречно. Няма отпечатащи и кръв, освен на лошия доктор, тя е навсякъде. Когато го открихме, беше напълно обезкървен. Ако в стаята има нечия друга кръв, вече е невъзможно да се открие. Полицаяте от Форт Лодърдейл разпитаха в клуба, откъдето е изчезнала студентката, но по това време на годината е пълно с туристи и никой не си спомни за нея.

— Не мисля, че ще намерим нещо — тихо добави Доминик.

— Какво? Да не мислите, че съм си въобразила всичко това?

Сега всичко придобиваше смисъл. Дори прекалено много. Чеймбърс имаше връзки с полицията. Ползваше се с доверието им като консултант. Вътрешният поглед. *Трябва да знаеш къде да търсиш.* Разбира се, всяко действие има противодействие. Ако сляпо и упорито се следва една хипотеза, отговорът може да е фатален. Той беше проявил предпазливост. Може би е най-добре да се оставят нещата каквито са.

— Не. Допускам, че е искал да ви го внуши. Той е бил обсебен от вас. Вероятно е смятал да копира другите убийства. Това е хипотезата, по която работим.

Мани кимна.

— Пипнахме психаря, добре е заключен. Тук е имало само опит. Вижте, трябва да тръгвам. Отивам в къщата на Чеймбърс, да не вземе Боуман да заспи. Беше на ергенско парти, когато го извикахме. Измъкнах го оттам в разгара на танците. Сега едва гледа от умора. Ще ви се обадя по-късно да ви кажа какво сме намерили. — Тръгна към врата, но спря за миг. — Щастлив съм, че сте с нас. Много съм щастлив.

Вратата се затвори и те отново останаха сами.

Доминик сложи ръка върху нейната.

— Всичко ще бъде наред.

Тя усети облекчението в гласа му. Но също и страха.

— Направил ли е нещо с мен... — сподавено ридание пресече въпроса ѝ. Не смееше да го погледне в този момент и вдигна очи към тавана.

— Няма никакви следи за подобно нещо.

Той знаеше за какво го пита. Уредите за изнасилване бяха намерени чисти.

Тя кимна и сълзите ѝ потекоха по бузите.

Той стисна ръката ѝ още по-здраво.

Бил е в къщата, докато тя е била вътре, точно над него, хваната в мрежата на чудовището, а не я откри. Излезе си и немислимото едва не се случи. Отново.

— Този път всичко ще е наред, Си Джей. Обещавам ти. — Вдигна ръката ѝ и я целуна. С другата си ръка леко я погали по бузата. Гласът му се давеше, но звучеше напълно убедено. — Никога не нарушавам обещанието си.

ЕПИЛОГ

Ноември 2001

Вратата на съдебна зала 5–3 се отвори към препълнения коридор, в който се разминаваха уморени и объркани роднини, близки на жертвите и обвиняеми, очакващи да ги извикат в залата. Днес съдия Кац, който бе в особено лошо настроение, защото бе принуден да работи в деня преди празниците, разглеждаше припряно случаите, раздаваше правосъдие наляво и надясно и отхвърляше почти всяко искане за освобождаване под гаранция.

Си Джей излезе от залата и затвори след себе си вратата точно по средата на поредната тирада на съдията Кац:

— Не. Никаква гаранция. Ако толкова много го обичате, ще го посещавате в затвора. И не е лошо да отидете на очен лекар, преди да се блъснете отново в бейзболна тояга!

Това беше последното, което тя чу, преди да затвори вратата. Още един ден в рая.

Пол Майърс, шефът на правния отдел, я очакваше в коридора, стиснал в ръка обемисти папки с документи.

— Си Джей — обърна се той към нея, проправяйки си път през тълпата, — разбрах, че имате обсъждане на молба за гаранция тази сутрин и реших да ви посрещна лично. Преди да почнат да звънят телефоните.

Стомахът ѝ се сви на топка. Точно преди четирите празнични дни. Личното посещение на шефа на правния отдел не вещаеше нищо добро.

— Разбира се, Пол. Какво има?

— Става дума за обжалването на Бантлинг. Решението пристигна тази сутрин. Изпратиха ни го по факса от Министерството на правосъдието, едновременно с копие до Трети окръжен апелативен съд. Искане да го чуете от мен. Преди пресата да започне да рови.

По дяволите. Ето че дойде! Да променя целия си живот, защото той е излязъл на свобода!

Кошмарът, отстъпил на заден план повече от година, отново надвисна над нея. Възелът в стомаха ѝ се стегна и устата ѝ пресъхна. Кимна бавно:

— Какво е решението? — единствено можа да каже.

— Печелим! По всички точки — усмихна се накрая той. — Съдът единодушно е потвърдил първата присъда. Това са мотивите им. — Размаха пред нея свитък документи. — Ще ви пратя копие. Главното е, че не виждат никакъв проблем в това, че вие сте водили обвинението. Казват, че аргументите, с които ви атакува, са „опортюнистични и предизвикателни“, но не се подкрепят от независими свидетелства. Казват още, че ако подкрепят подобни аргументи, „ще предизвикат истински порой от случаи на обвиняеми, засипващи с мръсотия прокурорите и съдиите, които разглеждат техните дела, с надеждата да отклонят правосъдието в грешна посока“. Ако приемат само веднъж, че един намек е основание да се търси конфликт на интереси, обвиняемите ще започнат да ровят под дърво и камък, за да хвърлят петно върху прокурорите... — Той ѝ посочи подчертания пасаж в текста и я остави да го прочете. — Не приемат и твърденията му за конспирация и неефективна защита. Преценяват действията на Рубио като напълно адекватни, а неговите желаниа да свидетелства или да не свидетелства са ясно отразени в протоколите от заседанията. Последното и най-важното е, че не приемат аргумента му за новооткритите доказателства. Същото ви казах и аз. Съдия Часкъл е изслушал тези аргументи на заседанието, в което е разглеждана молбата за нов процес, и не е открил в нея правни основания. Нападението на Чеймбърс срещу вас е самостоятелно и не представлява новооткрито доказателство. Отбелязват също, че съдебните заседатели миналото лято също не са приели тези аргументи и са потвърдили вината му за десетте серийни убийства. Точка. Край на изречението. Това е всичко. Можете да си поемете дъх.

— Какво предстои още? — сърцето ѝ биеше бясно.

— Върховният съд на Флорида, но няма за какво да се притеснявате. Според мен становището на Трети апелативен съд е отлично аргументирано. След това той ще трябва да си проправя път през федералната система, докато стигне до Върховния апелативен съд на САЩ.

Тя кимна разбиращо, поглъщайки всяка негова дума и последствията от нея. Изненада се, че не чувства угризения. Само спокойствие.

— Като зная с каква скорост работи правосъдието във Флорида, мисля, че ще лежи по затворите още осем или десет години, преди да го екзекутират. Може и повече. Ние няма да го дочакаме.

— Аз ще го дочакам — заяви тя твърдо.

— Пожелавам ви късмет. Аз ще се наслаждавам на пенсията си на моята яхта край Кий Уест. Остават ми шест години. Само аз и рибите. Даже жена си няма да взема. Добре, трябва да бягам, Си Джей. Ще ви пратя едно копие следобед. Ще ходите ли някъде за Деня на благодарността?

— Да. Полетът ми е днес, по-късно следобед. Ще гостувам за няколко дни на родителите си в Калифорния.

Надяваше се да възстанови връзката си с тях. Затова отиваше.

— Добре, тогава се надявам, че новината ще направи ваканцията ви по-приятна.

Той се упъти навън, пробивайки си път към асансьора, изпълнен с очаквания за щастливото си пенсиониране.

Ще присъствам на екзекуцията му, Пол. Когато и да я изпълнят. Точно както му обещах. Ще бъда там, за да видя как я изпълняват. И да съм сигурна, че правосъдието е възтържествувало.

Тя му махна, преди той да влезе в асансьора. След това погледна часовника си. Беше почти пладне, трябваше да се прибере вкъщи и да си стегне багажа. Взе асансьора за първия етаж и мина покрай „Пикъл Баръл“. Заради предстоящите празници не беше препълнено, както обикновено, повечето адвокати, прокурори и съдии бяха заминали още след сутрешните заседания.

Си Джей отвори стъклената врата и слезе по бетонните стълби. Задният вход излизаше на 13-а улица и водеше към окръжния затвор. От съображения за сигурност винаги беше блокиран, освен за полицейските коли. Веднага разпозна служебната гранпри.

Доминик седеше зад волана и я чакаше. Когато тя приближи, смъкна стъклото на врата:

— Хей, красавице, искаш ли да те повозя?

— Мама ми е казвала да не се качвам в коли на непознати — отговори тя с усмивка. — Какво правиш тук? Нали трябваше да

дойдеш направо вкъщи?

— Да, но реших да те измъкна по-рано от това място. Да пийнем нещо, преди да ни сервират в самолета напитки в консерви.

Тя отвори вратата и седна до него. Той я прегърна леко и я притегли към себе си. Устните им се срещнаха в целувка.

— Добре — рече тя. — Това се казва посрещане. Бих пийнала нещо хладно и тропическо. Нали сме във ваканция. Ти стегна ли си куфара?

— В багажника е. А ти?

— Не, разбира се. Но вероятно ще ми помогнеш.

— Да тръгваме тогава. Хвърляй гадните папки, оставаме само двамата.

— А родителите ми? Забрави ли къде отиваме?

— Горя от нетърпение да се запозная с тях — отговори той съвсем искрено.

Тя му се усмихна и го целуна отново. Полетът за Сан Франциско беше в пет и половина и тя не искаше да го изпусне за нищо на света.

Издание:

Джилиан Хофман. Възмездие

Американска. Първо издание

ИК „Колибри“, София, 2007

Редактор: Рада Шарланджиева

ISBN: 978-954-529-511-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.